

ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾ

ਮੂਲਿਕਾ ਲੇਖਕ ਰਾਮੇਸ਼ ਕੇਰੀ

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਜਤਿਨਾਥ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਘਰ ਬੁਝਾਕੇ
ਸਮੇਤ ਬੇਚੀ ਤੇ ਭੇਜੀ ਗਈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜਤਿਨਾਥ ਜੀ ਦੇ
5000/- ਰੁ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਰਚ - 1986

ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

ਗੀਤਾ ਲੇਖਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ

ਬੁਝਿਆ

ਮੇਰੀਆਂ ਰਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਇਕ ਖਾਨਕ ਨੂੰ ਬੁਝਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਦੀ ਇਕ ਹਸਤ ਲਿਖਿਤ ਪੱਤਰ ਸਨ 1972 ਵਿੱਚ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਇਕ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਮੂਲਤ: ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ਸਨ ਜੋ ਬਣਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਰਮ ਪਰਮਾਰਿਸ਼ ਸਰਦਿਆਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਬਗਿਚਿਆਂ ਅਤੇ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਅਪਣੀ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੁਝਾਏ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਨੂੰ ਆਜੀਵਿਕਾ ਦੇ ਲਾਭ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਚਿਤਾ ਭਰਿਆ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੰਤੋਸ਼ ਕਾਲ ਗਿਰਹਣ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਹੀ ਦੇ ਆਖਰ ਦਾ ਇਕ ਮਾਤਰ ਸ਼ਬਦ ਇਹੋ ਗੀਤ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਰੂਪ ਪਲੀ ਦਾ ਹੋਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਕਾਲ ਉਹੀ ਨੂੰ ਆਤਮਬਲ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਰਜ ਭਰੇ ਕਾਲ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਰਲੋਕ ਸੁਧਾਰ ਕੇ ਸਨ। ਗੀਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਹੀ ਦੇ ਬੁੱਢੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾ ਗਏ ਸਨ।

ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਲਤੂਲਿਖਿ ਦਾ ਅਧਿਐਸ਼ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗੁਣੇ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਭਰੇ ਹੋਏ। ਜਿੱਥਾਂ ਦੇ ਹਸਤੇ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਮੋਹਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਿਖਿਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਪਰਤਿਲਿਖਿਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਦੀ ਲਿਖਿਤ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਆਗਾਹੀ ਕਾਲ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।

ਭਗਤ ਜੀ ਵਾਲੀ ਪਾਲਤੂਲਿਖਿ ਦੀ ਸਮਾਪਤਿ ਤੇ ਲਿਖਿਤਾਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਤਰਫ਼ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਲ ਇਸ ਦੇ ਕਾਲ, ਕਾਤਬ ਆਦਿ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਏਹੋ ਦਾ ਅਰਥ ਏਹੋ ਹੈ। ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਏਹੋ ਏਹੋ, ਪੌਤਾ ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੁਫਲ ਤੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਹ ਦਾ ਸਮਾਵੇਸ਼ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਏਹੋ, ਏਹੋ, ਪੌਤਾ ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਭਰਿਆ ਏਹੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ।

ਲਿਖਿਤ ਰਹਿ ਮੁਲਤਾਨ ਅਹਿ ਲੁਗੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਖਾਣ।

ਜਾਤਿ ਗਰੇਨਾ ਰਹਤ ਤੈ ਆਸੁ ਜਿੰਘ ਜਿਹ ਨਾਮ॥

ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਤਾਨ ਕਰਕੇ ਵਿੱਚ ਲੁਗੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ਆਸੁ-ਜਿੰਘ ਗਰੇਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪਾਲਤੂ ਲਿਖਿ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਏਹੋ ਵਿਆ ਅਗਲੀ ਪੰਗਤਿ ਵਿੱਚ ਕਾਤਿਬ ਨੇ ਇਹੋ ਹੀ ਸੁਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਾਇਆ ਮਾਯਾਸੀਰਸ ਸੋਮਵੰਤ 1942 (ਬਾਹਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ 1885 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੀ ਸਨ) ਨੂੰ ਹੀਰ ਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਲਿਖਣ ਦਾ ਰਾ ਪੁਰਾ ਭਰਿਆ ਸੀ। ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਲੁਖਤਾਬਾਦ

ਏ ਹੁਣਿ ਫਾਲੇ ਰਹਮ ਹੋਏ ਗੰਢਾਲ ਸਲ । ਉਹ ਆਗੂਗਾ ਦੇ ਸੇਵੇ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰੀ
ਗਮ ਦੇ ਖੇਤਰੇ ਗਲ । ਆਗੂਸ਼ਿੰਘ ਗਰੇਲਾ ਨੇ ਇਹ ਵਿਲੋਮਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ
ਸਮਾਲ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਹੁ ਗਇ ਅਖਲੀ ਗਲਤਿਆਂ ਲਈ ਗਾਹੀ ਹੀ ਮੰਗੀ ਹੈ
ਉਹੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਮੰਗਿ ਦਿਲੋਂ ਸਤਾਇਸ ਗਮਏ 1942 ਫਾਲ ਫਾਲ ਹੋ ਗਗਪੁਰੁ ਤੈਏ,
ਬੁਲ ਬੁਰ ਸਰਸਲੀ । ਲਿਖਣਾਇ ਰਹਮ ਹੋਏ, ਜਾਤ ਮੰਝਾਲ, ਫਗਾਂਗਾ ਨੁਖਤਾਸਾਇ ਫਾ,
ਖੁਤੋਰ ਆਗੂ ਗਾਂ ਫਾ, ਖੇਤਰ ਦਰਬਾਰੀ ਗਮ ਮੰਝਾਲ ਫਾ ਦਿਸਾ ਅਰਬੋ ਮਿਸੁ
ਗੋਪੀ ਲਾਲ ਜੀ ਫਾ ।

ਇਹੀ ਜੱਲ 1983 ਵਿੱਚ ਗੰਢਾਲ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਉੱਚੇ ਰਹੀਓ ਅਠਾਸੀ ਸਾਲ ਤੇ
ਖੋਦੇ ਸਨ । ਇਹ ਏ ਸਤਿਬ ਗਤਰਿਏ ਸਲ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਫਾਲੇ ਮੰਝਾਲ ਬਗਰਮਤੁ ਸਲ ।

ਭਰੇ ਅਧਿਆਇ 1 ਸਾਧਨਤਿ ਤੇ ਲਾਲ ਸਿੰਘਾਈ ਲਾਲ, ਉਸ ਅਧਿਆਇ
ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਸੀ ਗਏ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਫਾ ਫੁਲ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਪਸੰਘਾਰੀਤਾ
ਗਇਆ ਹੈ । ਨਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ

ਇਤ ਸਿੰਗੀ ਬੁਗਏਤ ਜੀਤ ਸੁਖ ਲਿਖਤੋਰ ਬਗਰਮਾਇਏਯੰਮ ਸੰਗਸਾਮਤੋਰੇ ਸਿੰਗੀ
ਰਿਹਸਲ ਮਾਹਲ ਸੰਘਾਏ ਗਲ ਗੁਰਜ ਸੰਗੇ ਲਾਮ ਨਵਰੇ ਅਧਿਆਇ 11
ਜੋਏਏ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸਮਾਪਤਿ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ : ਇਤ ਸਿੰਗੀ ਖਰਮ ਖਗੁਰੇ
ਸਤੀ ਰੇਗਰ ਜੰਘਾਏ ਉਤਰਵਲਤੋ ਸਿੰਗੀ ਜੀਤ ਮਗਤੋਰੇ ਜੋਇਏ ਸਿੰਘ ਰਿਓਰੇ ਲਾਮ
ਬੁਤਰਵਸਰੇ ਅਧਿਆਇ 11 1411

ਗਰੇਲਾ ਖਾਲਤੁਲਿਖਿ ਔਥ ਦੇ ਬਣੇ ਉੱਚੇ, ਗੱਏ, ਗੱਲੇ ਜੇ ਰੰਗ ਦੇ ਗਗਜ ਤੇ ਲਿਖੀ
ਗਇ ਹੈ । ਖਗੁਰੇ ਗਗਜ ਦੇ ਫੈਲੇ ਤਰਫੇ ਲਿਖਿਆ ਗਇਆ ਹੈ । ਸਬ ਮਿਲਾ ਰੇ
258 ਲਿਖੇ ਉੱਚੇ ਗਗਜ ਤਲ, ਅਗਬਤ 516 ਖਿਰਸਰ ਤੇ ਫਾਏ ਗਜਿਏ ਫਾਲੀ
ਓਥਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖਗਲੀ ਖੰਗਤਿ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਰਾਲੀ ਜਿਯਾਤੀ ਵਿਚ ਖਿਰਸਰ
ਜੀਯਿਆ ਲਿਖੀ ਉੱਚੇ ਹੈ । ਵਿਸ਼ਮ ਸੰਖਿਆ ਫਾਲੇ ਖਿਰਸਰ ਤੇ ਜੀਯਿਆ
ਲਗੀ ਫਿੱਟੀ । ਅੰਤਿਮ ਗਗਜ ਸੰਖਿਆ 258 ਲਿਖੀ ਹੈ ।

ਗਗਜ ਦੇ ਫੈਲੇ ਤਰਫੇ ਰਾਲੀ ਜਿਯਾਤੀ ਦੇ ਲਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਇਆ ਹੈ ।
ਸੀਰਸਰ ਲਾਲ ਜਿਯਾਤੀ ਲਾਲ ਲਿਖੇ ਤਲ । ਫੁਲ ਸੀਰਸਰ ਲਿਖਲ ਲਿਖਤ ਤਲ
ਫੋਗ (ਫੋਗ) ਰੇਖਤਾ ਅਖਣਾ ਅਤਿਲ । ਚੈਧਇ (ਚੈਧਾਧੀ) । ਮੋਰਠਾ ਚੈਧੈਰਿਆਂ
(ਮਧੈਧਾ) । ਰਬਿਤ । ਫੋਏ । ਮੰਗਲ ਫੋਏ । ਆਗਤੀ ਮਾਗਾ 7 ਸਿੰਗੀ ਬੁਗਫਾਲੇਫਾ
। ਅਗਲੇਫਾਧ । ਗੁਰੂ ਜੋਇਏ ਸਿੰਘ ਫਾਲ । ਫੀਰਾਰਫ ਫਾਲ ।

ਖਗ ਖਿਰਸਰ 23 2 ਜੋਟੀਮੀਰ ਲਮਬਾ ਅਤੇ 13.4 ਜੋਟੀਮੀਰ ਚੈਧਾਧੀ
ਇਸਦੇ ਉਪਰ ਹੈ ਜੋਟੀਮੀਰ, ਚੋਲੇ ਦੇ ਜੋਟੀਮੀਰ, ਅਥੇ 2.5 ਜੋਟੀਮੀਰ ਅਤੇ
ਸਜੇ 3.2 ਜੋਟੀਮੀਰ ਗਜਿਆ ਰਖਿਆ ਉੱਚਿਆ ਹੈ । ਇਨ੍ਹੀ ਘਰ ਤੇਜਲ
ਤੇ ਲਿਖਾਏ ਦੀ ਅਗਲ ਸਗ 17.5 ਜੋਟੀਮੀਰ ਲਮਬਾ ਅਤੇ 9.7 ਜੋਟੀਮੀਰ
ਚੈਧਾਧੀ ਹੁ ਗਇਆ ਹੈ । ਖਗੁਰੇ ਖਿਰਸਰ ਤੇ ਸੋਧੇ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਗਜਿਏ ਨੂੰ ਤਿਲ-ਤਿਲ
ਓਥਾਫ ਲਾਲ ਸੰਘਾ ਗਇਆ ਹੈ । ਚੀਬ ਦੀ ਰੇਖਾ ਰਾਲੀ ਤਥਾ ਫੈਲ੍ਹਾਂ ਤਰਫ ਦੀ

ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਹੈ। ਪਰਤੋਰ ਪਿਰਸਠ ਵਿੱਚ ਲੈ ਪੰਗਿਤਿਆਂ ਤਲਾਂ। ਅੰਤਿਮ ਅੰਤਿਮ
ਪਿਰਸਠ ਵਿੱਚ ਹੁਤ ਪੰਗਿਤਿਆਂ ਤਲਾਂ। ਸਾਰੇ ਗਰੰਥ ਵਿੱਚ ਪੰਗਿਤਿਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਸੰਖਿਆ
੫, 661 ਹੈ। ਪਾਏਖ ਸੰਖਿਆ 1, 679 ਹੈ।

ਸਿਰੀ ਰਿਹਾਲ ਦੁਹਰ ਰਚਿਤ ਗੀਤਾ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਇਹ ਗੀਤਾ ਵਿਚ ਵੀ ਅੰਗਰੁ
ਅਧਿਆਇ ਹੈ। ਪਰਤੋਰ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਾਏਖਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਇਸ ਪਰਕਾਰ
ਹੈ:

ਅਧਿਆਇ	ਵਿਸ਼ਯ	ਪਾਏਖਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ	ਪਰਿਸਠ
ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ	ਅਰਜੁਨ ਵਿਸਾਯ (ਅਰਜੁਨ ਵਿਸਾਯੇ ਨਾਮ)	55	7੯ ਪਿਠ ਤੇ
ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ	ਸ਼ਾਂਖਿਯ ਯੋਗ (ਸੰਖਿਯ ਯੋਗ ਨਾਮ)	159	3੦੯ ਪਿਠ ਤੇ
ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਆਇ	ਯੋਗ ਸ਼ਾਮਤੋਂ (ਯੋਗ ਸ਼ਾਮਤੋਂ ਨਾਮ)	127	੫8੯ ਪਿਠ ਤੇ
ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ	ਰਹਸ ਯੋਗ (ਰਹਸ ਯੋਗ ਨਾਮ)	117	66੯ ਪਿਠ ਤੇ
ਪਾਂਚਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਸੰਲਯਾਸ ਰਹਸ ਯੋਗ (ਸੰਲਯਾਸ ਰਹਸ ਯੋਗ ਨਾਮ)	67	78
ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਐਤਰ ਸੰਯਮ (ਐਤਰ ਸੰਯਮ ਯੋਗ ਨਾਮ)	111	੧3
ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਰਸ ਯੋਗ (ਰਸ ਯੋਗ ਨਾਮ)	68	1੦੫
ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੋਗ (ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੋਗ ਨਾਮ)	116	12੦
(ਅੰਗਰਮੋ ਅਧਿਆਇ)			
ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਗਜ ਗੁਰਯ ਯੋਗ (ਗਜ ਗੁਰਯ ਯੋਗ ਨਾਮ)	੧5	13੫੯ ਪਿਠ ਤੇ
ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਵਿਭੂਤ ਯੋਗ (ਵਿਭੂਤ ਯੋਗ ਨਾਮ)	75	1੫5
(ਦਸਮੇਂ ਅਧਿਆਇ)			
ਗਿਆਰਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪ ਦਰਸਨ (ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪ ਦਰਸਨ ਨਾਮ)	132	166੯ ਪਿਠ ਤੇ
(ਵਿਸ਼ਵਰਮੋ ਅਧਿਆਇ)			
ਬਾਰਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਭਗਤੀ ਯੋਗ (ਭਗਤੀ ਯੋਗ ਨਾਮ)	੫7	177
(ਦੁਆਦਸੇਂ ਅਧਿਆਇ)			
ਤੋਹਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਛੇਤਰ ਛੇਤਰੰਗ ਨਿਰਭਯ (ਛੇਤਰ ਛੇਤਰੰਗ ਨਿਰਭਯ ਨਾਮ)	੧3	18੧੯ ਪਿਠ ਤੇ
(ਤਿਤਰਮੇਂ ਦਸੇਂ ਅਧਿਆਇ)			
ਚੋਤਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਗੁਰਤਰਵੀ ਵਿਗਰ (ਗੁਰਤਰਵੀ ਵਿਗਰ ਨਾਮ)	63	1੧8੯ ਪਿਠ ਤੇ
(ਚਤੁਰਵਰਮੋਂ ਅਧਿਆਇ)			

ਪੰਦਰਹਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਮਾਧ ਧੁਰਮੋਤਮ ਯੋਗ	67	209 ਏ ਪਿਠ ਤੇ
(ਪੰਦਰਹਾਂ ਅਧਿਆਇ)	(ਮਾਧ ਧੁਰਮੋਤਮ ਜੋਗੋਂ ਨਾਮ)		
ਮੈਲਹਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਦੈਵਾਸ਼ਰਣੀ ਜਮਖਰਾ	46	218 ਏ ਪਿਠ ਤੇ
(ਚੌਥੇ ਸਮੇਂ ਅਧਿਆਇ)	(ਦੈਵ ਆਸਰੀ ਸੰਮਖਰਾ ਨਾਮ)		
ਸਤਹਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਸਰਧਾ ਵਿਗੁਗ ਯੋਗ	73	231
(ਸਤਹਾਂ ਅਧਿਆਇ)	(ਸਰਧਾ ਵਿਗੁਗ ਜੋਗੋਂ ਨਾਮ)		
ਅਠਾਰਹਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਜੈਲਯਾਸ ਯੋਗ	158	252 ਏ ਪਿਠ ਤੇ
(ਅਠਾਰਹਾਂ ਅਧਿਆਇ)	(ਜੈਲਯਾਸ ਯੋਗੋਂ ਨਾਮ)		
ਕੁਲ ਪਾਠਯ ਜੋਖਿਆਂ		1,669	

ਸਮਝੋ 1942 ਵਿਚੋਂ ਲਿਖੀ ਗੇਲਾ ਪਾਤ੍ਰਲਿਪਿ ਦੇ ਆਲਾਪਾ ਜੈਲੋਂ ਵਿਚ
 ਤੇਰੇ ਜਗਤ ਲਿਖਿਤ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਤ੍ਰ ਦੁਲਿਆ ਜੀ। ਉਹ ਇਸੇ ਹੀ ਜੈਲੋਂ
 1948 ਵਿਚੋਂ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖ ਆਈ ਜੀ। ਉਹਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਪੰਨੇ ਅਧਿਆਇ
 ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿਚੋਂ ਗੋਇੰਦ ਗੀਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੁਰਦਰ ਮੋਰਾ ਜਿੰਘ ਲੇ 1948 ਵਿਚੋਂ
 ਕੁਝ ਛਾਪੇ ਗਏ। ਜੈਲੋਂ ਵਿਚੋਂ ਗੇਲਾ ਪਾਤ੍ਰਲਿਪਿ ਤੇ ਪਿਲਾ ਦੇ ਪਾਇਆ ਰਿ
 ਹੋਲੇ ਦੇ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਹੀ ਹੈ। ਜੈਲੋਂ ਵਿਚੋਂ ਗੀਤਾ ਦੀ ਗੀਤਾ ਲਿਖਿਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਤੇ ਕਹਿ
 ਪਾਇਆ ਪਾਤ੍ਰ ਕੁਝ ਛਾਪੇ ਪਾਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਜਮਾਲਤਾ ਤੋਂ ਆਲਾਪਾ ਤੇਰਾ ਹੈ
 ਰਿ ਉਹ ਜੈਲੋਂ ਗੇਲਾ ਪਾਤ੍ਰਲਿਪਿ ਦੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਜਮਾਲਤਾ ਤੋਂ ਹੈ। ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ
 ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਦੇ ਵਿਚ ਪੰਨੇ ਅਧਿਆਇ ਜਿਲਾਲੀ ਦੀ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਵਿਚੋਂ ਬੈਠੇ
 ਛਾਪੇ ਵਿਚ ਆਠਵੀਆਂ ਦੇ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਕੁਝ ਛਾਪੇ ਜੀ। ਕੁਝ
 ਤੇਰੀ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਤ੍ਰ 18x12 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ 13x12
 ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਤੇਰੇ ਕੁਝ ਹੈ ਜੀ।

ਗੀਤਾ ਲਿਖਿਤ ਅਧਿਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਗਰੰਥ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਲਿਖਿਤ
 ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਦੇ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੀ ਅਲੋਕ
 ਛਾਪਾ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਤੇ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ
 ਜਿੰਘ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਗੀਤਾ ਗੀਤਾ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ
 ਵਿਚੋਂ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਤ੍ਰ ਲਿਖਿਤ
 ਉਹ ਗਰੰਥ ਗੀਤਾ ਦੀ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਾਥ
 ਲਿਖਿਤ ਹੈ।

ਗਮੇਸ਼ ਬੇਈ

ਏਲ 6 ਗਮੇਸ਼ ਗਮੇਸ਼
 ਲਿਖਿਤ ਵਿਚੋਂ 110027
 ਵਿਚੋਂ ਵਿਚੋਂ 1983

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬ ਗੀਤਾ ਗ੍ਰੰਥ ਅਠਾਰਹ ਅਧਿਆਇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਨਿਖਯਤੇ ॥

ਮੰਗਲਾ ਚਰਨ

ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਗੋਬਿੰਦੁ ਅਕ੍ਰੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਨਾਨ ਨਿਰਬੰਧ।

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਨ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।

ਸਰਬੇ ਏਕੇ ਪੂਰਨ ਸੁਆਮੀ ਅਚਲ ਅਗਾਧ ਸਭ ਵਹੀ ਪ੍ਰਚੰਡ।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਅਹ ਜੋ ਕਿਛੁ ਸੁਨੀਐ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਅਖੰਡ।

ਚੋਪਈ

ਨਮੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰਾਮ ਹਮਾਰੇ। ਹਮ ਤੁਮ ਹੋਇ ਕੇ ਖੇਲ ਪਸਾਰੇ।

ਹਮ ਤੁਮ ਏਕ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ। ਅਖਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੱਭ ਤਿਸ ਕਾ ਰੂਪ।

ਨਾਨਾ ਭਾਤ ਹੋਹਿ ਪਸਰਿਓ ਸਵਾਮੀ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਕੇ ਵੈ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ।

ਨਾਮ ਜਾਤ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਨਿਆਰੇ।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ। ਜਿਨ ਇਹ ਸਗਲੀ ਖੇਲ ਪਸਾਰੀ।

ਖਾਨਕ ਨਿਆਈਂ ਖੇਲ ~~ਖਾਨਕੀ~~ ਸਭ ਖੇਨੇ। ਖੇਲ ਰਹੈ ਤਬ ਆਪ ਸੰਗਿ ਮੇਨੇ।

ਕੋਲਨ ਸੁਨਣ ਦੇਖਨ ਸਭ ਸੁਪਨਾ। ਅਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਜਾਪ ਨ ਜਪਨਾ।

ਸੁਪਨੇ ਮਾਂਹਿ ਇਕ ਖਾਜੀ ਰਾਜੀ। ਜਿਨ ਜਾਨੀ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਚੀ।

ਵਹੀ ਸੁਪਨਾ ਇਕ ਜੁਗੁ ਕਹਾਯੋ। ਦੁਆਪੁਰ ਨਾਮ ਬੈਦ ਬਿਧ ਗਾਇਓ।

ਤਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕੌਤਕ ਕੀਨਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਦੀਨਾ।

ਜੋ ਦੇਖੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਿਆਰੇ। ਜਾਂਹਿ ਇਹ ਜਾਪ ਅਦਵੈਤ ਉਚਾਰੇ।

ਖੇਲ ਸੰਕੋਚਨ ਪਰ ਜਬ ਆਯੋ। ਭਾਰਬ ਕਾ ਤਬ ਜੁੱਧ ਮਰਾਯੋ।

ਪਾਂਡਵ ਕੈਰਵ ਤੇਹ ਬਠਾਏ। ਬੀਚ ਸਰਬ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ। ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਮਗਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।

ਸੁਪਨੇ ਮਾਂਹਿ ਜੁਧ ਜਬ ਬਾਪਿਆ। ਤਬ ਦੋ ਦਲ ਕੈਰਵ ਪਾਂਡਵ ਜਾਪਿਆ।

ਜਬ ਦੋਨੋ ਦਲ ਜੁਧ ਕੇ ਚਨੇ। ਸਭ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਾਂਹਿ ਜਾਇ ਰਨੇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੁਧ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਬਨਾਯ ਹੈ ਕੁਲ ਬੇਤਰ ਜਬ ਹੀ ਚਨੇ।

ਸੁਤ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਪੰਡ ਕੈ ਤਿਨ ਸੋ ਸਭ ਧਰਤੀ ਹਨੇ।

* * * *

ਪਹਿਲਾ ਧਿਆ

ਜਬ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਯਹਿ ਪੇਖਿਓ ਮੁਖੇ ਕਹੀ ਯਹ ਬਾਤ।
ਐਸੇ ਜੁਧ ਕੇ ਪੇਖਨੇ ਹਉ ਭੀ ਚਲਹੈ ਤਾਤ।
ਤਬ ਖਿਯਾਸ ਜੀ ਪਰਮ ਖੂਹਮ ਕਹਿਓ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਪਾਹਿ।
ਤੇਰੇ ਤੋ ਨੇਤਰ ਨਹੀ ਨੈਐ ਦੇਖੇਗਾ ਜਾਹਿ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਖਚਨ ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਖਿਯਾਸ ਗੰਭੀਰ ਸੋ।
ਮੁਖ ਤੇ ਤਬ ਇਹ ਭਨਿਓ ਦੇਖੋ ਨਹੀਂ ਤਬ ਸੁਨੇਗਾ।

ਖਿਯਾਸੋ ਵਾਚ, ਸੋਰਠਾ

ਜਬੇ ਸੁਨੀ ਏਹ ਯਾਤ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਬ ਖਿਯਾਸ ਦੇਉ।
ਕਹੈ, ਸੁਨੇ ਤੁਮ ਤਾਤ ਸੀਜੇ, ਮੇਰਾ; ਸਿੱਖ ਹੈ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਸੋ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਰਥੀ ਅਰ ਮਹਾਂ ਸਿੱਧੀ ਹੈ ਸਿੱਧ।
ਜੇ ਭਾਰਤ ਮੈਂ ਵਰਤਾਸੀ ਤੁਝੈ ਕਹੈ ਸੱਭ ਖਿਧਿ।

ਸੀਜੇਓ ਵਾਚ

ਤਬ ਸੀਜੇ ਪਰਣਾਮ ਕਰਿ ਕਹੈ ਖਿਯਾਸ ਜੀ ਪਾਹਿ।
ਤੁਮ ਜੇ ਕਹਿਓ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸੀਜੇ ਕਹਿ ਹੈ ਤਾਹਿ।
ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੁਪ ਹੋਇ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਅਰ ਏਹ ਹਸਤਨਪੁਰ ਮਾਹਿ।
ਇਤਨੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਤਿਉ ਕਰ ਕਹਉਗਾ ਤਾਹਿ।
ਤਬ ਰਿਖ ਜੀ ਨੇ ਇਉਂ ਕਹਿਓ ਬੁਣ ਹੋ ਸੀਜੇ ਸਿੱਖ।
ਜੇਗ ਧਿਆਨ ਤੇ ਜਾਣੀਏ ਵਰਤਮਾਨ ਭੂਤਭਵਿੱਖ ।
ਦਸਵੈ ਪਵਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕੈ ਸਭ ਜੁਧ ਦੇਖੇ ਮੀਤ।
ਦਿੱਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੁਮ ਕੇ ਦਈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਰਿ ਪਰਤੀਤਿ।
ਜੇ ਕਿਛੁ ਦੇਖੇ ਸੋ ਕਹੈ ਰਾਜਾ ਕੇ ਵਿਦਿ ਮਾਹਿ।
ਦੇਨੇ ਦਨ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮਹਿ ਦੇਖੇ ਜੁੱਧ ਕਹਾਹਿ॥

ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰੋ ਵਾਚ

ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਭਾਖ ਹੈ ਸੁਨ ਹੋ ਸੀਜੇ ਮੀਤ।
ਮੇਰੇ ਸੁਤ ਅਰ ਪੰਡ ਕੇ ਤਿਨ ਅਬ ਕਿਆ ਕਛੁ ਕੀਤ।

ਸੰਜੇ ਵਾਰ - ਚੋਪਈ

ਸੰਜੇ ਆਖੇ ਰਾਜਾ ਪਾਹਿ। ਕੋਤਕ ਜੁਧ ਕਹੇ ਅਬ ਤਾਹਿ।
 ਸੈਨਾ ਦੋਊ ਦਲੇ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਅਬ ਜੇ ਭਈ ਕਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਹਿ।
 ਸਾਤ ਖੂਹਨ ਪਾਡਵ ਕੀ ਗਨੀ। ਧਾਰਾ ਖੂਹਨੀ ਠੇਰਵ ਬਨੀ।
 ਜਬ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੈਨਾ ਦੇਖੀ। ਫੌਜ ਪਾਡਵਾ ਨੀਕੀ ਪੇਖੀ।
 ਦੇਖ ਚਨੇ ਅਚਾਰਜ ਪਾਸ। ਦੋਣਾ ਚਾਰਜ ਮਹਾ ਪ੍ਰਗਾਸ।
 ਅਚਾਰਜ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਉਨ ਭਾਖਿਓ। ਦੇਖੇ ਪਾਡਵ ਕਿਆ ਮੋਰਚਾ ਰਾਚਿਓ।
 ਤੁਮਰਾ ਸਿੱਖ ਮਹਾ ਬੁਧਵਾਨ। ਪ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੁਮਨ ਸੈਨਾਨੀ ਜਾਨ।
 ਤਿਨ ਐਸੀ ਪੰਗਤ ਸਭ ਗੀਨੀ। ਅਪਨੇ ਦਲ ਕੀ ਸੋਭਾ ਨੀਨੀ।
 ਤਿਨ ਸੈਨਾ ਸੈ ਭਾਰੇ ਖੀਰ। ਧਨਖ ਕਿਦਿਆ ਸੈ ਗੁਨੀ ਗਹੀਰ।
 ਭੀਮ ਕਰਜਨ ਅਰ ਬੇਰਾਟ। ਜਿਨ ਸਭ ਦਲ ਕਾ ਠਟਿਓ ਠਾਟ।
 ਅਵਰ ਰਾਜਾ ਕਹਾ ਲਗ ਕਹੇ। ਮਹਾਰਬੀ ਸਭ ਸੈਨਾ ਲਹੇ।
 ਅਬ ਜੇ ਸੈਨਾ ਹਮਰੀ ਮੀਤ। ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੇ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ।
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਮ ਹੇ ਗੁਰ ਭੀ ਗੋਪਾਲ। ਦੋਣਾ ਚਾਰਜ ਮਹਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।
 ਐਰੇ ਭੀਖਮ ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਾਰਜ। ਕਰਣ ਅਸਥਾਮਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾਰਜ।
 ਅਰ ਸੇਮ ਦੱਤ ਤੇ ਆਦਿ ਜੇ ਦੇਖੇ। ਮਾਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੇ ਧੇਖੇ।
 ਸਭ ਸੁਸਤ੍ਰੁ ਵਿਦਿਆ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬੀਨ। ਧਾਰਾ ਖੂਹਨੀ ਹਮ ਸੰਗ ਚੀਨਿ।
 ਹਮਰਾ ਖੁਖਸ਼ੀ ਭੀਖਮ ਜਾਨੇ। ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਡਵ ਸੰਗ ਮਾਨੇ।
 ਯਾਹਿ ਬਿਧਿ ਧਾਰਾ ਖੂਹਨੀ ਜੇਗੀ। ਸਾਤ ਖੂਹਨੀ ਪਾਡਵ ਸਭ ਬੇਗੀ।
 ਤਿਨ ਕਾ ਬਖਸ਼ੀ ਭੀਮ ਬਲੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੇ ਸਗਲੀ ਧਰਤ ਹਲੀ ਹੈ।
 ਤਖ ਦੁਰਜੋਧਨ ਮੁਖੇ ਬਖਾਨੇ। ਹਮਰੀ ਸੈਨਾ ਸਭ ਯਹਿ ਜਾਨੇ।
 ਆਨੇ ਅਪਨੇ ਮੋਰਚਿਉ ਮਾਹੀ। ਸੁਸਤ੍ਰੁ ਮਾਫ਼ਗ ਸਭ ਖੰਧ ਕਰਾਹੀ।
 ਸਭ ਭੀਖਮ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ। ਭੀਖਮ ਬਚਨ ਚਿੱਤ ਮੈ ਧਰੇ।
 ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਕਾ ਸਰਦਾਰ। ਭੀਖਮ ਜੋਧਾ ਬਲੀ ਅਪਾਰ।
 ਭੀਖਮ ਜਬ ਰਾਜਾ ਸੇ ਸੁਨਿਓ। ਕੇਹਰ ਰੀਤ ਗਾਨ ਕੇ ਭਨਿਓ।
 ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਨੰਦ ਉਪਜਾਵਨ। ਲਗਾ ਅਪਨਾ ਸੰਖ ਬਜਾਵਨ।
 ਜਬ ਹੀ ਸੈਨਾ ਸੰਖ ਯਹਿ ਸੁਨਿਓ। ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਪੁਨੇ ਸੰਖ ਭਨਿਓ।
 ਭੇਰੀ ਪ੍ਰਣਵ ਅਵਰ ਦਮਾਮੇ। ਸਗਲੇ ਹੀ ਬਾਜੀਤ੍ਰ ਬਜਾਨੇ।
 ਖਹੁਤ ਸੁਬਦ ਭਾਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਅਕਾਸ ਧਰਨ ਏਕੇ ਹੋਇ ਗਇਆ।

ਕੈਰਵ ਕਾ ਜਖ ਮਾਰੂ ਖਾਜਾ। ਅਖ ਸੁਨ ਪਾਡਵ ਕੇ ਹੇ ਰਾਜਾ।

ਪਾਡਵ ਸੈਨਾ ਬਰਨੈਨ ॥

ਪਾਡਵ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਅਤ ਸੁੰਦਰ ਰਬ ਉਤਮ ਆਹਿ।
 ਸੁਵੇਤ ਰੰਗ ਚਾਰ ਜਿਹ ਘੋੜੇ। ਸਾਜ ਖਾਜ ਸਿਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋੜੇ।
 ਸਾਰਬੀ ਠੋੜੇ ਈਸ ਕਾ ਈਸਰ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂ ਗਿਆਨੀਸਰ।
 ਜੋਧਾ ਬਹੁੜ ਅਰਜਨ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਭਗਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਜਿਨਿ ਰਿਦੇਧਾਰੀ।
 ਰਿਖੀਕੇਝ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਨ। ਬਜਾਇਆ ਸੰਖ ਭਈ ਕਿਰਪਾਨ।
 ਪਾਛੇ ਅਰਜਨ ਸੰਖ ਖਜਾਇਆ। ਸਭ ਪਾਡਵ ਨੇ ਏਹੀ ਗਾਇਆ।
 ਤਿਨ ਸੰਖੇ ਜੋ ਸਖਦ ਉਚਾਰੇ। ਰਿਦੇ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸਟਰ ਪ੍ਰੋਤਰੇ ਕੇ ਜਾਰੇ।
 ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਸ਼ਖਦ ਦਲ ਤੇ ਜਬ ਭਇਆ। ਤਖ ਅਰਜਨ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਕੇ ਕਹਿਆ।

ਅਯਨ

ਤਖ ਅਰਜਨ ਧਨਖੁ ਉਠਾਇਆ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਫੇਰਿ ਕੇ।
 ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਕਉ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤ੍ਰਿਣ ਮੇਰਿ ਕੇ।
 ਮੇਰੇ ਰਬ ਕੇ ਦੋਨੇ ਦਲ ਮਹਿ ਨੇ ਚਲੇ।
 ਸਭ ਕੇ ਦੇਖੇ ਮੈ ਜੋਧਾ ਜੋ ਹੀ ਭਲੇ।
 ਜੋ ਮੈ ਸਿਉ ਕਰੈ ਹੀ ਜੁੱਧ ਤਿਨ ਸੇ ਹੋ ਕਰੇ।
 ਧ੍ਰਿਤਰਾਸਟਰ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੇ ਮੈ ਨਾ ਟਰੇ।
 ਯਹੀ ਬਾਤ ਸੰਜੇ ਨੇ ਰਾਜੇ ਪੈ ਕਹੀ।
 ਤਖ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖਾਗ ਸ਼੍ਰੀ ਅਸੇ ਕੇ ਹੀ ਗਹੀ।
 ਦੇ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮੱਧ ਰਬੁ ਹੋਰਿ ਘੋਸਿਆ।
 ਭੀਖਮ ਦੇਣਾ ਸਨਮੁਖ ਰਬੁ ਕੇ ਰਾਖਿਆ।
 ਮੁਖ ਸੇ ਖਚਨ ਉਚਾਰੇ. ਕੇਸਵ ਪਰਮ ਰੂਪੁ।
 "ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਪਰਖੀਨ ਨਿਰਖ ਮੈ ਤੁਧੁ ਸਰੂਪੁ।
 ਦੋਨੇ ਦਲ ਕੇ ਮਹਿ ਰਬ ਤੁਮਰਾ ਧਰਾ।
 ਜੋ ਤੁਮ ਸੇ ਕਰੈ ਹੀ ਜੁਧੁ ਸੇ ਸਨਮੁਖ ਹੀ ਖੜਾ।"
 ਤਖ ਪਾਰਬੁ ਯਹਿ ਖਚਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਪੇਖਿਆ।
 ਸਤ੍ਰੁ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮਾਹਿ ਮੀਤ ਸਭ ਦੇਖਿਆ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ - ਦੇਹਿਰਾ

ਮੋਹਿ ਮੰਗਿ ਨਪਟਿਓ ਅਰਜਨ ਬਚੁ ਜਿਉ ਕਹੇ।
 "ਹੈ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਮਧਸੂਦਨ ਸੁਕੁ ਸਭ ਮਿਤ੍ਰੁ ਠਹੇ।
 ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਕਹਾ ਕਰੇ ਜੀ ਏਹ ਦੇਖ ਮੈ ਭਇਆ ਹੋਰਾਨ।
 ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਅਰੁ ਗੁਰ ਦੇਖੇ, ਪੁਤ੍ਰੁ ਪੋਤ੍ਰੇ ਦੇਖ ਲਭਾਨ।
 ਸਾਨੇ ਸਸੁਰੇ ਅਵਰੁ ਸਭ ਬੰਧਵ ਯਹਿ ਦੇਖਤ ਮੈ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ।
 ਬਰ ਹਰਿ ਲੰਪੁ ਜਨੈ ਸਰੀਰ ਮੈ ਇਨ ਕੈ ਹਤ ਨਾ ਹੋ ਪਰਦਾਨਾ।

ਚੋਪਈ

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਭ ਪੂਜਾ ਜੇਗੁ। ਦਿਨ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹੋਇ ਵਿਜੇਗੁ।
 ਸਾਜਨ ਹਤੇ ਕਲਿਆਨ ਨ ਨਹੇ। ਮਿਤ੍ਰੁ ਬੈਰ ਮਤਿ ਅਪੁਨੀ ਰਹੇ।
 ਭੁਮ ਕਾ ਰਾਜ ਤੁਛ ਹੈ ਮਾਧੋ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਰਾਜ ਜੇ ਮੈ ਸਾਧੋ।
 ਤਉ ਜੀ ਸਾਜਨ ਕਉ ਨਹੀ ਮਾਰੇ। ਰਾਜ ਬਿਸਾਰੇ ਭੀਖ ਲਿਚਾਰੇ।
 ਅਰ ਜੋ ਰਾਜ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਕਾਰਣ ਗੰਜੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਵਾਰ ਰਾਜ ਕਿਆ ਨੀਜੇ।
 ਏ ਅਪਸਰਾਨ ਮਨਿ ਮਾਂਹਿ ਬੀਚਾਰੇ। ਇਹੀ ਬਿਚਾਰੇ ਮਨਿ ਕੇ ਜਾਰੇ।
 ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੇ ਮਾਰੇ। ਨਹੀ ਕਲਿਆਨ ਮੁਝ ਸੁਨੇ ਪਿਆਰੇ।
 ਹੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਮਹਾ ਕੁਬੁਧੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਤਿਆ ਸੁੱਧੀ।
 ਵੈ ਜੰਦਪ ਰਾਜ ਨੇਭੁ ਅੰਧੁ ਭਇਆ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੁ ਵਚਨ ਮੈ ਮਨਿ ਮੋ ਕਹਿਆ।

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੁ ਸਾਖਾ:-

ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਮ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸੇ ਹੋਹਿ। ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਪਾਪੁ ਨਾਂਹਿ ਕੋਇ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ - ਮੈਗਨ ਛੰਦ

ਸੁਨ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਗੋਵਿੰਦ, ਤੁਮ ਦੀਨ ਦਿਆਨ ਆਨੰਦ।
 ਮੈ ਪਾਠ ਸਿਮਰਣ ਕੀਆ, ਤਿਨ ਬਚਨਹਿ ਰਿਦੈ ਲੀਆ।
 ਕੁਲ ਹਤਿਆ ਪਾਪ ਪ੍ਰਚੰਡ, ਤਿਨ ਹਤੇ ਸਭ ਸੁਖੁ ਖੰਡ।
 ਅਰੁ ਪਾਪੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹੋਇ, ਕੁਲ ਧਰਮ ਜਾਵੈ ਮੋਹਿ।
 ਜਬ ਧਰਮ ਕਾ ਨਾਸ ਭਇਆ, ਤਖ ਅਧਰਮ ਇਸਥਿਤ ਭਇਆ।
 ਅਧਰਮੁ ਖੈਸੇ ਹੋਇ, ਕੁਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਭ ਜੋਇ।
 ਖਿਡਚਾਰਨੀ ਹੋਇਰਹੇ, ਪਰ ਪੁਰਖੁ ਕੈ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਤਿਨ ਸੋ ਜੋ ਸੰਤ ਹੋਇ, ਸਭ ਵਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਸੋਇ।
 ਜਬ ਵਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਭਇਆ, ਪਿੰਡ ਪਿਤਰਣ ਪਹੁੰਚਨ ਰਹਿਆ।
 ਜਬ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚੈ ਨਾਹਿ, ਪਿਤ੍ਰ ਸੁਵਰਗ ਤੇ ਗਿਐ ਜਾਹਿ।
 ਜਿਨ ਕੀਆ ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਸ, ਸਭ ਪਾਪੁ ਤਿਸ ਪਰਕਾਸ।
 ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਜਨ ਦੇਉ, ਕੁਲ ਨਾਸ ਕਾ ਸੁਣ ਭੇਉ।
 ਜੇ ਨਾਸ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰੈ, ਸੋ ਨਰਕ ਹੀ ਸੈ ਪਰੈ।
 ਏਹ ਸੁਨਿਓ ਸਿੰਮ੍ਰਤ ਮਾਹਿ, ਕੁਲ ਹੋਤਿਆ ਨਰਕੇ ਜਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਖ ਅਰਜਨ ਕੈਸੇ ਕਹੈ, "ਏਏ ਹਮ ਕਿਆ ਕੀਨ।
 ਜਬ ਮੈ ਇਹ ਉਦਮ ਲੀਆ, ਸਰਬੁ ਪਾਪੁ ਹਮ ਲੀਨ।
 ਸਾਜਨ ਹਤੇ ਨ ਸੂਰਮਹਿ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੈ ਨਾਹਿ।
 ਸਸਤ੍ਰੁ ਹਾਥ ਨ ਪਕੜ ਹੋ, ਜੇ ਕੈਰਵ ਹਤ ਜਾਹਿ।
 ਮੁਝ ਕਉ ਜਬ ਓਹੁ ਹਤੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਨਿਆਨੁ।
 ਏਹ ਸੰਕ੍ਰਾਮ ਸੈ ਨਾ ਨਰੇ ਛੋਡ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨ।"

ਸੰਜੋਧਿ ਵਾਰ - ਸੋਹਣਾ

ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪਾਸ, ਯੈਸੇ ਸੰਜੋ ਆਖਿਓ।
 ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਅਰਦਾਸਿ, ਪਾਛਵ ਕਹੈ ਜਿਉ ਕਿਝਨ ਧੈ।
 ਪਾਛਵ ਖਹੁ ਦੁਖੁ ਜਾਨ, ਹੁਦਨ ਕਰਤ ਹੈ ਨੇਤਰ ਸੋ।
 ਧਨਖਬਾਨ ਹਾਸ ਸੋ ਭਾਰ, ਸੋਗ ਸਮੁੰਦ ਮਹਿ ਖਹਿ ਗਇਆ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਰਛਤ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਿਝ ਪੜਿਆ, ਅਰਜਨ ਰਬੁ ਹੈ ਮਾਹਿ।
 ਆਗੈ ਮਧ ਸੁਦਨ ਕਹੈ ਸੁਨ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਗੀਤਾ ਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਇ। ਅਰਜਨ ਬਖਾਨਿਆ ਮਨਿ ਚਿਤ ਨਾਇ।
 ਜੇ ਕੋ ਸੁਨੈ ਏਹ ਸੰਬਾਦ। ਖਰਨ ਆਸ਼੍ਰਮ ਤਿਹ ਆਵੈ ਸਵਾਦ।
 ਦਇਆ ਕਰੈ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਜਗ ਮੈ ਸੋਭਾ ਅਤ ਹੀ ਪਾਹਿ।
 ਪਹਿਲਾ ਧਿਆਇ ਮੰਪੂਰਨ ਭਇਆ। ਧਿਆਇ ਦੂਸਰਾ ਗੀਤਾ ਕਾ ਚਨਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਰੁ ਸੁਖਰਮ ਖਿਦਿਐ ਜੇਕ ਸਾਸਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਖਾਏ ਅਰਜਨ ਬਿਖਾਏ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਅਧਿਆਇ।

ਆਰੀ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸਤਿ।
ਅਬ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨ ਕਾ ਮਤਿ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਨਿਖਯਤੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਕੇ
ਉਪਰ ਗਉਰਜਾ ਪਾਰਬਤੀ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸਿਉ ਪੁਛਤੀ ਹੈ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ
ਤੁਮ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਰਿ ਤੁਮ
ਕੋਈ ਇਹ ਜੀਵ ਸਿਵ ਕਹਿ ਪੁੱਛਤੇ ਹੈ। ਬਾਹਰਿ ਤੋ ਤੁਮਾਰੇ ਏਹ ਕਰਮ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈ।
ਜੇ ਮ੍ਰਿਗ ਵਾਲਾ ਯਤੀਤੇ ਹੈ। ਅੰਗੁ ਵਿਖੇਮਸਾਨਹੁ ਕੀ ਭਸਮ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ। ਸਰਪ ਅੰਗੁ
ਸਾਥ ਲਪੇਟੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਰੰਡਹੁ ਹੀ ਪਾਲਾ ਪਹਰਤੇ ਹੈ। ਇਨ ਮੇ ਤੋ ਕੋਈ ਕਰਮ ਤੁਮਾਰਾ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਹੀ। ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਅਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਕਹੋ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਤੁਮ ਅੰਤਹ
ਕਰਨ ਮਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੈ ਗਉਰਾ ਪਾਰਬਤੀ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ
ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਮੈ ਕੋਈ ਮਨਿ ਮੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਬਾਹਰਿ ਕੇ
ਕਰਮ ਮੁਝ ਕਉ ਲਗਤੇ ਨਾਹੀ। ਸੇਵਹੁ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੈ ਰਿਦੇ ਮਹਿ
ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ ਕੈ ਮੁਝ ਕਉ ਕੋਈ ਕਰਮ ਵਿਆਪਤਾ
ਨਾਹੀ। ਤਬ ਗਉਰਾ ਪਾਰਬਤੀ ਬੋਲੀ। ਹੈ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸੋ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਹੈ।
ਜਿਸਕੀ ਤੁਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਿਸੁ ਗਿਆਨ ਕੇ ਕੋਈ ਸੁਨਿ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ
ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਆਹਾ ਹਾ ਪਾਰਬਤੀ ਰਹੁਤ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈ।
ਅਬ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਕਹਾ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਪਾਤਾਲ ਖੰਡ ਮੈ ਸੇਖ ਕੀ ਸਿਜਾ ਹੈ।
ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਪੋਵੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਜੀ ਚਰਨ ਮੰਡਤੀ ਹੈ। ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚ ਕੇ ਆਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨ ਹੈ। ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਜੀ ਪੁਛਤੀ ਹੈ।
ਇਹ ਠੰਡਾ ਅਰੁ ਆਲਸ ਤੋ ਤਿਸੁ ਕਉ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੀਵ ਤਾਮਸੀ ਹੈ। ਤੁਮ ਮਹਾ
ਪੁਰੁ ਹੋ। ਤੁਮ ਜੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੋ ਮੁਝ ਕਉ ਆਸਰਚਜ ਨਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਸੁਣਿ ਨਛਮੀ ਮੁਝ ਕਉ ਨੀਚ ਅਰ ਆਲਸ ਨਹੀ। ਏਕ ਸਬਦ
ਰੂਪ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਮੈ ਜੇ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਮੈ ਮਗਨਿ ਹੋ। ਸੇਵਹੁ
ਗਿਆਨ ਕੈਸਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕੇ ਉਬਜੇਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨਿ
ਰਹਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਲੇਸ ਦੁਖ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਵਿਆਪਤਾ ਨਹੀ। ਜੇਸੇ ਚਉਬੀਸ ਅਵਤਾਰ
ਹੈ। ਤਿਉ ਏਕ ਅਵਤਾਰ ਗੀਤਾ ਸਬਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਹੈ। ਪਾਚ ਅਧਿਆਇ
ਪਹਿਲੇ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਹੈ। ਦਸ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਹੈ। ਏਕ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰੇ ਉਦਰਿ ਹੈ।
ਦੋਇ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੈ ਜੇ ਸਲੇਕੁ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਨਵ ਨਾਕੀ ਬਹੁਤਰ ਕੋਣੇ ਹੈ

ਤਿਨ ਕੇ ਅਫਰ ਮੇਰੇ ਰੋਮਾਵਨ ਹੈ। ਐਸੀ ਜੋਗੀਤਾ ਸਬਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਜਬ ਅਰਥ
ਮੇ ਮਨਿ ਮੇ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਮੈ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਸੁਨਿ ਨਛਮੀ
ਤੂੰ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਚਰਨ ਮੰਡਤੀ ਹੋ। ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ
ਹੈ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਮੈ ਜੋ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ। ਜੋ ਗੀਤਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਸੋ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਬੋਲੀ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਐਸਾ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸੋਨਿ ਕੈ ਕੋਈ
ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਏਕ ਮਾਨੁਖ ਵਰਨ
ਕਾ ਸੂਦ੍ਰ ਥਾ। ਕਰਮ ਉਸ ਕੈ ਚੰਗੇਨੇ ਕੈ ਬੇ। ਤੇਲ ਨੂਨ ਕਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ।
ਉਸਨੇ ਏਕ ਬਕਰੀ ਪਾਲੀ। ਤਿਸਕੇ ਚਾਰੇ ਤੋੜਨੇ ਕਉ ਬਨਿ ਮੈ ਗਇਆ। ਤਹਾ ਏਕ
ਦਰਖਤ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਤੋਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤੋਰਤੇ ਹੁਏ ਕ ਸਰਪ ਨੇ ਦੰਸਿਆ। ਤਬ ਤਤਕਾਲ
ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਸੂਦ੍ਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਨਰਕ ਭੋਏ। ਤਿਸ ਪੀਛੇ ਓਸ ਕਾ
ਦਾਂਦਕਾ ਜਨਮ ਭਇਆ। ਓਸਦਾਂਦ ਕੋ ਮੁੰਡੇ ਭਿਖਾਰੀ ਨੇ ਮੇਲ ਲੀਆ। ਓਹੁ ਭਿਖਾਰੀ
ਓਸ ਦਾਂਦਿ ਕੇ ਉਪਰਿ ਚੜਿ ਕੈ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਭਿਖਿਆ ਮਾਰਤਾ ਫਿਰੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਓਹੁ ਦਾਂਦਿ ਬਹੁਤ ਭੁਖਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਿੜ ਪੜਾ।
ਮਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਪਰਮਰੇ ਨਹੀਂ ਤਰਫੈ ਪੜਾ। ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਸੇ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਓਹੁ ਏਕ
ਗਠਕਾ ਵੇਸਵਾ ਆਇਓ ਨਿਕਸੀ। ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਪੁਛਿਆ। ਜੋ ਏਹ ਕੈਸੀ ਭੀਰ ਹੈ।
ਤਬ ਲੋਕੋ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹ ਦਾਂਦਿ ਪੜਾ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਸਤੇ ਨਾਹੀ।
ਪੜਾ ਤਰਫਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਖੀ ਪੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੋ ਕਛੁ
ਮੇਰਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਦੀਆ। ਇਤਨਾ ਕਹਨੇ ਕਰਿ ਐਓ ਤਤਕਾਲ ਓਸ
ਦਾਂਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁਟ ਗਏ। ਤਬ ਓਸ ਦਾਂਦਿ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ। ਨਾਮ
ਓਸ ਕਾ ਸੁਸਰਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਜਬ ਓਹੁ ਬਡਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਬਡਾ ਬਿਦਿਆਵਾਨ
ਭਇਆ। ਓਸ ਕਉ ਆਪਣੇ ਅਗਨੈ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ। ਤਿਸਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਵੀਚਾਰ
ਕੀਆ। ਜੋ ਜਿਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦਾਂਦਿ ਕੀ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ। ਹੋਵੈ
ਤਉ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋ। ਜੋ ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਢੁਢਨੇ ਚਨਿਆ। ਢੁਢਤੇ ਢੁਢਤੇ
ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਕਉ ਜਾਇ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਕਉ ਅਸੀਰਵਾਦ
ਦੀਆ। ਅਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਸਿੰਵਨਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਕਹਯਾ ਜੋ ਮੈ ਨਹੀਂ
ਸਿੰਵਨਤੀ। ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੈ ਵੇਸਵਾ। ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਵਨ ਨੈਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਓਹੀ ਦਾਂਦਿ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਉ ਤੇ ਨੇ ਅਪੁਨਾ ਪੁੰਨ ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਮੇਰੀ
ਏਹ ਛੁਟੀ ਥੀ। ਅਬ ਮੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਇਆ ਹੋ। ਤੂੰ ਓਹੁ ਪੁੰਨ ਅਪੁਨਾ ਮੁਝ ਕਉ ਬਤਾਉ।

ਜੇ ਤੈਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਦੀਆ ਥਾਂ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਬੋਲੀ। ਯੇ ਮੈ ਤੇ ਅਪਨੀ ਸੰਭਾਲ ਮੈ
ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕਉ ਆਪਨੈ ਘਰ ਨੈ ਚਨ।
ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਉ ਆਰਿ ਵਿਖੇ ਨੈ ਗਈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਖੇ ਤੇ ਏਕ ਤੋਤਾ
ਪਿੰਜਰੇ ਮੈ ਟੰਗਯਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਜਾਨਿਆ। ਜੇ ਏਹ ਤੋਤਾ ਕਛੁ ਪੜਤਾ
ਹੋਵੇਗਾ। ਏਹ ਤੋਤੇ ਕੀ ਬੋਲੀ ਵੇਸਵਾ ਸੁਨਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਿਸੁ ਸੁਨਨੈ ਕੈ ਪੁੰਨ ਦੀਏ
ਤੇ ਮੈ ਦਾਇ ਕੀ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੁਟਾ ਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਖੁਛਾ। ਕਿਉ ਰੇ ਤੋਤਾ ਤੂੰ
ਕਛੁ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਆਗੈ ਪੜਾ। ਅਰ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹੁ ਤੂੰ ਏਹੀ ਕਿਉ ਕਰਿ
ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਤੋਤਾ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਅਗਨੈ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ
ਸੁਣੇ। ਮੈ ਪਹਿਨੈ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਗੁਰੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨ ਮਾਨਤਾ ਏ।
ਗੁਰ ਜੇ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਕਉ ਪੜਾਵੇ। ਤਉ ਬੀਚ ਮਹਿਯਾ ਮੈ ਬੋਲ ਉਠੇ। ਅਰੇ ਮੈ ਤੁਝ
ਕਉ ਪੜਾਵੇ। ਗੁਰ ਕਿਆ ਜਾਨਤੈ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਮੁਝ ਕਉ ਸ੍ਵਾਪ ਦੀਆ। ਕਹਯਾ ਰੇ
ਤੂੰ ਤੋਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਮੈ ਤੋਤਾ ਭਇਆ। ਸੋ ਏਕ ਬਧੁ ਨੇਯੁ ਮੁਝ ਕਉ ਪਕੜਿਆ
ਸੋ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਬੈਠੇ ਨੈ ਮੁਝ ਕਉ ਮੇਲ ਨੀਆ। ਸੋ ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਣੇ ਕਿਸੀ
ਅਪਣੇ ਸਿਖ ਕਉ ਪੜਾਵੇ। ਸੋ ਮੈ ਸੁਨਤਾ ਹੋਹੈ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਹਿਨਾ ਅਧਿਆਇ
ਸੁਨਿਆ। ਅਰਸੀਖਯਾ। ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਉਹਾ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਕਉ ਆਇ। ਜੇ ਦੇਖੇ ਤੇ ਘਰ ਮੈ
ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਬ ਚੋਰੇ ਨੈ ਮੇਰਾ ਪਿੰਜਰਾ ਚੁਰਾਇਆ। ਅਰ ਉਸ ਚੋਰ ਕੀ ਏਹ ਵੇਸਵਾ
ਮਿਤੁ ਬੀ। ਇਸ ਵੇਸਵਾ ਕਉ ਪਿੰਜਰਾ ਆਨ ਦੀਆ। ਸੋ ਪਹਿਨਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ
ਕਾਯੋ ਨਿਤ ਪੜੇ। ਸੋ ਗਨਕਾ ਸੁਨਤੀ ਰਹੀ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਬੋਲੀ ਯੇ ਮੈ ਤੋਤਾ ਕੀ
ਬੋਲੀ ਸੁਨਤੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਛੁ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀ। ਮੁਝ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਬੋਲੀ ਪਯਾਰੀ
ਨਾਗਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਕਹਿਆ। ਰੇ ਤੋਤੇ ਮੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਐਸਾ ਪੁੰਨ ਗੀਤਾ
ਕਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਧਿਆਇ ਸੁਨਤੇ ਅਰ ਮੇਰੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਤੇ ਤੂੰ ਤੋਤੇ ਕੀ ਏਹ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਵੇ। ਇਤਨਾ ਕਹਤੀ ਹੀ ਤੋਤਾ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ। ਵੇਸਵਾ ਨੈ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਕਰਮ
ਛੋਡਿਆ। ਸਾਧੋ ਅਰ ਬੈਸਨੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੈ ਨਾਗੀ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਨੈ ਆਰਿ ਕਉ
ਗਏਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਜੇ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਕਉ ਅਜਾਨ
ਕਰਿ ਭੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਜਲ ਕਰਿ ਭੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈ
ਅਰ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਵਰਨਨਿ ਕਰਉ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੈ
ਸਤੀ ਏਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮੇ
ਅਧਿਆਇ ॥ 1 ॥

ਆਰੇ ਦੁਤੀਆ ਚਲਿਆ। ਸੰਜਯੋ ਵਾਰ ਚੋਪਈ

ਹੈ ਰਾਜਨ ਮਧ ਸੂਦਨ ਇਉਂ ਦੇਖੇ।

ਘਰ ਬਿਘਾਕੁਨ ਘਰਜਨ ਕੇ ਪੇਖੇ।

ਤਿਨ ਕੇ ਆਖੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ।

ਹੈ ਘਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਾ ਪਹਿਚਾਨ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਹੈ ਘਰਜਨ ਇਸ ਚਿਖਕੀ ਠੋਕ। ਮਨ ਕੋ ਮਤਿ ਸੋਕ ਮੈ ਜੋਕ।

ਘਰ ਜੇ ਨੀਚ ਬਾਤ ਤੇ ਤੂੰ ਕਹੈ। ਤਿਨ ਸੇ ਸਵਰਗ ਮਾਰਫ ਨਹਿ ਲਹੈ।

ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਗੋਚਰਨ ਨਾਹਿ। ਗੰਜੋ ਕੀ ਬਾਤੈ ਮਤਿ ਰਾਹਿ।

ਤੋਤ ਬਾਤ ਤੂੰ ਸਮਝੈ ਨਾਹਿ। ਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਡੇ ਕੇ ਪਾਹਿ।

ਨੀਚ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਕੇ ਬੋਝ ਤਿਆਗ। ਸਮਾ ਪਹਿਚਾਨ ਜੁਧ ਸੇ ਨਾਗ।

ਜਾਤ ਤਿਆਗ ਤਖੁ ਪੂਰਨ ਹੋਇ। ਨੀਸਾ ਕਹੈ ਜੇ ਕਰਹੈ ਸੋਇ।

ਘਰਜਨੇ ਵਾਰ - ਦੇਹਿਰਾ

ਘਰਜਨ ਜਬੁ ਨੀਸੇ ਸੁਨਿਓ ਕਹਿਓ ਮਧਸੂਦਨ ਪਾਹਿ।

ਹੈ ਸਖੇ ਹੈ ਸਤੁ ਨਾਸ ਆਬ ਤੁਮ ਸੁਨਹੋਤਾਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਭੀਖਮ ਘੋਰ ਦਰੋਣਾ ਚਾਰਜ। ਸਭੀ ਜੋਗ ਪੂਜਾ ਨੈ ਰਾਰਜ।

ਇਨ ਕੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਕੀਜੈ। ਇਨ ਕੇ ਮਾਰਿ ਰਾਜਿ ਕੀਆ ਲੀਜੈ।

ਕੋਨ ਵੈਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨੈ ਮਾਹਿ। ਕੁਰ ਦਾਦਾ ਮਾਰਨਿ ਭਲ ਮਾਹਿ।

ਘੋਰ ਕੁਟੰਬ ਲੋਕ ਨਦੀ ਮਾਰੇ। ਤਿਨਕਾ ਮਾਰਨਿ ਪਾਪ ਵਿਚਾਰੇ।

ਜੇ ਇਨ ਮਾਰ ਰਾਜ ਕੇ ਪਾਵੇ। ਤਿਨਕਾ ਰੁਧੁ ਸੇ ਕੈਸੇ ਖਾਵੇ।

ਘਰ ਬਾਤ ਨ ਪਛਾਨੇ ਮੀਤ। ਹਮ ਜੀਤੈ ਨੈ ਉਨ ਕੀ ਜੀਤ।

ਯਹੀ ਬਾਤ ਨਿਸ਼ਚੈ ਮੈ ਆਨੇ। ਮਿਥੈ ਮਿਥੈ ਕਲਿਆਨ ਨ ਜਾਨੇ।

ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਜੇ ਉਚਰਤਿ ਮੁਝ ਪ੍ਰੀਤ। ਨੀਚ ਸੁੱਧ ਕੀ ਿਉ ਨੀਕੀ ਰਤਿ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਆਬ ਮੈ ਕਛੁ ਨ ਸਮਝਉ, ਸਭ ਬੁਧਿ ਦਈ ਤਿਆਗ।

ਸਰਨਿਤੁਮਾਰੀ ਮੈ ਪਰਿਓ ਚਰਨ ਕਮਨ ਕੇ ਲਾਗ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਹੇ ਆਬ ਮੈ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤੋਹਿ।

ਜਿਸ ਮੈ ਮੁਝ ਕਲਿਆਨ ਹੋਇ ਸੋਈ ਬਤਾਵੇ ਮੋਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਐਸੇ ਦੁਖ ਤੇ ਮੋਹਿ ਨਿਕਾਸੇ। ਸੂਕੀ ਏਦ੍ਰੀ ਮੁਖ ਨਹੀ ਭਾਸੇ।
ਭਲੀ ਬਾਤ ਮੁਹਿ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ। ਜੱਦਪ ਰਾਜ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਪਾਵੈ।
ਸਭ ਹੀ ਰਾਜ ਜੱਦਪ ਹਮ ਪਾਵੈ। ਤੋ ਭੀ ਇਹ ਦੁਖ ਤੇ ਨਹੀ ਜਾਵੈ।
ਤੁਮਰੀ ਸਰਨ ਕਹੀ ਭਗਵਾਨ। ਜੋ ਸੁਭ ਜਾਨੇ ਕਰੇ ਬਖਾਨ।

ਸੰਜੋਰ ਵਾਚ - ਦੇਹਿਰਾ

ਸੰਜੇ ਕਹੈ ਯੁਤਰਾਸਟ੍ਰ ਸੇ ਸੁਨੇ ਰਾਜ ਕੇ ਧਨੀ।
ਅਰਜਨ ਜਬ ਇਹੁ ਬੈਠਤੀ ਰਿਖੀਕੋਸ਼ ਕੇ ਭਨੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਰਜਨ ਕਹੀ ਇਹ ਗਾਥ ਸੁਨੇ ਬਸਦੇਵ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ।
ਸੰਗਰਾਮ ਨ ਕਹੈ ਇਨ ਸਾਥ ਰਾਹੁ ਬਿਧ ਯਾ ਕਹਿਤ ਹੋ।
ਜਬ ਇਹੁ ਸੁਨੀ ਗੋਪਾਲ ਤਬ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੀਹਿ ਭਏ।
ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਤਤਕਾਰ ਸਾਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੁਲ ਕਹਿਤ ਹੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ - ਛੰਦ

ਬੁਧ ਬਿਬੇਕੀ ਪੰਡਤ ਗਿਆਨੀ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਕਹੈ ਸੁਨ ਲੀਜੈ।
ਜਿਸਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹੀ ਕਰਨੀ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ।
ਜੋ ਜਨਮੇ ਸੇ ਨਿਸਚੈ ਬਿਨੈਸੈ ਨਾਸ ਬਾਤ ਕਿਆ ਚਿਤ ਧਰੀਜੈ।
ਦੇਹਿ ਬਿਨਾਸੀ, ਸੀਉ ਅਬਨਾਸੀ, ਤਿਨ ਪੁਰਖੇ ਕੇ ਐਸੀ ਸੀਝੈ।

ਚੋਪਈ

ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਆਖੇ ਗੋਪਾਲ। ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਪਾਡਵ ਕੈ ਨਾਲ।
ਐਰ ਭਾਭ ਸੈ ਤੁਝ ਸਮਝਾਵੇ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਤਖਤ ਬੁਝਾਵੇ।
ਏਹੁ ਜੁ ਸਨਮੁਖ ਰਾਜਾ ਠਾਵੇ। ਤੈਰੀ ਸਕਤਿ ਨ ਲਿਆਵੈ ਬਾਧੇ।
ਇਨ ਕਾ ਨਾਸ ਨ ਹੈਰੇ ਹਾਥ। ਕਰਮ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਿਤ ਜਾਨੇ ਸਾਥ।
ਜਗ ਸੇ ਆਵਾਗਵਨ ਬਨਾਈ। ਜੋ ਆਵੈ ਸੇ ਬਿਰ ਨ ਰਹਾਈ।
ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕੈਸੀ ਆਹੀ। ਆਗੇ ਭੀ ਥੇ ਹੁਣ ਹੀ ਠਾਹੀ।
ਪਾਛੇ ਹੋਤੇ ਆਏ ਸਾਰੇ। ਹੁਣ ਭੀ ਹੈ ਸੁਣ ਪਾਰਬ ਖਿਆਰੇ।
ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਵਹਿਕੇ ਮੀਤ। ਆਵਾਗੋਨ ਦੇਹਿ ਕੀ ਗੀਤ।
ਪ੍ਰਦਗਨ ਕੀ ਅਬ ਬਾਤੁਲੇ ਤੁਮ। ਬਾਰਕ ਤਰਨਿ ਬ੍ਰਿਧ ਫੁਨ ਹੈ ਜਿਮ।
ਚਤੁਰ ਅਵਸਥਾ ਮਿਤ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਯਹਿ ਸਭ ਧਰਮ ਦੇਹਿ ਕੈ ਮਾਨੇ।

ਬਿਬੇਕੀ ਏਹੀ ਚਿਤ ਮਹਿ ਆਨੇ। ਮਰਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ ਜਾਨੇ।
ਜੀਉ ਹੈ ਬਾਸ ਦੇਵ ਕੀ ਆਸ। ਵਹਿ ਅਕਾਲ ਜਾਨੇ ਸਰਬੰਸ।
ਆਵੈ ਹੈ ਤੁਝ ਇੰਦ੍ਰੀ ਗਿਆਨ। ਉਤਪਤਿ ਭਯਾ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਮਾਨ।
ਹੈ ਸੁਤ ਟੁੰਡੀ ਕੇ ਸੁਨ ਹੋ ਅਬ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਕਹੇ ਤੁਝ ਕੇ ਸਬ।
ਸੀਤ ਉਸਨ ਸੁੱਖ ਅਰ ਟੁੱਖ। ਤਿਹ ਤੇ ਪਾਵੈ ਸਦਾ ਮਨੁੱਖ।
ਇਕ ਪਲ ਸੁਖ ਦੂਜੇ ਪਲ ਟੁੱਖ। ਤਿਸ ਅਨਿੱਤ ਤੇ ਕਿਆ ਹੈ ਸੁੱਖ।
ਆਗਮਾ ਪਾਈ ਸੁਖ ਹੈ ਸੋਇ। ਤਿਸ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਇੰਦ੍ਰੀ ਹੈ ਸਹਿ ਰਹੇ। ਭਿੰਨ ਜੀਉ ਦੇਹਿ ਤੇ ਲਹੇ।
ਅਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਆਹਿ। ਉਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਹਿ।
ਸਦਾ ਰਹੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿਯਾਨ ਪਾਨ ਤਿਨ ਕੀਤ।
ਗਿਆਨ ਪਾਨ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ। ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਬਿਖਿਆ ਸਭ ਖੋਵੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਤਮ ਮੋਤਿ ਅਕਾਲ ਹੈ ਹਿਸ ਭਾ ਭਾਗੀ ਨਾਨ।
ਦੇਹਿ ਜੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵੈ ਨੀ ਸੋ ਹੈ ਸਹੀ ਬਿਨਾਸ।
ਏ ਦੋਉ ਬਾਏ ਸਮਝੈ ਏ ਤਤੁ ਬੈਤਾ ਹੈ ਜੋਇ।
ਚਿੰਤਾ ਕਿਸ ਹੂੰ ਨਾ ਕਰੈ ਨਾਨ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਇਹੁ ਹੈ ਸਭੀ ਅਨਿੱਤ ਉਪਜੈ ਬਿਨੈਸੈ ਹੈ ਜਗਤ।
ਆਤਮ ਸਦਾ ਅਟਵੈਤ ਅਕਲ ਅਠੀਹ ਅਨੂਪ ਹੈ।
ਸਦਾ ਰਹੇ ਨਿਰਾਗਾਰ ਖਾਏ ਪੀਏ ਕਛੂ ਨਹੀ।
ਅਕਲ ਅਖੰਡ ਅਪਾਰ ਐਸਾ ਤਿਸੈ ਸਰੂਪ ਹੈ।
ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਹੀ ਸਮਝ ਪਾਰਸ ਉਠਿ ਕੈ ਜੁੱਧ ਕਰਿ।
ਆਤਮ ਏਕੇ ਬੁੱਝ ਤਾ ਸੇ ਰੰਕ ਨ ਭੂਪ ਹੈ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਜੋ ਕਹੇ ਪਾਰਬ ਏਹੁ, ਹਤਿ ਕੀਆ ਅਮਰਾ ਏਹੁ।
ਐ ਕਹੈ ਦੁਜਾ ਜੋਉ, ਹਤਿ ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਜੋਉ।
ਏ ਦੋਉ ਬਿਰਥੇ ਜਾਨ, ਉਠ ਮਾਹਿ ਠਾਹੀ ਗਿਆਨ।
ਉਹ ਸਮਝੈ ਕਛ ਨਾਹਿ, ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਏ ਪਾਹਿ।

ਨਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਉ ਅਬਿਨਾਸ, ਤਿਸਕਾ ਨ ਹੋਵੈ ਨਾਸ।
ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਭਿੰਨ ਕਰੇ, ਤੋ ਸਿੱਧ ਕਿਛੁ ਨ ਲਭੇ।
ਨਹੀ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਸੋਇ, ਤਿਸ ਨਾਸ ਠਾਹੀ ਹੋਇ।
ਓਹੁ ਸਦਾ ਏਕ ਸਰੂਪ, ਨਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਅਨੂਪ।
ਇਹ ਮਰਨ ਦੇਹਿ ਕਾ ਧਰਮ, ਜਿਨ ਪਾਯਾ ਇਹ ਮਰਮ।
ਸੋ ਨਾ ਕਰੈ ਯਹਿ ਬਾਤ, ਸੋ ਕੀਯਾ ਅਮਕਾ ਘਾਤ।

ਚੋਪਈ

ਸੁਨ ਹੋ ਅਰਜਨ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਬੀਨੇ। ਦੇਹਿ ਆਤਮ ਸੰਗੇ ਇਉ ਚੀਨੇ।
ਜੇਸੇ ਬਸਤਰ ਹੋਇ ਪੁਰਾਨਾ। ਭਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਨਵਾਂ ਉਢਾਨਾ।
ਤਿਸੀ ਭਾਤਿ ਆਤਮ ਦੇਹਿ ਭਾਰੇ। ਯੋਰ ਦੇਹਿ ਲੇਵੈ ਸੁਨ ਪਿਆਰੇ।
ਆਤਮਾ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਨਿ ਮੀਤ। ਭਲੀ ਭਾਤਿ ਰਾਖੇ ਧਰ ਚੀਤ।
ਆਸੁਧ ਕਰਿ ਕਾਟਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਤਾਂ ਕੇ ਅਗਨਿ ਨ ਸਕੈ ਜਨਾਇ।
ਭੂਖੇ ਨਾਹੀ ਜਨ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਮਾਰੂ ਤਿਮੈ ਸੁਕਾਵੈ ਨਾਹੀ।
ਪੁਰਾਤਨਿ ਯੋਰ ਸਨਾਤਨਿ ਕਹੀਏ। ਅਬਿਗਤਿ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਅਚੇਤ ਨਹੀਏ।
ਚਿਤਵਨਿ ਕਰਿ ਚਿਤਵਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਯੈਸਾ ਅਕ੍ਰੋ ਕਹਿਆ ਸੁਨਾਇ।
ਜੇ ਕੇ ਯੈਸਾ ਆਤਮ ਜਾਨੈ। ਸੋ ਚਿੰਤਾ ਕੇਉ ਨਹੀ ਮਾਨੈ।
ਜੈਸਾ ਆਤਮ ਤੈਸਾ ਕਹਿਆ। ਜਿਸ ਨੈ ਮਨ ਮੇ ਯੈਸਾ ਨਹਿਆ।
ਕਰੇ ਰਿਸੀ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹੀ। ਓਹ ਜਾਨੈ ਏਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਆਹੀ।
ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਕੇ ਸਮਝਾਵੇ। ਜੋ ਬੋਲੈ ਤਿਸ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਬੋਨਤਾ ਜਨਮ ਮਰਤ ਹੈ ਸੋਇ।
ਤੋ ਇਹ ਬਾਤ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਚਿੰਤਾ ਮਤਿ ਕਰਿ ਕੋਇ।
ਜਨਮੇ ਜੋ ਸੇ ਮਰੈਓ ਅੱਗ ਤੈਯ ਸਭ ਜਾਨ।
ਨਿਸਚੈ ਜਾ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸੈ ਨ ਮਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਯੋਰ ਪੱਖ ਸੁਨਿ ਮੀਤ ਚਿੰਤਾ ਰਿਸ ਹੂੰ ਨ ਕਰੇ।
ਅਸ ਤੁਮ ਰਾਖੇ ਚੀਤ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਸੋ ਕਹਿਤ ਹੋ।

ਚੋਪਈ

ਇਹ ਸਭ ਲੋਕ ਠਾਢ ਜੋ ਦੇਖਹੁ। ਿਠ ਕੀ ਆਦਿ ਕਹਾ ਇਹ ਪੇਖਹੁ।
ਇਹ ਜੋ ਇਹ ਕੋਨ ਠਾਢੁ ਸੋ ਆਏ। ਜਨ(ਜਬ)ਬਿਨਸੈ ਤਬ ਕਤ ਕੇ ਜਾਏ ।
ਮੱਧ ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਇਹ ਆਏ। ਜਾਣੇ ਨਿਸਚੈ ਨਹਿ ਠਹਿਰਾਏ।
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜਾਂ ਕੀ ਨਹੀ ਜਾਏ। ਤਾਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਕਿਆ ਖਾਏ।
ਜਨ ਕੇ ਮੱਧ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਜੋ। ਸੋ ਤੇ ਸਭ ਜਨ ਹੀ ਫਿਰ ਹੋ।
ਐਸੇ ਸਮਝ ਨ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ। ਸਹਿਜ ਬਨੈ ਸੋਈ ਚਿਤ ਧਰੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਯੋਰ ਪੱਖ ਇਕ ਕਹਿਤ ਹੋ ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਪਰਧਾਨ।
ਤੇ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹਿ ਬਨੈ ਜਨੁ ਅਕਾਲ ਪਹਿਚਾਨ।
ਜੋ ਜਾਨੇ ਮਾਨੇ ਹੀਏ ਆਤਮ ਬੋਨਨਿ ਹਾਰ।
ਸੋ ਦੇਖੇ ਅਸਚਰਜ ਕਰਿ ਕਰੇ ਅਚਰਜ ਬੀਚਾਰ।

ਸੋਚਨਾ

ਜੋ ਅਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤ ਤਾਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰੋ।
ਦੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਭ ਸਤਿ ਏਕ ਅਦਵੀਤੀ ਮਨ ਧਰੋ।

ਚੋਪਈ

ਪਾਰਬ ਆਤਮ ਤਤ ਬੀਚਾਰ। ਆਯੁਧ ਕਰ ਧਰ ਜੁੱਧ ਸੰਭਾਰ।
ਸਭ ਦੇਹੋ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਏਕ। ਤਿਸ ਹੀ ਕੇ ਇਹ ਦੇਹਿ ਅਨੇਕ।
ਤਾਂ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਨੇਈ ਨ ਕਰੋ। ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ਜੁੱਧ ਕੇ ਧਰੋ।
ਅਰ ਤਿਸ ਹੀ ਸਭ ਦੇਹਿ ਬਨਾਏ। ਦੇਹਿ ਬਨਾਇ ਧਰਮ ਵਰਤਾਏ।
ਖੜੀ ਦੇਹਿ ਜੁੱਧ ਹੀ ਧਰਮ। ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਕਾ ਇਹ ਕਰਮ।
ਧਰਮ ਬਿਚਾਰ ਜੁੱਧ ਕਰਿ ਜਿਆਰੇ। ਤੁਹਿ ਕਨਿਆਨ ਇਸੇ ਮਹਿ ਧਾਰੇ।
ਖੜੀ ਦੇਹਿ ਕਰੈ ਜੁਧ ਜਾਇ। ਦੁਰਲਭ ਹੀ ਅਤਿ ਪਾਵਨ ਰਾਇ।
ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਸੋ ਸਭ ਰਾਜਾ। ਆਇ ਖਰੇ ਹੀ ਜੁਧ ਸਮਾਜਾ।
ਸੁਰਗ ਦੁਆਰ ਤਿਨੇ ਕਹੁ ਖੁਲੈ। ਜਬ ਜੁਝੈ ਤਨ ਸਵਰਗੀ ਚਨੈ।

ਗੁਰਵਾਚ

ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਗੁਨ ਏਕੋ ਰੂਪ।
ਦੇਹਿ ਛਾਡੇ ਤਬ ਵਹੀ ਸਰੂਪ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਪਾਰਬ ਜੇ ਕਾਇਰ ਹੁਹਿ ਜਾਵੈ। ਧਰਮ ਜੁੱਧ ਤੇ ਆਪ ਬਚਾਵੈ।
ਤਾ ਤੇ ਦੇਹਿ ਧਰਮ ਤੇ ਜਾਹਿ। ਸਾਧ ਭੰਗ ਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ।
ਦੁਤੀਆ ਅਪਜਸ ਤੇਰੇ ਹੋਵੈ। ਭਾਰੀ ਪਾਪਾ ਕੇ ਤੂੰ ਜੋਵੈ।
ਦੇਹਿ ਅਨਿੱਤ ਸੁ ਕਈ ਨ ਰਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਬਹੁਤ ਜਗਤਿ ਮੈ ਬਹੈ।
ਅਬ ਜੇ ਤੁਮਰੀ ਕੀਰਤ ਗਾਵੈ। ਕਾਇਰ ਤੁਮ ਕੇ ਸੋਈ ਬਤਾਵੈ।
ਜੇ ਜੋਧਾ ਤੁਝ ਜਾਨੈ ਸੁਰਾ। ਸੋਈ ਤੁਝ ਜਾਨੈ ਕਰਿ ਮੂਰਾ।
ਖੋਟੇ ਬੰਨ ਕਰੇ ਤੁਝ ਮਾਹਿ। ਤਿਨ ਨਿੰਦੇ ਤੂੰ ਦੁਖ ਅਤਿ ਪਾਹਿ।
ਜੇ ਤੂੰ ਜੁੱਧ ਰਿਖੈ ਲੜ ਮਤੇ। ਜਾਹਿ ਸੁਅਚਰ ਭੋਗ ਅਹਿ ਕਰੈ।
ਅਰ ਜੇ ਜੀਤੈ ਤੂੰ ਸੰਗਰਾਮ। ਰਾਜ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕਾ ਕਰੈ ਅਰਾਮ।
ਹੈ ਨੀਤੀ ਸੁਤ ਜੁਧ ਕਰਿ ਮੀਤ। ਐਸੀ ਭਾਤ ਧਰੇ ਤੁਮ ਚੀਤ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਜਾਨੈ ਜੁਧ ਕਰੇ। ਜੀਤ ਹਾਰ ਮੈ ਚਿਤ ਨ ਧਰੇ।
ਤਿਸ ਕਾ ਨੈਪ ਨ ਲਾਏ ਤੋਹਿ। ਸਾਖ ਬਚਨ ਇਹ ਮਨ ਮੈ ਪੋਇ।
ਸਾਖ ਬਚਨ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਰਹਿਆ। ਜੇ ਤਤੁ ਬੋਤਾ ਤਿਨ ਹੀ ਨਹਿਆ।
ਐਤਾ ਰਚਨ ਜਿਨੈ ਹੈ ਛੀਨ। ਤਿਨ ਇਹੁ ਬਚਨਨ ਮਨ ਮੈ ਕੀਨ।

ਦੀਨਾ ਕਾਰ ਵਾਰ - ਚੋਪਈ

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਜੋਸ ਪਰਵਾਨ। ਜੈਸੀ ਭਾਖੀ ਸਿਰੀ ਭਗਵਾਨ।
ਕਰਮ ਕਹਤਿ ਘੋਰਿ ਸੁਧ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਸੇ ਭਗਤਿ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਹੋਵੈ।
ਸੂਵਨਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਾਖਾ ਪੁਨੀਤ। ਤਾ ਤੇ ਕਯਾਨ ਹੋਇ ਯਹਿ ਚੀਤ।
ਕਯਾਨ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਨ ਰੂਪ। ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮ ਭਰੂਪ।
ਜਬ ਹੀ ਹੀਏ ਕਯਾਨ ਕੇ ਧਾਰੈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਨਿਹਾਰੈ।
ਅਦਵੈਤ ਮਾਹਿ ਦੂਸਰ ਨਹੀਂ ਟੋਈ। ਆਪਹਿ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਈ।
ਆਲੇ ਹੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗਾਇਆ। ਵਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਾਸੇ ਮਨ ਨਾਇਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਦੇਹਿਰਾ

ਹੈ ਪਾਰਬ ਤੁਝ ਕਹਿਤ ਹੋ ਸਮਝ ਦੇਖ ਮਨ ਸਾਰ।
ਬੁੱਧ ਜੋਗ ਕੇ ਸਮਝ ਕਰ ਕਰਮ ਫਾਸ ਕਟਿ ਭਾਰ।
ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਸੁਨੇ ਜੇ ਮੈ ਭਗਤੇ ਸਾਬ।
ਜੇ ਵਹਿ ਭੂਨ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੇਗ ਗਰੇ ਤਿਸ ਹਾਬ।

ਚੋਪਈ

ਭੁਨ ਪਰੇ ਮਮ ਸੇਵਾ ਮਾਂਹਿ। ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਪ ਨ ਲਾਗਤ ਕਾਂਹਿ।
ਭਗਤਿ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਦੁੱਖ ਨ ਹੋਈ। ਸੁਖ ਕੇ ਰੂਪ ਭਗਤਿ ਕੇ ਸੋਈ।
ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਸਦਾ ਹੋ ਰਹੇ। ਸਗਲ ਪਾਪ ਤਿਸ ਕੇ ਹੋ ਦਹੇ।
ਦੇਖਨ ਬੋਕਾ ਧਰਮ ਹਮਾਰਾ। ਕਈਕ ਬਾਰ ਮੁਝ ਨਾਮ ਉਚਾਰਾ।
ਅਥਵਾ ਨਈ ਨਰੈ ਨਮਸਕਾਰ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ਪਾਰ।
ਪੁਰਖ ਪਤ੍ਰ ਜੇ ਮੁਝ ਕੇ ਚਾੜੇ। ਅਥਵਾ ਕੀਰਤਨਿ ਮੋਹਿ ਉਚਾਰੇ।
ਅਥਵਾ ਕਥਾ ਸੁਨਨਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ। ਇਨ ਫਰਮੇ ਪਦ ਪਾਵੈ ਮੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਕਾਲਕੁਨ ਬੁਧ ਆਪਨੀ ਭਾਮੀ ਤੇਰੇ ਮਾਂਹਿ।
ਭਗਤ ਪ੍ਰੀਤ ਜਸ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਸੋਈ ਰਹੇ ਤੁਹਿ ਪਾਂਹਿ।
ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕਾ ਸੁਨ ਹੁਰ ਨੰਦਨ ਮੀਤ।
ਮੁਝ ਤੇ ਕੀਨ ਨ ਗੋਖਤਾ ਏਹੀ ਬਾਤ ਧਰ ਚੀਤ।
ਜਿਨ ਮੁਝ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਠਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੇ।
ਜਿਤੈ ਓਹੁ ਤਿਨ ਲਾਇ ਹੈ ਉਸ ਹੀ ਓਹੁ ਠਹੇ।

ਛੰਦ

ਸੁਨ ਪੰਡ ਨੰਦਨਿ ਬਾਤ, ਨਰ ਨਿਸਚੈ ਮੈਂ ਕੁਸਲਾਤ।
ਜੇ ਭ੍ਰਮੈ ਖਹੁਤੀ ਓਹੁ, ਤਿਸ ਨਹੀ ਕਤਹੀ ਠੋਰ।
ਸੁਨ ਪੰਡਤੇ ਕੀ ਗੀਤ, ਜਿਨ ਸਵਰਗ ਕੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ।
ਬੈਦ ਬਚਨ ਸੁੰਦਰ ਕਹੈ, ਤਿਨ ਪਰ ਜੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਰਹੈ।
ਸੁਨ ਬਚਨ ਸੋਈ ਸਕਾਮ, ਚਿਤਵੈ ਸਵਰਗ ਅਭਰਮ।
ਸਵਰਗ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਭੋਗੁ, ਤਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ।
ਜੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਸੋਇ, ਫਨ ਤਿਨੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਇ।
ਜਿਨ ਕਰਮ ਮੈਂ ਹੈ ਕਸ਼ਟਿ, ਓਹੁ ਸਵਰਗ ਕਾ ਹੈ ਵੈਸ਼ਟਿ।
ਫਨ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਭੋਗੁ, ਗਿੜ ਪਵੈ ਤਿਨ ਸੰਜੋਗੁ।
ਬੁਧ ਅੰਧ ਤਿਨ ਕੀ ਭਗੀ, ਸੁ ਬਿਚਾਰ ਤਿਨ ਸੋ ਕਈ।
ਜਿਨ ਨਹੀ ਨਿਸਚਾਮੀਤ, ਗਯਾਨ ਸਮਾਧ ਸੋ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤ।
ਬਿਨਾ ਸਮਾਧ ਜੇ ਵਹਿ ਕਰੇ, ਤਾ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨੈ ਪਰੈ।
ਅਰ ਸਮਾਧ ਇਹ ਬੀਚਾਰ, ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚਲ ਅਪਾਰ।
ਜਿਨ ਜਾਨਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸ ਮੁਕਤਿ ਪਾਇਆ ਮਰਮ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਹੈ ਕ੍ਰੀਟੀ ਮੁਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਬੈਦ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਕਾਨ।
ਤੂੰ ਗੁਨ ਕੇ ਭੀ ਕਹਿਤ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਨ ਮਾਇਆ ਮਾਨ।
ਹੈ ਅਤੀਤ ਹੋ ਚੁਕੁਣ ਤੇ ਤੂੰ ਗੁਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ।
ਸੀਤ ਉਬਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਆਤਮ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ।
ਆਤਮ ਅਜਰ ਅਰੋਗ ਹੈ ਖਿਨ ਆਤਮ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਸੈਸੀ ਬਾਤ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਤੂੰ ਭੀ ਆਤਮ ਹੋਇ।

ਸੋਚਨਾ

ਜਬ ਤੂੰ ਸੈਸੀ ਭਾਤਿ ਆਤਮ ਰੂਪ ਮੈ ਜੁਰੈਗਾ।
ਤਬ ਤੁਝ ਹੋਵੇ ਸਾਤਿ ਤਿਸ ਕਾ ਫਨੁ ਅਬ ਬਹੁੜ ਸੁਣ।

ਚੋਪਈ

ਜਿਉ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰ ਪੁਨੈ ਮਾਹਿ। ਸਭ ਏਕ ਸੁ ਹੋਇ ਜਨ ਕੈ ਦਿਖਾਹਿ।
ਤੈਸੇ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ ਨਿਹਾਰ । ਤਿਸ ਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਿਕਾਰ।
ਮੁਝ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਦੁਰਮਤ ਭਾਏ। ਆਤਮ ਸੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮਤਿ ਲਾਏ।
ਹਉ ਜੇ ਸਭ ਕਾ ਕਾਰਨ ਮੂਨ। ਮੈਂ ਹੀ ਸੂਖਮ ਖੋ ਅਸਥੂਨ।
ਤਤ ਬੈਦ ਛਾ ਜੇ ਕੋਊ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਮੁਝ ਹੀ ਮਾਨੈ।
ਹੈ ਧੰਨੀ ਤੂੰ ਸੈਸੇ ਜਾਨ। ਅਦਵੈਤ ਅਕਾਲ ਤੂੰ ਮੋਹਿ ਪਛਾਨ।
ਦਿਖ ਨਿਸਰਾ ਕਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ। ਜੇ ਅਬ ਕਹੋ ਸਨੇ ਸੇ ਗਾਥ।
ਖਤੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਦੇਹਿ ਮੈਂ ਧਾਰੈ। ਬ੍ਰਾਸਤਰ ਤਿਨ ਕੇ ਧਰਮ ਉਚਾਰੈ।
ਖਤਰੀ ਦੇਹਿ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ ਜੁੱਪ। ਹਾਨਿ ਨਾਭ ਕੀ ਤਿਆਗ ਕੁਬੁਧਿ।
ਨਾਭ ਅਨਾਭ ਏਕ ਮਮ ਜਾਣ। ਤਿਸ ਕਾ ਫਨੁ ਕਛੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਆਣ।
ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਜੁੱਬੁ ਸਮ ਅਹੇ। ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਤਾਸ ਕੇ ਗਹੇ।
ਸਭ ਧਰਮਨਿ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧਰਮ। ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਆਤਮ ਕਾ ਮਰਮ।
ਹੈ ਪਾਰਬ ਤੂੰ ਨਿਸਰੈ ਜਾਨ। ਇਸੀ ਧਰਮ ਕੇ ਸਾਚਾ ਮਾਨ।
ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਇਸੀ ਧਰਮ ਕੀ ਲੈਇ। ਮੇਰੀ ਸਰਨਿ ਬਿਖੇ ਚਿਤ ਦੇਇ।
ਅਰੁ ਫਨੁ ਕੋਈ ਬਾਛੈ ਨਾਹਿ। ਬਾਛਾ ਹੀ ਸਭ ਨੀਚ ਕਹਾਹਿ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਬਾਛਾ ਨੀਚ ਤਿਆਗ ਕੈ ਹੈ ਸੁਨੈ ਧਨੀ ਮੀਤ।
ਮੁਝ ਆਤਮ ਮੈ ਜੁੜ ਰਹੇ ਤਿਆਗਹੁ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਭੀਤ।

ਕਲਿਆਣ ਜੇਹੁ ਇਸਨਾਨ ਸਭੀ ਸਭੀ ਬਿਬੇਕੀ ਭਾਖ ਹੈ।

ਮਾਤਮ ਦ੍ਰਿੜ ਜਿਸ ਧਿਆਨ ਸੇ ਇਹੁ ਮੰਨਿ ਮੈ ਰਾਖ ਹੈ।

ਚੋਪਈ

ਬੁਧ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਜੁੜ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਬ। ਹਿਤਵਨ ਕਰਮ ਭਾਰ ਸੁਨਿ ਭਾਬ।

ਜਬ ਹੁਮ ਚਿਤਵਨਿ ਮਨ ਕੀ ਤਿਆਗੀ। ਮੇਰੇ ਬਿਬੇ ਪ੍ਰੀਤ ਤੁਝ ਨਾਗੀ।

ਮੇਰਾ ਜੇ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰੂਪ। ਤਬ ਤੂੰ ਦੇਖੈਗਾ ਸੁਨਿ ਭੂਪ।

ਜਬ ਤੈਰੀ ਬੁਧ ਮੋਹੁ ਬਿਸਾਰੈ। ਪਾਪੋ ਕਾ ਤਬ ਮਾਰਗ ਜਾਰੈ।

ਦੇਹੀ ਮੈ ਭੈਰਾਗ ਤੁਝ ਹੋਈ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਮਿਨੈ ਤੁਝ ਸੋਈ।

ਜਬ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨੈਗਾ ਭਾਈ।

ਐਸੇ ਖਚਨੋ ਜਬ ਰੋਸਵ ਕਰੈ। ਸੁਠੋ ਨਰ ਅਰਜਨ ਚਿਤ ਮੈ ਗਰੈ।

ਸੰਕਾ ਧਾਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕੇ ਕਰੈ। ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਕੇਸਵ ਪਗ ਧਰੈ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੇਹਿਰਾ

ਸੁਨ ਕਰਿ ਅਰਜਨ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਕੇਸਵ ਭਗਵਾਨ।

ਜਿਸ ਕੀ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹੋ ਪ੍ਰਨਾਮ।

ਵਹਿ ਸਮਾਧ ਕੈਸੇ ਕਰੇ ਕੈਸੀ ਰਹਿਤ ਰਹੈ।

ਬੋਲੈ ਚਾਨੇ ਕਵਨ ਬਿਧ ਕੈਸੀ ਸਿੱਧ ਕੇ ਨਹੈ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸਮੁਝਾਈਏ ਜੇ ਮੈ ਜਾਨੈ ਏਹਿ।

ਨਿਸਚਲੁ ਬੁਧਿ ਤਿਸ ਜਾਨ ਕੈ ਕਰਹੋ ਤਾਕੈ ਸੋਇ।

ਕੁਰ ਠੰਦਨ ਜਬ ਭਾਖਿਓ ਐਸੇ ਮਾਯਵ ਪਾਹਿ।

ਰਿਖੀ ਕੈਸ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਉਤਰ ਕਹਿ ਹੈ ਤਾਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ

ਹੈ ਪਾਰਬ ਸੁਨਿ ਏਹਿ ਲੱਛਨ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧ ਕੈ।

ਨਾਸੀ ਜਾਨੈ ਏਹਿ ਅਪਨੇ ਮਾਹਿ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ।

ਕਬਿਤ

ਕਾਮਨਾ ਸੇ ਕੋਈ ਨਾਗੀ ਆਪ ਮੈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਿ ਆਗੀ,

ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਦਾ ਅਘਾਇ ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਸਚਲ ਬੁਧੀ ਹੈ।

ਦੇਹੀ ਕੇ ਦੁਖ ਨਾਕੇ ਤਾਹੂੰ ਕੀ ਨ ਚਿੰਤ ਪਾਰੇ,

ਸੁਖ ਕੀ ਨ ਬਾਝਾ ਕੋਹੁ ਪਾਨ ਕੀਓ ਸੁੱਧੀ ਹੈ।

ਪੰਚੇ ਕਾ ਸੰਗ ਤੋੜੇ ਨਾਮ ਸੇ ਮੁਖ ਜੋੜੇ,
ਸੰਤੋ ਨਾ ਨ ਸੰਗ ਛੋੜੇ ਆਤਮ ਮਤਿ ਰੁੱਧੀ ਹੈ।
ਜਗੁ ਸਭ ਨਾਸੀ ਜਾਨੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਨ ਮਠ ਸੈ ਆਨੈ,
ਹਰਖ ਸੇਰੁ ਸੋਮ ਮਾਨੈ ਸੋਊ ਸਤਿ ਬੁੱਧੀ ਹੈ।

ਚੋਪਈ

ਹੈ ਪਾਰਬ ਅਬ ਤੁਝ ਕੇ ਆਖੋ! ਬੁਧ ਨਿਰਚਲ ਕੈ ਨਛਨ ਭਾਖੋ।
ਜੇਮੇ ਕੂਰਮ ਜਨ ਏ ਮਾਹੀ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਆਪ ਪਸਾਰਤ ਆਹੀ।
ਜਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਕੋਨਿ ਰਾਹਈ। ਹਾਥ ਪਾਉ ਸਿਰ ਨਦਰ ਠ ਪਰਈ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧੀ। ਵਰਜੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਠ ਕਰਿ ਸੁੱਧੀ।
ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਤੂੰ ਨਿਸਚਲ ਜਾਨ। ਉਮਤਤ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੋ ਬਖਾਨ।
ਖੁਪਿਆ ਕ੍ਰਿਖਾ ਚੋਊ ਠਹਿ ਹੋਇ। ਜਗਤ ਰਸੇ ਮੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਕੋਇ।
ਸਭ ਹੀ ਭੋਗ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਸੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਨਹੀ ਸੁਪਨ ਸਮ ਸੋਇ।
ਸੰਸਾਰ ਬੁਧ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਸੋਇ। ਨਿਰਚਲ ਬੁਧੀ ਐਸਾ ਹੋਇ।

ਅਕਿਲ

ਕੁੰਤੀ ਮੁਤ ਸੁਨ ਲਹੇ ਜੋਊ ਮੈ ਕਹਤਿ ਹੋ।
ਰਹਿਤ ਬਿਬੇਕੀ ਏਹ ਸੰਜਮ ਸੋ ਰਹਤਿ ਹੋ।
ਜਦਪ ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਮਠ ਬਸ ਕਹਤਿ ਹੋ।
ਤਉ ਸਦਾ ਮਨ ਸਾਥ ਸੋਈ ਤੇ ਨਰਤਿ ਹੋ।
ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੀਤ ਸਦਾ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀ।
ਮਨ ਕੇ ਸਦਾ ਠਚਾਵੈ ਜੇਸੇ ਬੰਦਰੀ।
ਜਬ ਤੇਰਾ ਮਨ ਜੁੜ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਸੋ।
ਸਭਨੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਿਟਿ ਹੈ ਕਰਨਿ ਉਪਾਧ ਸੋ।
ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਨਾ ਸਿਰਦਾਰ ਜੁ ਮਨੁਆ ਜਾਨੀਐ।
ਵਹਿ ਮਿਨਿਆ ਮੁਝ ਸਾਥ ਸੁ ਤੈਤ ਪਛਾਨੀਐ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਨਰ ਕੀ ਇੰਦ੍ਰ ਵਸ ਭਈ।
ਸੋਈ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧੀ ਇਹ ਸੈ ਤੁਝ ਕਹੀ।

ਬੋਹਿਰਾ

ਜੇਸੇ ਇਸ ਹੀ ਪੁਰਖ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹਿ ਭੁਲਾਇ।
ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਸੋ ਕਹਤਿ ਹੋ ਸੁਨਹੁ ਸਤਿ ਭੁਰ ਰਾਇ।

ਚੋਪਈ

ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇ ਇਨ ਭੋਏ। ਅਨੇ ਵਿਖਯੋ ਮਾਹਿ ਮਨ ਜੋਏ।
 ਐਰ ਕੁਮਾਰਗ ਮਹਿ ਨੈ ਜਾਵੈ। ਮਨ ਤੂਨੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਨਚਾਵੈ।
 ਜੇ ਨਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਕੇ ਹੋ ਜੀਐ। ਤਿਨ ਤਾ ਸੰਗ ਫਰੈ ਮਤਿ ਭੰਗੀ।
 ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਪੂਰਬ ਜਬ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਚਿਤ ਮੇ ਧਰੈ।
 ਮੁਝ ਤੇ ਕਾਇਰ ਜਗ ਕੇ ਲੋਕ। ਮਾਤੇ ਜਾਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨਿ ਭੋਗ।
 ਰੀਝਿਓ ਜਾਤ ਮਟ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਏ। ਬਿਖਈ ਪੂਰਬ ਕਹੀਏ ਹੋ ਤਾ ਤੇ।
 ਆਠ ਪਹਿਰ ਬਿਖਿਆ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਮੇਰੇ ਤਾਮ ਨ ਤੂਨ ਉਚਰੈ।
 ਇਸੀ ਚਿੰਤ ਮਹਿ ਦਿਨ ਐ ਬਾਤ। ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਵਹਿ ਚਿਤਵਤ ਬਾਤ।
 ਜਬ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਿ। ਕ੍ਰੋਧ ਖੂਧਾਨ ਮੋਹੁ ਉਦਿਓਤਿ।
 ਜਬ ਉਪਜੈ ਹੈ ਮੋਹੁ ਘੋਰਾਰ। ਚੀਤਨਿਤਾ ਤਬ ਦੇਖੈ ਫਾਰ।
 ਚੀਤਨਿ ਤਾ ਕਾ ਨਾਸ ਜਬ ਭਯਾ। ਐਰਿਕਾਰ ਤਬ ਮਤਨ ਮੈ ਛਾਯਾ।
 ਏਤੇ ਅਛੁਨ ਜਿਸ ਮੈ ਹੋਇ। ਤਫਟ ਬੁੱਧ ਤਬ ਜਾਨੇ ਸੋਇ।
 ਬੁੱਧ ਨਾਸ ਬਿਖਿਆ ਮੈ ਭਈ। ਤਬ ਸਤਿ ਬਾਤ ਜੁ ਇਸ ਤੇ ਗਈ।
 ਸਹਜੇ ਮਿਰਤਕ ਹੋਵੈ ਗੀਤ। ~~ਯਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਗੀਤ।~~
 ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਕਨਿਆਨ ਕੇ ਚਾਹੈ। ਤੁਮੰਗ ਤਿਆਗ ਸੰਗ ਅਵਿ ਗਾਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬ ਭਗਤੋ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਪਾਰਬ ਮੈ ਭਾਹਤ ਹੋ।
 ਕੀਸੇ ਵਰਤੈ ਤਾਜ ਹਰਖ ਸੋਭ ਤੇ ਜੋਗ ਮੈ।

ਕਬੀਤ

ਹਰਖ ਐ ਨ ਸੋਗ ਮਾਨੈ ਆਇਆ ਭਯਾ ਏਰ ਜਾਨੈ,
 ਭਨੈ ਖਾਨ ਪਾਨ ਰੀਏ ਹਰਖ ਨ ਕਰਤ ਹੈ।
 ਫੀਕੀ ਬਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਸੋਗ ਕੁਝ ਕਰੈ ਨਾਹਿ,
 ਖੁਸ਼ਿਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਦੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਤਿ ਹੈ।
 ਸਭੀ ਮਾਹਿ ਮੇ ਕੇ ਜਾਨ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਪਿਆਨ,
 ਬਿਖਯੋ ਕੇ ਤਿਆਗੀ ਮੈ ਨਿਰਚਨ ਰਹਤਿ ਹੈ।
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਾਵੀ ਪਰ ਤਾ ਕੇ ਹਾਥੇ ਸੰਧ ਧਰ,
 ਅਪਨੈ ਭਰਤਿ ਕੀ ਰਖਯਾ ਹੀ ਕਰਤ ਹੈ।

ਚੋਪਈ

ਭਗਤਨਿ ਸੰਗ ਮੁਝ ਐਸੀ ਰੀਤ। ਤਾਂ ਸੰਗ ਸਦਾ ਕਰੇ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ।
ਤਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਭ ਕੇਇ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸੋ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਇ।
ਨਾਂ ਉਹੁ ਜਨਮੇ ਨਾਂ ਉਹਿ ਮਰੇ। ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਕੇ ਬਿਖਾਨ ਤੇ ਟਰੇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਂਹਿ ਤਿਸ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਕਾਨ ਦੇਹਿ ਸਭ ਨਾਸ।
ਮਨ ਕੇ ਦੁਖ ਭਗਤਿ ਕੈ ਗਏ। ਦੇਹਿ ਦੁੱਖ ਭੀ ਤਿਸ ਨਹੀ ਰਹੈ।
ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਨਾਗੀ। ਜੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੋ ਅਤਿ ਬਡਭਾਗੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਥ ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਨਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਬਾਤ ਕਰੇ।
ਮਹਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਮੁੜ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਲੋਕ ਗੋਰੇ।

ਛੰਡ

ਸੁਨ ਸਖੇ ਤਾਂਕੀ ਖਾਤ, ਹੈ ਬੁੱਧ ਜਿਨ ਕੀ ਘਾਤ।
ਸੋ ਕਰੇ ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ, ਸੋ ਰਾਮ ਜੀ ਹੈ ਨਾਂਹਿ।
ਕਿਸ ਬੈਥਿਆ ਹੈ ਸੋਇ, ਤਿਸ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਕੇਇ।
ਇਹ ਜਾਨ ਠੀਕੀ ਖਾਤ, ਜੇ ਜਗਤ ਹੁਣ ਸੁਊ ਜਾਤ।
ਜਿਨ ਕੀਆ ਇਹ ਬੀਦਾਰ, ਤਿਸ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਜਾਰ।
ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹੀ ਮੋਰ, ਸੋ ਕਹੀ ਨਿਸਚੈ ਤੋਰ।
ਬਿਨ ਸਰਧਾ ਮੇਰੇ ਮੀਤ, ਤਿਸ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨਾਹੀ ਚੀਤ।
ਤੂੰ ਇਹੋ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ, ਮਨ ਰੋਕ ਬਿਖਯਾ ਆਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇਤੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਿਖੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਕੁਨ ਸੋ ਜਾਇ।
ਮਨ ਭੀ ॥ ਜਾਵੈ ਤਿਸੀ ਸੰਗ ਤਬ ਵਹਿ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਇ।

ਚੋਪਈ

ਜੇਸੇ ਨੌਕਾ ਸਨਤਾ ਮਾਹੀ। ਚਨੇ ਤੀਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕੇ ਜਾਈ।
ਮੱਧ ਠੀਰ ਕੇ ਨਾਹੀ ਬਿਆਰ। ਨੌਕਾ ਲਕਨ ਠ ਦੇਵੇ ਪਾਰ।
ਘਾਟੇ ਤਿਆਗ ਅਨਤਿ ਨੈ ਜਾਵੇ। ਤਿਉ ਮਨ ਕੇ ਇੰਦਰੀ ਭਟਿਕਾਵੇ।
ਇੰਦਰੀਆ ਪਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਈ। ਮਨ ਭੂਲਾ ਤਿਠੇ ਸੰਗ ਦੁਖ ਪਾਈ।
ਤਿਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਹੈ ਮਹਾ ਬਾਧ। ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਤੂੰ ਭੋਕ ਨਾ ਚਾਹਿ।
ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਤੁਮ ਰਾਖੋ। ਜੇਕੁ ਜੁਗਤ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖੋ।

ਜਿਨ ਕੇ ਐਸੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਸਚਨ ਬੁਧ ਤੂੰ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਭਗਤਾਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਕਦੇ ਨਾ, ਹੋਵੇ ਜੋਰ।

ਉਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਯੋਰ ਹੈ ਉਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਯੋਰ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪਾਰਬ ਜੇ ਜਗ ਠੀ ਹੀਤ। ਜਾਈ ਭਗਤਿ ਸੁਨੇ ਹੇ ਮੀਤ।

ਜੇਉ ਜਗਤ ਕਾ ਦਿਵਸ ਕਹਾਵੈ। ਭਗਤਿ ਤਬੇ ਸੋਵੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।

ਅਰਬ ਦੇਨੇ ਕਾ ਸੁਨ ਹੈ ਪਾਰਬ। ਤਿਸ ਸਮਝੇ ਹੋਵੈ ਸਭ ਸਵਾਰਬ।

ਕੀਰਤ, ਕਥਾ, ਭਜਨ, ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਸੇ ਨਹੀ ਸੁਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਹੀਤ।

ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਣੇ ਇਹ ਹੈ ਬਾਤ। ਸੋਇ ਰਹੇ ਚਰਿ ਨਹੀ ਜਨਾਤ।

ਕਥਾ ਕੀਰਤਨਿ ਭਗਤਾਂ ਰਿਦ ਵਸੈ। ਆਤਮ ਕੇ ਰੰਗ ਸੇ ਸੋ ਰਸੈ।

ਪੰਚ, ਭੀਨ, ਮਹਿ ਜਗ ਸਭ ਜਾਗੈ। ਬਿਖਯੋ ਸੋ ਸੋ ਅਹਿਨਿਸ ਲਾਗੈ।

ਐਸੇ ਭਗਤਿ ਜਗਤਿ ਨਹੀ ਜੋਰ। ਉਨ ਕੀ ਰਾਤਰ ਉਨ ਕਾ ਭੋਰ।

ਸੰਤਨ ਨੇ ਅਭ ਲੱਛਨ ਰਹੇ। ਅਮਿਤ ਅਨਾਹ ਸਮੁੰਦਰ ਲਹੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇਸੇ ਬਡੇ ਸਮੁੰਦਰ। ਸੇ ਸਰਬ ਠਨੀ ਮਿਲ ਜਾਇ।

ਜਿਉ ਈ ਤਿਉ ਸਾਗਰ ਰਹੇ ਹਰਖ ਸੋਇ ਤਿ। ਟਾਹਿ।

ਤਿਯਾਏ ਮਨ ਕੀ ਰਾਮਨਾ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹੁਇ ਜਾਇ।

ਮਨ ਨਾ ਬੋਲ ਸੁ ਠਹਿ ਫੁਰੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਮਾਂਦਿ।

ਪੰਚ ਵਿਛੇ ਤਿਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਚਾਹਿ ਰਹੀ ਨਹੀ ਕੋਇ।

ਆਪਾ ਪਰ ਸਭ ਮਿਟਿ ਗਿਯਾ ਇਹੀ ਸਾਂਤਿ ਬੁਧ ਹੋਇ ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪਾਰਬ ਇਹ ਸੇ ਜੋ ਰਹਾ। ਇਸਥਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਡਿਹ ਗਹਾ।

ਜਿਸ ਮੇ ਐਸੇ ਲੱਛਨ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਕੈ ਨਾ ਮਾਇਯਾ ਖੋਇ।

ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਬ ਤਰ ਸੋ ਕਯਾ। ਲੀਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਸੋ ਤਖ ਭਯਾ।

ਮੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਪਰਮ ਸਹੁਪ। ਤਾ ਸੇ ਮਗਨ ਭਯਾ ਸੁਨ ਭੁਪ।

ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਕਹੂੰ ਜੇ ਪਾਈਏ। ਤਾ ਕੇ ਆਖੈ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਏ।

ਸੋਰਠਾ

ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਰੀਤ ਅਰਜਨ ਪਿਆਰੈ ਧਾਰ ਤੂੰ।

ਸਾਖ ਜੋਗ ਧਰ ਚੀਤ ਆਤਮ ਕੇ ਐਕ ਸੰਗ ਰਹੇ।

ਚੋਪਈ

ਸਾਖ ਜੇਹੁ ਜੋ ਦੁਰੀਆ ਧਿਆਇ। ਸੋ ਸਭ ਭਾਖਾ ਕਹੀ ਸੁਨਾਇ।
ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਮੂਨ ਕਰ ਭਿਤ ਧਰੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹਵੈ ਜਗੁ ਬਿਚਰੈ।
ਸਭ ਕੇ ਜਾਨੈ ਆਪਣਿ ਮਾਹਿ ਤਾਂ ਤੇ ਉਸੇ ਨਮੋ ਹਮ ਆਹਿ।
ਜਬ ਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨੈ। ਆਤਮ ਅਕਾਲ ਅਦਵੈਤ ਪਛਾਨੈ।
ਸੋ ਫਿਰ ਕਰਤ ਜੋਨ ਨਹੀ ਆਵੈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪਦੈ ਜੋ ਪਾਵੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖੜੂ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਅੈ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸਾਖ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਦੁਤੀਯੋ ਅਧਿਆਇ ॥ 2 ॥

ਆਰੰਭ ਇਸ ਭਾ ਮਹਾਤਮ ਰਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਨ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਬ ਦੂਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਨੁ
ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈ ਏਕ ਪੁਰਾਨਾ ਨਗਰ ਹੈ। ਤਹਾ ਹੇਕ ਦੇਵੇਸ
ਨਾਮਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਸਾਧੋ ਕਉ
ਪੂਛੈ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਜੋ ਮਰਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ। ਮੈ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਵੈ। ਮੁਝ ਕਉ ਐਸੇ ਹੀ ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਬਹੁਤ ਬਰਸਬੀਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਏਕੁ
ਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ। ਅਰੁ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਮੁਝ ਕੋ
ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਜੋ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ।
ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਨਿ
ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੋਲਿਆ। ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ
ਕਾ ਸੁਨਿ ਕੈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ।
ਹਾਂ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈ। ਭੀ ਤੁਝ ਕਉ ਏਕ ਪੁਰਾਤਨ
ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਏਕ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਓਸ ਕਾ ਮੇਨਵੈਤ ਥਾ।
ਭਿਤ ਬਕਰੀਆ ਚਰਾਵਤਾ ਫਿਰੈ। ਬਕਰੀਆ ਬਠਿ ਮੈ ਚਰੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਏਕ ਦਿਨ
ਉਚੇ ਟਿਏ ਪਰ ਤੇਠ ਰਹਿਆ। ਬਕਰੀਆ ਤੇਰਾ ਦੇਖੇ। ਅਰ ਭਜਨ ਭੀ ਬੈਠਾ ਕਰੈ।
ਸੋ ਵਹੁ ਬਕਰੀਆ ਕਉ ਹਾਨ ਨੈ ਆਇਆ ਨਗਰ ਕਉ। ਸੋਹਿਉਹਾ ਕਰਬਰ ਬਠਿਆ
ਮਹਿ ਏਕ ਸਿੰਘ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਤਹਾ ਏਕ ਬਕਰੀ ਜੋ ਸਭ ਬਕਰੀਓ ਕੈ ਆਗੈ ਚਲੀ
ਜਾਤੀ ਥੀ। ਤਿਸੁ ਬਕਰੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਓਹੁ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਗਇਆ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ
ਵਾਨੇ ਨੈ ਕਹਾ ਜੋ ਏਹਾ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜ ਭਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਬਕਰੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ
ਸਿੰਘ ਭਾਗਿ ਗਇਆ। ਸੋ ਵਹੁ ਬਕਰੀਓ ਵਾਨਾ ਇਸੀ ਫਿਕਹ ਮੋ ਰਹੈ। ਤਬ ਮੈ

ਉਹਾ ਅਚਾਨਕ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ। ਹੈ ਬਾਨ
ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਏਕ ਮੈ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਏਕ ਬਕਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਿੰਘ
ਭਾਗ ਗਇਆ ਹੈ। ਏਹ ਮੁਝ ਕਉ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਮੁਝ ਕੋ ਏਹ
ਬਿਰਤੰਤ ਕਹੇ। ਤਬ ਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਅਰੇ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲੇ ਮੈ ਤੁਝ
ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਏਹ ਸਿੰਘ ਪਰਬਲੇਸ਼ਨਮ ਕਾ ਕਸਾਈ ਹੈ
ਕਉ ਇਨ ਕੇ ਪੁਰਬਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਕਸਾਈ ਹੈ। ਅਰ ਏਹੋ ਬਕਰੀ ਪਹਲੇ ਜਨਮ
ਕੀ ਭਾਇਨ ਹੈ। ਸੋ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਮਹਿ ਇਹ ਜਾਤਕੀ ਸੂਦ੍ਰ ਬੀ। ਜਬ ਇਸ ਕਾ
ਪੁਰਖ ਮੁਖਾ ਤਬ ਏਹ ਭਾਇਨ ਭਈ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਿਸ ਬਾਨਫੁ ਕੋ ਸੁੰਦਰ ਏ
ਦੇਖੇ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾਸ ਲੈਵੈ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਮੈ ਏਕ ਬਛਿਕੁ ਗਇਆ ਥਾ।
ਪੰਛੀ ਪਕੜਨੇ ਕਉ। ਅਰ ਇਹ ਭਾਇਨ ਭੀ ਬਨ ਮਹਿ ਗਈ ਬੀ। ਤਬ ਇਸ
ਨੇ ਓਸ ਬਛਿਕ ਕਉ ਖਾਇਆ। ਅਰੁ ਏਹ ਭਾਇਨ ਮਹਿ ਕੇ ਬਕਰੀ ਭਈ। ਅਰਿ
ਓਹੁ ਬਛਿਕ ਸਿੰਘ ਭਇਆ। ਸੋ ਇਸ ਸਿੰਘ ਕਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ। ਇਸ
ਵਾਸਤੇ ਭਰੂ ਕੈ ਭਾਗ ਗਇਆ। ਜੋ ਅਬ ਭੀ ਮੁਝ ਕਉ ਖਾਇ ਜਾਤੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ
ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਨਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ ਐਸਾ ਕਛੁ ਕਰੋ ਜੋ
ਇਸ ਸਿੰਘ ਅਰ ਬਕਰੀ ਕਉ ਠੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵਹੁ। ਤਬ ਬਾਨਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
ਬੋਲਿਆ। ਹਾਂ ਹਾਂ ਠੀਚ ਦੇ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਤਬ ਬਕਰੀਓਵਾਲੇ ਨੇ ਓਸ ਸਿੰਘ ਕਉ
ਬੁਠਾਇਆ। ਅਰੇ ਸਿੰਘ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਠੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵਤਾ ਹੋ। ਤੂੰ ਫਰੀਓ ਨਾਹੀ।
ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਕਉਨ ਹੋ।
ਤਬ ਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਚੰਡਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ
ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਐਸਾ ਕਛੁ ਕਰੋ ਜੋ ਹਮ ਤੀਨੋ ਇਸ ਠੀਚ ਦੇਹ ਤੇ
ਛੁਟੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਆਵਹੁ ਮੈ ਤੀਨੋ ਕੋ ਠੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵਹੁ।
ਤਬ ਉਹਾ ਏਕ ਪਰਬਤ ਕੀ ਸਿਲਾ ਬੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ
ਕਾ ਨਿਖਿਆ ਹੁਆ ਥਾ। ਉਨਤੀਨਹੁ ਨੇ ਅਖਰ ਅਰ ਫਲ ਓਸ ਅਧਿਆਇ ਕੀਆ
ਦੇਖਿਆ। ਮਨ ਵਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ। ਦੂਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਠੀਚ ਦੇਤ ਤੇ
ਛੁਟੇ। ਅਰੁ ਤੀਨ ਵਿਬਾਨ ਆਏ। ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਹੁ ਤੀਨੋ ਵੇਰ੍ਹਨ ਗਏ।
ਠੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਦੇਵਤਿਆਹੁ ਕੀ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਓਹੁ ਤੀਨੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ। ਤਬ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਬਵਾ
ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਪੁੰਨ ਕਿਆ ਵਰਨਨ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅਖਰੇ ਕਉ
ਦੇਖ ਕਰਿ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ
ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਗੋਪੀੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਦੁਤੀਯੇ ਅਧਿਆਇ ॥ 2 ॥

ਆਰੀ ਤੀਸਰਾ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ

ਚੋਪਈ

ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਬਚਨ ਸੁ ਪਾਰਬ ਬੋਲਿਆ।

ਮਨ ਸੰਸਾ ਪ੍ਰਭ ਆਰੇ ਬੋਲਿਆ।

ਕਹੈ ਸੁਭੇ ਜਨਾਰਦਨ ਸੁਆਮੀ।

ਬਿਨਤੀ ਹਰੇ ਸੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਇਸ਼ਥਿਤ ਇਹ ਬਿਧ ਹੁਮ ਭਾਖੀ। ਇਹੁ ਹੀ ਨਿਸਚਲੁ ਸੁਨਿ ਤੁਮ ਆਖੀ ।

ਪਹੁਚ ਨੈਆਨਕ ਜੁਧ ਕਿਉ ਆਖੇ। ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿਤ ਵਾਕ ਪ੍ਰਭ ਮਤਿ ਭਾਖੇ।

ਇਨ ਖਾਤਲਿ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਉਪਜਾਵਹੁ। ਏਕ ਬਾਤ ਮੁਝ ਕੇ ਸਮਝਾਵਹੁ।

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੈ ਸਾਤਿ ਬੁਧ ਹੋਵੇ। ਵਿਚਕਤਿ ਹੋਇ ਅਭਿਮਾਨੇ ਬੋਵੇ।

ਟਾਹੀ ਜੁੱਧ ਹਰਮ ਉਨ ਹਰੇ। ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਮਾਨ ਹੋ ਲਹੇ।

ਦੁਹਿ ਬਚਨੇ ਨਾ ਉਤਰ ਦੇਹਿ। ਹਮਰੀ ਬਿਨਤੀ ਤੂੰ ਸੁਨਿ ਲੇਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ-ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੀ ਸੁਨ ਬੇਨਤੀ ਏਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ।

ਦੁਹਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਹਿਨੇ ਕਰੀ ਬਖਾਨ।

ਜਿਨ ਕੇ ਅੰਤਰਜਣ ਸੁਧ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਿਓ ਸਾਖ।

ਗਯਾਨ ਧਰੇ ਵਹਿ ਰਿਦ ਬਿਧੇ ਜਗ ਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਆਖ।

ਤੇਰਾ ਰਿਦ ਪ੍ਰਵਿਰਾ ਮੈ ਗਯਾਨ ਨ ਸਮਝੇ ਮੀਤ।

ਕਰਮ ਜੇਕੁ ਅਧਿਕਾਰ ਤੁਝ, ਸੇ ਧਾਰੇ ਤੁਮ ਚੀਰੇ।

ਕਰਮੇ ਕਰਤੇ ਭਗਤਿ ਹੁਇ ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਹੁਇ ਪ੍ਰੀਤ।

ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਏ ਤਬ ਗਯਾਨ ਹੁਇ ਨੈਸੀ ਭਾਖੀ ਗੀਤ।

ਅਰ ਜੇ ਟੋਈ ਕਰਮ ਛਾਡ ਕੇ ਆਖੇ ਮੈ ਨਿਹਕਰਮ।

ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਮੈ ਹੁਇ ਰਹਾ ਇਹੁ ਸਭ ਝੂਠੇ ਧਰਮ।

ਚੋਪਈ

ਅੰਤ ਪੁਰਖ ਸੰਨਿਯਾਸ ਨ ਪਾਵੈ। ਝੂਠ ਕਹੈ ਮਿਥਿਆ ਕੇ ਧਾਵੈ।

ਕੰਸੇ ਝੂਠਾ ਕਹੀਏ ਚਿਹ। ਸੇ ਸੁਨ ਨੈ ਜਿਮ ਭਾਖੇ ਤੇਹਿ।

ਜਿਤਨੇ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਸੇ ਨਿਹਕਰਮ ਇਕ ਪਠ ਭੀ ਠਾਹੀ।

ਮਾਤ ਫਰਬ ਘੋਂ ਕਾਨ ਪ੍ਰਜੀਤ। ਕਰਮੋ ਮਹਿ ਸਦ ਹੀ ਵਰਤੈਤ।
ਕਰਮ ਕੀਏ ਬਿਨ ਦੇਹਿ ਨ ਰਹੈ। ਬੇਨਨਿ ਚਨਨਿ ਕਰਮ ਸਭ ਅਹੈ।
ਨੇਵਨਿ ਦੇਵਨਿ ਦੇਖਨਿ ਕਰਮ। ਬੇਨਨ ਸੇਵਨਿ ਦੇਹਿ ਕੈ ਧਰਮ।
ਖਾਵਨ ਪੀਵਨ ਪਹਿਰਨਿ ਜੋਇ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਐਕ ਕਰਮ ਹੀ ਸੋਇ।
ਨਘੁ ਪੁਰੀਖ ਏ ਕਰਮ ਬਨਾਏ। ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਸੋ ਇਹ ਵਰਤੈ ਆਏ।
ਤਾ ਤੇ ਕਰਮ ਦੇਹਿ ਕੈ ਜੋਇ। ਇਨ ਸੇ ਤੂੰ ਅਸਕਤਿ ਮਤਿ ਹੋਇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਤੂੰ ਸਾਖੀ, ਜੜ ਦੇਹਿ ਹੈਂ, ਕਹਿਤੇ ਬੈਦ ਪੁਕਾਰ।
ਅਰ ਜੋ ਜੋਗੀ ਡੰਭ ਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਗੀਤ ਨ ਧਾਰ।

ਚੌਪਈ

ਡੰਭ ਜੋਗੀ ਕੀ ਗੀਤ ਸੁਨਾਵੇ। ਤੁਮਰੈ ਚਿਤ ਕੇ ਭਰਮ ਮਿਟਾਵੇ।
ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਬੈਠੇ। ਮਨ ਸਦ ਹੀ ਬਿਖਯਾ ਸੋਂ ਪੈਠੇ।
ਮੁਖ ਤੇ ਬੈਠੇ ਜਪ ਤੇ ਜਾਪ। ਚਿਤ ਨਾਗੇ ਬਿਖਿਆ ਸੰਤਾਪ।
ਜਿਨ ਕੈ ਮਨ ਮੇ ਏਹ ਬੀਚਾਰ। ਸੋ ਝੁਠਾ ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਧਾਰ।
ਉਸ ਕਰਤੂਤ ਅਚਾਰ ਸਭ ਝੁਠੇ। ਬੁਧ ਤਿਸ ਕੀ ਬਿਖਯੋ ਸੋਂ ਨੂਠੇ।
ਮਹਾਂ ਮੂੜੁ ਮਤਿ ਐਸੇ ਸੋਇ। ਅਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਕੀ ਭਾਖੇ ਜੋਇ।
ਓਹ ਮਨ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਮਾਂਹਿ। ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਂਹਿ।
ਜੀਵੇ ਭੀਨ ਦੇਹਿ ਤੇ ਜਾਨੈ ਦੇਹਿ ਬਨਾਈ ਨਿੱਤ ਹੀ ਮਾਨੈ।
ਜੀਵੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮਾਨੈ ਸੋਇ। ਐਸੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਵਹਿ ਹੋਹਿ।
ਅਰਜਨ ਕਰਮ ਜੋਗ ਸੁਨ ਮੀਤ। ਸਾਖ ਨਾ ਆਵੈ ਤੇਰੇ ਚੀਤ।
ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਸੁੱਧ ਹੀ ਭਾਈ। ਜੁੱਧ ਕਰੇ ਤੁਝ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ।
ਅਰ ਜੋ ਕਹੇ ਕਰਮ ਮੈ ਛਾਡੇ। ਸੋ ਸਭ ਝੁਠ ਨ ਕਿਸੇ ਚਿੱਤ ਗਾਡੇ।
ਕਰਮੋ ਬਾਝ ਦੇਹਿ ਨਹੀ ਰਹੈ। ਅਬ ਜੋ ਭਾਖੇ ਸੋਈ ਕਹੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕੈ ਕਰਤਾ ਕਰਮ ਜੋ ਕੋਇ।
ਕਰਮ ਕੁਕਰਮੇ ਕਾਟਿ ਹੈ ਤਬ ਵਹਿ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਖੇ ਸੁਨ ਹੋ ਅਰਜਨ। ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਮੁਝ ਹੀ ਕਰ ਅਰਪਨ।
ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਮੈ ਜਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਤਿਸ ਕਾ ਫਨ ਚਾਹੈ ਸੋ ਚੀਤ।

ਮੁੱਢ ਠਹਿੱਤ ਜੋ ਕਰਮ ਨ ਕਰੈ। ਸੋ ਕਰਮੋ ਕੇ ਬੰਧਨਿ ਖਰੈ।
 ਤਿਸ ਕਰਨੈ ਤੇ ਟੁੰਡੀ ਠੰਦਨ। ਜੁੱਧ ਕਰਮ ਖੜ੍ਹੀ ਕੇ ਬੰਦਨ।
 ਮੇਰੀ ਬੈਸੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ। ਜੁੱਧ ਕਰਮ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ।
 ਫਨੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਹੀਂ ਬਾਛੇ ਕੋਇ। ਨੈਪ ਕਰਮ ਕਾ ਤੁਝੇ ਨ ਹੋਇ।
 ਅਬ ਜੋ ਜ਼ੋਗ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ। ਤਿਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਐਸੀ ਜਾਨ।
 ਤਿਸ ਕੇ ਜੋਗ ਕਰਮ ਕਰਿ ਪੂਜੇ। ਕਨਯਾਨ ਜਗਤਿ ਕੀ ਜਗੁ ਤੇ ਸੁਝੇ।

ਛੰਦ

ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਮੈਂ ਤੁਝ ਲਹੇ, ਜਿਸ ਜਜ਼ਿਤ ਉਤਪਤ ਲਹੇ।
 ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜਤਿ ਭਯਾ, ਸਭ ਜਗਤ ਭਿਸ ਤੇ ਫਯਾ।
 ਤਬ ਜਗੁ ਭੀ ਤਿਨ ਕਰੇ, ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖ ਲਹੇ।
 ਕਹਿ ਅਰਪੇ ਈਸ਼ੁਰ ਮਾਹਿ, ਸੋ ਗਿਆਨ ਹੀ ਕੇ ਪਾਹਿ।
 ਜਗੁ ਪ੍ਰਕਾਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀਏ, ਸਭ ਦੇਵਤਿਓ ਮਨਿ ਲੀਏ।
 ਸਮਸ਼੍ਰੀ ਵੀ ਪੁਨ ਕਰੀ, ਜੋ ਚੀਤ ਜਗ ਕੀ ਧਰੀ।
 ਤਬ ਕਹਿਓ ਜਗੁ ਕੇ ਮਾਹਿ, ਜਗੁ ਕਰੇ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।
 ਜਗੁ ਸਾਥ ਹਰਿ ਕੇ ਜਪੇ, ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਦੇਵਤਾ ਬਪੇ।
 ਜੋ ਬਾਛਾ ਤੁਮਰੀ ਹੋਇ, ਜਗ ਪੁਰਖ ਦੇਵੈ ਸੋਇ।
 ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਐਸੇ ਕਹਿਓ, ਜਗੁ ਕਰਨ ਜਗਤੈ ਨਹਿਓ।
 ਸੰਸਾਰ ਤਬ ਜਗੁ ਕਰੇ, ਐਰ ਪੂਜਾ ਸੁਰ ਕੀ ਧਰੇ।
 ਜਬ ਦੇਵ ਪਰਬੰਨ ਹੋਹਿ, ਤਬ ਮਾਨੁਖੇ ਵਰ ਸੋਹਿ।
 ਸੁਰ ਕਰੈ ਨਰ ਕਲਿਆਨ, ਨਰ ਦੇਵ ਪੂਜੇ ਜਾਨ।
 ਜੋ ਕਰਮਵਾਨ ਮਨੁਖ, ਤਿਨ ਕਰਮੋ ਕੀ ਹੀ ਭੁਖ।
 ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਬਾਛੇ ਖਾਹਿ, ਸੋ ਚੋਰ ਦੇਵ ਕਹਾਹਿ।
 ਸੁਰ ਪੂਜ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕਰੇ, ਫਿਰ ਖਾਨ ਮੈ ਚਿਤ ਧਰੇ।
 ਭਗਵਾਨ ਭੋਗ ਲਗਾਇ, ਜੋ ਆਪ ਪੀਛੈ ਖਾਇ।
 ਸੋ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਇ ਮੁਕਤ, ਸਭ ਬੰਦ ਕਹਿਯੋ ਜੁਗਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਤਪਤ ਸਭ ਹੀ ਠਰੇ ਕੀ ਅੰਨ ਖਾਨ ਤੇ ਹੋਇ।
 ਪ੍ਰਾਣੀ ਅੰਨ ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਹੋ ਸੋਇ

ਅੰਨ ਉਪਜੈ ਹੈ ਮੇਘ ਤੇ ਮੇਘ ਪੁਰਖ ਤੇ ਹੋਇ।
ਜੰਗੁ ਪੁਰਖ ਜਬ ਪੂਜੀਐ ਤੋ ਬਰਖਾਵੈ ਸੋਇ।
ਜੰਗੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਮ ਤੇ ਕਰਮ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਬੈਦ।
ਬੈਦ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਭੈਦ।
ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਸਗਨੈ ਭਏ ਤੇ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ।
ਜੇਸੇ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕਰਮ।
ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਨਿਸ਼ਚਿਨ ਸਭ ਕੋ ਭਰਉ।
ਜੋ ਦੇਖੋ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨ ਸੇ ਧਰਉ।

ਚੌਪਈ

ਜੇਸੇ ਜਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਪੂਜੈ। ਕਯਕਾਨ ਜਗਤਿ ਕੀ ਤਿਸ ਤੇ ਸੂਝੈ।
ਪੁਰਾਨਨਿ ਮਾਹਿ ਕਹਿਓ ਇਹ ਧਰਮ। ਕਰੈ ਨ ਬਾਛੈ ਜੋ ਸਤਿ ਕਰਮ।
ਪੁਰਖ ਨਮਿਤ ਜੋ ਜਗੁ ਨ ਕਰੈ। ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਕੀ ਪੂਜਨਿ ਮਨ ਧਰੈ।
ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਤੂੰ ਜਾਨ। ਆਤਮ ਹਤਿਆਰਾ ਪਹਿਚਾਨ।
ਭੋਭੋ ਕਾਰਨ ਬੜਕੀ ਮਾਰੇ। ਬੁਧ ਅਪਨੀ ਕੇ ਆਪੇ ਜਾਰੇ।
ਜੋ ਹੈ ਪਾਪੀ ਮਨਾ ਅਪਰਾਧੀ। ਨਿਸਚੈ ਵਹਿ ਪਾਪੇ ਕੇ ਸਾਧੀ।
ਜਿਸ ਲਾਗੈ ਹੈ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਚੀਤ।
ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਨ ਵਹਿਯਾ। ਗ੍ਰਹਿਨ ਤਿਆਗ ਸਭ ਉਂਸ ਤੇ ਗਯਾ।
ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਕੇ ਦੇਖੋ ਨਾਹਿ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਇਸਬਿਤ ਆਹਿ।
ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਚਹੈ ਜੋ ਕਰੈ। ਆਪ ਤਰੈ ਅਵਰਾ ਨੈ ਤਰੈ।
ਅਬ ਆਗੈ ਕਰਮੇ ਕੀ ਬਾਤ। ਖੇਨ ਬਖਾਨੈ ਸੁਨਹੋ ਤਾਤ।

ਅਸ ਕਰਮ ਨਿਰੂਪਣ-ਚੌਪਈ

ਸਤਿ ਕਰਮ ਅਰ ਤਿਸਦੇ ਧਰਮ। ਫਨ ਤਿਸਕੇ ਗੁਨ ਜਾਮੈ ਕਰਮ।
ਫਨ ਅਰਧੇ ਮੁਝ ਈਸ਼ੁਰ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਤੇ ਮੁਝ ਈਸ਼ੁਰ ਕੇ ਪਾਹਿ।
ਅਰਜਨ ਜਨਕਾਦਿਕ ਜੋ ਰਾਜਾ। ਸੁਤਹਿ ਸਿਧ ਗਯਾਨ ਜਿਨ ਛਾਜਾ।
ਜੋ ਭੀ ਦੇਹਿ ਕਰਮ ਸਭ ਕਰੈ। ਨੇਕ ਦੇਖ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੁਸਰੈ।
ਨੇਕ ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਤਿਨ ਕੀਏ। ਬ੍ਰਿਤ ਮੇ ਗਯਾਨ ਧਾਰ ਕੇ ਜੀਏ।
ਅਰੁ ਜੋ ਕਰਮਨ ਕਰਤੈ ਓਹੁ। ਦੇਖ ਨੇਕ ਉਨ ਬੇ-ਮੁਖ ਹੋਹੁ।
ਗਯਾਨ ਨ ਕਰੈ ਕਰਮ ਸਭ ਤਿਆਗੈ। ਤਮਕੁਨ ਕੇ ਮਗ ਮੈਂ ਉਹਿ ਨਾਗੈ।
ਬੈ ਸਭ ਕਹਿ ਹੈ ਆਪਸ ਮਾਹਿ। ਕਰਮਨਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨ ਕਰਾਹਿ।

ਹਮ ਭੀ ਕਰਮਨਿ ਨੀਸੇ ਕਰੈ। ਕਰਮ ਜੀਸੇ ਸੀ ਭਰ ਭਰ ਮਰੈ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਗਯਾਨੀ ਜੋਇ। ਦੇਹਾਦਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਪਾਰਬ ਅਬ ਆਖਹੋ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਮੀਤ।
ਬੇਦ ਕਰਮ ਸਭ ਮੈ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਧਰ ਚੀਤ ।
ਸਵਰਗ ਨਰਕ ਕਿਸ ਲੋਕ ਕੀ ਮੁਝ ਕੇ ਇੱਛਾ ਨਾਹਿ।
ਕਰੋ ਕਰਮ ਤੇ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਤਿਆਗ ਪਾਪ ਨਹੀ ਪਾਹਿ।
ਜਗਤ ਲੋਕ ਮੁਝਿ ਜਾਨ ਹੈ ਈਸ਼ੁਰ ਪਰਮ ਅਵਤਾਰ।
ਜੇ ਮੈ ਕਰੋ ਸੋ ਸਭ ਕਰੈ ਭਾਖੇ ਸੋਈ ਬਿਚਾਰ।
ਜੇਸੇ ਕਰਮਨਿ ਸੀ ਕਰੋ ਜਗ ਭੀ ਕਰ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜਿਸ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਸੀ ਜੁਗਤਿ ਤਿਸ ਨਹੀ ਕਰ ਹੈ ਕੋਇ।
ਭਯਾਨ ਨ ਆਵੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਭੀ ਪਾਪ ਕੇ ਪਾਹਿ।
ਲੋਕੋ ਕੀ ਕਠਯਾਨ ਕੇ ਮੈ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਜੇ ਅਰਜਨ ਮੈ ਕਰਮ ਨ ਕਰੈ। ਬੇਦ ਬਾਤ ਮੈ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ।
ਮੁਝ ਕੇ ਦੇਖਿ ਛੋਡਿ ਹੈ ਲੋਕੁ। ਸਬ ਜਗੁ ਬਰਨ ਸੰਕਰ ਤਬ ਹੋਗੇ।
ਪਸੁ ਜੇਸੇ ਮਾਨੁਖ ਸਭ ਹੋਵੈ। ਗਯਾਨ ਕਰਮ ਤੇ ਦੋਨੋ ਖੋਵੈ।
ਤਿਨ ਦੁਖਦਾਇ ਮੈ ਤਬ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਮੈ ਗੋਵੈ।
ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਜੋ ਉਤਮ ਅਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਲੋਕ ਬਹੁ ਰਹੈ।
ਤਿਨ ਹਿਤ ਕੈ ਵਹਿ ਕਰਮਨਿ ਕਰੈ। ਤੋ ਕਰਮਨਿ ਮਹ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ।
ਜੋ ਉਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗਯਾਨ ਬਤਾਵੈ।
ਜੇਭਰ ਗਿਆਨ ਉਸ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵੈ। ਤੋ ਕਰਮਨਿ ਕੋ ਤਿਸੇ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ।
ਦੇਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨਿ ਤੇ ਕਰਮ ਸੁ ਹੋਇ। ਗੁਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਨਾ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜੇਸੇ ਗੁਨ ਹੋਇ ਬਹੁ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਸੋ ਪ੍ਰਚਿਰਤ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰਾਹਿ।
ਪਾਰਬ ਗਯਾਨ ਈਸ਼ੁਰ ਧਾਹਿ ਕਰੈ। ਗੁਨ ਸੰਜੁਗਤਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹਿ ਅਹੈ।
ਗੁਨ ਵਰਤੈ ਸੋ ਗੁਨ ਕੈ ਮਾਹਿ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਰਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਤਮ ਸਾਖੀ ਸਭਨ ਕਾ ਅਕੈ ਗਯਾਨ ਸਰੂਪ।
ਮੁਕੁ ਸੁ ਅਹੈ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਬੁਝੈ ਸੀਸੇ ਕੂਪ।

ਚੋਪਈ

ਬਿਬੇਕੀ ਉਦਾਸ ਦੇਹਿ ਤੇ ਰਹੈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਇਹੁ ਨੱਛਨ ਅਹੈ।
 ਮਾਯਾ ਤੇ ਇਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਭਿੰਨ ਹੋ ਸੋਇ।
 ਮਮਤਾ ਦੇਹਿ ਕੈ ਸਾਥ ਨ ਕਰੈ। ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਕੈ ਧਰੈ।
 ਆਤਮ ਸੰਗ ਸੁ ਮਨ ਕੈ ਨਾਵੈ। ਬਿਖਯਾ ਤੇ ਮਨ ਵਰਜ ਰਹਾਵੈ।
 ਜਬ ਮਨ ਰਾਖੇ ਆਤਮ ਮਾਹਿ। ਮਨ ਵਿਰੁਕ ਕਛੁ ਹੋਵੈ ਨਾਹਿ।
 ਸਹਿਜੈ ਹੀ ਸਬ ਕਰਮ ਛੂਟਿ ਜਾਵੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪਾਵੈ।
 ਤੈਸੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਭੀ ਜਾਨ। ਮਨ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਸੈ ਆਨ।
 ਦੇਹਿ ਕਰਮ ਸੇ ਜੁਧ ਕਰਿ ਮੀਤਾਨ। ਫਲ ਕਰਮੇ ਕਾ ਨਾ ਧਰ ਚੀਤ।
 ਨਾਭ ਅਨਾਭ ਏਕ ਸਮ ਜਾਨ। ਰਾਗੁ ਦਵੈਖ ਨਹੀ ਮਨ ਸੈ ਆਨ।
 ਮਨ ਸੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਧਾਰੇ ਕੋਇ। ਸਲਨ ਬਿਬੇ ਕੇ ਵਸ ਕਰਿ ਸੋਇ।
 ਐਸੀ ਭਾਤਿ ਜੁਧ ਸੇ ਲਾਭ। ਸਰਧਾ ਫਲ ਕੀ ਏਕ ਤਿਆਗ।
 ਇਹ ਉਪਦੇਸ ਮੇਰਾ ਜੋ ਮਾਨੈ। ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਸੇ ਆਨੈ।
 ਜੋ ਇਸੁ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਚਲੇ। ਨੇਪ ਕਰਮ ਤਿਸ ਠਰ ਨਹੀ ਛਲੇ।
 ਅਰੁ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਮਾਨੈ। ਮੇਰੇ ਮਤਿ ਕੀ ਲਿੰਦਾ ਨਾਨੈ।
 ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਮੂਰ੍ਹ ਮਤਿ ਹੀਨ। ਤਿਨ ਕੀ ਬੁੱਧ ਨਾਸ ਤੂੰ ਚੀਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਕੁਰਨੰਦਨ ਐਹੁ ਸੁਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਗੁਣੇ ਕਰਿ ਦੇਹਿ।
 ਜੇਸੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੁਰਾਵ ਹੈ ਤੇਸੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇਹਿ।
 ਅਪਨਿ ਅਪਨਿ ਪਰਕ੍ਰਿਤ ਸੈ ਦੇਹੀ ਕਰਮ ਕਰੈ।
 ਤਬ ਜੀਅ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕੈ ਉਸਤਤਿ ਲਿੰਦ ਨ ਯਰੈ।
 ਹਿਸ ਕੈ ਐਸੇ ਨਾ ਕਰੈ ਕਿਆ ਇਹੁ ਬੁਧ ਕਰਾਇ।
 ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਮਤ ਤਿਆਗ ਕੇ ਕਯਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਇ।

ਚੋਪਈ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਜੋ ਤੁਧ ਕਰਨਾ। ਮੁਝ ਤੇ ਸੁਨ ਕਰ ਚਿਤ ਸੇ ਧਰਨਾ।
 ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਬ ਨ ਵਰਤੋ ਮੀਤ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਬ ਦੁਖ ਧਰ ਹੋ ਚੀਤ।
 ਮਨ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਸੇ ਰਾਖ। ਅਪਨਾ ਕਯਾਨ ਇਸੀ ਸੈ ਭਾਖ।
 ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਰੁਨ ਸਭ ਖੋਇ। ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਮਾਨ ਨੈ ਸੋਇ।

ਜਬ ਇਹ ਖਿਧ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਨੀ। ਅਰਜਨ ਮਨ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੀ।
ਪੁਨ ਤਿਹ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਿਓ ਇਹੁ ਭਾਇ। ਮੁਹਿ ਉਤਰ ਦੇਹੁ ਜਾਵਕੁ ਰਾਇ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਚੋਪਈ

ਪਾਪੀ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜਗ ਸੋ ਆਹਿ। ਸੋ ਭੀ ਪਾਪ ਕੋਹਾ ਕਹਾਹਿ।
ਜਾਨੇ ਬੁਰਾ ਅਰੁ ਨਿਤ ਉਹਿ ਕਰੈ। ਬੁਰੀ ਬਾਤ ਸੋ ਨਿਉ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਐਸਾ ਹੋਨ ਜੁ ਪਾਪ ਕਰਾਵੈ। ਸਮਝ ਬਾਤ ਕੇ ਬਹੁਕੁ ਭੁਨਾਵੈ।
ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਮੋਹਿ ਬਤਾਵੈ। ਸੈਕ ਹਿਯਾਗ ਮਨ ਸੈਕ ਕਮਾਵੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੇਹਿਰਾ

ਬਾਸਦੇਵ ਐਸੇ ਹਰਿਓ ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਪਰਧਾਨ।
ਓਪਤਿ ਕਾਮ ਕਰੇਧ ਕੀ ਰਜ ਕੁਨ ਤੇ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਸੋਈ ਪਾਪ ਭਰਾਤ ਹੈ ਜਾਨੇ ਮਨ ਸੋ ਮੀਤ।
ਦੇਹੁ ਸਤ੍ਰੁ ਹੈ ਅਤਿ ਬਨੀ ਜਿਨ ਭਰਮਾਯੋ ਜੀਤ।
ਅਹਾਰ ਬਛਾ ਤਿਹ ਦੁਸ਼ਟਿ ਕਾ ਕਥਾ ਹੂੰ ਤੇਖ ਨ ਪਾਹਿ।
ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈ ਦੁਇ ਇਹੁ ਓਹੀ ਪਾਪ ਕਹਾਹਿ।
ਜਬ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਸੁਨਿਓ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਿਓ ਲਬ ਹੋਰੁ।
ਉਤਪਤਿ ਦੇਨੋ ਸਤ੍ਰੁ ਕੀ ਹੁਇ ਬਤਾਈਏ ਮੋਰੁ।
ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਸਤ੍ਰੁ ਇਹੁ ਬਭੋ ਭ੍ਰਾਤ ਕੇ ਦੇਇ।
ਕਰਤੁਤ ਇਨੋ ਕੀ ਹੋਨ ਹੈ ਅਰੁ ਆਤਮ ਇਨ ਕੋਇ।
ਭਲੀ ਯਾਤਿ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਿ ਮੁਝੈ ਬਤਾਵੈ ਦੇਵ।
ਇਹੁ ਜੋ ਦੇਨੋ ਦੁਸ਼ਟਿ ਹੈ ਇਨ ਕਾ ਪਾਵੈ ਭੇਵ।

ਸੋਰਠਾ

ਜਿਸਨ ਪ੍ਰਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋ।
ਬੋਲੇ ਹਰਿ ਨਰਾਨ, ਹੈ ਪਾਰਬ ਸੁਨ ਸਮਝ ਨੈ।

ਚੋਪਈ

ਅਰਜਨ ਏਹਿ ਸੂਖਮ ਹੈ ਸਤ੍ਰੁ। ਦੇਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ।
ਨਿਵਾਸ ਇਨੋ ਕਾ ਬਧ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਦੇਹਿ ਬਿਬੇ ਅਤਿ ਸੂਫਮ ਆਹਿ।
ਦੇਹਿ ਬਿਬੇ ਇਹੁ ਸੋਹਿ ਉਪਜਾਵੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਨੈ ਜਾਵੈ।
ਅਬ ਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਬਖਾਨੈ। ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਭਏ ਸੋ ਜਾਨੈ।

ਭਲੇ ਖਾਏ ਸੁੱਧੇ ਐ ਪਹਿਰੇ। ਮਨ ਕੇ ਮਾਂਹਿ ਹਰਖ ਕੀ ਲਹਿਰੇ।
ਹਰਖ ਤੇ ਕਾਮ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ। ਕਾਮ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਹੋਇ।
ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਇਹ ਬਿਧ ਹੋਇ। ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਵਹੀ ਅਹੰਕਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਹਾਵੈ। ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਮ ਤੇ ਨਰ ਦੁਖ ਪਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹ ਦੋਉ ਸਤ੍ਰੁ ਮਹਾ ਬਲੀ ਪਾਪ ਨਰਮ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਅਖ ਇਨ ਕਾ ਫਲੁ ਰਹਿਤ ਹੋ ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਮਨ ਆਨ।

ਕਾਮ ਫਲ - ਚੌਪਈ

ਅਪਨੀ ਤ੍ਰਿਖ ਸੋ ਜੋ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਸੰਗ ਊਪ੍ਰਾਦ ਗਿਣਾਨ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਗ੍ਰਿਹ ਚਿੰਤਾ ਮੈ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਮਨ ਕੇ ਅੱਧ ਕਾਮ ਤੇ ਪਾਵੈ।
ਜੋ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਰਾਜ ਦਵਾਰ ਭੰਡੇ ਕੋ ਭਰੈ।
ਬੰਧਿਆ ਮਾਰਿਆ ਠੁਟਿਆ ਜਾਇ। ਇਸੀ ਲੋਕ ਮੈ ਬਹੁ ਦੁਖ ਤਾਇ।

ਕ੍ਰੋਧ ਫਲ - ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਥਮ ਕਿਸੇ ਕਟਿ ਵਾਕ ਸੁਣਾਵੈ। ਪੁਨ ਆਸ਼ੁਧ ਕਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਚਲਾਵੈ।
ਤਬ ਉਹ ਜਾਵੈ ਰਾਜ ਦੁਆਰ। ਕਿਸੇ ਜੇਰ ਕੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ।
ਤਬ ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਭੰਡ ਦਿਵਾਵੈ। ਪਰਨੇਕ ਬਿਥੈ ਜਮ ਸਾਸਨਿ ਪਾਵੈ।
ਇਹ ਫਲ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਕਹੇ। ਦੁਖ ਐ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲਹੇ।
ਇਹ ਸੁਖ ਕਾ ਮੈ ਨਿਜ ਤ੍ਰਿਖ ਹੋਇ। ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਤਾਸ ਤੇ ਜੋਇ।
ਪਦ ਤ੍ਰਿਖ ਕਾਮ ਨੀਚ ਅਤਿ ਹੋਈ। ਪਾਪ ਰੂਪ ਐ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹੈ।
ਹੈ ਪਾਰਬ ਇਹ ਦੇਨੇ ਵੇਰੀ। ਜੀਉ ਸੰਤਾਵੈ ਨਹ ਦੈ ਬੇਰੀ।
ਏਹ ਕਹੈ ਇਹ ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ। ਕਥ ਇਹ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇ ਭੁਲਿ ਜਾਂਹਿ।
ਤਬ ਹਮ ਚੇਟ ਚਲਾਵੈ ਇਸ ਪਰ। ਜੋਇੰਦ ਸਿਮਰਨਿ ਨਹੀ ਦੇਹਿ ਨਕਰ।
ਰਜਜੁਨ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਇਨ ਕੀ। ਮੋਹਿ ਬਢਾਵੈ, ਸੁਧ ਨ ਭਜਨ ਕੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੋਉ ਉਪਦ੍ਰਵ ਰੂਪ ਹੈ ਦੋਉ ਵਸੈ ਨਰ ਮਾਂਹਿ।
ਪਾਚੋ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਇਹੈ ਇਨ ਸੰਗ ਨਰ ਦੁਖ ਪਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਜੇ ਇਨ ਰਸੇ ਅਸਾਰ ਸੋ ਆਹਿ।
ਇਨ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਕ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੋਇ ਪੁਤ੍ਰ ਉਪਜਾਈ।

ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਵਰਤੋ ਮੀਤ। ਦੇਹਿ ਅਨਿਤ ਜਾਨ ਧਰ ਚੀਤ।
ਦੇਹਿ ਅਨਿਤ, ਕਿਸ ਕਾਜ ਅਨਿਤ। ਸਭ ਸੰਤੋ ਕੀ ਮਨੋ ਇਹ ਮਿੱਤ।
ਕਾਮ ਅਭਰ ਹੈ ਰਜਤਾ ਨਾਹਿ। ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਮਨ ਬੁਧ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਮੈਂ ਬਸੈ। ਜੀਉ ਕੇ ਰਰਤਾ ਅਪਣੈ ਵਸੈ।
ਤਿਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਸੁਨ ਤੂੰ ਪਾਰਬ। ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਤਿਆਗੋ ਸਭ ਸਵਾਰਬ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨ ਏਕੋ ਹੈ ਮੀਤ। ਮਨ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਸਾਚੀ ਗੀਤ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਦੇਹਿ ਬਿਬੈ ਮਨ ਨਿਪਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਾਨ।
ਚੈਤਨਿ ਮਨ ਕਰਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤਾਂ ਤੇ ਬੁੱਧ ਪਛਾਨ।
ਜੋ ਮਨ ਹੋਵੈ ਔਰ ਠੋਰ ਸੁਨੇ ਨ ਦੇਖੈ ਸੋਇ।
ਮਨ ਜਬ ਹੋਵੈ ਠੋਰ ਸੈ ਤਬੈ ਬੁੱਧ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ।
ਉਤਮ ਬੁੱਧ ਇਸ ਕਾਰਨੇ ਜਾਨਨਿ ਹੈ ਜਿਸ ਧਰਮ।
ਸੁਨ ਕਰਿ ਬਚ ਮਨ ਪੈ ਧਰੈ ਫੇਰ ਕਹੈ ਤਿਸ ਮਰਮ।
ਬੁਧ ਸਮਝੈ ਸਭ ਬਾਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਜੁ ਹੋਇ।
ਮਨ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀ ਏਕਤਿ ਨਹਿ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਇ।
ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਬੁਧ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਹੈ ਬੁਧ ਗਰੈ ਭਵਾਨ।
ਜਿਸ ਤੇ ਮਨ ਬੁਧ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸਭੀ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਜਾਨ।
ਹੈ ਪਾਰਬ ਸਭ ਆਤਮਾ ਬੁਧ ਧਾਰੈ ਜਬ ਚੀਤ।
ਤਬ ਆਤਮ ਕੋ ਜਾਨ ਕੈ ਤਾਂ ਸੋ ਦ੍ਰਿੜ ਤੂੰ ਮੀਤ।
ਜਬ ਤੇ ਆਤਮ ਜਾਣਿਆ ਸਭ ਗੀ ਅਟਿ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਤਬ ਸਮਾਧ ਤੁਝ ਹੋਇਗੀ ਤਿਸ ਤੇ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।
ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਜੋ ਕਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਹੋ ਮੀਤ।
ਐਸਾ ਕਯਾਨ ਜੁ ਮੈਂ ਨਹਾਂ ਤਾਂ ਕੇ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੋਪਈ

ਤੀਸਰਾ ਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ। ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ।
ਸ਼ਾਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਇਹ ਨਾਮ ਚੁਚਾਰੈ। ਜੋ ਧਾਰੈ ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਤਾਰੈ।
ਜੀਉ ਤਤੁ ਹੈ ਬੈਠੇ ਮਾਹਿ। ਸੋਊ ਕਹਿਓ ਹਰਿ ਅਰਜਨ ਪਾਹਿ।
ਜੇਕੋ ਸੁਨੈ ਐ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੈ। ਆਤਮ ਜਾਨ ਅਭਿਆਨ ਨਿਵਾਰੈ।

ਜਬ ਐਸੀ ਤਿਨ ਮਨ ਸੈ ਧਰੀ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਤਿਸੈ ਕਰ ਪਰੀ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰ ਤਿਸੈ ਨ ਹੋਇ। ਅਬਨਾਈ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ੍ਰੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਅੰ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੰਬਾਦੇ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਨਾਮ ਤਿਤੀਯੇ ਅਧਿਆਇ। ਆਰੰਭ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
ਚਲਿਸਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰਾ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਨ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਬ ਤੀਸਰੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ
ਫਟੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੇ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਏਕ ਸੂਦ੍ਰ ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਜੜਾ। ਐਸਾ ਏਕੁ
ਮਾਨੁਖ ਥਾ। ਸੋ ਉਸ ਅਨਰਥ ਕਰਿ ਧਨੁ ਬਹੁਤ ਜੋੜਿਆ ਥਾ। ਅਨਰਥ ਕਾ ਧਨ
ਜੋੜਿਆ ਅਨਰਥ ਹੀ ਨਹਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਾਂ ਚਿੰਤਾ ਭਹੀ। ਬਡਾ
ਦੁਖ ਨਾਗਤਾ। ਤਬ ਹਰਿ ਕਿਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਛੈ। ਜੀ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਰਤੀ ਕਾ ਸੁੰਘਣਾ
ਸਿਖਾਵੋ। ਜੇ ਕਹੂੰ ਧਨੁ ਪੂਰਿਆ ਹੋਵੈ ਤਉ ਖੋਦਿ ਨਿਆਵੈ। ਅਰ ਕਿਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਮੁਝ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਐਸਨ ਸਿਖਾਵੈ। ਜੇ ਐਸਨ ਅਖੀਚਿ ਮੈ ਦੇ ਨੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਏਲੀ ਚਾਇ ਨਿਆਵੈ।
ਕੋਈ ਮੁਝ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਛੜੇ ਨਾਹੀ। ਕੋਈ ਕਰੈ ਹੈ ਤੂੰ ਮਾਸ ਖਾਉ। ਅਹਰਮ ਕਰਿ ਤਉ
ਮੈ ਮਾਸ ਭੀ ਖਾਉ। ਕੋਈ ਕਰੈ ਹੈ ਤੂੰ ਮਦ ਪੀਉ। ਤਉ ਮੈ ਮਦ ਭੀ ਪੀਉ। ਅਰ
ਕੋਈ ਕਰੈ ਹੈ ਤੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਿ। ਤਉ ਮੈ ਚੋਰੀ ਭੀ ਕਰੈ। ਐਸੇ ਅਹਰਮ ਕਰ ਤੈ ਕਰਤੇ
ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ। ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਕਾਮਨਾ ਕਹਿ ਬਨਿ ਮੈ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਵੇ ਨੈ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਮਰਿਕੇ ਧ੍ਰੇਤੁ ਭਇਆ। ਸੋ ਏਕੁ ਜੰਡ ਕੇ ਮੂੰਡ ਮੈ
ਰਹੈ। ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਰਹੈ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਪੜਾ ਕਰੈ। ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਪੜਾ ਕਰੈ। ਅਰ
ਕਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਭੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਫੂਲ ਮੈ ਮੇਰੇ ਪੰਸ ਮੈ ਜੋ ਮੁਝ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੀਚ ਦੇਹ
ਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਐਸੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਫਰਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੈ। ਤਬ ਏਕ ਬੇਟਾ ਓਸ
ਧ੍ਰੇਤੁ ਕਾ ਬਡਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਨੈ ਮਾਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੁਛਿਆ। ਹੈ ਮਾਤਾ ਮੇਰਾ
ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਉਸ ਕਾ ਮਰਨਾ ਕਿਸ ਭਾਤੁ ਭਇਆ।
ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੈ ਕਹਯਾ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਧਨੁ ਬਹੁਤ ਥਾ। ਸੋ ਅਨਰਥ ਕਰਿ
ਧਨੁ ਆਇਆ ਥਾ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਧਨੁ ਕੇ ਗਏ ਤੈ ਬਹੁਤ ਸੋਕ
ਮਾਨ ਭਇਆ। ਅਰ ਧਨੁ ਕਾਮਨਾ ਕਹਿ ਗਇਆ ਥਾ। ਤਹਾ ਉਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਨ ਵਿਖੇ
ਚੋਰੇ ਨੈ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਬਾਨਕੁ ਬੋਲਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਿਸ ਦਿਸ ਵਿਖੇ ਪਿਤਾ ਕਾ
ਮਰਨਾ ਭਇਆ। ਹੈ ਬਾਨਕੁ ਧਨੁ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਹਿ ਗਇਆ ਥਾ ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ
ਕਿਸ ਦਿਸਾ ਵਿਖੇ ਮਰਨਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਨਕੁ ਬ੍ਰਹਮਨਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੰਡਤਹੁ

ਪੂਛੇ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਕਾਨ ਮਿਤ ਮੁਆ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਭਾਤ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਉਧਾਰ
ਹੋਵੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੋਲਿਆਜ ਤੂੰ ਗਇਆ ਜਾਇ। ਪਿੰਡ ਭਰਾ ਸਿਰਾਧ ਕਰਿ। ਬ੍ਰਹਮਨ
ਜਿਵਾਇ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਉਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਰ ਸਭ ਉਧਰੇ।
ਤਬ ਬਾਨਕੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਗਇਆ ਪਿੰਡ ਡਾਲੇਗਾ। ਤਬ ਗਇਆ ਕਉ ਚਲਿਆ।
ਪਹਲੇ ਪਿਰਾਗ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਆਰੀ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਥਾ। ਜੇ ਏਕ ਜੰਡ
ਨੇ ਬਿਛ ਤਲੇ ਉਤਰਯਾ। ਸੋ ਓਹੀ ਜਡ ਕਾ ਬਿਛ ਥਾ। ਜਿਸ ਕੇ ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਇਸ
ਕਾ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਇ ਰਹਯਾ ਥਾ। ਤਬ ਇਸ ਬਾਨਕ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ।
ਅਉਰ ਇਸ ਕਾ ਨੈਮ ਧਾ। ਏਕ ਗੀਤਾ ਕਾ ਅਧਿਆਇ ਨਿਤ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ।
ਤਉ ਉਸ ਦਿਨ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਉਸੀ ਜੰਡ ਕੇ ਤਲੇ
ਤਬ ਜੰਡ ਕੇ ਬਿਛ ਤਲੇ ਓਸ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਤਬ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਦੇਹ
ਛੁਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਸੁਰਕ ਤੇ ਵਿਬਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠਕੇ
ਬੇਟੇ ਨੇ ਆਰੀ ਆਨ ਖੜਾ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਯਾ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੋ। ਮਰਿ
ਨੇ ਪ੍ਰੇਤਹੁਆ ਥਾ। ਤੈਨੇ ਇਸ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਪੜਿਆ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ
ਸੁਨਿਆ। ਇਸ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟਾ ਹੋ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ।
ਸੁਰਕ ਨੇਕ ਤੇ ਵਿਬਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਫੁੰਠ ਕਉ ਜਾਤਾ
ਹੋਯੋ ਸੁਨਿ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਅਬ ਗਇਆ ਕਉਨ ਜਾਇ। ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਥਾ ਮੇਰੇ ਉਧਾਰਨੇ
ਕਉ। ਸੋ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਗੀਤਾ ਕੇ ਤੀਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕੇ ਸੁਨਨੇ ਕਰਿ ਭਇਆ।
ਤੂੰ ਨਿਨ ਹੈ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਬਾਨਕੁ ਬੋਲਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੁਝ ਕਉ
ਕਛੁ ਆਗਿਆ ਕਰੋ। ਜੋ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ
ਮੇਰੀ ਸਾਤ ਪੀੜੀ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪੜੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਕ ਏਕ ਵਾਰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ
ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਿ। ਏਕ ਏਕ ਪੀੜੀ ਕਉ ਪੁੰਨ ਦੇਹ। ਉਹ ਸਾਤੇ ਪੀੜੀ ਨਰਕ
ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਵੈਫੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਓਹੁ ਵੈਫੁੰਠ ਗਇਆ।
ਤਬ ਇਸ ਬਾਨਕੁ ਨੇ ਏਕ ਏਕ ਵਾਰੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ
ਏਕ ਏਕ ਪਿਤਰ ਕੇ ਪੁੰਨ ਦੱਸਿਆ। ਓਸ ਪਿਤਰੋਂ ਕਉਨ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ। ਸਭ ਪਿਤਰ ਵਿਬਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਫੁੰਠ ਕਉ ਚਨੇ। ਤਬ
ਜੋ ਜਮ ਨਰਕ ਕੇ ਰਖਵਾਨੇ ਥੇ। ਸੋ ਜਮਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕੂਕੇ। ਕਹਣੇ ਨਾਕੇ
ਹੈ ਜਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨਰਕ ਤਉ ਉਜਾਰ ਭਇਆ। ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ
ਬੇ। ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਰਖਦ ਵਿਬਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਏ ਕਰਿ ਵਈਫੁੰਠ ਕਉ ਲੈ ਗਏ
ਹੈ। ਸੁਨਿ ਤੇ ਹੀ ਜਮਰਾਜਾ ਉਠ ਚਲਿਆ। ਜਹਾ ਪਾਤਾਨ ਖੰਡ ਹੈ। ਸੇਖ ਕੀ ਸਿਜਾ

ਉਪਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਪੇਵੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਜੀ ਚਰਨ ਮੰਡਤੀ ਹੈ। ਤਹਾ ਜਾਇ
ਕੈ ਜਮਰਾਜਾ ਭੰਡਉਤ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਅਰੁ ਕਹਨੈ ਲਾਗਾ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕਈ
ਜਨਮੋ ਕੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪੜੇ ਬੇ। ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਰਖਦ ਵਿਬਾਨੇ ਉਪਰਿ
ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਵੈਰੁਨ ਨੇ ਭਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਏਹ ਭੰਡ ਅਰੁ ਮੁੰਦਾ
ਆਪਣੀ ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਕਉ ਦੇਵੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਵਈਰੁਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ।
ਤਉ ਹਮ ਕਿਸ ਕਉ ਭੰਡ ਦੇਵਹਿਗੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਜਮ ਰਾਜਾ
ਤੂੰ ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਇ। ਕਛੁ ਆਪਣੇ ਮਨਿ ਮੈ ਨ ਆਣਾ। ਜੋ ਮੈ ਕਹੇ ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ।
ਇਹ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਤਬ ਹੀ ਬੇ। ਅਬ ਇਨ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਉਦੈ ਭਇਆ ਹੈ।
ਤਿਸੁ ਤੇ ਵਈਰੁਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ। ਏਕ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਨ।
ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਅਕਵਾ ਪੜ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੁੰਨ ਦੇਵੈ। ਤਿਨ ਜੀਵਹੁ
ਕਉ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਓ। ਭੁਲ ਕੇ ਭੀ। ਹੈ ਧਰਮਰਾਜਾ ਇਹ ਮੇਰੀ
ਤੁਝ ਕਉ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਸੁਨਿ ਕੈ ਜਮਰਾਜਾ ਨੇ ਭੰਡਉਤ ਕੀਆ। ਆਗਿਆ
ਮਾਨ ਕੈ ਜਮ ਨੇਕ ਕਉ ਆਇਆ। ਤਬ ਜਮੇ ਕਉ ਆਗਿਆ ਕਰੀ। ਹੈ ਜਮੇ ਜੋ
ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਹੁੰਨ ਦੇਇ। ਅਰ ਗੀਤਾ ਕਉ ਸੁਨੈ
ਤਿਨ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਭੁਲ ਕੇ ਭੀ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਨੇ ਜਾਵਨਾ। ਏਹ ਮੇਰੀ ਤੁਮ
ਕਉ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੁੰਨ ਦੀਏ ਤੇ ਭੀ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ
ਵੈਰੁਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ। ਅਰ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੈ ਹੈ ਅਬਵਾ ਸੁਨਰੈ
ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਫਲੁ ਤੇ ਕਿਤਨਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ।
ਹੈ ਨਛਮੀ ਅਬ ਤੀਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਯਾ ਸੋ ਤੈਨੇ ਸਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ
ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਤਯੇ ਅਧਿਆਇ॥੩॥

ਆਗੈ ਹਉਥਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਸੋਰਠਾ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਬ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਕੇ ਕਰੇ।

ਪਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਜਾਨ ਰਾਜ ਰਿਖ ਵਰਤੈ ਤਿਸੀ ਮੈ।

ਸਵੈਯਾ

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੈ ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਕੀਓ;

ਤਿਸ ਕੇ ਵਹਿ ਧਾਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਬੀਓ ਹੈ।

ਕਹਿਓ ਰਵਿ ਪੂਤ ਮਾਂਹਿ ਯਹਿ ਭਯਾਨ ਮਨ ਜੀ ਕੇ,
ਮਨ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਇਖਵਾਕੇ ਕੇ ਦੀਓ ਹੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਨੇ ਰਾਜ ਨੇਪ ਨਾਹਿ,
ਪਰਮ ਤਤ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਪਾਰਬ ਤੁਹਿ ਲੀਓ ਹੈ।
ਬੀਤਿਓ ਹੈ ਚਿਰੰਕਾਠ ਭਾਖਾ ਇਹੀ ਭਯਾਨ ਕੇ।
ਜਗਤ ਨੇ ਉਧਾਰਬੇ ਕੇ ਫੇਰ ਤੋਹਿ ਕੀਓ ਹੈ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਇਸ ਕਾਰਨੇ ਯੋਸਾ ਉਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾਨ।
ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਤੇ ਮੈਂ ਕੀਯਾ ਬਖਾਨ।
ਅਰਜਨੇ ਵਾਰ-ਸੋਰਠਾ

ਅਰਜਨ ਸੁਨ ਕੈ ਬਾਤ ਪੁਨ ਭਾਖੀ ਭਗਵਾਨ ਪੇ
ਰਵਿ ਕੀ ਕਹੇ ਜੇ ਬਾਤ ਸੇ ਤੁਮ ਤੇ ਆਕੇ ਭਯਾਨ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਹੈ ਜਦੁਪਤਿ ਤੁਮ ਅਬ ਭਈ ਬਾਸਦੇਵ ਗੁਹਿ ਮਾਂਹਿ।
ਆਕੇ ਤੁਮਰੇ ਸੂਰ ਬਾ ਕਬ ਭਾਖੇ ਤੁਮ ਤਾਂਹਿ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਦੇਹਿਰਾ

ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਯੋਸੇ, ਕਹਿਯਾ ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਕੁਰਨੰਦ।
ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਜਨਮ ਬੀਤੇ ਹੀ ਸੁਖਕੰਦ।
ਮੈਂ ਲੋਠ ਜਾਨੇ ਸਭ ਜਨਮ ਕੇ ਤੂੰ ਠਹੀ ਜਾਨੇ ਮੀਤ।
ਈਸੂਰ ਅਜ ਅਬਿਨਾਸ ਹੋ ਯਹਿ ਧਾਰੋ ਤੁਮ ਚੀਤ।
ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਿਛੀ ਨਾਨਾ ਰਚਨ ਕਰੇ।
ਜਬ ਅਧਰਮ ਪ੍ਰਕਟੇ ਜਗਤ ਤਬ ਹੋ ਜਨਮ ਧਰੇ।

ਕਬਿਤ

ਸਾਧੇ ਕੇ ਸੁਖ ਨਮਿਤ ਦੇਹਿ ਧਰੇ ਜਗਤਿ ਮਾਂਹਿ,
ਯਾਇ ਦੁਖ ਜਗਤਿ ਕੇ ਖੰਡਨਿ ਕਰਤਿ ਹੋ।
ਯੋਸੀ ਭਾਤਿ ਕਲਾਸ ਪ੍ਰਤਿ ਯੋਤਾਰ ਧਾਰ ਜਗਤਿ ਮਾਂਹਿ,
ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਦਿੱਬ ਕਰਮ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਤਿ ਹੋ।
ਅਜਨਮ ਯੋ ਅਬਰਨ ਹੋ ਅਕ੍ਰੇ ਯੋ ਅਕਰਮ ਹੋ,
ਤੁ ਤੇ ਕੇ ਦੇਹਿ ਮੈਂ ਤੇ ਭੀਨ ਹੀ ਰਹਤਿ ਹੋ।

ਜੇਸੇ ਜੀਉ ਕਰਮ ਸਾਬ ਫਾਸ ਰਹੇ ਜਗਤ ਮਾਝ,
ਤੈਸੇ ਹੋ ਕਰਮ ਤੇ ਜੁਦਾ ਹੀ ਰਹਤਿ ਹੋ।

ਚੋਪਈ

ਜਗਤ ਲੋਗੁ ਹੋ ਕਰਮ ਅਧੀਨ। ਕਰਮ ਸਭੈ ਹੋ ਮੇਰੇ ਦੀਨ।
ਮੈਂ ਹੋ ਸਦਾ ਅਕਾਨ ਸਰੂਪ। ਭੀਤਰ ਬਾਹਰ ਮੇਰੇ ਰੂਪ।
ਬਿਆਪ ਰਹਿਆ ਮੈਂ ਜਗ ਕੈ ਮਾਹਿ। ਜਹਿ ਤੇ ਚਾਹੇ ਤਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਹਿ।
ਦਿੱਬ ਜਨਮ ਅਨਾ ਤੁਝ ਕਹਿਓ। ਸੇ ਤੈ ਸੁਨ ਕਹਿ ਮਨ ਮੇਂ ਲਹਿਓ।
ਕਰਮ ਦਿਬ ਅਬ ਤੋਹਿ ਬਤਾਵੇ। ਅਕੁ ਕਰਮ ਸੇ ਤੁਝੇ ਸੁਨਾਵੇ।
ਕਰਮਾ ਕਰਤਿ ਮੁਹਿ ਕਥਾਇ ਨ ਨਾਕੇ। ਲੈਪ ਕਰਮ ਕਾ ਮੁਝ ਤੇ ਭਾਕੇ।
ਜੇ ਕਹਿ ਕਿਸੀ ਦੇਹਿ ਕੋ ਮਾਰੇ। ਸੇ ਬਡ ਭਾਗੀ ਤਿਸ ਕੇ ਤਾਰੇ।
ਵਹਿ ਤੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪ ਹੁਇ ਜਾਇ। ਦਿੱਬ ਕਰਮ ਯਹਿ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ।
ਜੇ ਇਹ ਭਾਤਿ ਸੁ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ। ਦੇਹਿ ਛਾਡਿ ਮੁਹਿ ਪਦ ਮੈਂ ਠਾਨੇ।
ਬਹੁਕੋ ਮਾਤਾ ਗਰਭ ਨ ਆਵੈ। ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਮੁਝ ਸੰਗ ਸਮਾਵੈ।
ਐਸਾ ਫਲ ਮੁਹਿ ਜਾਨਨਿ ਹਾਰ। ਪਾਵੈ ਹੋਇ ਤਿਸੇ ਨਿਸਤਾਰ।
ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਸ ਮੁਝ ਸੰਗ ਲਾਗੀ। ਤਾ ਕੇ ਲੱਛਨ ਸੁਨ ਵਡ ਭਾਗੀ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਲੱਛਨ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਿਤ ਹੋ ਮੋਹਿ ਨਹੀਂ ਉਸ ਮਾਹਿ।
ਕੋਧ ਕਰੈ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਪਰ ਨਿਰ ਭੋਂ ਹੈ ਜਗ ਮਾਹਿ।
ਮਨ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਬਾਛੇ ਮੇਰਾ ਕਥਾਨ।
ਗਯਾਨ ਭਾਨ ਭਾਸੈ ਜਬੇ ਮੁਜ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਜਾਨ।

ਛੰਦ

ਅਰਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਗੋਪਾਲ ਬਖਾਨੈ, ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੁਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰੇ।
ਜੇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਜਨ ਮੁਹਿ ਕਰਤਾ, ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸਾਬ ਉਚਾਰੇ।
ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਯਾਦ ਮੈਂ ਕਰਤਾ, ਪਾਛੇ ਮੁਹਿ ਸਿਮਰਨਿ ਵਹਿ ਸਾਰੇ।
ਭਗਤਨਿ ਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋ ਸਦ ਹੀ, ਅਪਨੀ ਓਰ ਸੁ ਤੂੰ ਨਿਰਧਾਰੇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੇ ਭਗਤਨਿ ਚਿਤ ਮੈਂ ਕਰੇ ਸਭ ਹੀ ਜਾਨੇ ਲੋਕ।
ਬਿਘਨ ਹਰੇ ਤਿਨ ਜਗਤਿ ਕੇ ਖੈਤ ਮਿਲੈ ਮੁਝ ਜੋਗ।
ਅਬ ਸੁਨਿ ਮੁਝ ਕੇ ਛਾਡ ਜੇ ਖੋਰ ਦੇਵ ਪੈ ਜਾਹਿ।

ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਕਾਮਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿ ਚਿਤ ਚਾਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਜੇ ਤੇ ਜਾਇ ਦੇਵਤਿਨ ਪੋਥੇ। ਮਨਸਾ ਧਾਰ ਹੀਆ ਸੰਤੋਖੇ।
ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਦੇਵਨਿ ਪੁਨੇਥੋ ਤਿਨ ਤੇ ਅਪਨਿ ਕਾਮਨਾ ਸੁਝੇ।
ਅਬ ਆਰੇ ਤੁਝ ਘੋਰ ਸੁਨਾਵੇ। ਚਾਰ ਬਰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਬਤਾਵੇ।
ਬ੍ਰਹਮਨਿ ਖਤੀ ਸੂਦਰ ਬੇਸ। ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਯੋਸ।
ਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਮੁਝ ਤੇ ਜਾਨ। ਕਰਮ ਅਧਿਕਾਰ ਸੁ ਨਿਯਾਰੇ ਮਾਨ।
ਚਾਰ ਬਰਤ ਇਹ ਮੁਝੇ ਬਠਾਏ। ਤਿਨ ਕੈ ਕਰਮ ਸੁ ਭਿੰਨ ਬਤਾਏ।
ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਰਨਾ ਮੁਝ ਜਾਨ। ਜਿਸੇ ਹੋ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਮਾਨ।
ਸੰਸਾਰੀ ਜੋ ਕਰਮ ਕੇ ਕਰੈ। ਧਾਵਾ ਤਿਨ ਕੀ ਹਿਰਦੈ ਧਰੈ।
ਜੇ ਕਰਮੇ ਕਾ ਲੈਪ ਤਿਨ ਲਾਗੇ। ਘੋਰ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਸੇ ਆਗੇ।
ਅਰ ਜੇ ਮੈ ਕੁਛ ਕਰਮਨਿ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਕੀ ਚਾਹਿ ਨ ਰਿਦ ਮੈ ਧਰੈ।
ਤਿਸ ਕਰਨਿ ਮੁਝ ਲੈਪ ਨ ਲਾਗੇ। ਗਿਧਾਨ ਅਤਨਿ ਮੁਹਿ ਰਿਦ ਮੈ ਜਾਗੇ।
ਕਿਸੀ ਸੰਗ ਮੈ ਮੋਹੁ ਨ ਲਾਵੇ। ਨਿਰਮਮ ਸਦਾ ਆਪ ਕੇ ਪਾਵੇ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਕੋਈ ਮਨੋਰਥ ਨਹਿ ਕਰੈ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੈ ਮਾਹਿ।

ਜੇਸੇ ਬਾਨਕ ਬੇਨ ਕਰਿ ਲੈਪ ਨਹੀ ਕਛੁ ਛਾਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਜੇ ਉਪਜਾਵੈ ਤੋ ਭੀ ਬੇਨੈ। ਫੈਰੈ ਤਬ ਮਾਟੀ ਸੰਗ ਮੇਨੈ।
ਤੈਸੇ ਮੈ ਬਾਨਕ ਕੀ ਨਿਯਾਈ। ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਸੰਸਾਰ ਬਠਾਈ।
ਖੇਲੇ ਰਚ ਸੰਸਾਰ ਅਪਾਰ। ਜਬ ਚਾਹੈ ਤਬ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ।
ਕਰਨ ਬੀਜਨਿ ਕਾ ਲੈਪ ਨ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਮੁਝ ਜਾਨੈ ਸੇ ਵਡ ਭਾਗੇ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਗੁਰ ਦਾਸ-ਚੋਪਈ

ਜੇ ਕੁਝ ਬਾਸ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਜਿਸ ਸਿਖ ਸੁਖ ਸੇ ਮਨ ਮੈ ਨਹਿਆ।
ਵਹਿ ਨਿਰਲੈਪ ਕਰਮੇ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਕਰਮੈ ਕੈ ਬੰਧਨ ਸਭ ਖੋਵੈ।
ਵਰਤੈ ਸਭ ਕੇ ਮੱਧ ਵਹਿ ਆਪ। ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੇ ਰਹਿਆ ਵਿਆਪ।
ਨਿਰਕੂਨ ਹੀ ਸੇ ਸਰਕੂਨ ਹੋਇ। ਅਨਿਕ ਪਾਤਿ ਰਚਨਾ ਕਰੈ ਸੋਇ।
ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਮਝੈ ਗੁਪ ਪਾਵੈ।
ਅਬ ਫਿਰ ਆਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪਾਨ। ਕਰੈ ਸੁਨੇ ਤੁਮ ਹੈ ਪੰਡ ਨਾਨ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਅਹਜਨ ਤੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਕਰ ਦੇਹਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਧਾਰ।
ਜਿਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਸੋ ਸਾਰ।
ਸਤਿ ਕਰਮੋ ਕੇ ਕੀਏ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨ ਹੁਇ ਮੀਤ।
ਨਿਰਮਲੁ ਮਨ ਜਬ ਹੋਇਛਾ ਕਯਾਨ ਹੋਇ ਤੁਝ ਚੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬ ਉਪਜੈ ਤੁਝ ਕਯਾਨ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੋਇਛਾ।
ਪਾਰਥ ਜੈਸੇ ਮਾਨ ਲਹਿ ਕਰਮ ਤੂੰ ਨਿਤ ਕਰ।
ਜੇ ਕੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਥਮ ਕਰਮ ਤਿਨ ਕੀਏ ਹੈ।
ਜਬ ਤਿਨ ਉਪਜਿਓ ਕਯਾਨ ਕਏ ਕਰਮ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਤੇ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਕਰਮ ਅਕਰਮੈ ਸਮਝ ਕੀ ਬੁਧ ਭੀ ਸਮਰਥ ਹੋਇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਕੀ ਕਹੇ ਬਾਤ ਸੁਨ ਸੋਇ।

ਛਪੇ ਛੰਦ

ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬਿਕਰਮ ਸੋਊ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਹਿ ਆਖੇ।
ਜੈਸੇ ਗਯਾਨੀ ਕਹੈ ਸੋਈ ਸਿ ਤੁਮ ਕੇ ਭਾਖੇ।
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਗਿਆ ਜੀ ਪਾਇ ਬਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਆਹੀ।
ਅਪਨੇ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜਹਿਤ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਾਹੀ।
ਸੋ ਹੈ ਕਰਮ ਭਗਵਤੈ ਇਹੀ ਧਰੇ ਮਨਿ ਸਮਾਤਿ।
ਆਵੈ ਪਾਛੇ ਜੋ ਨਵੈ ਸੋਊ ਅਕਰਮ ਕਰਾਤਿ।

ਦੇਹਿਰਾ

ਜੋ ਜਾਨੈ ਸੋ ਸਤਿ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੋ ਨਿਰਮਲੁ।
ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੇ ਵੈ ਭੂਨ ਕਹ ਕਹੇ ਦਿਖਾਵੈ ਨੇਹੁ।
ਸੋਊ ਅਕਰਮ ਕਹਾਵਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੇ ਮਤਿ ਮਾਹਿ।
ਆਵੈ ਬਾਤ ਬਿਕਰਮ ਕੀ ਸੁਨੈ ਕਹਿਤ ਹੋ ਤਾਹਿ।
ਜੋ ਅਪਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਕਯਾ ਤਿਯਾਗ।
ਬਰਨ ਕਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੇ ਸੋ ਬਿਕਰਮ ਸੁਨ ਜਾਗ।
ਤੀਨੋ ਧ੍ਰਿ ਵਹਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਗਿਆ ਪਾਇ।
ਕਰਮ ਕਹੈ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪੰਤ ਰਾਇ।

ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਅਬ ਚਿਤ ਧਰ ਗਯਾਨੀ ਕੀ ਇਹੁ ਬਾਤ।
ਮਨ ਸੋ ਵਿਖੈ ਮਿਟਾਇਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਨੀਨ ਭਯੋ ਸਾਤਿ।
ਰਹੀ ਨ ਮਨ ਮੇ ਕਾਮਨਾ ਅਵੰਭ ਕਰੈ ਕੋ ਨਹਿ।
ਗਯਾਨ ਅਗਨਿ ਪਰ ਜੁਲਤਿ ਰਹ ਅਰੰਭ ਭਏ ਸਭ ਦਾਹਿ।
ਗਯਾਨੀਸੁਰ ਜੋ ਪੁਰਚ ਹੈ ਪੰਡਿਤ ਰਹੀਏ ਸੋਇ।
ਤਿਸ ਕੇ ਲੈਛਨ ਕਹਿਤ ਹੋ ਜੇਸਾ ਗਯਾਨੀ ਹੋਇ।

ਮੰਗਨ ਛੰਦ

ਇਹੁ ਗਯਾਨਵਾਨ ਮਤੰਤ, ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੈ ਮੰਤ।
ਸੰਸਾਰ ਕਰਮ ਤਿਆਗ, ਰਹਿਓ ਗਯਾਨ ਦੀ ਸੋ ਨਾਗ।
ਗਯਾਨ-ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਕਰ ਪਾਨ, ਸਦ ਮਸਤ ਸੋ ਭਯੋ ਜਾਨ।
ਕੋਊ ਆਸ ਮਨ ਮੇ ਨਾਹਿ, ਹਰਿ ਬਾਝ ਕੋਊ ਨ ਚਾਹਿ।
ਬਾਛਾ ਨ ਰਾਖੈ ਚਿਤ, ਨਿਰਬਾਛਾ ਹੀ ਸੋ ਨਿੰਤ।
ਸੰਸਾਰ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ, ਮਧੇ ਵਚਨ ਰਾਖਯੋ ਤਾਹਿ।
ਸੰਚਨ ਨ ਕਰ ਹੈ ਕੋਇ, ਬਧ ਮਾਤ੍ਰ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਜਿਮ ਛਾਲ ਭੋਜਨ ਹੋਇ, ਸੋ ਕਿਰਤ ਕਰਤਾ ਸੋਇ।
ਤਿਸ ਲੈਪ ਕਰਮ ਨ ਹੋਇ, ਮਨ ਤੇ ਸੁ ਦੀਨੈ ਖੋਇ।
ਨਿਰ ਜਤਨ ਜੋ ਕੁਛ ਆਹਿ, ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਸੁ ਵਰਤਾਹਿ।
ਸੰਤੁਸ਼ਟਿ ਤਿਸ ਸੋ ਸੋਇ, ਹਰਖ ਸੋਭ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ।
ਜੋ ਭਲੀ ਵਸਤ ਆਇ ਮਿਲੈ, ਤਬ ਹਰਖ ਨਹੀ ਹੋਵੈ ਗਿਲੈ।
ਜੋ ਨੀਚ ਵਸਤ ਉਪਾਇ, ਤਬ ਸੋਭ ਨਹਿ ਉਪਜਾਇ।
ਐਸੇ ਨਿਰਬੰਧਨ ਰਹੈ, ਭਾਉ ਦੁਤੀਆ ਮਨ ਸੋ ਦਰੈ।
ਅਰ ਗਯਾਨ ਜੋਨੁ ਨਿਤ ਕਰੈ, ਸਭ ਪਾਪ ਤਿਸ ਤੇ ਜਰੈ।
ਅਗੁ ਕਰੈ ਪੂਜੈ ਮੋਹਿ, ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਕਰਮ ਸੋ ਕਰਤਿ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇ।
ਉਸਤਤਿ ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪੂਨ ਅਬ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ।
ਹੋਮ ਸਮਰਗੀ ਕੋਬੰਦਿ ਹੈ ਅਗਨਿ ਜਾਨੈ ਕੋਬੰਦਿ।
ਖੀਰ ਆਇ ਜੋ ਤੁੱਖ ਹੈ ਸਭ ਮਾਨੈ ਕੋਬੰਦਿ।

ਕਿਸਾ ਗਿਆਨੀ ਸੀਤ ਜੋ ਸੋ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ।

ਇਨ ਲੰਖਣ ਤੇ ਮਾਨੀਐ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ।

ਚੋਪਈ।

ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਸੋ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋ। ਜਿਸ ਜਾਨੈ ਆਨੰਦ ਕੋ ਲਹੋ।
ਹੋਰ ਜਗ ਕਰ ਭੀ ਮੋਹਿ ਪੂਜੇ। ਸੇ ਭੀ ਭਗਤਿ ਮੋਹਿ ਕੇ ਸੁਭੇ।
ਜੇਸੀ ਕਰੈ ਉਪਾਸਨਾ ਮੇਰੀ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਿ ਤਿਸ ਕੇ ਹੋਰੀ।
ਅਨਿਕ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਤੈ। ਬਿਥੈ ਬਾਸਨਾ ਤਿਨ ਕੀ ਛਰਤੈ।
ਏਕ ਪ੍ਰਾਨ ਆਪਾਨ ਜੇ ਤ੍ਰਵਨ। ਹੋਸੈ ਆਤਮ ਸੇ ਵਹਿ ਪਵਨ।
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕੋ ਜਨੇ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮਾਹਿ ਵਹਿ ਰਜੇ।
ਇਕ ਮੁਝ ਕੇ ਦੂਦ ਨਾਭ ਕਰਿ ਪੂਜੇ। ਦੂਖ ਜੋਗ ਅਰਥ ਐਸੇ ਸੁਭੇ।
ਦੇਹਿ ਨਾਰੀਓ ਪਰ ਦਇਆ ਨ ਕਰੇ। ਤੇਜਨ ਬਸਨ ਤਿਨ ਆਗੈ ਧਰੇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਮੀਠਾ ਖੰਨੇ ਹੋਤਿ ਸੋ ਪੱਖਾ ਆਦਿਕ ਫੇਰੇ।

ਇਤ ਪ੍ਰਭਾਕ ਜੋ ਮੁਝ ਜਨੇ ਸਭ ਸੋ ਮੁਝ ਕੇ ਹੋਰੇ।

ਚੋਪਈ।

ਪਾਰਸ ਇਕ ਪੂਜਾ ਮੁਹਿ ਕਰਤੈ। ਬੈਦ ਰਿਚਾ, ਅਸਤੋਤਰ ਪੜਤੈ।
ਸਹੀਸ੍ਰ ਸੀਰਖਾ ਘੋਰ ਪੂਰਾਨ। ਤਿਨ ਛਿਤਿਹਾਸ ਕਰੇ ਵਖਿਆਨ।
ਐਸੇ ਪੂਜੇ ਮੇਰੇ ਦਾਈ। ਜੋ ਰਿਤਵੈ ਸੋਈ ਰਨ ਪਾਈ।
ਪੂਜੇ ਏਕ ਮੁਝ ਐਰ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਸੋ ਕਰੇ ਪਿਆਰ।
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਣ ਆਖੇ। ਬਿਸ਼ਨ ਪਦੇ ਮੇਰੇ ਨਿਤ ਭਾਖੇ।
ਸੁਨ ਕਰ ਕਥਾ ਮਨਨ ਹੋਇ ਜਾਵੇ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵੇ।
ਇਨ ਪੂਜੇ ਮੁਝ ਐਸੇ ਜਾਨੇ। ਕਥਾ ਭਾਗਵਤਿ ਨਿਤ ਬਖਾਨੇ।
ਗੋਸਟ ਕਰੇ ਸਾਧ ਕੇ ਸੰਗ। ਰਾਖੇ ਨਿਤ ਹੀ ਹਰਿ ਸੋ ਰੰਗ।
ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਹੀ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ। ਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਪਾਵੈ ਬਿਸਰਾਮ।
ਸਨ ਤੇ ਗ੍ਰਿਹਟਿ ਇਹ ਜਗ ਸਾਰਾ। ਸ੍ਰਵਨ ਕਥਨ ਮਮ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਏਕ ਭਨੇ ਮੁਹਿ ਮਨੇ ਮਹਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਬੰਦ।

ਰਿਦ ਸੋ ਮੋਹਿ ਅਰਾਧ ਕੇ ਪਾਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦ।

ਚੋਪਈ

ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਇਹ ਜਗ ਆਹਿ। ਮੇਰੇ ਨਮਿਤ ਜੁ ਭਗਤਿ ਕਰਾਹਿ।
ਜਾਪੈ ਸਭ ਜੋਗੇ ਕੇ ਆਪ । ਤਿਨ ਜੋਗੇ ਕਾ ਕਹੈ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਇਹ ਸਭ ਜੋਗ ਮੁਕਤ ਕੇ ਦਾਤੇ। ਜੇ ਠਿਸ ਭਾਮ ਕਰੈ ਹਰਿ ਰਾਤੇ।
ਜਬ ਲਗ ਜੀਵੈ ਜਗ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਤਿਨ ਕਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਆਹਿ।
ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨਸ਼ਿਤੁ ਸੇ ਜੀਵੈ। ਮੁਖ ਪੂਜਨ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੈ।
ਤਿਨ ਦੀਆ ਮੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨ ਸਭ ਆਪਾ ਖੋਵੈ।

ਦੋਰਿਰਾ

ਜੇਸੇ ਅਰਜਨ ਸਿੰ ਕਹੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋਗ।
ਆਦਿ ਕਲਪ ਜਬ ਉਪਜਿਆ ਬਿਛਨਾ ਕਹੈ ਸਰਬੰਗਿ।
ਜੇ ਪੂਜਾ ਮੁਹਿ ਨਾ ਕਰੀ ਤਿਨ ਕੇ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੋਇ।
ਇਸੁ ਲੋਕੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ਹੈ ਆਰੀ ਭੀ ਪਤਿ ਖੋਇ।
ਏਤੈ ਜੇ ਜਗ ਮੈ ਕਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਮੁਝ ਕੇ ਜਜੀ।
ਤਿਨ ਕਾ ਇਹ ਫਲ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਮੈ ਰਚੈ।
ਗਯਾਨ ਸਭਲਿ ਤੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮ ਧਾਰੇ ਮੀਤ।
ਪਰਾਰਬਧ ਵਜ ਦੋਹ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੁਮ ਠੀਤ।

ਸਭ ਜਗ ਗਯਾਨ ਨਮਿਤ ਹੈ ਗਯਾਨੀ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਹੋਇ।
ਪੂਰਨ ਜਗੁ ਇਹੁ ਗਯਾਨ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਪਾਛੇ ਸੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਯਾਨ ਉਪਜੈ ਜਬ ਮੀਤ ਸਰਬ ਰਾਮ ਤਿਸ ਛੁਟਿ ਗਏ।
ਐਸੇ ਰਾਖੇ ਚੀਤ ਜਿਉ ਅਬ ਮੈ ਤੁਹਿ ਕਹਿਤ ਹੋ।

ਕਬਿੱਤ

ਜੇਸੇ ਕੂਟੈ ਖੋਲਨੈ ਨਮਿਤ ਸਸਤ੍ਰ ਪਕੜ ਲੀਨ,
ਤੋਇ ਪਰਿਓ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮਾਹਿ ਖੋਦਨਿ ਛਡ ਦੀਓ ਹੈ।
ਤੈਸੇ ਗਯਾਨ ਕਾਰਨ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਜੀਉ ਕਰੈ,
ਗਯਾਨ ਜਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਯੋ ਤਬ ਕਰਮ ਤਯਾਕ ਕੀਓ ਹੈ।
ਉਹੀ ਸਤਿ ਚਿਦ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਪਾਇਓ ਜਗ,
ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਤਬ ਆਪੇ ਪਾਇ ਨੀਓ ਹੈ।

ਜੀਵ ਜਾਨਿਓ ਸੁਪਨ ਭ੍ਰਮ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਤੇ,
ਜਾਗਯੋ ਜਬ ਸਰੂਪ ਨਿਜ ਗਯਾਨ ਯੰਮਿਤ ਪੀਓ ਹੈ।

ਚੋਪਈ

ਜਿਨ ਚੈਤਨਿ ਕਾ ਪਾਯਾ ਗਯਾਨ। ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਮਾਨ।
ਆਗੇ ਜੋ ਕੁੰਊ ਉਸ ਤੇ ਨੇਵੈ। ਤੋ ਤਾ ਕੇ ਜੋ ਬਿਸੈ ਸੇਵੈ।
ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ। ਮਿ ਸੈਬਕ ਆਇਆ ਤੁਮ ਪਾਸ।
ਹੇ ਗੋਪਾਨ ਭਗਤਿ ਤੁਮ ਦਿਆਨ। ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਨ।
ਛਿਛਪਾ ਕਰ ਮੁਖ ਗਯਾਨ ਸੁਨਾਵਹੁ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤਮਿਟਾਵਹੁ।
ਇਹੁ ਅਰਦਾਸ ਸੇਵਕ ਜਬ ਕਰੈ। ਬਿਨਤੀ ਕਰਿ ਤਿਸ ਪਾਇਨ ਪਰੈ।
ਆਗੇ ਗੁਰ ਗਯਾਨੀ ਕੀ ਬਾਤ। ਤਿਸ ਕੀ ਪੁੱਧ ਸੁਣੇ ਹੈ ਤਾਤ।
ਹੁਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ਸਤਕਾਰ। ਧੰਨ ਸੇਵਕ ਮੁਹਿ ਕੀਆ ਉਧਾਰ।
ਤੁਮ ਮੁਹਿ ਪਰ ਬਡ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ। ਤੁਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਗਾਵੇ ਹਰੀ।
ਅਦੁਤ ਮਹਿਮਾ ਭਾਖਨ ਨਾਹੈ। ਕਹਿਤ ਮੁਨਤਿ ਦੇਊ ਵਡ ਭਾਗੈ।
ਮੇਰੇ ਜਾਨਨਿ ਕਾ ਜੋ ਗਯਾਨ। ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨ।
ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਜੋ ਆਤਮ ਪੇਈ। ਸੁਨਤਿ ਕਰਕਿ ਹੁਇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸੇਈ।

ਕਥੇ ਵਾਰ - ਸਵੈਯਾ

ਜੀਵਨ ਸੇ ਜਨ ਸੇ ਬਣ ਸੇ
ਸਭ ਰੂਪਨ ਸੇ ਸਭ ਰੂਪਨ ਮਾਹੀ।
ਪਾਵਕ ਸੇ ਅਰੁ ਪੇਨ ਹੂੰ ਸੇ,
ਸ਼ਿਖਿਨ ਛਿਤ ਬਿਓਮ ਹੂੰ ਸੇ ਸੁ ਕਹੇ ਕਰ ਨਾਹੀ।
ਮੂਰਜ ਸੇ ਮਸ ਸੇ ਤਰ ਸੇ, ਕਿਰ ਸੇ
ਬਨ ਸੇ ਸੁ ਰਮਿਓ ਸਭ ਠਾਹੀ।
ਰਿਯਾਪਕ ਹੇ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਬਿਥੈ
ਜਿਨ ਜਾਨਿਓ ਬਡੇ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਤਿਨਾਹੀ।

ਚੋਪਈ

ਬਿਸਾ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਪਾਇਆ। ਮੇ ਹੇ ਹਰਿ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਇਆ।
ਜਿਸ ਜਨ ਬਾਸਦੇਵ ਪਹਿਚਾਨਾ। ਅਦੁਤ ਕਾ ਤਿਨ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ।
ਜੰਦਪ ਹੇ ਅਤਿ ਅਘ ਕੇ ਪਾਤਰ। ਤੋ ਭੀ ਹੈ ਸਭ ਆਕਮ ਚਾਤਰ।
ਸੋ ਮੇਰੇ ਜਾਨਨਿ ਪਰਸਾਦਿ। ਗਏ ਪਾਪ ਤਿਹ ਦਿਜ ਹਤਯਾਦਿ।

ਫਯਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਕਤਿ ਸੇ ਭਯਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਨੈ ਕਿਨ ਵਿਖ ਫਯਾ।
ਤਿਸ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਹਿ। ਫਯਾਨ ਤੁੱਲ ਦੁਜਾ ਕੇਉ ਨਾਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰ - ਸੋਰਠਾ

ਫਯਾਨ ਪਾਵਨ ਕੀ ਸਾਤ ਪਾਰਬ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹਿਤ ਹੋ।
ਮਨ ਜੋਏ ਮੁਝ ਸਾਧ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਫੀਦ

ਐਸੀ ਐਸੀ ਨਿਤ ਹਰੇ ਜੋ ਸਿਮਰਨਿ ਮੇਰਾ।
ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰੈ ਫਯਾਨ ਦੁਖ ਸਭ ਹੋਇ ਖੈਰਾ।
ਏਕ ਤਾਰ ਨੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇ ਨਹਿ ਫਯਾਨ ਪਾਵੈ।
ਬਹੁਤ ਭਾਨ ਨੈ ਭਾਨ ਸਾਥ ਮੇ ਸੈ ਚਿਤ ਨਾਵੈ।

ਜਿਸ ਵਰ ਉਪਰੈ ਫਯਾਨ ਮੁਹਿ, ਤੇ ਬਿਧ ਕਹੈ ਉਚਾਰ ਤੁਹਿ।
ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਹਿਤ ਨਾਇ ਮਮ, ਤਬ ਅਤਿ ਨਾਰੀ ਪਿਆਰ ਮੁਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਕਥਾ ਸੁਣਨਿ ਕੀ ਬਿਧ ਅਬ ਕਹੀ। ਠੇਕੁ ਕਾਨ ਮੇਰੇ ਹੁਐ ਰਹੀ।
ਮਨ ਕੇ ਭੀ ਜਬ ਵਜਜਤਿ ਰਾਖੇ। ਤਬ ਸੋ ਧ੍ਰਮ ਖੰਮ੍ਬਿਤ ਕੇ ਚਾਖੇ।
ਦਿਲੁਪਿ ਕੇ ਭੀ ਵਰਜ ਜਹਾਵੈ ਤੋ ਅਤਿ ਰਸ ਕੇ ਸਵਾਦ ਸੁ ਪਾਵੈ।
ਜੇ ਐਸੀ ਤੁੱਧ ਕੇ ਚਿਤ ਧਾਰੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਵਤਿ ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਪਿਆਰੈ।
ਤਿਗੁਣ ਰੂਪ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਾਯਾ। ਤਾ ਕੇ ਤਰ ਮੁਝ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਯਾ।
ਸਭ ਤਰ੍ਹੰ ਤਿਸ ਕੇ ਮਿਟ ਗਏ। ਅਰਨ ਸਮਾਧ ਚਿਤ ਠਹਰਏ।
ਫੀਲ ਨਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾਵਨ ਮਾਂਹਿ। ਐਸੇ ਸੁਣੈ ਜੁ ਚਿਤ ਲਗਾਇ।
ਸਰੂ ਜੋ ਹੋਏ ਮੁਦਖ ਐਕ। ਤਿਨ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਤੋਕ।
ਚਿੰਤਾ ਹੀ ਸੈ ਮਾਨ ਵਹਿ ਰਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸੰਦੇਹ ਇਹ ਕਹੈ।
ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਹਾ। ਕਹੀ ਨ ਪਾਈਯਤੁ ਹੀ ਕਿਨ ਲਹਾ।
ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਹੂੰ ਲੋਕਨਿ ਸੁਖ ਠਾਹੀ। ਦੁਖੀ ਰਹੇ ਐ ਬਹੁ ਛਤਾਹੀ।
ਮਾਨਸ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਭੂਣੈ। ਫਿਰ ਰਬ ਪਾਵੈ ਦੇਹਿ ਅਨੁਕੂਣੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਜੁ ਪਾਇਕੈ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਤੇ ਨਾਹਿ।
ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖ ਹੈ ਤਿਨੇ ਪਸੁ ਜੋਨੇ ਕੇ ਪਾਹਿ।

ਟੀਕਾ ਕਾਹ ਗੁਰ ਵਾਚ - ਚੋਪਈ

ਹੈ ਸਿਖੇ ਇਹੁ ਨਿਸਰੈ ਘਰੈ। ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਾਰਬ ਕੇ ਰਹੈ।
ਤਾ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੋਬੰਦ ਜਾਨੈ। ਕੋਬੰਦ ਬਿਨ ਸਭ ਛੁਨ ਪਛਾਨੈ।
ਜਬ ਵਹਿ ਜਾਨਤ ਨਾਮ ਐ ਰੂਪ। ਧਾਰੈ ਛਬ ਸੋਈ ਬਨੈ ਸਰੂਪ।
ਰੂਪ ਧਾਰ ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਹੋਵੈ। ਰੂਪ ਤਿਆਗ ਨਿਜ ਛੀਰ ਸੈ ਸੋਵੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਿਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਮੁਹਿ ਜਪੈ ਜੇ ਮਨ ਐ ਰਸਨਾ ਮਾਹਿ।
ਤਾ ਕੀ ਉਕਤਿਤਿ ਕਹਿਨ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੋਈ ਠਾਹਿ।
ਜਿਸ ਕਾ ਮਨ ਮੁਹਿ ਭਰਤਿ ਏ ਸੈ ਦੁਕਿਯਾ ਦਿਨ ਐ ਹਾਤਿ।
ਲੀਨ ਭਇਆ ਸੇ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਮੁਨ ਹੋ ਅਰਜਨ ਤਾਤਿ।
ਮੇਰੇ ਗਿਯਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਹਿਯਾ ਤ ਕੋਇ।
ਸਰਬ ਸੁ ਸੰਮੇ ਖੋਇ ਕੈ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤਿ ਸੇ ਹੋਇ।
ਗਯਾਨ ਖੜਗ ਕਰ ਪਰਛ ਕਰ ਸਭ ਸੰਦੇਹਿ ਕੱਟ ਭਾਰ।
~~ਇਹੁ~~ ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਘਪਨੇ ਧਰਮ ਬਿਚਾਰ।
ਜਬ ਪਾਰਬ ਕੇ ਕਹਿ ਭੈ ਐਸੇ ਬਚ ਭਗਵਾਨ।
ਸੁਨ ਕਰਿ ਰੋਸਵ ਰਾਇ ਸੇ ਅਰਜਨ ਕਰੇ ਬਖਾਨ।

ਚੋਪਈ

ਤੀਜਾ ਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮੀਤ। ਜੇ ਸੰਬਾਦ ਮਾਧਵ ਜੀ ਕੀਤ।
ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਹੁ ਇਸ ਨਾਮ ਬਖਾਨੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਭਾਗ ਉਦੈ ਸੇ ਜਾਨੈ।
ਜੈ ਕੇ ਸੁਨੇ ਪੜੈ ਮਨ ਲਾਵੈ। ਈਹਾ ਸੁਖ ਆਭੈ ਜੈ ਪਾਵੈ।
ਬੀਚ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਲੀਨ ਸੁ ਹੋਵੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋ ਕੇ ਖੋਵੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੜੂ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਰਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਚਤੁਰਥੇ ਅਧਿਆਇ॥ 4॥

ਆਭੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਰਿਆ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਬ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਗਲੁ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਤੂੰ
ਸੁਨਿ। ਜੈ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਆਗੈ ਕਉ ਅਥਵਾ ਚਰਨੇ ਕਉ
ਭੀ ਜੈ ਕੋਈ ਛੋਰੇ ਸੇ ਭੀ ਠੀਕ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ

ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਬੋਲੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਚਰਨ
ਚਰਨ ਛੁਹਤੇ ਕੋਈ ਆਲੇ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ
ਬੋਲੇ। ਹਾ ਹਾ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਮੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈ। ਏਕ ਪੂਰਬਨੀ ਕਵਾ ਹੈ ਮੇ
ਤੁਝ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਤੂੰ ਸੁਨਿ । ਏਕ ਭਾਗੀਰਥੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨਦੀ ਤਿਸੁ
ਕੇ ਠਿਕਟਿ ਕਾਸੀ ਨਾਮ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਤਹਾ ਏਕ ਜਾਤਿ ਕਾ ਬਾਨੀਆ ਨਾਮੁ ਤਿਸ
ਕਾ ਭਰਬ ਸੇਠਿ ਊਹਾ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਉਸ ਕਾ ਨੇਮ ਥਾ ਜੇ ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ
ਕਰੈ। ਆਰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਚਉਥਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਸੇ ਬਡਾ ਤਪਸੀਰ ਥਾ।
ਸੇ ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਕੀ ਸੈਨ ਕਰਨੇ ਕਉ ਗਏਆ। ਤਬ ਬਨ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਖਤੇ
ਤਹਾ ਤਿਸ ਕਉ ਧੂਪ ਲਾਗੀ। ਗਰਮੀ ਕਰਿ ਵਿਆਕਲ ਭਇਆ। ਤਬ ਬਿਛੁ
ਕੀ ਛਾਇਆ ਤਨੈ ਆਨ ਬੈਠਾ। ਦੇ ਬਿਛੁ ਬੇਰੇ ਕੇ ਸਘਨ ਬੇ। ਨਜੀਕ ਨਜੀਕ
ਬੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੋਇਰਦਯਾ। ਏਕ ਬੈਰ ਪੈਰਾ ਤਨੈ ਕਰੀ। ਤਿਨ ਸੇ ਚਰਨ
ਛੁਹੇ। ਆਰ ਏਕ ਬੈਰ ਸਿਰਾਧੀ ਕਰੀ ਤਿਸ ਸੇ ਮਾਥਾ ਊਸ ਕਾ ਛੁਹਯਾ। ਇਸ
ਕਉ ਨਿੰਦਾ ਆਇ ਗਈ। ਸੋਇ ਰਹਯਾ। ਇਸ ਕੇ ਅੰਗ ਛੁਹਤੇ ਹੀ ਦੇਨੋ ਬੇਰੀ
ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਸੁਕ ਗਏ। ਦੇਨੋ ਬੇਰੀ ਸੁਕ ਗਈ। ਇਤਨੇ ਮੇ ਪਵਨ ਲਾਗੀ। ਓਹੁ ਦੇਨੋ
ਬੇਰੀ ਅਰਧਾਇਕੈ ਧਰਤੀ ਪਰ ਗਿੜ ਪੜੀ। ਦੇਨੋ ਬੇਰੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ।
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਆਰ ਅਵਤਾਰ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਦੇਨੋ ਕੰਨਯਾ ਭਈ। ਸੇ ਏ ਦੇਨੋ
ਬਲਪਨ ਸਿਉ ਤਪ ਕਰਤੀ ਰਹੈ। ਜਬ ਬਡੀ ਭਈ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਿਯਾ।
ਹੈ ਪੁਤ੍ਰਓਂ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇ ਕਾਜ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਕੰਨਿਯਾ ਬੋਲੀ। ਹੈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਜੀ ਹਮ ਵਿਵਾਹ ਨ ਟਰਹਿ ਗੀ। ਹਮਾਰੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਏਕ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਸੇ
ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਹਮ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਸਰਨੁ ਮਾਨੈ। ਸੇ ਏ ਦੇਨੋ ਕੰਨਿਯਾ ਕਉ
ਅਪੁਨੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਯਾਦ ਰਹੀ। ਸੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੀ ਰਹੈ।
ਜਿਸ ਸਾਧਨੇ ਹਮ ਕਉ ਬੇਰੀ ਕੀ ਜੂਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ। ਹੋਵੈ ਤਉ ਓਸ ਸਾਧ
ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਕੰਨਿਯਾ ਬੋਲੀ। ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ
ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ। ਤਉ ਹਮ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬੋਲੇ ਭਨੀ
ਬਾਤ ਹੈ। ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਓਹੁ ਦੇਨੋ ਕੰਨਿਯਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ
ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰਿ ਚਨੀ। ਸੇ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤੀ ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਆਈ।
ਜੇ ਦੇਖੇ ਤਉ ਓਹੀ ਤਪੀਸਵਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਹਮ ਕਉ ਬੇਰੀ ਕੀ ਜੋਨਿ
ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਕੰਨਿਯਾ ਤਿਸੁ ਤਪਸਵੀ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਈ। ਭੰਡਉਤ
ਕਰੀ ਚਰਨੇ ਲਾਗੀ। ਬਹੁਤ ਬੈਠਤੀ ਕਰੀ ਪੰਥ ਹੋ ਤੁਮ ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ

ਨੀਯਾ। ਫਿਰ ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਤੁਮ ਕਉਨ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਉ ਤੁਮ ਕਉ
ਸਿੰਵਾਨਤਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਰੰਨਿਆ ਬੋਲੀ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਸਿੰਵਾਨਤੀ ਹੈ। ਹਮ ਪਹਲੇ
ਜਨਮ ਨੀ ਬੈਰੀ ਤੀ। ਤੁਮ ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਮੈ ਆਏ ਥੇ। ਜਬ ਹੁਪ ਨਾਗੀ
ਤਬ ਤੁਮ ਬੈਰੀ ਕੀ ਛਾਇਆ ਤਨੇ ਆਨ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਤਬ ਤੁਮਾਡਾ ਘੋਰ ਹਮ ਕਉ
ਨਾਗਾ ਥਾ। ਤਬ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਬੈਰੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਖੂਹਮਨ ਨੀ ਕੰਨਿਆ ਫਈ।
ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪ ਸੇ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੁਢ ਕਉ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਤ ਨੀ
ਖਬਰ ਨਾਹੀ। ਅਬ ਨਾਮੁ ਆਗਿਆ ਕਰੋ। ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਉ। ਤਬ ਟੰਨਿਆ
ਬੋਲੀ। ਹੈ ਤਪਸਵੀ ਜੀ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਗੀਤਾ ਨਾ ਚਉਥਾ ਅਧਿਆਇ ਨਾ ਪੁੰਨ
ਫੇਰ ਦੇਵੈ। ਅਬ ਤੁਮ ਐਸੇ ਰਹੋ ਜੋ ਤੁਮ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਛੋਡ ਕੇ ਦੇਹ ਦੇਹੀ
ਪਾਵੋ। ਆਵਾਗਵਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੋ। ਤਸ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ ਅਵ ਸਾਧ ਐਸੇ ਸੇ
ਜੀ ਜੋਏ। ਗੀਤਾ ਕੇ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾ ਉਤਮ ਪੁੰਨ ਮੈ ਨੈ ਤੁਮ ਕਉ ਦੀਆ।
ਤੁਮ ਆਵਾਗਵਨ ਤੇ ਰਹਤ ਜੋਏ। ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ
ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਨੈ ਫਈਹੁੰਨ ਕਉ ਚਲੀ ਫਈ। ਆਵਾਗਵਨ ਤੇ ਰਹਤ ਭਈ। ਤਬ
ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਨ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜੋ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾ ਕਹਨੁ ਐਸਾ ਹੈ।
ਤਬ ਮਨਿ ਵਿਚ ਕ੍ਰਮ ਨਹਿ ਨੈ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਪਾਠ ਕਾਹਨੇ ਨਾਹਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਯੁ
ਨਾਨਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕੀ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾ ਕਹਨੁ ਐਸਾ ਹੈ। ਜੋ
ਮੈ ਨੈ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹਿ ਸੁਣਾਇਆ। ਸੇ ਤੁਮ ਨੈ ਸੁਨਿਆ। ੴ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ
ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਪੰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਰਾਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ
ਨਾਮ ਚਉਥਾ ਅਧਿਆਇ॥ 4॥ ਆਰੰ ਪਾਚਵਾ ਚਲਾ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਹੈ ਮਾਧੋ ਤੁਮ ਤਹਤ ਹੋ ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਤਿਆਗ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਦ ਹਾਰ ਨੈ ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਨਾਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਹੁਕਿ ਕਹੋ ਉਠ ਜੁਧ ਕਹਿ ਖਤ੍ਰੀ ਦੇਹ ਦੇਹ ਧਰਮਾ।

ਮਿਸਰਤਿ ਬਾਤੇ ਇਹ ਆਖ ਨੈ ਮੋਕਉਪਜਾਵੈ ਭਰਮਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਨਿਸਰੈ ਕਰਿ ਇਕ ਬਾਤ ਮਦ ਸੁਧਨ ਮੁਢ ਕੇ ਕਹੈ।

ਕਲਿਆਣ ਹੋਇ ਮੁਢ ਤਾਤ ਜਿਹਤੇ ਸੀਸਾ ਨਾ ਰਹੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਧਸੁਲਨ ਇਹ ਸੁਨਤ ਹੀ ਭਾਖੇ ਖਰਜਨ ਮਾਹਿ।

ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਘਬ ਤੁਝ ਕਹੋ ਜਿਸੇ ਨਿਸਰੈ ਘਾਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਕਰਮ ਫਲੁ ਤਿਯਾਗ ਠਾਮੁ ਸੰਨਿਯਾਸ। ਤਿਸਤੇ ਚੋਵੈ ਭਿਯਾਨ ਪ੍ਰਭਾਸ।
ਸਤਿ ਕਰਮ ਹੈ ਈਸਰ ਖਰਬਾ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਤਿਸਨਾਮ ਸਮਰਥਾ।
ਜੋਗ ਖਰਬ ਜੁੜਨੈ ਕਾ ਮੀਤ। ਭਿਯਾਨ ਠਾਮ ਜਾਨਨ ਧਰ ਚੀਤ।
ਜਬ ਕੇ ਮਿਨਤਾ ਦੂਜੇ ਮਾਹਿ। ਮਿਨਨ ਬਾਤ ਤਿਸ ਤੇ ਉਠ ਜਾਹਿ।
ਜੋਗ ਕਰਮ ਸੋ ਭਿਯਾਨ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਭਿਯਾਨ ਪਾਇ ਤਬ ਕਰਮ ਭੁਨਾਵੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਘਰ ਤਿਯਾਗ ਸੰਨਿਯਾਸ। ਦੇਵੈ ਪਰ ਕਲਯਾਨ ਕੇ ਬਾਸ।
ਜਿਸ ਕੇ ਸਮਝ ਭਯਾਨ ਨਹੀ ਘਾਵੈ। ਵਹੁ ਨਰ ਕਰਮ ਮਾਹਿਚਿਤ ਨਾਵੈ।
ਇਹ ਬਿਧ ਸਤਿ ਕਰਮਵਹੁ ਕਰੈ। ਮੁਝ ਘਰਧੈ ਫਲੁ ਮਠ ਨਹੀ ਧਰੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਘਰਿ ਨੀਕਾ। ਕਰਤੇ ਚੋਵੈ ਸੁਧ ਮਨਿ ਜੀਕਾ।
ਬਹੁਰਿ ਘਬ ਤਿਸ ਕੀ ਰਹਤ ਬਖਾਨੇ। ਐਸੇ ਕੇ ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਜਾਨੇ।
ਬੁਰੈ ਭਲੇ ਕਾ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ। ਨਾਭ ਅਨਾਭ ਸਮ ਕ ਤਿਸ ਹੋਗ।
ਕੰਨਨ ਮਾਟੀ ਏਕ ਸਾਧਨ। ਜਿਸ ਭਾਸੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨ।
ਜੋਗ ਸਾਖ ਕਾ ਕਰੀ ਬੀਚਾਰ। ਦੇਨੇ ਏਕ ਪਾਰਬ ਮਨਿ ਧਾਰ।
ਜਾਨਨ ਮਿਨਨ ਏਕ ਹੀ ਭਾਈ। ਵਰਤ ਏਕੁ ਦੇ ਨਾਮੁ ਕਹਾਈ।

ਸਾਖ ਮਤ ਚੋਪਈ

ਕੋਸਟ ਮੇਰੀ ਸਾਹੇ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਸਾਧ ਨਾਮਿ ਠਿਤ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਸਾਖ ਜੋਗ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਠਿਤ ਬਠਿਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰਾਨ।

ਜੋਗ ਕਰਮ ਚੋਪਈ

ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਯਾਨ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਜੁਰੈ ਠਿਤ ਘਰ ਇਸਥਿਤ ਘਾਹਿ।
ਏ ਭੀ ਕਰਮ ਜੋਗ ਮਨਿ ਧਰੇ। ਦੇਨੇ ਕੁੰ ਸਮ ਮਨਿ ਮੈ ਕਰੇ।
ਸਾਖ ਜੋਗ ਜੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਾਖੇ। ਪੰਡਤਿ ਤਿਨਕੇ ਬਾਨਕੁ ਲਾਖੇ।
ਪੰਡਤਿ ਕਹੈ ਦੇਉ ਸਮ ਦੇਖੇ। ਸਾਧ ਕ ਸਾਖ ਜੋਗ ਇਕ ਪੈਖੇ।
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਹਾ ਸਾਖ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਕਰਮ ਜੋਗੀ ਭੀ ਤਹਾ ਸਮਾਵੈ।
ਜਿਨ ਸਾਖ ਜੋਗ ਇਕਕੀਰਿ ਜਾਨਿਯਾ। ਤਿਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਘਾਤਮ ਸਿਉ ਮਾਨਿਯਾ।

ਛੰਦ

ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਜਬ ਨਛ ਮਨ ਠਹੀ ਜੁਕੈ।
ਤਬ ਨਜੁ ਮਾਇਯਾ ਜਗਤਿ ਸੋ ਤਿਸ ਮਨ ਠਹੀ ਮੁਕੈ।
ਮਨ ਮੁਕਣੇ ਕੇ ਬਾਝ ਤਿਯਾਗ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਪਾਵੈ।
ਕਠਨ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਤਿਯਾਗ ਮਨਿ ਬਿਖਿਯਾ ਕਉ ਧਾਵੈ।
ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨਿ ਸਾਥ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਿ ਜੁਕਿਯਾ।
ਜੁਕਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨਿ ਬਿਖਿਯਾ ਤੈ ਮੁਕਿਯਾ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਯਾ ਕਉ ਤਿਯਾਗ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਵਹੁ ਮਿਲੈ।
ਸੁਖ ਮਹਿ ਮਗਨਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਸੰਸੈ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਭਲੈ।
ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ ਏਹੀ ਕਹੀ ਮੈ ਸਤਿ।
ਥਬ ਸੁਨਿਯੋ ਭਰਜਨ ਮੀਤ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੀ ਕੀ ਮਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਤੇ ਨਛਨ ਜਿਸ ਬਿਖੇ ਸੋ ਮੁਝ ਜੋਗੀ ਜਾਨ।
ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਜੁਗ ਰਹਿਯਾ ਥਰ ਮੇਰਾ ਹੇ ਜਿਸ ਭਿਯਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੈ ਮਿਟ ਛਟੇ ਸਨਣੇ ਰੋਗ।
ਹਿਰਦਾ ਤਿਸਕਾ ਸੁਖ ਭਇਯਾ ਨਿਸਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਜੋਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੈਸੇ ਮੈ ਹੋ ਥਾਤਮਾ ਭੂਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓ ਮਾਹਿ। ਭ
ਨੇਪਨ ਨਾਫੈ ਕਰਮ ਕਾ ਮੁਝ ਬਪ ਕਰਮ ਕਰਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਕਰੈ ਕਰਮ ਨੇਪ ਨ ਨਾਫੈ ਤਾਹਿ।
ਏਹੀ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਮਨਿ ਹੈ ਸੰਸਾ ਦਾਹਿ।

ਛੰਦ

ਦੇਖਨ ਸੁਨਨ ਸਪਰਸ ਸੁੰਘਨ ਭੋਲਨ ਜੋ ਕਹੀਥੈ।
ਪਨਕ ਫੂਰਨ ਥਰ ਸੁਥਾਸ ਠੈਨ ਗ੍ਰੇਹਨ ਤਿਯਾਗ ਜੋ ਕਹੀਥੈ।
ਮੀਟਨ ਖੋਲਨ ਠੈਨ ਥਰ ਪਾਛੈ ਜੋ ਕਹਿਥਾ।
ਵਰਤੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਰਮ ਸਭੀ ਤਤੇ ਤੈ ਨਹਿਥਾ।

ਜੇਗੀ ਬੇਸੇ ਕਹੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਤ ਕੁਠ ਮਿਲ ਵਰਤੇ।

ਸੇ ਸਾਖੀ ਸਭ ਮਾਹਿ ਕਰਮ ਮਿਲ ਕਰਿ ਏਹ ਕਰਤੇ।

ਚੋਪਈ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ ਬਪੁ ਭਿੰਨੁ ਜਾਨੈ। ਕਰਮ ਠੈਪ ਖਾਪ ਮਹਿ ਨ ਮਾਨੈ।

ਨਿਰਠੈਪ ਬਪ ਮਹਿ ਜੋ ਰਹਤਾ। ਨਿਸਦਿਨ ਵਹੁ ਖਾਤਮ ਹੀ ਕਹਤਾ।

ਤਿਸਕਾ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ। ਮੁਝ ਬਤੋਕੁ ਕੋਊ ਦੇਖਿ ਨਾਹਿ।

ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਕੀ ਇਹੁ ਕਹਿ ਜਾਨੈ। ਬਸਤਰ ਚਹੀ ਤ ਦੇਹ ਤਿਸ ਮਾਨੈ।

ਜੇਸੇ ਬਸਤਰ ਘੋੜ ਨਕਾਏ। ਭਿੰਨੁ ਦੇਹ ਬਸਤਰ ਸਿਉ ਪਾਏ।

ਬਸਤਰ ਨਿਘਾਈ ਦੇਹ ਤਿਸ ਧਰੈ। ਬਸਤਰ ਜੁਗਤਿ ਬਪ ਤਿਨ ਕਰੈ।

ਬਪੁ ਕਰਮ ਤਿਸ ਠੈਪ ਨ ਨਾਹੈ। ਕਮਲਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਕਹੈ ਖਬ ਖਾਰੈ।

ਜਿਉ ਜਨ ਤੇ ਨਿਘਾਰਾ ਪੰਕਜ ਰਹੈ। ਤਿਉ ਨਿਘਾਰਾ ਵਹੁ ਬਪੁ ਸੇ ਨਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਮਨਸਾ ਮੁਝ ਮਿਲਨ ਕੀ ਤਿਸੁ ਕੀ ਸੁਨਿ ਖਬ ਬਾਤਾ।

ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਖਰ ਬੁਧ ਸਿਉ ਕਰਮ-ਸੰਨਿਹਰਾਮ ਕਮਾਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਤਿ ਕਰਮ ਜੇਗੀ ਕਰੈ ਖਰਧੇ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ।

ਖਾਤਮ ਹੀ ਸਭ ਜਾਨ ਕੈ ਮਨਿ ਬਾਛੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਖਪਣੇ ਖੰਤਹ ਸੁਧ ਕਉ ਸਹਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਕਰੈ।

ਕਰੈ ਸਮਰ ਪੇ ਵਹੁ ਮੁਝੇ ਕਨੁ ਤਿਸੁ ਚਿਤ ਨਾ ਧਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਸਚਠ ਸਾਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਝ ਸੇ ਸੋਇ।

ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਜੋ ਕਰਤ ਹੀ ਕਰਮ ਬੰਧ ਤਿਸੁ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਸਕਨ ਕਰਮ ਖਰ ਮਨਿ ਕੀ ਚਿਤਵਨ ਜੋਇ।

ਸਕਣੇ ਤਿਘਾਰੇ ਰਿਵੈ ਤੇ ਸੇ ਸੰਨਿਘਾਸੀ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਨਿਘਾਸੀ ਜੋਈ ਜਾਨੀਐ ਦੇਹ ਖਡਿਮਾਨ ਜਿਸ ਨਾਹਿ।

ਸਦਾ ਰਹੇ ਭਿੰਨ ਦੇਹ ਤੇ ਖਨ੍ਹੇ ਕਹੀਐ ਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਨੀ ਸੇਭਾ ਤੁਫ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈ ਬਝੈ ਰੂਪ।
ਜੇ ਮੁਝ ਥੋਸਾ ਜਾਨਤਾਸੇ ਭੀ ਮੁਝ ਸਰੂਪ।

ਮੋਰਿਠ ਛੰਦ

ਅਬ ਕਛੁ ਮੇਰੀ ਸੇਭਾ ਸੁਨਿ। ਜੋ ਕਰੋ ਅਪੁਨੈ ਗੁਨ।
ਮੁਝ ਕਛੁ ਪਰੇ ਜਨ ਨਾਹਿ। ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਉਪਜਾਇ।
ਤਿਸ ਲੇਖ ਮੁਝ ਨ ਕੋਇ। ਬਝੈ ਅਰਠ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।
ਮੁਝ ਕਰਮ ਬੰਧਨਿ ਨਾਹਿ। ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਨਿਤ ਹੀ ਯਾਹਿ।
ਸੰਸਾਰ ਉਪਜਤਿ ਜੋਇ। ਅਰ ਪੁਰਿਪਾਲ ਤਿਨ ਜੋ ਹੋਇ।
ਸਭ ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ ਕਰੈ। ਸੁਭਾਵ ਤੈ ਨਹ ਧਰੈ।
ਜਿਉ ਕੰਠਿਆ ਹੈ ਰੁਆਰ। ਗੁਣੀਆ ਸਾਥ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ ਪਿਆਰ।
ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਥੋਸਾ ਜਾਨ। ਵਹੁ ਬੇਠ ਮਾਇਆ ਮਾਨ।
ਹਉ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਆਰਾ ਰਹੋ। ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪ ਅਪੁਨਾ ਕਰੋ।
ਮੈ ਨਾ ਕਰਾਵੈ ਪਾਪ। ਪੁੰਨ ਨ ਕਰਾਵੈ ਆਪ।
ਜਿਉ ਅਛਾਇਆ ਅਭਿਯਾਨ। ਵਹੁ ਮੋਹੁ ਰੂਪੀ ਜਾਨ। ਲੁਭੁ
ਵਹੁ ਕਹੈ ਕਰਮ ਹਮ ਨਹੈ। ਨਿਰਲੇਪ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ।
ਤਿਨ ਭਾਤ ਮੈ ਭਿੰਨ ਮੀਤ। ਨਿਰਲੇਪ ਮੇਰੀ ਗੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਰਨਿ ਕਰਾਵਨ ਮੁਝੀ ਤੇ ਜੋ ਥੋਸਾ ਮੁਝ ਜਾਨ।
ਇਸ ਜਾਨ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਨਾ ਸੇ ਤਿਸ ਅਭਿਯਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਵ ਰਵਿ ਕੇ ਹੀ ਚਾਦਨਾ ਅਪੁਨੈ ਚਾਦਨ ਮਾਇ।
ਤੈਸੇ ਰਯਾਨੀ ਰਿਯਾਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਯਾਹਿ।

ਸਵਯਾ

ਬੁਧ ਨਿਸਚਾ ਰਿਯਾਨੀ ਨਾ ਸਦਾ ਰਹੈ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ,
ਮੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮੁ ਭਜੈ ਮੇਰੀ ਭਾਖੈ ਮਹਿਮਾ ਜੀ।
ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਹਿਚਾਨ ਕੀ ਰਯਾਨ ਤੈਸੇ ਅਗਨਿ ਭਈ
ਉਸ ਹੀ ਅਗਨਿ ਸਾਥ ਸਕਨ ਪਾਪ ਘੋਰ ਧਮਾ ਜੀ।

ਮੇਰੇ ਅਥਨਾਸੀ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਹੁ ਹੋਇ ਰਹਿਯਾ
ਜਗਤਿ ਸਭ ਬਨਿਤ ਮਿਥਯਾ ਤਿਨੁ ਰਹਮਾ ਜੀ।
ਥੋਸੀ ਉਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਹਈ ਜੇਸੇ ਅਬ ਕਹਤ ਹੈ
ਦੀਟੀ ਅਹੁ ਕੁੰਬਰ ਮਹਿ ਨਿਖੇ ਏਕ ਰਹਮਾ ਜੀ।

ਚੋਪਈ

ਥੋਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਤਿਸ ਕੀ ਭਈ। ਜਿਉ ਖਾਏ ਮੈ ਥਹੁ ਬਿਧ ਕਹੀ।
ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਕਾ ਅੰਬੁਤਾਰ। ਮੁਖਹੁ ਪਕੇ ਬੇਦ ਹੀ ਚਾਰ।
ਬ੍ਰਹਮਨ ਧਰਮ ਅਧ ਵਿਦਿਯਾ ਮਾਹਿ। ਦੋਨੋ ਸੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਠਾਹਿ।
ਨਿਮ੍ਰ ਭੂਤ ਥੋਸਾ ਕੇ ਸਾਧੂ। ਥੋਸਾ ਵਿਰਲਾ ਬਪ ਕੇ ਨਾਧੂ।
ਕੁੰਬਰ ਸੁਯਾਨ ਅਰ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲ। ਚਤੁਰਥ ਸੁਰ ਭੀ ਹੋਵੇ ਠਾਲ।
ਇਹ ਪਾਰੋ ਵਹੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੇ। ਬਥੇਕੀ ਥੋਸਾ ਪੰਡਤਿ ਮਾਨੇ।
ਕਿਯਾਨ ਸਮਝ ਕਹਿ ਸਮ ਵਹੁ ਦੇਖੇ। ਸਭਹੂੰ ਠਰ ਬੰਤਰਿ ਯਾਤਮ ਪੇਖੇ।
ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੇ ਯਾਤਮ ਜਾਨੇ। ਠਾਠਾ ਦੇਹ ਕੇ ਮੂਠ ਨ ਮਾਨੇ।
ਇਸ ਸਮ ਤਾਸਿਉ ਜਿਸ ਮੁਝ ਦੇਖਿਯਾ। ਸੇ ਠਰ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਮੈ ਪੇਖਿਯਾ।
ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਹਉ ਤਿਸੇ ਨ ਦੇਉ। ਅਪੁਨੇ ਸੰਗ ਘਾਪ ਕਹਿ ਲੈਉ।
ਜਿਨਿ ਸਭ ਬੰਤਰਿ ਕੋਤੰਦ ਜਾਨਿਯਾ। ਕੋਤੰਦ ਮਾਹਿ ਤਿਸੁ ਕਾਮਨ ਮਾਨਿਯਾ।
ਭਠੇ ਪਾਇ ਪ੍ਰਾਨੈਠ ਭ ਹੋਇ। ਬੁਰੇ ਪਾਇ ਚਿੰਤਾ ਨਹਿ ਕੋਇ।
ਜੇ ਅਸਥਿਰ ਬੁਧ ਗਿਯਾਨੀ ਕਹੀਯੋ। ਥੋਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਲਹੀਯੋ।
ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਹਿ ਇਸਥਿਤ ਜ ਰਹੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੇਡ ਵਹੁ ਮੂਠ ਨ ਚਹੈ।
ਯਾਤਮ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਮਗਤਿ ਵਹੁ ਭਇਯਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਰਹਯਾ।
ਜੇ ਮਨਿ ਚਲ ਹੈ ਬਾਛਾ ਮਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਜਥੇ ਬਾਛਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ।
ਥੋਸੇ ਜੋਗ ਯਾਤਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਨਿਰਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਮਗਨਿ ਹੁਇ ਜਾਵੈ।
ਹੈ ਪਾਰਬ ਇਹ ਸੁਖ ਜਿਸ ਪਾਇਯਾ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਤਿਸੁ ਸਵਾਦ ਗਵਾਇਯਾ।
ਬਨਿਤ ਸੁਖ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਜੋਗੀਸਰ ਤਹਾ ਰਮਤ ਨ ਮਾਨੇ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਟੈ ਸੁਖ ਨੈ ਦੇਖੇ। ਥੋਸਾ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਮੁਝ ਕਹੁ ਪੇਖੇ।
ਜਿਸ ਕਉ ਜਨਮ ਯਾਏ ਕਿਰਿ ਨਾਹੀ। ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਅਬ ਤੁਝੇ ਸੁਣਾਈ।

ਦੋਹਰਾ

ਠਛਨ ਮੁਕਤੇ ਪੁਰਖ ਕੈ ਅਰ ਭਾਖੇ ਮੈ ਤੋਹਿ।
ਜੇ ਠਰ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੀਯੋ ਜਿਸ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਿਆਨਾ ਅਥ ਦਿਆਨਾਤ ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਨੈਦੁ।
 ਸਮਝੈ ਯਾਵੈ ਸਾਤਿ ਜਿਹ ਬਿਧ ਸਿਉ ਘੜ ਕਹਤ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੰਨ ਪਾਕੁ ਜੈ ਅਜਨਿ ਪਰ ਪਾਕੁ ਨਮਿਤਿ ਚੜਾਇ।
 ਨਿਠਕਾ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਦਿਸਟ ਨਕਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇ ਦਹੁ ਨਿਠਕਾ ਬਨਿ ਰਾਇਯਾ ਤਬ ਯੰਨ ਪਤਿਕੈ ਮੀਤ।
 ਤੀਯੋ ਜਹ ਨਹੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਪਰਿ ਚੀਤ।

ਸਵੈਰਾ

ਜਿਸ ਕੇ ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀ ਉਪਜੈ
 ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਹੈ ਤਿਯੋ ਨੀਸਾਨੈ।

ਜੇਈ ਨਰ ਸੁਖੀਯਾ ਅਹ ਮੁਕਤਾ
 ਬ੍ਰਹਮ ਅਰੂਪ ਬਨੁਪ ਪਹੁਚਾਨੈ।
 ਪੀਤਹ ਕਰਨਿ ਮਹਿ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਹੈ
 ਹਿਸੁ ਸੁਖ ਸੇਵਾ ਕੇ ਮਨਿ ਮਾਨੈ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚੀ ਚੁਣੈ
 ਯੈਸੇ ਭਾਤ ਵਹੁ ਮਾਨੈ ਤਿਆਨੈ।

ਚੋਪਈ

ਮਨਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਮਹਿ ਭਇਯਾ। ਸਭਲ ਨਯ ਰਿਸ ਨਰ ਕਾ ਰਇਯਾ।
 ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਤਿਸੁ ਤੇ ਕਤਿ ਹੋਇ। ਜਾਣੈ ਕੋਇੰਦ ਅਦਵੈਤ ਸੋਇ।
 ਰਿਖਿਯਾ ਤੇ ਮਨਿ ਤਿਸ ਨਹ ਜੀਤੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏ ਤਿਸੁ ਨਰ ਪੀਤੇ।
 ਨਰੁ ਪ੍ਰਾਨੀਏ ਸਿਉ ਤਿਸੁ ਨਰ ਪ੍ਰੀਤ। ਕਨਿਆਨ ਸਭਾਹੂੰ ਕੀ ਬਾਛੈ ਮੀਤ।
 ਏਹੀ ਕਹੈ ਸਭ ਤ੍ਰਿਯਾਨ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਤ੍ਰਿਯਾਨ ਪਾਇ ਸਭ ਸੁਖੀ ਕਹਾਵੈ।
 ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਰਹਤ ਵਹੁ ਨਹੀਯੈ। ਯੈਸਾ ਪੁਰਖ ਚੇਤਨ ਹੀ ਕਹੀਯੈ।
 ਮਨਿ ਚੇਤਾ ਜਿਸ ਮੁਖ ਸੇ ਚਖਿਯਾ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸੁ ਹੀ ਚਾਖਿਯਾ।
 ਅਮ੍ਰਿਤ ਭਾਤਿ ਇਕ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਯੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਖ ਸਭਨੈ ਕਾਟੈ।
 ਰਖ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਕਟੀ ਧਿਆਨ ਨਤਾਵੈ। ਪੈਰ ਬਾਉ ਕੇ ਮੀਸ ਰੜਾਵੈ।
 ਨਾਸਕਾ ਮਾਹਿ ਬਾਉ ਕਉ ਰਾਖੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤ ਰਾਮ ਰਸ ਚਾਖੈ।

ਬੁਧ ਨਿਸਰਾ ਥਰ ਮਨ ਕਾ ਚੇਤਾ। ਮਹੇਰੇ ਬਿਥੇ ਰਾਖ ਸੁਖ ਨੇਤਾ।
ਮੁਖ ਸਿਉ ਮੋਲਿ ਬਾਜਾ ਤੇ ਰਹਤਾ। ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਮਮ ਏਰ ਪ੍ਰਭ ਕਹਤਾ।
ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਗਿਆਨ ਤਿਸੁ ਆਵੈ। ਪਾਇ ਗਿਆਨ ਖਮਰ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਸੋ ਤੇ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਭਾਈ। ਖੁਸ਼ਮ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਜਿਸ ਮਨਿ ਠਾਈ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਬਾਜਨ ਅਬ ਸੂਰਨ ਕਹਿ ਸੈਰਾ ਹਛੁ ਪ੍ਰਤਾਪਾ।
ਠਾਨਾ ਭਾਣੈ ਨਿ ਸਾਜ ਨੈ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਯਾ ਬਿਯਾਪਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਹੁ ਭਾਇਨ ਮਨਿ ਧਾਰਨੈ ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਕੇ ਲੋਕ।
ਲਹੀ ਅਪਸਿੰਘਾ ਮੁਖ ਨਮਿਹਿ ਤਿਨ ਕਾ ਭੋਲੇ ਭੋਲ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜਵਾਨ ਜਿਨ ਲਹਿ ਭੋਰਹੁ ਮੀਰ।
ਬਾਛੇ ਭਨਾ ਹੋਇ ਸਭੀ ਕਾ ਨਿਗਦੇ ਵਰਿ ਤੂੰ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੈ ਧਾਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੈਕੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਾਨਤਾ।
ਤਿਸੁ ਨੈ ਮਿਟੈ ਜੰਤਾਪ ਜਾਤ ਪਦ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ।

ਅਰਬ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ

ਸੂਫ ਜਥੇ ਕਾ ਪਾਣਨਾ। ਸੂਫ ਤਪੇ ਕਾ ਪਾਲਨਾ।

ਸੂਫ ਠੋਕੇ ਕਾ ਮਹਾਂਨ ਬੀਜਵਰਾ। ਸੂਫ ਕਾ ਪ੍ਰਾਠ ਸਮੂਹੇ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਤਾ।

ਟੀਕਾ ਫਾਰ ਪਾਥ - ਚੌਪਈ

ਪੰਚਮ ਧਿਆਇ ਜੋ ਕਰਯਾ ਸੁਨਾਇ। ਸੰਨਿਯਾਸ ਕਰਮ ਜੋਗ ਚਿਤ ਠਾਇ।
ਜੋ ਠਾਕੁਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਤਾਖਿਓ। ਖਾਨਸਾ ਕੇ ਸਭਹੀ ਮੈ ਖਾਖਿਓ।
ਰੀਤਾ ਅਰਬ ਵਿਰਠਾ ਕੇ ਜਾਠੇ। ਜੋ ਜਾਠੇ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਪਹਚਾਠੇ।
ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾਵੈ। ਅਨ੍ਹੇ ਅਦਵੈ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਨਾਵੈ।
ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਖਟ ਹੋ ਰਾਮਾ। ਚਮਕੀਤ ਅਰਬ ਰਾਮ ਕੋ ਮਾਠਾ।
ਤਾਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਰਾਮ ਹੀ ਬਾਹੀ। ਰਾਮ ਬਿਨਾ ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ।
ਜੋ ਇਹੁ ਸੁਨੈ ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਹਾਹੀ। ਰਾਮ ਹੋਇ ਮੈ ਕਹੈ ਪੁਕਾਰੈ।
ਜੋ ਕੋ ਫਿਨਿ ਦੇਹ ਤੇ ਹੋਇ। ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਸਰੈ ਸੋਇ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਰਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ੍ਰੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਯੰ ਜੇਭ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸੰਨਿਖਾਸ ਕਰਮਯੋਗੇ ਠਾਮੁ ਪੰਚਮੇ ਅਧਿਆਇ॥ 5॥

ਘਰੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਰਿਤਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਰਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਖਬ ਪਾਚਵੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਝਾ ਹੋ।
ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਥਾ। ਠਾਮੁ ਉਸਕਾ ਪਿੰਡਨ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਕਰਮ
ਕ੍ਰਿਸਟੇ ਕੇ ਕਰੈ। ਖਰ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਕਤਿ ਮਹਿ ਬੈਠੈ। ਮਾਸ ਖਾਵੈ ਮਦ ਪੀਵੈ। ਤਬ ਓਸ
ਪਿੰਡਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੇ ਖੇਠੈ ਨੇ ਅਪਣੀ ਪੰਚਾਇਤ ਸਿਉ ਨਿਕਾਸ ਦੀਯਾ। ਤਬ
ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਉਰ ਨਕਰ ਕਉ ਭਇਯਾ। ਅਜੀਵਝਾ ਕੇ ਨਮਿਤਿ। ਏਕ ਰਜਾ
ਕਾ ਚਾਕਰ ਭਇਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਘਰੈ ਲੋਕੇ ਕੀਯਾ ਚੁਗਨੀਯਾ ਮਾਰੈ। ਜਬ
ਬਹੁਤਾ ਦਿਨ ਕੁਜਰੈ। ਤਬ ਬਹੁਤ ਧਨਵੰਤ ਭਇਯਾ। ਤਬ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਯਾ। ਸੋ
ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਭਚਾਰਨੀ ਭਈ। ਜੇਸਾ ਉਹ ਘਰਮੀ ਥਾ। ਤੈਸੀ ਹੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸ ਕਉ ਮਿਲੀ। ਜੋ ਕਛੁ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਹੈ ਸੋ ਓਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਏਹ
ਕਹੈ ਤੂੰ ਬਾਹਰਿ ਨ ਜਾਇ। ਓਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਾ ਨ ਮਾਨੈ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰਨ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ
ਵਿਖਦੇ ਕਰਿ ਮਾਰਿਯਾ। ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਰਿ ਕੈ ਗੀਧ ਪੀਖੀ ਭਇਯਾ। ਕਿਤਨੇ
ਇਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਮੂਈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਸੂਵਟੀ ਕੀ ਦੇਹ ਪਾਈ।
ਤਬ ਤੇਤੋ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਈ। ਸੋ ਏਕ ਜਾਹਗਾ ਦੇਨੇ ਰਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਓਸ
ਗੀਧ ਨੇ ਪਹਚਾਨਿਯਾ। ਜੋ ਏਹ ਸੂਵਟੀ ਓਹੀ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਪਹਚੇ ਜਨਮ ਮੁਝ
ਕਉ ਵਿਖ ਦੇ ਕੈ ਮਾਰਿਯਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੈ ਮਰਿ ਕੈ ਗੀਧ ਭਇਯਾ ਹੋ। ਕਿਤਨੇ ਕ
ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਗੀਧ ਸੂਵਟੀ ਕਉ ਮਾਰਨ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸੂਵਟੀ ਭਾਗੀ। ਏਕ ਭਾਗੀ
ਜਾਵੈ ਗੀਧ ਪੀਛੇ ਤੇ ਮਾਰਤਾ ਘਾਵੈ। ਤਬ ਬੈਸੇ ਹੀ ਕਿੜਤੀ ਪੜਤੀ ਏਕ ਮਸਾਨ
ਮੈ ਘਾਈ। ਉਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜਨਿਯਾ ਥਾ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੀ ਖੇਪਰੀ ਮਹਿ
ਮੀਧ ਕਾ ਜਨ ਭਰਿ ਰਹਯਾ ਥਾ। ਤਬ ਏਹ ਸੂਵਟੀ ਓਸ ਖੇਪਰੀ ਮਹਿ ਜਾਇ
ਕੈ ਕਿੜ ਪੜੀ। ਇਤ ਨੇ ਮੈ ਪੀਛੇ ਤੇ ਗੀਧ ਖਾਨ ਪਹੁਚਾ। ਠਾਗਾ ਮਾਰਨੈ।
ਇਤਨੇ ਮੈ ਓਹੁ ਖੇਪਰੀ ਕਾ ਜਨ ਉਛਨ ਕੈ ਅੰਗੁ ਕਉ ਲਾਗਾ। ਤਿਸ ਸਮੇਧ
ਤਤਕਾਲ ਇਨ ਦੇਨੇ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਏਕ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਘਾਇਯਾ। ਤਿਸ
ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਚਨੈ। ਤਬ ਸੂਵਟੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਗੀਧ ਬੈਸਾ ਹਮਾਰਾ ਪੁੰਨ
ਕਉਨ ਥਾ ਜੋ ਹਮ ਵਿਵਾਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਨੈ ਹੈ। ਹਮ ਤੇ ਜਨਮ

ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪੀ ਬੈ। ਤਬ ਗੀਧ ਖੇਲਯਾ। ਸਿ ਨੈ ਭੀ ਏਹ ਚਲਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿਯਾ
 ਨਹੀ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਸੇ ਪਾਰਖਦ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਨੈ ਯਾਏ। ਤਬ ਧਰਮ
 ਰਾਜਾ ਨੈ ਕਹਿਯਾ ਤੁਮ ਕਉਨ ਹੋ। ਤਬ ਗੀਧ ਬੋਲਿਯਾ ਸੇ ਬਗਨੈ ਜਨਮ ਕਾ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ। ਧਰਮ ਸਿਉ ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੁਯਾ ਯਾ। ਤਬ ਸੇ ਨੈ ਏਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਵਿਵਾਹੀ ਬੀ। ਜੇ ਬਿਛੁ ਸੇ ਕਹੋ ਸੇ ਏਛੁ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਸੇ ਨੈ ਇਸ ਕਉ
 ਮਾਰਿਯਾ। ਤਬ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਇਸ ਨੈ ਮੁਛ ਕਉ ਵਿਖ ਦੇ ਮਾਰਿਯਾ।
 ਤਬ ਸੇ ਮਰਿ ਕੈ ਗੀਧ ਭਇਯਾ। ਅਰਜਬ ਏਹ ਮੁਈ ਸੇ ਸੁਵਟੀ ਭਈ। ਤਬ ਸੇ
 ਨੈ ਇਸ ਕਉ ਸਿਵਾਣਿਯਾ। ਜੇ ਏਹ ਓਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੈ ਮੁਛ ਕਉ ਵਿਖ ਦੇ
 ਕੈ ਮਾਰਿਯਾ ਯਾ। ਤਬ ਸੇ ਇਸ ਕਉ ਮਾਰਨ ਨਾਗਾ। ਤਬ ਏਹ ਭਾਗੀ। ਏਕ
 ਮਸਾਨ ਮਹਿ ਚਲੀ ਭਈ। ਉਹਾ ਜਾਇ ਗਿਛ ਪਕੀ। ਤਹਾ ਸੇ ਭੀ ਜਾਇ
 ਪਹੀਚਾ ਮਾਰਨ ਨਾਗਾ। ਸੇ ਓਸ ਮਸਾਨ ਮਹਿ ਏਕ ਖੋਪਰੀ ਪਰੀ ਬੀ। ਤਿਨ
 ਮਿਹਿ ਜਨ ਭਰ ਰਹਿਯਾ ਯਾ। ਸੇ ਵਹੁ ਜਨ ਹਮ ਏਨੇ ਕੈ ਘੋਗੁ ਕਉ ਲਾਗਾ।
 ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਓਹੁ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਦੇਵ ਏਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਯਾਇਯਾ।
 ਤਿਸ ਪਰ ਬੰਨ ਕੈ ਵਈਠੁੰਨ ਚਨੈ। ਪਰ ਏਹ ਕਉਤਕ ਸੇ ਨੈ ਜਾਣਿਯਾ ਨਹੀ।
 ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਯਾ ਹੈ ਗੀਧ ਜਿਸ ਕੀ ਵਹੁ ਖੋਪਰੀ ਬੀ। ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਰਹਤਾ ਯਾ। ਠਾਮੁ ਓਸ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਦ ਯਾ। ਸੇ
 ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਕੈ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਪਾਚਵਾਂ ਘਧਿਯਾਇ ਉਸ ਕਾ ਨੇਮ
 ਯਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਖੋਪਰੀ ਕੇ ਜਨ ਛੁਹੇ ਤੇ ਤੁਮ ਵਈਠੁੰਨ ਕੇ ਚਨੈ ਹੋ। ਠੀਚ ਦੇਹ
 ਤੇ ਛੁਟੇ ਹੋ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੈ ਕਹਯਾ। ਹੈ ਪਾਰਖ ਦੇ ਤੁਮ ਕੇ ਸੇ ਨੈ ਪਹਨੈ
 ਹੀ ਕਹਯਾ ਯਾ। ਜੇ ਜੀਵਨ ਨਰਾਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੈ। ਘਰ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ
 ਘਰ ਨਵਾਯਾ ਭਰਤਿ ਕਰੈ। ਘਰ ਹਰਿ ਭਗਤੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਮ
 ਸੇਰੇ ਪੁਛੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਈਠੁੰਨ ਨੈ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੈ ਯਾਯਾ ਯਈ।
 ਇਨ ਏਨੇ ਕਉ ਵਈਠੁੰਨ ਨੈ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਠਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ
 ਪਾਰਵੇ ਘਧਿਯਾਇ ਕਾ ਫਨੁ ਕਹਿਓ। ਸੇ ਤੁਮ ਨੈ ਸੁਣਿਯਾ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ
 ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਏਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਕੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਕ੍ਰਿਤੋ ਠਾਮੁ ਪੰਚਮੇ ਘਧਿਯਾਇ।

ਆਰੀ ਛਡਵਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਰਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਦੇਹਰਾ

ਘਾਤਮ ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਠਮਿਤਿ ਜਤਿ ਕਰਮ ਜੋ ਧਾਰਾ

ਰਨੁ ਬਾਛੇ ਵਹੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਸੇ ਹੀ ਜੇਕੀ ਸਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੀਠਿਆਸੀ ਜੇਈ ਜਾਨੀਐ ਜਹ ਕਰਮੋ ਕਾ ਰਨੁ ਤਿਆਗ।

ਮੁਝ ਜੁੜਨੇ ਜੇਕੀ ਭਇਯਾ ਰਨੁ ਤਿਆਰੇ ਬੇਰਾਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇਗ ਸੀਠਿਆਸ ਮੇਰੇ ਠਮਿਤਿ ਕਰੇ ਬੀਸਾ ਅਉਚ ਭਾਤ ਨ ਕੋਇ।

ਘਲਠਿ ਜਨਾਏ ਜਟਾ ਵਧਾਏ ਭਸਮ ਸੀਠਿਆਸ ਨ ਹੋਇ।

ਸਲੋਕ

ਜੇਕੀ ਸੇ ਜਿਸ ਠਾਹੀ ਥਾਸਾ ਸੇ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।

ਰਨੁ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਹੋਇ ਸੀਠਿਆਸੀ ਏਕੇ ਠਾਮੁ ਕਹਾਵੈ।

ਸਲੋਕ

ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਹੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਹਿ ਰਾਖੇ ਤਾ ਜੇਕੀ ਸੀਠਿਆਸੀ।

ਹੈ ਖਰਜਨ ਜਿਨ ਥਾਸਾ ਛਾਡੀ ਸੇ ਘਾਤਮ ਸੁਖ ਬਾਸੀ।

ਸਲੋਕ

ਜੇ ਚਾਹੈ ਮੁਝ ਮਿਲਨ ਕੇ ਸੇ ਇਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇਇ।

ਜੇਸਾ ਆਰੀ ਸੇ ਕਹੈ ਸੇ ਖਰਜਨ ਸੁਨਿ ਨੇਇ।

ਪਉੜੀ

ਜੇ ਮੁਝ ਮਿਲਿਆ ਚਾਹੈ ਬੋ ਬੀਸਾ ਕਰੇਇ। ਭਿਯਾਨ ਨ ਸਾਕੈ ਧਾਰ ਕਰਮ ਸਤਿ ਚਿਤ ਧਰੈ

ਕਰਮ ਰਹੈ ਵਹੁ ਨਿਤ ਅਰਪੇ ਮੁਝ ਹਰੇ। ਨਿਹਰਾਮ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਭਿਯਾਨ ਏਕ ਜਰੇਇ।

ਜੇਕ ਅਰੁੜ ਇਸ ਕਹੀਏ ਸੁਖ ਸੇਕੀ ਪਰੇਇ।

ਰਿਯਾਨ ਜਰੇ ਅਟ ਮਾਹਿ ਕਰਮ ਡਿਧ ਨਾ ਕਰੇਇ।

ਇ ਡਿਯਾ ਜਿਸੀ ਹੋਵੈ ਵਰਤੈ ਸੇ ਠਰੇਇ।

ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਹਚਾਨੈ ਏਕ ਹਰੇਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਨ ਘਾਤਮ ਭੀ ਨਾਸਦੈ ਅਤਿ ਚਲੇ ਨ ਏਕ

ਜੇ ਹੋਵੈ ਜੇਕ ਅਰੁੜ ਠਛਨ ਤਿਸ ਕਹੈ।

ਚਨ ਤਿਨ ਬਿਖਿਓ ਮਾਹਿ ਇਛੈ ਤਿਸ ਠਹੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਿਨ ਭਾਤਮ ਕੈ ਸਿਮਰਨੈ ਚਿੰਤਾ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ।
ਮਨਿ ਮਹਿ ਉਠੈ ਨ ਬ੍ਰਿਤ ਕਛੁ ਜੋਗ ਭਰੁਕੁ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ ਸਠੋਕ

ਕੈਸਾ ਜੋਗ ਭਰੁਕੁ ਬਿਖਯੋ ਸਿਉ ਮਨ ਚਾਖਤਾ।
ਓਰੁ ਮਿਨਯਾ ਮੁਝ ਪ੍ਰਭ ਸੈਨਿ ਬਿਖੈ ਸੁਭਾਦੁ ਨ ਚਾਖਤਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਮੈ ਤੁਝ ਕਹੈ ਨਿਸਰੈ ਏਕੋ ਬਾਤ।
ਅਪੁਨਾ ਹੀ ਭਾਤਮ ਯਾਪ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਤ੍ਰੁ ਹੈ ਤਾਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਨਿ ਹੀ ਹਰਿ ਸਭ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਹੀ ਕਰਿ ਬੰਧ ਮਾਹਿ।
ਬਾਹਦਿ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨ ਸਤ੍ਰੁ ਕੇ ਮਨਿ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਭ ਯਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿਸ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਵਰਜਿ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖਿਓ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਸੋ ਮਨਿ ਤਿਸੁ ਰਾ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤੈ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਬਿਖਿਯੋ ਮੈ ਮਨ ਕੇ ਦੇਵੈ ਮੀਤ।
ਵਹੁ ਮਨਿ ਤਿਸਕਾ ਸਤ੍ਰੁ ਹੈ ਨਿਸਰੈ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

ਪਉੜੀ

ਜੋ ਬਿਖਿਆ ਤੈ ਮਨਿ ਵਰਜਿ ਪਰਮਾਤਮ ਸੰਗ ਠਾਏ।
ਸੋਈ ਸੰਤ ਤੁਮ ਜਾਨੈ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸੁ ਭਾਏ।
ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੁਝ ਛੀਨੀ ਜਿਸ ਤੈ ਵਹੁ ਨਹੁ ਜਾਏ।
ਮਨਿ ਬਪ ਨੈ ਸਭ ਦੁਖ ਸਰਨੈ ਤਿਹ ਬੰਗ ਤਿਥਾਏ।
ਸੀਤ ਸੀਤ ਉਸਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹਰਖ ਜੋਗ ਮਿਟਾਏ।
ਬੁਝਾ ਭਲਾ ਭਾਵਰ ਭਠਾਦਰਿ ਤਿਸ ਸਮ ਠਾਏ।
ਕੈਸਾ ਬੁਰਖ ਸੁਖ ਪਾਇ ਗਿਆਨਭਿੰਨ ਬਿਰਯਾਨ ਤੈ ਭਾਏ।
ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਨਿਰਮਮ ਸਗਨੈ ਸੰਜੋ ਤਹ ਦਾਏ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਾਟੀ ਕੈਨ ਏਕ ਜਿਸ ਸੋ ਭਰੁਕੁ ਹੈ ਜੋਗ।
ਸਤ੍ਰੁ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਮ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਕੇ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਦਾਸ ਹਰੀ ਨਿਤ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਬਾਧਵ ਪਖ ਨ ਕਰੈ।
ਬੁਰਾ ਨ ਚਿਤਵੈ ਸਤ੍ਰੁ ਕਾ ਦੇਨੋ ਸਮ ਮਨਿ ਧਰੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਾਧ ਪਾਪੀ ਸਮ ਜਾਨਤਾ ਨੇਕ ਘਰੁਕ ਸੋ ਹੋਇ।
ਚੇਤਾ ਮਨਿ ਕਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਰਾਖੈ ਹੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਕੰਤ ਨਉਕ ਮਹਿ ਬੈਠ ਕਰਿ ਮਨਿ ਕੀ ਬਿਰਤਿ ਤਿਆਗ।
ਘਾਸਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੈ ਘਾਤਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਠਾਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਭੇਸੀ ਨਉਰ ਬਠਾਇ ਕੈ ਘਾਸ ਨ ਧਾਰੈ ਸੋਇ।
ਚਾਰ ਥੰਗ ਨਉ ਚਾ ਭੁਮਿ ਤੇ ਉਚ ਠੀਚ ਨ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇਬਰ ਸਿਉ ਐਧਨ ਕਰੈ ਉਪਰਿ ਕੁਸਾ ਬਿਛਾਇ।
ਮਿਥੁ ਤੁਰਾ ਤਿਹ ਭਾਨ ਕੈ ਉਸ ਪਰ ਘਾਸਨ ਲਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੈਸੀ ਨਉਕੈ ਬੈਠ ਕਰਿ ਚਿਤਵਨਿ ਮਨਿ ਕੀ ਤਿਆਗ।
ਏਕਾਤ ਕਰੈ ਮਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀਯ ਘਾਤਮ ਜੋਗ ਸਿਉ ਠਾਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੇਢਾ ਰਾਨਾ ਨਾ ਪਹੈ ਚਉਕਰੀ ਘਾਸਨ ਧਾਰ।
ਸਤ ਥੰਗ ਸੁਧੈ ਰਹੈ ਸਰਨੀ ਚਿਤਵਨ ਤਿਆਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਥਕੁ ਨਾਸਕਾ ਘਾਪਨੀ ਠੇਕੁਹੁ ਦੇਖੈ ਜੋਇ।
ਬਾਏ ਦਾਏ ਨ ਪੇਖਤਾ ਪਰਮ ਸਾਤ ਤਬ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਭਾਉ ਹੋਇ ਰਹੈ ਧੀਰਜ ਗਿਰਨ ਨ ਦੇਇ।
ਸੰਜਮ ਯਯ ਕੈ ਇਉ ਸਹੈ ਮਨ ਚਲਤੈ ਕੋ ਠੇਇ।

ਪਉੜੀ

ਘੋਸਾ ਜੋ ਜੋਗੀ ਸਿਰ ਮਿਲੈ ਮੁਝ ਘਾਤਮ ਮਾਹੀ।

ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਨਿਰਚਲ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੁਝ ਪਰ ਆਹੀ।
ਮਨਿ ਜੁਕਨੇ ਕੇ ਸਾਥ ਸਾਤ ਪਦ ਵਹੁ ਪਾਹੀ।
ਰਹਤ ਜੋਗ ਇਹਰੀਤ ਪੇਟ ਭਰਿ ਖੰਡ ਭ ਖਾਹੀ।
ਬੇਨਨ ਚਲਨ ਬਿਉਹਾਰ ਭੀ ਜੁਕਤਿ ਕਰਾਹੀ।
ਏਹ ਬਿਉਹਾਰ ਤਿਸ ਜੁਕਤਿ ਸੇਵਨ ਜੇ ਖਾਹੀ। ਭੀ
ਜੇ ਵਰਤੈ ਯੋਸੀ ਪਾਤਿ ਭਯ ਬਪ ਕੇ ਸਭ ਦਾਹੀ।
ਸਿਧ ਭਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਸੰਸੇ ਨਰਹਾਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਿਸ ਪਾਪ ਨਾਸ ਤਿਹ ਹੋਇ।
ਮਨਿ ਰਾਖੇ ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਬਿਖੇ ਚਾਹਿ ਨ ਬਾਛੈ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇ ਕੇ ਯੋਸਾ ਹੋਤ ਹੈ ਜੋ ਜੋਗੀ ਤਿਹ ਜੁਕਤਿ।
ਹਿਯਾਨ ਉਪਜੀ ਮੁਝ ਰਹਤਿ ਤੇ ਜਿਸਨੇ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗੀ ਯਹੁ ਏਕਾਤਾ ਲਭਿਐ ਇਤ ਬਿਧ ਕਰੀਐ ਮੀਤ।
ਤਿਸੁ ਕਾ ਬਿਭਿੰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਸੁਨਿ ਤੁਮ ਰਾਖੇ ਦੇ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੀਸੇ ਦੀਪਕ ਪਵਨ ਸੇ ਜਲੈ ਨਹੀ ਸੁਭ ਬਿਧਾ।
ਭਿਯੁ ਮਹਿ ਪਰਨਿ ਨ ਲਾਭਈ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ਪ੍ਰਸਿਧ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਏਕ ਤਿਸ ਪਵਨ ਹੈ ਜੋ ਭ ਮਾਹਿ ਜੋ ਨੀਨ।
ਏਸਨ ਸੁਭਾਨਿ ਤਿਯਾਰ ਕਰਿ ਏਕਾਤਿ ਠਹੁਰ ਤਿਨ ਕੀਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਨੈ ਮਕਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮਹਿ ਬੇਨਨਿ ਠਾਹਿ।
ਜੇ ਕੇ ਧਾਰੇ ਮੋਨਿ ਏਹੁ ਸੇ ਨਿਰਬਚਨੀ ਆਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਰਵਵਾਨੇ ਵਾਰ ਦੋਹਰਾ

ਬਿੰਦਿਆ ਤੇ ਮਨਿ ਵਰਜ ਕਰ ਆਤਮ ਮਹਿ ਕੀਓ ਨੀਨ।
ਆਪੁਨੇ ਆਤਮ ਨੇ ਬਿਏ ਪਰਮਾਤਮ ਤਿਹ ਚੀਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਏਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇਖਰਾ ਹੈ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।

ਬੈਸਾ ਸੁਖ ਤਿਸ ਉਦੈ ਹੋਇ ਜੈਸਾ ਕਹੈ ਬਖ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਵਹੁ ਸੁਖ ਨੇੜਹੁ ਤੇ ਪਰੈ ਬੁਧ ਜਾਨੈ ਏਹ ਖਾਤ।

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਿਸ ਕਉ ਵਹੁ ਭਇਯਾ ਸਕਲ ਬਿਖੈ ਤਿਹ ਕਾਟਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੈਸੇ ਸੁਖ ਕੇ ਨਾਭ ਤੇ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰਿਪਤਿਓ ਮੀਤ।

ਤਿਸ ਨੇ ਤੁਲਿ ਨ ਖੋਰ ਸੁਖ ਏਹੀ ਭਾਤ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੈਸੇ ਸੁਖ ਕੇ ਨਾਭ ਤੇ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰਿਪਤਿਓ ਮੀਤ।

ਤਿਸ ਨੇ ਤੁਲ ਤ ਖਉਥ ਸੁਖ ਏਹੀ ਭਾਤ ਧਰ ਚੀਤ।

ਚੋਪਈ

ਤਿਸ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਮਨੁ ਨਿ ਜੋ ਭਇਯਾ। ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਰਜ ਕੋਈ ਨ ਰਹਿਯਾ।

ਜੇ ਦੁਖ ਤਿਸਕੇ ਬਖ ਕੇ ਦੇਇ। ਸਸਤੁ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਹ ਕਟੇਇ।

ਘਨਿ ਮਾਹਿ ਤਿਸ ਕੇ ਜੋ ਜਾਏ। ਤਉ ਭੀ ਤਿਸੁ ਕਉ ਦੁਖ ਨਹੀ ਪਯਾਏ।

ਘਪੁਣੈ ਸੁਖ ਮਹਿ ਕੀਨ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਤਿਸਚਨ ਸੁਖ ਮੈ ਬਾਧ ਕੇ ਲਹੈ।

ਇਸ ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਵੈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਪਾਰਬ ਮੁਕਤਿ ਵਹੁ ਪਾਵੈ।

ਮਾਇਯਾ ਤੋਰਿ ਤਿਸੁ ਸੁਖ ਤੇ ਤਰੈ। ਮਾਇਯਾ ਤਿਯਾਭ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਜੁਰੈ।

ਜੋਗ ਸੁਖ ਜਿਸ ਨਰ ਠੇ ਪਾਇਯਾ। ਥਾਤਮ ਜੁਰੈ ਥਾਤਮ ਚਿਤ ਨਾਇਯਾ।

ਚਿਤਵਨਿ ਤਿਯਾਥ ਮਨਿ ਕੇ ਬਾਜਿ ਕਰੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤ ਬਿਯਾਨ ਮਾਨ ਧਰੈ।

ਮਨਿ ਚਨੈ ਕੇ ਪਕੜ ਲਿਯਾਵੈ। ਦਿਹ ਬਨਿਤ ਤਿਸੁ ਜਾਪੁ ਜਪਾਵੈ।

ਮਨਿ ਧਰੈ ਸਕਣੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭਾਈ। ਏਕ ਬਾਰ ਪਕੜੀ ਠਹੀ ਜਾਈ।

ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਮਨਿ ਪਕੜੋਓ ਸਤਿ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਮਨ ਕੇ ਜਕੜੈ।

ਚਿਤ ਥਾਭੇ ਮੁਢ ਸਿਮਰਨਿ ਮਾਹੀ। ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਵਰਜਿ ਰਖਾਈ।

ਮਨਿ ਕੇ ਚਲਣੈ ਮੂਲ ਨ ਦੇਵੇ। ਬੁਧ ਸਿਉ ਖੇਡ ਪਕੜ ਕਰਿ ਲੈਵੇ।

ਯਾ ਬੈਸੇ ਮਨਿ ਕੇ ਸਮਝਾਵੈ। ਜਹਾ ਜਾਇ ਤਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਵੈ।

ਮਿਥਿਯਾ ਮਾਇਯਾ ਤੇ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਥਾਤਮ ਬੁਧ ਸਿਉ ਮਨਿ ਕੇ ਰਹੈ।

ਇਹੁ ਸਾਧਨਿ ਮਨਿ ਕਾ ਤਬ ਲਗ ਨਹੈ। ਜਬ ਲਗ ਦ੍ਰਿੜ ਬਡਿਯਾਸ ਮਨਿ ਨਧਰੈ।

ਮਨਿ ਜਬ ਮਾਇਆ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਖੈ। ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਆਪ ਕੇ ਠਾਖੈ।
ਆਪ ਬੀਚਾਰ ਆਤਮ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਏਹੀ ਮਨਿ ਆਤਮ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਸਾਤ ਸੁਖ ਮਹਿ ਠੀਠ ਵਹੁ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਕੁਨ ਤਬ ਸਭਨੈ ਖੋਵੈ।
ਰਜ ਤਮ ਮਿਟੇ ਪਾਪ ਸਭ ਜਾਵੈ। ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਹਾਵੈ।
ਤਬ ਮੁਖ ਆਤਮ ਸਿਉ ਇਕ ਹੋਇ। ਮਹਾ ਆਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸੈ ਤੇਵਹੁ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਤਬ ਭਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਸਭ ਕੇ ਮਾਨੈ ਆਪਨੈ ਮਾਹਿ। ਆਪ ਜਾਨੈ ਸਭਹੂੰ ਸੇ ਮਾਹਿ।
ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਲੀਨ। ਦੇਖੈ ਮੁਖ ਕੇ ਐਸਾ ਚੀਨ।
ਬੀਚਾਰਿ ਰੂਪ ਖੁਫ਼ ਕੇ ਦੇਖੈ। ਵਰੁਣਮੀਹ ਲਖ ਜੀਉ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਪੇਖੈ।
ਜੇ ਕਛੁ ਦੇਖੈ ਮੁਖ ਸੇ ਬਸੈ। ਇਹ ਜਾਨੈ ਮਨਿ ਤੇ ਦੁਖ ਨਸੈ।
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਭਹੂੰ ਮਾਹਿ। ਅਬ ਏਹ ਕਹੈ ਜਿਸੇ ਸਭ ਆਹਿ।
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਖੰਤਰਿ ਵਿਆਪਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਭ ਬਿਗ ਜਾਪਿਆ।
ਮੁਖ ਕੇ ਸਭ ਕੇ ਮਧ ਜਾਨੈ। ਆਪ ਤੇ ਭ੍ਰਿਣੁ ਮੁਖ ਕੇ ਠਹੀ ਮਾਨੈ। ॥
ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰਹੈ। ਜੋ ਵਹੁ ਕਹੈ ਸੇ ਹਉ ਹੀ ਕਹੈ।
ਉਹ ਮੁਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਤ ਆਖੈ ਰਹੈ। ਉਸ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮੁਖ ਪਰ ਨਿਤ ਆਖੈ।

ਪਉੜੀ

ਸਭਹੂੰ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਮਾਹੀ ਮੁਖ ਆਤਮ ਕੇ ਝਲ੍ਹ ਦੇਖਤਾ।
ਏਹ ਖਵਦੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਹੂੰ ਮਹਿ ਹੋਖਤਾ।
ਐਸਾ ਹਉਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਸ ਰੂਪ ਨ ਰੋਖਤਾ।
ਮੁਖ ਕੇ ਜੋ ਪਰਚਾਨੈ ਕਰਮ ਨ ਲੇਖਤਾ।
ਹਿਮ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਜਨਮ ਮੇਰੈ ਸੋਖਤਾ।
ਮੁਖ ਸੇ ਵਰਤੈ ਉਹਿ ਸੇ ਤਿਸੁ ਵਨ ਦੇਖਤਾ।
ਹਿਸ ਕੀਏਹ ਨਿਮਾਨੀ ਜੇ ਮੁਖਿ ਨ ਹੋਖਤਾ।
ਜੇ ਆਪਣੇ ਸੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਅਉਰ ਸੇ ਹੋਖਤਾ।

ਸਨੇਹ

ਪਰਮ ਜੋਗੀ ਹਿਸ ਨਾਮੁ ਦੁਖਾਹੇ ਜੀਹੀ ਨਾਹਿ।
ਸਭ ਆਪਹੀ ਕਉ ਦੇਖੈ ਏਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਹਿ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਹ ਦੇਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਇਹ ਬਿਧ ਸੂਰਨ ਕਰਿ ਮੁਖ ਤੇ ਭਾਖਿਓ ਏਹ।
ਤਿਨਕੀ ਜੁਗਤਿ ਭਰਿ ਨਲਨ ਹੀ ਕਰਨੈ ਮਹਿ ਦੁਖ ਦੇਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੁਮ ਜੋ ਕਹੈ ਬਿਧ ਜੋਗ ਤੀ ਜਾਨੈ ਕਠਨ ਮਤਿ ਦੇਹ।
ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਬੇਭ ਉਤਰ ਮੁਹਿ ਦੇਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਚੰਦਨ ਮਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਭੀ ਟਪੁਨ ਭਾਨਿ ਬਿਰ ਹੋਇ।
ਭਤਿ ਬਨਿਵਾਨ ਮਨ ਰੂਪ ਹੈ ਪਾਵਨ ਨ ਸਾਕੇ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਹੁ ਮਨਿ ਪਵਨ ਤੇ ਸਰਸ ਹੈ ਰਿਹ ਬਿਧ ਪਨਕੈ ਮੀਤ।
ਸਿਠ ਸਾਧ ਨ ਜਿਸ ਤੇ ਰਹੀ ਸੋਈ ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ ਦੇਖਈ

ਰਿਖੀ ਕੈਸੇ ਸੁਨਿ ਉਤਰ ਕਹੈ। ਭਰਜਨ ਕੈਸੇ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਦਹੈ।
ਹੈ ਮਹਾਂ ਬਹੁ ਮਨਿ ਐਸੇ ਖਾਧੇ। ਮਾਤੁ-ਤਿਰੁਪੁ ਹੈ ਸੰਸੇ ਠਾਹੀ।
ਭਤਿ ਕਠਨ ਮਨਿ ਪਕੜਨ ਹੋਇ। ਬਹੁ ਭਭਿਯਾਸ ਕਰੈ ਨਿਤ ਕੋਇ।
ਭਭਿਯਾਸ ਬੀਚਾਰ ਜਬ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਆਇਯਾ। ਚਿਤਵਨ ਰਹੀ ਸੁਖ ਤਿਸੁ ਪਾਇਯਾ।
ਚਿਤਵਨ ਨਹਿਰ ਬੀਚਾਰ ਜਬ ਕਇਯਾ। ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਭੀ ਸਹਜੇ ਰਹਿਯਾ।
ਉਨ ਮਨਿ ਭਵਸਾਗ ਸੋਈ ਹੋਇ। ਚਲਿਤੈ ਰਚਤ ਮਨਿ ਹੋਵੈ ਸੋਇ।
ਦਹੁ ਭਾਤੈ ਇਹ ਬਸ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਭਿਯਾਸ ਬੇਰਾਖ ਹੈ ਸੋਇ।
ਭਭਿਯਾਸ ਬੇਰਾਖ ਤੇ ਨਿਸਰਨ ਕਹੈ। ਪਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਜੋ ਨਹੈ।
ਸੰਸਾਰ ਸਿਤੁ ਮਨ ਮਹਿ ਨਹੀ ਆਇ। ਜੋ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬੇਭ ਮਹਿ ਜਾਵੈ।
ਜਾਨੈ ਏਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪਾ। ਜਹਾ ਜਾਇ ਤਹਾ ਕਹੀ ਸਰੂਪਾ।
ਜਿਨਿ ਭਭਿਯਾਸ ਮਹਿ ਮਨਿ ਠਹੀ ਢੀਨਾ। ਯਦ ਬੈਠਾ ਰਜ ਭਤਿ ਤੇ ਲੀਨਾ।
ਤਿਨ ਤੇ ਸਮਤਿ ਨਿਤ ਹੋ ਭਾਈ। ਜਾਤਿ ਜਾਤਮ ਮਹਿ ਬਹੁ ਠਰ ਫਾਸੈ।
ਬੇਰਾਖ ਜਾਤਿ ਨਿਉ ਜਿਨਿ ਨਰ ਕੀਯਾ। ਸਤਿ ਬੀਚਾਰ ਰਿਦੈ ਮੈ ਲੀਯਾ।
ਭਾਨ ਪਹਰ ਮਨਿ ਭਰੈ ਧੀਰਾਜ। ਜੋ ਨਿਸਵੈ ਮੂਲ ਮਿਨਿਯਾ ਯਾਹ।
ਭਖੰਡ ਸੁਖ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਜਨ ਮਹਿ ਬਹੁ ਮਨ ਹੋਵੈ।

ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ ਦੇਖਈ

ਫਿਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਇਉ ਭਰਜਨ ਕਹੈ। ਸੁਖ ਤਬ ਹੋਵੈ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਨਹੈ।
ਭਰ ਜੋ ਜੁਰੈ ਜੋਗ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਚਿਰੰਗਲ ਭਭਿਯਾਸ ਕਰਾਹਿ।

ਤਿਸ ਤੇ ਮਨ ਕੇ ਸਾਤ ਨ ਆਵੇ। ਪਦਵੀ ਸਿਧਹੁ ਕੀ ਨਹੀ ਪਾਵੇ।
 ਛੁਟਿ ਜਾਇ ਬੀਚਾਰ ਜਿਸ ਦੇਹ। ਛੁਟਨ ਸਮੇ ਅਭਿਆਸ ਭੁਲੇਹ।
 ਅਉਰ ਬਾਤ ਮੈ ਮਨ ਤਿਸ ਨਾਹੀ। ਕਿਆ ਗਤਿ ਤਿਸੁ ਕੀ ਕਹੀਐ ਆਹੀ।
 ਮੈ ਸੁਨਿਐ ਬੇਦੇ ਸੋਏ ਏਹ। ਤਿਆਗ ਸਮੇ ਜਿਸ ਮੋਮਨਿ ਦੇਹ।
 ਤੈਸੀ ਹੀ ਦੇਹ ਵਹੁ ਪਾਵੇ। ਐਸੀ ਬਾਤ ਸਭ ਬੈਦ ਬਤਾਵੇ।
 ਜਿਸ ਕਾ ਦੇਹ ਛੁਟਨ ਕੇ ਸਮੇ। ਅਉਰ ਨਉਰ ਮੈ ਮਨਿ ਤਿਸ ਰਮੇ।
 ਤੁਮਰਾ ਧਿਆਨ ਬਿਸਰ ਤਬ ਜਾਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿਆਸ ਵਹੁ ਦੇਇ ਭੁਲਾਇ।
 ਐਸਾ ਜੇਗ ਭ੍ਰਿਸਟ ਜੇ ਹੋਇ। ਤਿਸੁ ਕੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹੈ ਕੋਹਿ।
 ਤਿਸ ਕਾ ਦਿਟਾਂਤ ਐਸੇ ਮਾਂ ਪਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਮੇਘ ਉਮਗ ਕਰਿ ਆਇਆ।
 ਸਭ ਕੇ ਕਹੀ ਜੋ ਬਰਖਾ ਹੋਇ। ਪਰਜਾ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ਸੋਇ।
 ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਅਤਿ ਤੀਖਨ ਬਾਉ। ਤਿਸੀ ਮੇਘ ਕਉ ਦੇਇ ਚਲਾਇ।
 ਤਬ ਵਹੁ ਮੇਘ ਬਰਖਾ ਤੇ ਰਹੀ। ਸਭ ਕੇ ਮੇਘ ਗਇਆ ਤਬ ਕਹੀ।
 ਜੇਗੀ ਜੁਰੈ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮਾਹਿ। ਦੇਹਿ ਤਿਆਗ ਮੈ ਮਨਿ ਤਿਸੁ ਜਾਇ।
 ਅਉਰ ਨਉਰ ਮਹਿ ਮਨਿ ਤਿਸ ਜਾਵੇ। ਮੇਘੋ ਕਉ ਜਿਉ ਪਵਨ ਚਲਾਵੇ।
 ਜੇਗੀ ਜੇਹੁ ਤਬ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ। ਜਾਵੈ ਜੇਗ ਗਤਿ ਕੈਸੀ ਨਹੀ।
 ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਿਸ ਉਤਰ ਕਹੇ। ਉਤਰ ਕਹਿ ਮੁਝ ਸੰਸਾਰ ਕਹੇ।
 ਤੁਮਰੇ ਤੁਲ ਮੈ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨ ਅਰ ਮਾਨੈ।
 ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ। ਇਹੁ ਮਨਿ ਦੁਖੀ ਤਬ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਵੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਮਧਿ ਸੂਦਨ ਇਉ ਸੁਨਤ ਹੀ ਬੋਲੈ ਅਰਜਨ ਮਾਹਿ।
 ਅਰਜਨ ਨਿਸਰੈ ਜਾਨ ਤੂੰ ਜੋ ਆਖੇ ਅਬ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨਿ ਭਜਨ ਨਰ ਏਕ ਬਾਰ ਮਨਿ ਧਰੈ।
 ਕਨਿਆਨ ਬੀਜਿ ਜਿਹ ਬੀਜਿਆ ਸੁਨਿ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਤਰੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਮ੍ਰਿਤ ਅਭਿਸ਼ਯਾ ਕੇ ਸਮੇ ਜਿਸ ਅਭਿਆਸ ਮਿਟਿ ਜਾਇ।
 ਬੇਗ ਜਾਇ ਵਹੁ ਸੁਰਪੁਰ ਮੈ ਦੇਵ ਨ ਪਦਵੀ ਪਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੁਰਭ ਮਾਹਿ ਦਿਬ ਭੋਰ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।
 ਤਿਸ ਭੋਰਹੁ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਅਬ ਤੁਝ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੁੰਘਨ ਕੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਸੁੰਗਧ ਸੁਨਨੈ ਕੇ ਬਹੁ ਚਾਗ।
ਅਪਸਰਾ ਸੁੰਦਰਿ ਵਿਚਿ ਹੀ ਬਹੁ ਭੂਖ ਨਿਤ ਨ ਲਾਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪੁਰਖ ਹੀ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਕੇ ਨਾਰ।
ਜਬ ਇਛ ਤਿਨ ਹੋਤ ਹੀ ਤਬ ਰਮਤੇ ਕਰਿ ਪਿਆਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇਕ ਭਰਿਸਟ ਤਬ ਸੁਰਗ ਮੈ ਐਸੇ ਭੋਭੈ ਭੋਭੈ।
ਬਹੁਭੋਗ ਤਬ ਹੋਇਆ ਰੁਚਿ ਗਿਝੈ ਭਰਿਸਟੀ ਜੋਭੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਕੁਲ ਮੈ ਜਨਮ ਲੈਇ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਖਤ੍ਰੀ ਹੋਇ।
ਬਹੁਤ ਦੂਖ ਜਿਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਹੁ ਬਿਖੈ ਐਸਾ ਕੁਲ ਹੀ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਹਾ ਉਪਜੈ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕੈ ਬਹੁਰਿ ਜੋਭੈ ਵਹੁ ਕਰੈ।
ਨਿਸਚਨ ਮਨਿ ਵਹੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਿਸਚਿਨ ਮੁਝ ਸੰਗਿ ਜੁਰੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੁੜਨੈ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਝ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਨਾਅ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਨਰ ਕੀ ਅਤਿ ਸਕੀ ਗਤਿ ਹੀ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੁਸਰ ਜੇਕੀ ਅਉਚ ਹੀ ਬਹੁ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਕੀਨ।
ਮ੍ਰਿਤ ਅਵਸਥਾ ਦੇਹ ਕੀ ਮਨਿ ਜਗ ਮੈ ਭਇਓ ਨੀਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਇਹ ਹੋਤ ਹੀ ਵਹੁ ਭੀ ਸੁਰਗੈ ਜਾਇ।
ਅਘਾਇ ਚਹੈ ਜਬ ਭੋਗ ਤੇ ਗਿਝੈ ਸੁਰਗ ਤੇ ਆਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੋਗੀਸਰ ਕੇ ਕ੍ਰਿਹੁ ਬਿਖੈ ਜਨਮ ਲੈਵੈ ਵਹੁ ਸਾਧ।
ਜਿਉ ਸੁਖਦੇਵ ਬਿਆਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਹੁ ਮਹਿ ਭਏ ਅਗਾਧ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਨਮ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬੁਧ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸਾ।

ਬਹੁਰਿ ਜੁਝੈ ਮੁਝ ਜੋਗ ਮੈ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮੈ ਬਾਸਾ।

ਦੇਹਰਾ ~~ਜਿਸੇ ਕਾਰਜ ਤਿਹਤਿ ਮੈ ਸੋਇ ਜਾਇ ਰੋਇ ਮੀਤ~~

ਜੇਸੈ ਕਾਰਜ ਰਿਹਤਿ ਮੈ ਸੋਇ ਜਾਇ ਰੋਇ ਮੀਤ।

ਜਬ ਜਾਏ ਤਬ ਏਰ ਵਹੁ ਕਾਰਜ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਪੁਨੈ ਕਾਰਜ ਮੈ ਲੜੈ ਤੈਸੈ ਜੋਗੀ ਜਾਨਾ ।

ਜੋਗੀਸਰ ਤੈ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੇ ਉਜਤ ਜੋਗ ਕਮਾਨਾ।

ਦੇਹਰਾ ॥

ਅਭਿਆਸ ਜੋ ਪੂਰਨ ਜੋਗ ਕਾ ਤਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਮੈ ਸੋਇ।

ਜਤਨ ਬਿਨਾ ਅਭਿਆਸ ਵਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਿਤ ਅਭਿਆਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਬ੍ਰਹਮ ਸਬਦ ਵਹੁ ਪਾਇ।

ਅਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦਾਂਤ ਕਾ ਅਪੁਨੈ ਮਨਿ ਮੈ ਲਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੀਚਾਰ ਬੇਦਾਂਤ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕਉ ਜਾਨੈ ਮੀਤ।

ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨਿ ਕਉ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਚੌਪਈ

ਹੈ ਮਹਾ ਬਾਹੁ ਜੈ ਮੈ ਤੁਝੈ ਕਹਾ। ਜੋਗੀ ਗਤਿ ਤੈ ਮਨਿ ਮੈ ਲਹਾ।

ਏਕ ਜਨਮ ਵਹੁ ਸਿਧ ਨ ਪਾਵੈ। ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਬਹੁ ਦੇਹ ਹੰਢਾਵੈ।

ਕਰਮ ਜੋਗ ਸਿਉ ਜਬ ਸੁਧ ਹੋਵੈ। ਸਕਲ ਪਾਪ ਮਨਿ ਕੈ ਤਬ ਖੋਵੈ।

ਤਬ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਰਿਦੈ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਗਿਆਨ ਧਾਰ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਪਾਵੈ।

ਤੀਨ ਮਾਰ ਠਾਕਰ ਮੁਝ ਕਉ ਮਿਨੈ। ਤੀਨੋ ਮਾਰਗ ਹੈ ਅਤਿ ਭਨੈ।

ਬ੍ਰਿਥਮ ਗਿਆਨ ਹੈ ਦੁਤੀ ਤਪਸਿਆ। ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਮਾਰਗ ਜੋਗ ਕਾ ਦਸਿਆ।

ਤਪਸੇ ਗਿਆਨ ਅਧਿਕ ਕਹਾਵੈ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਪਾਵੈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਮਨਿ ਰੋਕਨਿ ਕਰਮ ਕਾ ਅਰਥ। ਜੋ ਮਨਿ ਰੋਕਨਿ ਹੋਇ ਸਮਰਥ।

ਥੈਸਾ ਕਰਮ ਹੈ ਕਰੈ ਜੈ ਕੋਈ। ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਸਾਤ ਕਰੈ ਹੈ ਸੋਈ।

ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਸਾਤ ਜਬ ਭਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਰਹਿਆ।
ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੀ ਨੀਕਾ। ਸੰਸਾਰ ਜੋਗ ਤੇ ਨਾਰੀ ਫੀਕਾ।

ਚੌਪਈ

ਗਿਆਨ ਅਰਥ ਈਹਾ ਇਹ ਹੋਇ। ਜੋ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਸੋਇ।
ਮਨਿ ਕੀ ਦੁਇਤ ਸਾਤ ਨਹੀ ਕਰੈ। ਬਿਖਿਆ ਮੈ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮਨ ਧਰੈ।
ਵਹੁ ਗਿਆਨ ਦੁਖ ਸਮੇ ਨਹਿ ਹੋਇ। ਮਨਿ ਜਿਸ ਬਿਖਿਓ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਤਪਸਿਆ ਤੇ ਉਤਮ ਹੀ ਗਿਆਨ। ਤਪ ਕੇ ਦੇਖ ਰੂਪ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਤਪ ਨਿਰਮਮ ਜੋ ਨਰ ਕੋ ਕਰੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਤਬ ਜਰੈ।
ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਜੋਗ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਚਿਤ ਨ ਧਾਵੈ।
ਜਬ ਮਨਿ ਅਸਥਿਰ ਹੋਵੈ ਮੀਤਾ। ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂਮ ਰਾਖੋ ਚੀਤਾ।
ਤਾਂ ਤੇ ਅਰਜਨ ਕੋ ਭਗਵਾਨਾ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੀ ਕਰੈ ਖਖਾਨਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਪਉੜੀ

ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਮੀਤ ਅਉਰ ਭਾਤਿ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਆਖੈ।
ਸੋ ਸਭ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਤਿਸ ਕੀ ਬਾਤ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖੈ।
ਗਨਤ ਭਇਆ ਮਨਿ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਝ ਮੈ ਜੇਸੇ ਤੋਇ ਮੈ ਮਿਸਰੀ ਨਾਖੈ।
ਜਿਸ ਕੇ ਆਪਾ ਭੁਨ ਗਇਆ ਹੈ ਅਪੁਨੇ ਜਿਮਰਨਿ ਮਹਿ ਤਿਸ ਰਾਖੈ।
ਸਰਧਾ ਸੰਨਿਭਤ ਮੁਝ ਦੇਖੋ ਚਾਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਖੈ।
ਮੁਝ ਬਤੋਕੁ ਤਿਸ ਮਨਿ ਨਹੀ ਜਾਵੈ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਤ ਮੈ ਮਨਿ ਮੇ ਰਾਖੈ।
ਸਭ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜੋਗੀ ਹੈ ਅਰਜਨ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖੈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਧ ਵਾਰ - ਚੌਪਈ

ਫਿਹਵਾ ਅਧਿਆਇ ਅਰਥ ਕਹਿਆ ਗਇਆ। ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭੈਦ ਬਤਾਇਆ।
ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹੈ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਵਰਤੈ। ਮਨਿ ਬਾਕੈ ਨਹੀ ਬਿਖਯਾ ਕਰਤੈ।
ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਵਹੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਜਬ ਦੁਖ ਹੋਇ ਤਪ ਗਿਆਨ ਭੁਨਾਵੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੀ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਮਨ ਚਲਤੇ ਕੋ ਸਾਤ ਕਰਾ।

ਕਰਮ ਜੋਗ ਨਿਰੂਪਨ ਅਰਥਾ॥ ਚੌਪਈ ॥

ਮਨਿ ਧਾਵਤਿ ਵਰਜ ਕਰਿ ਰਾਖੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਪੁਨੇ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੈ।
ਅਮਨ ਹੋਇ ਜੁਰੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ। ਸਭ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਕਰਮਇਉ ਆਹਿ।
ਦੋਨੇ ਮਾਰਗ ਮੁਕਤੇ ਮੀਤਾ। ਦੋਨੇ ਸਾਧ ਮਨਿ ਅਪੁਨਾ ਜੀਤਾ।
ਮਨਿ ਜੀਤਾ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਸਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਤਬ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ।

ਏਹੀ ਕ੍ਰਿਯਾਨ ਬਾਤ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਨਹੀ।
 ਕਰਮ ਜੋਗ ਕ੍ਰਿਯਾਨ ਕੇ ਮੀਤ। ਏਨੇ ਕੀ ਹੈ ਏਕੇ ਰੀਤ।
 ਜੋ ਨਰ ਸਭੀ ਏਕ ਹਰਿ ਦੇਖੇ। ਆਪਸ ਕਹੁ ਭੀ ਹਰਿ ਹੀ ਪੇਖੇ।
 ਜੋ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਮੁਕਤਾ ਸੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਆਵਾਗਵਨ ਨਹੀ ਹੋਇ।
 ਆਵਾਗਵਨ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਾਈ। ਮੁਕਤਿ ਬੰਧ ਸਭ ਮਨਿ ਤੇ ਪਾਈ।
 ਮਨਿ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੈ। ਮਨਿ ਕਰਿ ਬੰਧ ਸੁ ਬੰਧ ਪਹਚਾਨੈ।
 ਜੋ ਚੀਜੈ ਸੋ ਏਕੇ ਮਨਿ ਹੈ। ਮਨਿ ਹੀ ਕ੍ਰਮ ਮਨਿ ਹੀ ਬਹੁਸ਼ਤਨ ਹੈ।
 ਜੋ ਮਨਿ ਚਾਹੈ ਕਛੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ। ਆਵਾਹ ਦਸਾ ਅਸੇ ਕਹਿਲਾਵੈ॥ 111 ॥

ਇਤੰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤਸ੍ਰੀਮਦ੍ਰਾਮਾਨੁਜਾਯਾਮਿ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਤਸ੍ਰੀਮਦ੍ਰਾਮਾਨੁਜਾਯਾਮਿ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਆਤਮ ਸੰਜਮ ਜੋਗੇ ਨਾਮੁ ਖਸਟਮੇ ਅਧਿਆਇ॥ 61
 ਆਗੇ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਰਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੈ ਲਛਮੀ ਅਬ ਛਿਹਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ
 ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਤੂੰ ਮੁਨਿ। ਕੇਦਾਰੀ ਕਾ ਏਕ ਰਾਜਾ ਬਾ। ਨਾਮ ਓਸ ਕਾ
 ਜਾਨ ਸੁਰਤਿ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਬਣੇਈ ਧਰਮਾਤਮਾ। ਓਸ ਰਾਜੇ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਪੰਡੀ
 ਜੀਵ ਸਭ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ। ਏਕ ਦਿਨ ਹੀਸ ਓਸ ਨਗਰ ਮਹਿ
 ਉਭਤੇ ਆਇ ਨਿਕਸੈ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਲੋਕ ਹੀਸ ਉਤਾਵਨਾ ਉਭੇ। ਤਬ ਖੰਡ ਪੰਡੀ
 ਨਗਰ ਕੇ ਖੋਲੈ। ਅਰੇ ਹੀਸ ਤੂੰ ਜੋ ਉਤਾਵਨਾ ਉਭਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਿਆ ਰਾਜਾ ਜਨ
 ਸੁਰਤਿ ਤੇਹੂੰ ਆਗੇ ਸੁਰਗ ਕੇ ਪਹੁਚਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਹੁ ਹੀਸ ਬੋਲਿਆ। ਪੰਡੀ
 ਕੀ ਕਾ ਰਾਜਾ। ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਤੇ ਸੁਰਗ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਓਸ ਤੇ
 ਏਕ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਰਖੀਸਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਓਸ ਕਾ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਹੈ। ਸੋ ਵਈਕੁੰਠ
 ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਨੇਕ ਤੇ ਭੀ ਉਚਾ। ਤਬ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਰਾਜਾ
 ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਨੇ ਸੁਨੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਵੀਚਾਰਿਆ। ਮੇਰੇ ਤੇ ਭੀ
 ਉਸ ਕਾ ਪੁੰਨ ਅਧਿਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਕੀ ਇਹ ਹੀਸ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਹੋਵੇ ਤਉ ਓਸ ਰਖੀਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਹਨਵਾਨ ਕੇ
 ਬੁਨਾਇਆ। ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਹਨਵਾਨ ਮੇਰਾ ਰਬ ਨੇ ਆਇ। ਜੋ ਓਸ ਰਈਕ
 ਰਖੀਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ। ਦੇਖਹੁ ਜੋ ਕਉਨ ਨਗਰ ਮੇ ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਹਿ
 ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬ ਰਾਜਾ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਨਿਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੇ
 ਬਨਾਯਸ ਮੇ ਰਇਆ। ਉਹਾ ਇਲਾਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਨੇਕੇ ਕਉ ਪੁਛਿਆ। ਜੋ ਕੋਈ

ਈਹਾ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਭੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੇ ਈਹਾ ਤੋ ਨਹੀ ਰਹਤਾ।
 ਤਬ ਰਾਜਾ ਆਰੀ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨਿ ਨਾਥ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ।
 ਲੋਕੋ ਕਉ ਭ ਪੁਛਿਆ ਈਹਾ ਕੋਈ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਭੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕ
 ਬੋਲੇ ਈਹਾ ਤੋ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਆਰੀ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਦਖਨ
 ਦੇਸ ਕਉ ਫਇਆ। ਆਰੀ ਦੁਆਰਤਾ ਗਇਆ। ਦੁਆਰਕਾ ਨਾਥ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ।
 ਈਹਾ ਕੋ ਲੋਕੋ ਕਉ ਪੂਤਾ। ਕੋਈ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੇ
 ਈਹਾ ਤੋ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਪਥਮ ਦੇਸ ਗਇਆ। ਜੋ ਜੋ ਤੀਰਥ ਆਵੇ
 ਭਗਤ ਭਗਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰੈ। ਅਰ ਪੁੰਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਉਤਰ ਯੋਗ ਕਉ ਚਲਿਆ।
 ਬਦ੍ਰ ਨਾ ਆਸੂਮ ਆਏ। ਤਬ ਰਬ ਦਲੇ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਤੇ ਮਨਿ ਮਹਿ
 ਵੀਜਾਰਿਆ। ਸਕਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰੀ ਮੈ। ਰਹੀ ਮੇਰਾ ਰਬ ਬਾਕਿਆ
 ਨਹੀ। ਅਰ ਈਹਾ ਜੋ ਬਾਕਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਾਧਾ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਰਹਤਾ
 ਨਦਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਤੇਜ ਤੇ ਮੇਰਾ ਰਬ ਚਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ
 ਰਬ ਤੇ ਉਤਰਿਆ। ਆਰੀ ਕਉ ਚਲਿਆ ਜੋ ਦੇਖੇ ਤੇ ਏਨ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਮਹਿ ਏਕ ਰਖੀਸ੍ਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਓਸ ਕੇ ਤੇਜ ਸੇ ਕੰਦਰਾ ਮੇ ਪੁਜਲਾ ਹੋ ਰਹਿਆ
 ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਨਾ ਉਧੈ ਭਈ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜਾਨਿਆ ਜੋ ਰਈਕ
 ਰਖੀਸਰ ਈਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਭੰਡਉਤ ਕਰੀ ਚਰਨੇ ਪਕੜ ਰਹਿਆ। ਆਬ ਜੋਰ ਕੇ
 ਬੈਠਤੀ ਕਰੀ। ਦੁਆਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀਏ ਤੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਭਇਆ ਹੈ। ਮੈ
 ਸ੍ਰੀ ਟਿਤਾਰਬ ਭਇਆ ਹੋ। ਤਬ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
 ਪਤਿ ਹੋ। ਜਾਰ ਧਰਮ ਕੇ ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਬਡੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮ ਹੋ। ਮੈ ਭੀ
 ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਨਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਹੋ। ਬਡੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੋ।
 ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਉ ਬਡਾ ਆਦਰ ਦੀਆ। ਬਿਨਾਇਆ ਸਿਖ ਕਉ ਆਗਿਆ ਦੀਨੀ।
 ਤੁਮ ਕੰਦ ਮੂਨ ਨੇ ਆਵੇ। ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਆਏ ਰਾਜਾ ਕਉ ਦੀਏ। ਤਬ ਰਈਕ
 ਰਖੀਸਰ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਕਛੁ ਆਗਿਆ ਕਰੋ। ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਰਖੀਸਰ ਜੀਯੋ ਉਹ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਮੁਛ ਕੇ ਕਹੋ।
 ਜਿਸ ਮੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਉਸਤਤਿ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਉਰ ਸੂਰਜ ਕੇ ਕਿਰਨੇ ਕੀ ਨਿਅਈ ਚਾਨਣਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ।
 ਤਬ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਹਮ ਤੇ ਅਜੀਤ ਹੈ ਭਸਮ ਲਗਾਵਤੈ
 ਹੈ। ਹਮ ਨੇ ਤੇ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਜਿਸਾ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਹਾ ਏਕਬਾਤ ਹੈ ਗੀਤਾ
 ਕਾ ਛਿਹਵਾ ਬਇਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੇ ਸੰਸਾਰ

ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਉਰ ਇਸ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਮੇ ਚਾਦਨਾ ਹੋ ਰਹਿਆ
ਹੈ। ਸਭ ਪਰਤਾਪ ਗੀਤਾ ਕੇ ਛਿਹਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਹੈ। ਏਹ ਬਾਤ
ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਨਿ ਕੇ ਆਪਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬੁਨਾਇ ਲੀਆ। ਅਰੁ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਏਹ ਰਾਜ
ਤੂੰ ਕਰਿ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਵਿਰਕਤ
ਭਇਆ। ਤਿਸ ਕਉ ਭੈਉਤ ਕਰੀ। ਅਰ ਕਹਿਆ ਮੁਝ ਕਉ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ
ਸਿਖਾਵੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇਸੀਖਿਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸੀ
ਭਇਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਬਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਹੁਣੇ ਬਹੁਤ ਵਰਖ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ
ਪ੍ਰਾਨਾਯਾਮ ਕਰਿ ਕੇ ਦੋਨੋ ਨੇ ਦੇਹ ਛੋਡੀ। ਤਬ ਏਕ ਵਿਵਾਨ ਪਾਰਖਦ ਨੇ ਆਏ।
ਤਬ ਏਕ ਵਿਵਾਨ ੨੪ ਦੋਨੋ ਬੰਨਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਗਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ
ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਛਿਹਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਛਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣਿਆ।
ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਖਸਟੇ ਧਿਆਇ॥ 6 ॥

ਯਾਰੀ ਸਾਤਵਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਦੇਹਰਾ -

ਚੇਤਾ ਅਪੁਨੇ ਮਨ ਕਾ ਜਿਹ ਰਾਖਿਓ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।

ਸੋ ਜੇਗੀ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੇਗ ਪਾਇਓ ਹੇ ਤਾਹਿ।

ਚੰਪਈ

ਜੇ ਨਰ ਮੇਰੇ ਜੇਗ ਸਿਉ ਜੁਕਿਆ। ਮਨਿ ਤਿਸੁ ਕਾ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮੁਕਿਆ।

ਮੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੋਇ ਮੁਝ ਕਰੀ। ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਤੇ ਇਹ ਜੇਗ ਲਰੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਸੁਆਮੀ। ਹੇ ਕੇਸਵ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।

ਐਸੇ ਸਮਝ ਜੋ ਜੇਗ ਕਮਾਵੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਝੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਵੈ।

ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਸੰਦੇਹ ਸਭ ਜਾਈ। ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਮੁਝ ਦੇਖੇ ਭਾਈ।

ਜੇਸਾ ਮੁਝ ਕੇ ਜੇਗੀ ਜਾਨਓ ਜਿਉ ਜਾਨੈ ਸੋ ਕਰੇ ਬਖਾਨੈ।

ਸਰਨ ਨਰੋ ਮੇ ਬਿਰਕਤ ਕੇ ਹੋਇ। ਕੋਟਿ ਬਿਰਕਤੋ ਮੇ ਸਿਧ ਹੋ ਕੋਇ।

ਕੋਟਿ ਸਿਧੋ ਮੇ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਕੋਟਲਿ ਸਿਉ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।

ਕੇ ਵਿਰਨਾ ਮੁਝ ਕੇ ਪਹਚਾਨੈ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਮਾਨੈ।

ਯਾਰੀ ਤੁਝ ਕੇ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਉ। ਦੇਹ ਸੰਨਿਯੋ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉ।

ਮੰਦਰ

ਛੰਦ

ਭੁਮ ਅਰਜ ਜਨ ਅਨ ਬਾਇ ਪੰਚਮ ਅਕਾਸ ਤਤ ਹੈ ਮੀਤਾ।
ਇਹ ਪਾਏ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਵਰਤੇ ਪਾਏ ਵਰਤੇ ਦੇਹ ਕੇ ਭੀਤਾ।
ਮਨ ਬੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਇਹ ਤੀਨੋ ਤਿਨ ਉਪਜਨ ਮਾਇਆ ਤੇ ਕੀਤਾ।
ਨਾਵਾ ਜੀਵ ਤਿਹ ਮਾਹਿ ਰਨਾਇਆ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਤਿਹ ਤੇ ਉਪਜੀਤਾ।

ਛੰਦ

ਨਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੀਵ ਤਿਹ ਤੇ ਜਬ ਸਾਜੀ।
ਸਭ ਦੇਹ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਹ ਮਾਹਿ ਬਿਛਾਜੀ।
ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਣੇ ਜੈਸਾ ਮੈ ਆਹੀ।
ਜਗ ਸਾਨੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਪਹੁਰਿ ਸੰਖਾਰ ਕਰਾਹੀ।
ਮੁਏ ਤੇ ਪਰੈ ਨ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਾਨ ਤੂੰ।
ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਪੋਰੇਇਆ ਜਾਨੇ ਸੰਗ ਮੂੰ।
ਸੂਤ ਸਾਥ ਜੇ ਮਨ ਕੇ ਪੋਏ ਜਾਨੀਐ।
ਤਿਉ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਭੀਤਰਿ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨੀਐ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਇਉ ਜਾਨ ਤੂੰ ਸਭ ਜਗ ਤੋਇ ਅਧਾਰਾ।
ਤਿਸ ਜਨ ਕਾ ਜੀਵ ਰਸ ਹੈ ਜਨ ਕੇ ਰਸੈ ਅਧਾਰਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੋ ਰਸ ਮੇਰੇ ਆਸਰੇ ਮੁਝ ਅਧਾਰ ਸੋ ਆਹਿ।
ਜੇ ਮੈ ਵਰਤੇ ਸਰਬ ਮੈ ਸਭ ਕੇ ਤਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਅਪੁਨੀ ਮਹਿਮਾ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹੇ। ਸਭ ਕਛੁ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਮੈ ਲਹੇ।
ਮੂਰਜ ਸੋਮਕੀ ਜਿਉ ਜੋਤਿ। ਤਿਸਕੇ ਆਸਰੇ ਸਭ ਲੋਕ।
ਸੋਮ ਰਵਿ ਜੋਤਿ ਕਾ ਅਧਾਰ। ਜੋਤਿ ਮੁਝ ਆਸਰੇ ਹੈ ਧਾਰ।
ਸਭ ਕ੍ਰਿਯਾਨ ਬੰਦੇ ਮਾਹਿ। ਸੋ ਪਰਕਾਸ ਜਗਤਿ ਕਰਾਹਿ।
ਜਗ ਅਧਾਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕ੍ਰਿਆਨ। ਬੰਦੇ ਅਧਾਰ ਓਥੀ ਜਾਨ।
ਸੋ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਓਥੀਕਾਰਜ ਤਿਸ ਓਥੀਕਾਰ ਮੁਝ ਅਧਾਰਾ।
ਸਭ ਜਗ ਆਸਰੇ ਆਕਾਸਾ। ਜਿਸ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਕਾਹੀ ਹੈ ਬਾਸਾ।

ਅਕਾਸ ਸਬਦ ਆਧਾਰ। ਸਬਦੁ ਆਸਰੈ ਹੇ ਮੁਝ ਆਰ।
ਬਨ ਆਧਾਰ ਸਭ ਜਗ ਭਰੈ। ਸੇ ਬਨ ਆਸਰਾ ਮੁਝ ਕਰੈ।
ਸਭ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ ਗੰਧ। ਭੂਮਿ ਆਸਰੈ ਤਿਸ ਬੰਧ।
ਗੰਧ ਆਧਾਰ ਮੇਰਾ ਅਹੈ। ਤਿਸੁ ਆਧਾਰ ਸੇਵਹੁ ਰਹੈ।
ਆਧਾਰ ਘਨਿ ਨੀਸਾਰ। ਤੇਜ ਅਭਨਿ ਕੇ ਆਧਾਰ।
ਤੇਜ ਆਧਾਰ ਮੇਰਾ ਹੋਇ। ਮੇਰੈ ਆਧਾਰ ਹੈ ਸਭ ਕੋਇ।
ਜੀਵ ਕਾ ਜੀਵਨੁ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ। ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨ।
ਤਪਸੀ ਤਪ ਕਾ ਆਧਾਰ। ਮੇਰੈ ਆਧਾਰ ਤਪ ਬੀਚਾਰ।
ਅਰਜਨ ਐਸਾ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ। ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਤਿ ਕੇ ਮਧ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭਾ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਬੀਜ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੈ ਮੀਤ ਤੂੰ।
ਐਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਸਮਝ ਸਭ ਕਾ ਬੀਜ ਏਕਾਤਮਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਮੇ ਹੋ ਮੀਤ। ਜਿਨ ਇਹੁ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰੋ ਤਬ ਜਗ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੈ। ਮੂੰਦੋ ਆਖ ਸਭ ਨੀਚੋ ਜਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਮਹਿ ਸੁਪਨ ਬਨਾਉ।
ਸੁਪਨਿ ਤਿਆਗ ਸੁਖੇ ਪਤਿ ਮੈ ਜਾਊ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਹਾ ਅਰੁਪ ਨਿਰਦੁੰਦ ਬਿਓਜੋ। ਸਭ ਕਾ ਸਾਫੀ ਸਭ ਕੇ ਸਾਜੋ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਰ - ਚੌਪਈ

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਸਕਲ ਅਕਾਨ। ਹਰਿ ਹੈ ਬਿਰਧ ਤਰਨ ਅਰੁ ਬਾਨ।
ਸਭ ਕੇ ਰੂਪ ਬਿਸਨ ਕਾ ਭਾਈ। ਏਕੋ ਬਿਸਨ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਰਾਈ।
ਵਹੀ ਬਿਸਨ ਜਬ ਮਾਇਆ ਰਾਏ। ਵਰਨ ਆਸੂਮ ਮੈ ਆਏ ਨਾਏ।
ਆਪ ਤੇ ਭੂਲਾ ਗੈਰ ਕੇ ਜਾਨੈ। ਜੀਵ ਦੁਖੀਆ ਆਪ ਕੇ ਮਾਨੈ।
ਜਬ ਚਾਹੈ ਹੈ ਮੈ ਪਾਵੈ ਆਪ। ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਕਾਜਾਏ ਜਾਪੁ।
ਅਨਿਤ ਦੇਹ ਕੇ ਜਬ ਵਹੁ ਮਾਨੈ। ਤਬ ਵਹੀ ਬਿਸਨ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨੈ।
ਵਹੀ ਬਿਸਨ ਆਪ ਭੂਨਿ ਹੋਵੈ। ਆਪ ਤੇ ਭੂਲਾ ਮਨਿ ਸਿਉ ਖੋਵੈ।

ਏਕ ਅਦੈਤ ਭਲਾ ਨ ਬੁਰਾ। ਸੋ ਜਾਨੈ ਜੋ ਕ੍ਰਮ ਸਿਉ ਜੁੜਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਣੇ ਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਭੋਜੋ ਕਾ ਮੈ ਭੋਜ ਹੋ ਅਰ ਬੁਧੀ ਕੀ ਮੈ ਬੁਧਾ।

ਬਨਵੈਓ ਭੈ ਮੈ ਬਲ ਮੈ ਅਰ ਸਿਧੋ ਕੀ ਮੈ ਸਿਧਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਰਾਮਨਾ ਰਾਖੋ ਨ ਮਨ ਮਾਹਿ।

ਮੋਹੁ ਨ ਰਾਖੋ ਕਿਸੀ ਸਿਉ ਐਸੇ ਭਾਖੋ ਤਾਹਿ।

ਓਪਈ

ਜੇ ਤੇ ਧਰਮ ਧਾਰੈ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਸਭ ਕੈ ਖੰਤਰਿ ਮੈ ਹੀ ਆਹੀ।

ਧਰਮ ਜਗ ਜੋ ਮਾਰਨ ਹਾਰੈ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਕਾਮਦੇਵ ਮੈ ਪਿਆਰੈ।

ਈਨੇ ਗੁਨ ਭੀ ਮੁਝ ਤੇ ਜਾਨੈ। ਅਤੀਤ ਸਭ ਤੇ ਮੁਝ ਕੈ ਮਾਨੈ।

ਤਿਗੁਨ ਮਈ ਮਾਇਆ ਮੈ ਕੀਨੀ। ਸੋ ਮਾਇਆ ਮੈ ਜਗ ਕੇ ਦੀਨੀ।

ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਨੈ ਜਗ ਕੇ ਮੋਹਿਓ। ਮਾਇਆ ਨਾਹ ਮੁਝ ਜਾਨਨਿ ਖੋਇਓ।

ਮੈ ਹੋ ਧਰਮ ਅਭਨਾਸੀ ਰੂਪ। ਸਭ ਦੀ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੇ ਰੂਪ।

ਹੈ ਅਰਜਨ ਤਿਗੁਨੀ ਦੇ ਮਾਇਆ। ਜਿਨ ਟੈਹ ਸਕਨਾ ਜਗਤਿ ਭੁਲਾਇਆ।

ਅਤਿ ਦੁਤਰ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈਰੀ। ਏਸ ਕਾ ਤਰਨ ਕਠਨ ਘਨੇਰੀ।

ਜੇ ਮੇਰੀ ਸਦਨੀ ਆਵੈ। ਸੋਇਹੁ ਕਠਨ ਮਾਇ ਤਰ ਜਾਵੈ।

ਮੂੜ ਪਾਪੀ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਆਹੀ। ਸੋਇਹੁ ਮਾਇਆ ਤਰਤੈ ਨਾਹੀ।

ਤਿਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਮਾਇਆ ਨੈ ਛਾਇਆ। ਅਗਿਆਨ ਮੋਹੁ ਸਿਉ ਤਿਨਹੀ ਬਾਝਿਆ।

ਤਿਸ ਤੇ ਘੋਰ ਭਈ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ। ਤਿਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਸਰੋਗੀ ਮਾਨੀ।

ਦੇਹਰਾ

ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਮੁਝ ਕੇ ਸਿਮਰੇ ਮੀਤ।

ਗਿਆਨੀ ਜਤਿਆਸੀ ਰੋਗੀ ਅਰਬੀ ਏਹ ਚਾਰੋ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਗਿਆਨੀ ਇਸ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਮੁਝ ਜਾਨ।

ਏਕੋ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਪਹਚਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਾਛਾ ਵਹੁ ਕਛੁ ਨਾ ਕਰੈ। ਮੈ ਤਿਸ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ।

ਗਿਆਨੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕਉ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਗਿਆਸੀ ਇਸ ਬਿਧ ਸਿਮਰਤਾ ਮੁਝ ਦੇਖਨਿ ਧਰਿ ਚੀਤਾ
ਰੋਗੀ ਘਰੋਭ ਸਹੀਰ ਕਉ ਆਬੀ ਆਰਥ ਨਮਿਤਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਹੁ ਤੀਨੋ ਮੁਝ ਭਰਿ ਪ੍ਰਿਯਾ ਮਨਿ ਕਰਿ ਜਾਪ ਕਰੈਇ।
ਤੀਨੋ ਮਹਾ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਡਗਤਿ ਮਨਿ ਦੇਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਿਯਾਨੀ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਕਿਯਾਨੀ ਮੇਰਾ ਰੂਪ।
ਪਰਮਾਟਮਿਸਰ ਮੁਝ ਜਾਨਤਾ ਵਹੈ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਿਯਾਨੀ ਸਿਉ ਮੁਝ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ ਬਸੋ ਪ੍ਰਤਖ ਤਿਸ ਆਹਿ।
ਮੁਝ ਕਿਯਾਨੀ ਮਹਿ ਭੈਦ ਨਾਹਿ ਦੇਨੋ ਏਕੋ ਆਹਿ।

ਸੋਰਠਾ।

ਹੈ ਆਰਜਨ ਏਨਿ ਬਾਤ ਆਈ ਤੁਝ ਕੇ ਮੈ ਕਹੋ।
ਤੁਝ ਸੰਦੇਹ ਮਿਟਿ ਜਾਤਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਬੈਗਹੀ।

ਛੰਦ

ਜੇਭ ਤੇ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਕਰਤੇ ਜਬ ਬੀਤੇ।
ਤਿਹ ਕਰਤੇ ਅੰਤਹ ਸੁਧ ਹੋਵੈ ਅੰਤਹ ਸੁਧ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤੇ।
ਜਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨਿ ਮੈ ਨੀਹੋਈ ਮਨਿ ਬੁਧ ਆਤਮ ਮੈ ਨੈ ਕੀਤੇ।
ਤਬ ਕਿਯਾਨੀ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਉਪਜਿਆ ਸਮ ਨਾਹੀ ਉਸ ਵੇਰੀ ਮੀਤੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿਸ ਕਿਯਾਨ ਮੇਰਾ ਉਪਜਿਆ ਦ੍ਰਿਸਟ ਜੈਸੀ ਤਿਸ ਹੋਇ।
ਜਾਨੈ ਸਗਨਾ ਬਾਸਦੇਵ ਦੁਤੀਆ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਬਕਤਾ ਸੁਨਤਾ ਏਤਾ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹੋਇ।
ਬਾਸਦੇਵ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਹਾਸ ਦੇਵ ਹੀ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਯੇਸਾ ਮਹਾਤਮਾ ਪ੍ਰਤਖ ਵਿਰਨਾ ਜਗ ਮੈ ਜਾਨੀਐ।
ਸੰਸਾਰ ਬਿਥੈ ਦੁਰਨਭ ਮੁਝ ਸਰੂਪ ਵਹੁ ਮਾਨੀਐ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਰਬ ਨਮਿਤਿ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇਵੇ ਕੀ ਜੋ ਕਰੈ।

ਮੇਰੇ ਹੁਣੇ ਕਾਮਨਾ ਮੁਝ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰੈ।

ਚੋਪਈ

ਕਾਮਨਾ ਨਮਿਤਿ ਦੇਵ ਜੋ ਮਾਨੈ। ਮੇਰਾ ਭਿਯਾਨ ਵਹੁ ਮੂਲ ਨਾ ਜਾਨੈ।

ਉਪਾਸਨਾ ਦੇਵੇ ਕੀ ਮਨਿ ਧਰੈ। ਨਿਸਚਾ ਦ੍ਰਿੜ ਸੁਰੇ ਮੈ ਕਰੈ।

ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਦਾ ਸੁਰੇ ਸਿਉ ਲਾਉ। ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰ ਮਾਹਿ ਬਢਾਉ।

ਜਿਸ ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਜੋ ਜਾਪੈ। ਉਪਾਸਨਾ ਉਪਾਸਨਾ ਜਿਸ ਮਨਿ ਥਾਪੈ।

ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਕਾਂਭ ਫਨੁ ਕਉ ਚਾਹੀ। ਤਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਵਰੁ ਪਾਹੀ।

ਤਿਸ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਮੈ ਬੁਝਾਉ। ਮਾਰਨਿ ਹਾਰੇ ਨਹੀ ਫਨੁ ਦਿਵਾਉ।

ਜੋ ਨਰ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਵਰਪਾਵੈ। ਸੋ ਬਹਾਦਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੈ।

ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਹੀ ਮਹਾ ਮਲੀਨ। ਮੁਝ ਕਉ ਤਿਆਗ ਸੁਰੇ ਕੇ ਨੀਨ।

ਅਰਾਧੈ ਸੁਰ ਅਰ ਪੂਜਾ ਕਰੈ। ਮੈ ਦੇਵਤਿ ਤੇ ਨੋਕ ਮੈ ਪਰੈ।

ਜਬ ਦੇਹ ਛਾਡੈ ਦੇਵ ਪੁਰਿ ਜਾਵੈ। ਦੇਵਪੁਰਿ ਤੇ ਵਹੁ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਆਵੈ।

ਅਹ ਜੋ ਮੁਝ ਕੇ ਅਵਿਰਹਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਵਿਕਰਿ ਜਨਮਿਆ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨੈ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਹੁ ਮਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਉਤਮ ਮੈ ਸਭ ਤੇ ਆਹੀ।

ਮੁਝ ਤੇ ਉਤਮ ਅਉਰ ਨ ਕੋਈ। ਅਬਨਾਮੀ ਮੈ ਆਤਮ ਸੋਈ।

ਐਸਾ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਮਾਹੀ।

ਵਹੁ ਮੁਰਖ ਮੁਝ ਨਾਹਿ ਪਛਾਨੈ। ਹਉ ਅਜਨਮ ਸ਼੍ਰੀ ਜਨਮ ਮੁਝ ਮਾਨੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਚਉਦਾ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਜੋ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਜੀਵ।

ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਅਰੁ ਸਭ ਹੀ ਕੇ ਮੈ ਕੀਉ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿਸ ਕੇ ਆਈ ਹੋਵਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਨੈ ਮੀਤ।

ਬੀਤੇ ਪੀਛੇ ਨੋਕ ਜੋ ਬੋ ਸਭ ਹੀ ਮੁਝ ਕਉ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੁਝ ਕੇ ਨਾ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਮੈ ਕੋਢਿੰਦ ਭਗਵਾਨ।

ਮਭ ਦੇਵੇ ਕੇ ਅੰਤਰੈ ਮੈ ਹੀ ਪੁਰਖ ਪਰਧਾਨ।

ਅਰਜਨ ਇਕ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਮੁਝ ਮੀਤ।

ਸੀਸਾਰੀ ਮੁਝੇ ਨ ਜਾਨਤੇ ਭੋਗਹੁ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਭਲੀ ਵਸਤ ਕਉ ਚਾਹਤੇ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ।

ਅਭਿਆਨੀ ਹੀ ਕਰਿ ਮੂਰ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਰੀ ਬੋਧ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੁੰਦ ਭਾਵ ਕਰਿ ਖਾਖ ਹੈ ਜਟਮ ਮਰੈ ਵਹੁ ਨੀਤ।

ਉਪੈ ਆਨੈ ਜਗਤਿ ਸੇ ਹੈ ਅਰਜਨ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਪਾਖ ਬ ਅਭ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਗਲਤ ਕੀਏ ਜਿਹ ਪਾਪ।

ਸੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮ ਜੀਵ ਹੈ ਤਿਨ ਪਛਾਤਾ ਆਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਕਰਮ ਜੋਸੀ ਸੇ ਜਾਨ ਪਾਖ ਤੀਨ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ।

ਸੇ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਮਾਨ ਜਿਨਿ ਨਿਹਰਾ ਮੇਰੀ ਬੁਧਕਾ।

ਕਬਿਤ

ਮੇਰੇ ਹੀ ਆਸਰੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਸਿਉ ਮੇਰੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਜੁਰੇ ਹੇ।

ਜਰਾ ਮਰਣ ਆਦਿ ਤੇ ਸਭਨੇ ਡੁਖ ਹੈ ਅਉਰ ਪਾਪ ਦੇਹ ਕੇ ਤਿਸ ਤੇ ਸਭ ਮੁਕੈ ਹੈ।

ਕਿਯਾਨ ਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਜਾਨੈ ਪ੍ਰਾਣੀਸਵਰ ਫੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨਿ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮਹਿ ਫੁਕੈ ਹੈ।

ਅਧਿਆਤਮ ਵਹੁ ਸਫੀ ਤੇ ਜਾਨੈ ਹੈ ਮੁਝੀ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਰਚਾਨ ਕਰਿ ਆਨੰਦ ਮਹਿ ਦੁਖੈ ਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਧ ਗੁਤਰਯੋ, ਅਧ ਦਇਵਰਾ ਕਿਯਾਨੀ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ।

ਤਿਸ ਜਾਨਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਹਤੇ ਮੁਝੀ ਸੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਤਿਆਗਿ ਕੇ ਸਮ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਮਹਿ ਆਹਿ।

ਤਿਆਗ ਰਹੇ ਜਬ ਪਾਨ ਹਾਥੁ ਮੁਝ ਪਦਵੀ ਕੇ ਪਾਹਿ।

ਸੋਰਠਾ

ਮੇਰੇ ਪਦ ਮਹਿ ਆਇ ਜੋ ਨਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ ਹੈ।

ਮਰਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇ ਸਦਾ ਰਹੈ ਵਹੁ ਮੁਝ ਬਿਬੈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਰ - ਚੋਪਈ -

ਸਪਤਮੇ ਅਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰ ਇਹੁ ਭਇਆ। ਹਸ ਜੋਗ ਨਾਮੁ ਤਿਸਕਿ ਕਹਿਆ।

ਜੋ ਸੁਨਿ ਧਾਰੈ ਮਨਿ ਕੈ ਮਾਹਿਜ ਸੋ ਭੀ ਬਾਸ ਦੇਵ ਹੋ ਜਾਹਿ।

ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਤਿਸ ਦਿਸਟ ਨ ਆਵੈ। ਏਕੇ ਬਾਸ ਦੇਵਸਭ ਪਾਵੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੜ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਯਾ ਜੀਨੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਧੇ ਹੰਸ ਜੋਗੇ ਨਾਮੁ ਸਪਤਮੇ ਅਧਿਆਇ ॥ 7 ॥

ਆਗੇ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਸਾਤਵੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੁੇ ਤੂੰ ਸੁਨਿ।
 ਏਕ ਨਗਰ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸਕਾ ਪਾਟਨ ਥਾ। ਓਸ ਮਹਿ ਏਕ ਬਾਨੀਆ ਰਹਤਾ ਥਾ।
 ਨਾਮੁ ਉਸਕਾ ਸੰਕੁ ਕਰਨ ਥਾ। ਸੋ ਵਾਪਾਰ ਕਰਨੈ ਕਉ ਅਉਰ ਨਗਰ ਕਉ
 ਚਲਿਆ ਅਉਰ ਵਾਪਾਰੀ ਭੀ ਚਲੈ। ਸੋ ਮਾਰਫ ਮਹਿ ਚਲੈ ਜਾਤੇ ਥੈ। ਜੋ ਏਕ ਸਰਪ
 ਨੈ ਸੰਕੁ ਕਟਨਿ ਕਉ ਕਾਛਿਆ। ਸੋ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਤਤਕਾਲ ਮਹਿ ਗਇਆ। ਤਬ
 ਅਉਰ ਵਾਪਾਰੀ ਸਭ ਸਾਬ ਥੈ। ਤਿਨੋ ਨੇ ਦਾਗ ਦੀਆ। ਤਬ ਵਾਪਾਰੀ ਆਗੇ ਕਉ
 ਚਲੈ। ਆਗੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨੋ ਸੋ ਵਾਪਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਫੇਰ ਆਏ। ਤਬ ਸੰਕੁ ਕਰਨ
 ਕੈ ਬੈਠੈ ਨੇ ਇਨ ਵਾਪਾਰੀ ਕਉ ਪੁਛਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੁਮਾਰੈ ਸਾਬ ਵਾਪਾਰ ਕਉ
 ਗਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਕਹਾ ਰਹਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਵਾਪਾਰੀ ਬੋਲੈ। ਤੈਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਸਰਪ
 ਨੇ ਫੰਸਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਮੁਆ ਹੈ, ਏਹ ਤੈਰੇ ਪਿਤਾ ਧਨੁ ਸਾਬ ਉਠਾਇਆ ਥਾ।
 ਸੋ ਤੂ ਨੈਹਿ। ਏਕ ਕਾਮ ਕਰਿ ਹੈ ਬਾਨਕ ਤੂੰ ਉਸ ਕੈ ਗਤਿ ਕਰਾ। ਜੋ ਵਹੁ ਨੀਚ
 ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੈ ਤਬ ਬਾਨਕੁ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਆਇਆ। ਓਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣਹੁ ਕਉ ਪੁਛਾ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਕਾਟਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਕ੍ਰਮਉਤ ਮੁਆ ਹੈ। ਉਸ ਕਾ ਕਛੁ
 ਉਪਾਉ ਬਤਾਵੈ। ਜੇ ਮੈ ਕਹੈ ਜਿਸ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨੀਚ ਦੇਹ ਸੋ ਛੁਟੈ। ਮੁਕਤਿ
 ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲੈ। ਤੂੰ ਨਾਰਾਇਨੀ ਕਰਿ। ਮਾਹ ਕੇ ਆਟੇ ਕਾ ਉਸ ਕਾ ਸਗੀਰ
 ਬਨਾਇ। ਐਰ ਰਤਨ ਚੁਨੀ ਆ ਉਸ ਕੇ ਅੰਗੁ ਕੇ ਨਗਾਉ। ਜੇਸੀ ਜੇਸੀ ਵਿਧ
 ਉਸ ਨੇ ਬਤਾਈ। ਤੇਸੀ ਤੇਸੀ ਸਭ ਕਰੀ। ਤਿਨਾਜਨੀ ਕਰੀ। ਪਿੰਡ ਭਰੇ ਜੇਵਨ
 ਵਾਰ ਕੀਨੀ। ਅਰ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਿਵਾਏ। ਸਿਰਾਧ ਗੀਆ ਜੋ ਕੇ ਕਛੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
 ਨੇ ਬਤਾਇਆ ਸੋ ਸਭ ਕੀਆ। ਤਬ ਜੋ ਕਛੁ ਦਰਬ ਬਚਾ ਸੋ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਥੈ। ਤਿਨੋ
 ਨੇ ਬਾਟ ਨੀਆ। ਤਬਭਏ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ। ਜਿਸ ਸਰਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ
 ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰਪ ਕਉ ਮਾਰੇਗਾ। ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਵਾਪਾਰੀ ਕਉ ਪੁਛਾ। ਤੁਮ

ਉਹ ਨਉਰ ਬਤਾਵਹੁ। ਜਹਾ ਸਰਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਕਾਟਿਓ ਥਾ। ਤਬ ਵਾਪਰੀ
 ਖੋਲ੍ਹੇ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਆਉ। ਤੁਝ ਕਉ ਹਿੰਗੀ ਨਉਰ ਬਤਾਵਹੁ। ਤਬ ਉਹਾ ਗਇਆ।
 ਜੇ ਦੇਖਿ ਤਉ ਏਕ ਖੰਡ ਹੈ। ਤਹਾ ਕੁਹਾਰੇ ਮਾਥ ਖੋਲ੍ਹਨੇ ਲਾਯਾ। ਭੁਇ ਬਹੁਤ ਖੋਲ੍ਹੀ।
 ਤਬ ਏਕ ਸਰਪ ਭੀਤਰ ਸੇ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ ਈਹਾ ਖੋਦਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਏਹ
 ਬਾਨਕ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਸੰਕੂ ਕਰਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਖਾਇਆ
 ਹੈ। ਜੇ ਮੈ ਓਸ ਕਉ ਮਾਰੋਗਾ। ਤਬ ਪੀਤਰਿ ਸਿਉ ਸਰਪ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ
 ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਧਨੁ ਤੂੰ ਅਬ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਮੁਝ ਕਉ ਛੁਡਾਵਹੁ। ਤੂੰ ਸਰਪ
 ਕਉ ਨ ਮਾਰ। ਮੇਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ ਥਾ ਜੋ ਭਇਆ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਪਿਤ
 ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੁ ਮੈ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਕਹਿ ਤੂੰ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ।
 ਤਬ ਪਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਫੇਰਿ ਅਪੁਨੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਜਾਇ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ
 ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਵਾਇ। ਜੇ ਸਾਤਵਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਜਿਵਾਇ। ਓਹੁ ਤੁਝ ਕਉ ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦੇਵੈਗੇ। ਤਬ ਇਸ ਅਧਮ ਦੇਹ
 ਤੇ ਮੈ ਛੁਟੇਗਾ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਨ ਕੇ ਅਪਨੇ ਘਰਿ ਆਇਆ। ਇਸ ਤੀਝ ਕਉ ਕਹਿਆ
 ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸਰਪ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਇ
 ਜੇ ਨਿਤ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਤਵਾ ਅਧਿਆਇ। ਤਿਨਹੁ ਕਉ ਭੋਜਨ ਕਰਾਉ।
 ਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਅਸੀਰ ਵਾਦੇ ਦੇਵਹਿ ਗੇ। ਤਬ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇ ਤੇ ਛੁਟੇਗਾ। ਤਬ ਉਸ
 ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੋਲੀ। ਅਵਸ ਕਰੋ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਏ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਸਹੁਰੇ ਕਾ ਉਧਾਰ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਲਾ। ਜਿਵਾਵੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਥੇ ਜੇ ਸਾਤਵਾ
 ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਭੋਜਨ ਜਿਵਾਇਆ। ਦਖਨਾ ਦੀਆ
 ਹਾਥ ਜੇਰ ਬੈਠਤੀ ਕਰੀ। ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕੁਮੁਤਿ ਮੁਆ ਹੈ। ਸਰਪ ਨੇ
 ਭੰਸਾ ਹੈ ਤੁਮ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਵੇ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦੀਆ। ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਸਰਪ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ
 ਆਇਆ ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਥੇਕ ਕੇ ਵਈਟ੍ਰਿਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ
 ਸ੍ਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛੀਰੀ ਸਾਤਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਭਨ ਕਹਿਆ। ਮੈ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਨਿਆ।
 ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ
 ਕੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਪਤਮੇ ਅਧਿਆਇ।

ਆਰੀ ਆਫਵਾ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਮੁਖ ਸਿਉ ਇਉਂ ਕਹੈ ਹੈ ਪੁਰਖੇਤਮ ਦੇਵ।

ਬ੍ਰਹਮ ਅਖਰ ਕਾ ਅਰਥ ਕਿਆ ਤਾਕਾ ਆਖੈ ਭੈਵ।

ਸੋਰਠਾ।

ਅਧਿਆਤਮ ਅਧਿ ਦੇਵ ਅਧਭੂਤ ਅਧ ਜਗਤੁਮ ਭਾਖੈ।

ਆਖੈ ਤਿਹ ਕਾ ਭੈਵ ਅਰਥ ਜਾਨੈ ਤਬਸਾਤ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਧਸੂਦਨ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਭੀ ਕਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ।

ਛਾਡਨ ਪ੍ਰਾਣ ਜਾਮੈ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਤਿਆਗੈ ਦੇਹ ਕੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਆਗ ਦੇਹ ਕਾ ਜਬ ਕਰੈ ਤੁਮਰੈ ਪਦ ਕਉ ਜਹਾ।

ਕਿਹ ਬਿਧ ਇਹ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ ਮੁਝ ਸਮਝਾਵਹੁ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਭ ਪ੍ਰਸਨ ਜਬ ਆਇਓ ਉਤਰ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨ।

ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਮੁਝ ਮਾਨ।

ਚੌਪਈ

ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਅਬਨਾਸੀ ਆਹੀ। ਯਹਿ ਬਿਧ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੈ ਤੁਝ ਮਾਹੀ।

ਅਧਿਆਤਮ ਨਾਮੁ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ। ਹਿਸੁ ਕਾ ਅਰਥਤੁਝੈ ਨੀਸਾ ਜਾਨ।

ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪਾ। ਅਰਪਨੈ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਜਾਨੈ ਆਪਾ।

ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋਤਿ ਮੁਝ ਅਹੀ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਭ ਬਪ ਮੈਂ ਰਹੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਚੀਟੀ ਪਰਜੀਤਾ। ਤਿਨ ਕੇ ਮਧ ਮੈਂ ਹੀ ਵਰਤੀਤਾ।

ਸਭ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਕਰਮ ਰੇਖ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰਿ ਧਰਤਾ।

ਨੀਸਾ ਨਿਖੇ ਮਸਤਕੁ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਤਿਸੀ ਭਾਤ ਵਹੁ ਦੇਹ ਵਰਤਾਹਿ।

ਅਤ ਅਧਭੂਤ ਕਾ ਅਰਥ ਸੁਨਾ ਉ। ਤੂਤ ਅਰਥ ਬਪ ਕੇ ਪਾਉ।

ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਮਹਿ ਰਵਿਓ ਰਾਮ। ਇਉਂ ਅਧਭੂਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ।

ਅਧ ਦੇਵ ਅਰਥਾ

ਅਧ ਈਵ ਅਖਰ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜਾਨੈ। ਈਵ ਨਾਮੁ ਹੋਨਹਾਰ ਕੇ ਮਾਨੈ।

ਤਿਸ ਹੋਨਹਾਰ ਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਆਪ। ਅਧਈਵ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੁਭ ਪਰਤਾਪ।

ਮੈਂ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਸੁਰਕਾ ਮੀਤਾ। ਸੁਰੇ ਜਾਪ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਕੀਤਾ।
ਤਾਏ ਅਧਦਈਵ ਅਖਰ ਮੈਂ ਆਪਾ। ਸਭ ਕੇਤਰਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।

ਅਧ ਜਗ ਬਰਥਾ

ਅਧ ਜਗ ਮੈਂ ਇਹ ਬਿਧ ਹੁਥਾ। ਜੇਤੈ ਜਗ ਹੁਣੇ ਵਿਚ ਭੁਥਾ।
ਦੇਵਤਾ ਪਿਤ੍ਰ ਨਮਿਤਿ ਜੋ ਕਰਤੈ। ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਧਰਤੈ।
ਸਭ ਜਗੋਂ ਕਾ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਭ ਮੁਝ ਨਾਮ ਫੁਰਾਰੀ।
ਜਿਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੁਝ ਪੂਜੈ। ਸਫਲ ਜਗ ਸੋ ਸਭ ਕੇ ਸੁਝੈ।
ਸੁਫ ਪਿਤ੍ਰਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਅਧ ਜਗ ਨਾਮੁ ਸੈਸਾ ਮੁਝ ਸੋਇ।

ਦੇਹ ਭ੍ਰਾਤਾ

ਦੇਹ ਭ੍ਰਾਤਾ ਵਰ ਨਾਮੁ ਮੁਝ ਸੁਨੇ। ਸੋ ਅਰਜਨ ਤੁਮ ਸੋ ਅਬ ਭਨੇ।
ਮੁਝ ਬਪ ਸਾਰਥਾ ਦੇਹ ਨ ਕੋਇ। ਸਭ ਤੇਸੁੰਦਰ ਬਪੁ ਮੁਝ ਹੋਇ।
ਜੋ ਬਨ ਮੈਂਨੈ ਦੇਹ ਮੈਂ ਅਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਮ ਅਉਰ ਨ ਲਹੈ।
ਦੇਹਧਾਰੀਓ ਬਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਆਹਿ। ਦੇਹ ਭ੍ਰਾਤਾਵਰ ਮੁਝ ਨਾਮੁ ਕਹਾਹਿ।
ਸਭ ਨਾਮੁ ਕਾ ਅਰਥ ਤੁਝ ਕਹਾ। ਸਭੀ ਨਾਮੁ ਅਨਾਮੁ ਮੈਂ ਨਹਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰਾਨ ਛਾਡਨ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਿਧਰੇ ਮੇਰੇ ਜਾਪੁ।
ਜਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗ ਹੀ ਮੁਝ ਮੈਂ ਰਹੈ ਬਿਆਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਨ ਮਹਿ ਸੈਸਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਝ ਮੈਂ ਹੋਇ।
ਜੋ ਜੀਵਤਿ ਮੁਝ ਕੇ ਮਿਨੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੀ ਸੋਇ।

ਮੰਗਨ ਛੰਦ

ਸਭ ਬੇਦਨ ਭੀ ਸਿਉ ਕਰੈ। ਸੰਸਾਰ ਨੋਕ ਜੋ ਅਹੈ।
ਜੋ ਵਸਤ ਸਿਮਰਿਨ ਕਰੈ। ਨਿਤ ਜੀਵਤਿ ਸਮੇਂ ਧਰੈ।
ਜਬ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੀ ਆਹਿ। ਤਿਸ ਵਸਤ ਹੀ ਕੇ ਪਾਹਿ।
ਤਿਸ ਕਾਰਨ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹੈ। ਅਪੁਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੁਝ ਕੇ ਨਹੈ।
ਨਿਸਦਿਨ ਸਿਮਰਨਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨਿ ਮਾਹਿ ਕਰਿ ਬ੍ਰਿਸ਼ਮ।
ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਦੇਹ ਹੀ ਮੀਤਾ। ਨਿਤ ਤਿਆਗ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ। ~~ਇਕਲਾਵਤ~~
ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ ਕਥਜਾਇ। ਤਿਸ ਅਭਿਯਾਸ ਹੀ ਕੇ ਪਾਹਿ।
ਜੋ ਜਾਨਤੈ ਮੁਝ ਨਾਮੁ। ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਸ਼ਮ।

ਨਾਮ ਬਾਝ ਜੋ ਖਿਸਾਮ। - 81 -

ਸੋ ਨਿਤ ਦੁਖ ਹੀ ਕਾ ਕਾਮ। ~~ਸੁਖੁ ਭਾਖੈ ਅਭਿਯਾਸੁ~~
ਨਾਮ ਬਾਝ ਜੋ ਅਭਿਯਾਸ। ਤਿਸ ਸੇ ਘੜ ਸਦਾ ਦੁਖ ਕੋ ਬਾਸ।
ਜੈਸਾ ਅਭਿਯਾਸ ਨਿਤ ਕੋ ਕਰੈ। ਤੈਸੀ ਜੋਨ ਮਹਿ ਪਰੈ।
ਤਾਤੇ ਸੁਨੇ ਪਾਰਬ ਗਾਥਾ। ਜੋਬ ਕਰੈ ਮਨਿ ਨੈ ਸਾਥਾ।
ਮਨਿ ਚਲਤਿ ਪਰਛ ਨੈ ਆਇ। ਬੁਧ ਸਾਖ ਮਨਿ ਠਹਰਾਇ।
ਚੇਤਾ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ। ਤਾਤੇ ਜੋਗ ਕੋ ਤੂੰ ਪਾਹਿ।
ਇਹੁ ਜੋਗ ਕਰਤਾ ਜੋਇ। ਮੁਝ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਇ।
ਇਸ ਮਾਹਿ ਸੰਸਾ ਠਾਹਿ। ਜੇਮੀ ਮਤਿ ਸੋ ਕਤਿ ਪਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿ ਨਿ ਐਸਾ ਅਭਿਯਾਸ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖਯੋ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਚਿਦਵਨ ਮਨਿ ਕੀ ਸਾਤ ਕਰਿ ਮੁਝ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਆਹਿ।
ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਸੇ ਦਿਖ ਪੁਰਖ ਕਿਸ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਸਰਬ ਗ ਸਭ ਤਨੁ ਜਾਨਤਾ ਸਠਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਹਿਲਿ ਤੇ ਪਹਲਾ ਹੋ ਸਭ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕਰੋ।
ਮੁਝ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕੋ ਨਾ ਕਰੈ ਸੇ ਸੁਖਮ ਦੇਹ ਧਰੋ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਐਸਾ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ।
ਚਿਤ ਕਰਿ ਚਿਤਵਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਚਿਤ ਰੂਪ ਸੇ ਆਪਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੂਰਜ ਤੇ ਜੋ ਆਦਿ ਨੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ ਜੇਕੁ ਸੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸੇ ਜੋਤਿ ਮੁਝ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੁਝਿ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਐਸਾ ਮੁਝੇ ਪਹਚਾਨ ਕਹਿ ਮਨਿ ਸਿਉ ਸਿਮਰੈ ਜੋਇ।
ਜਰ ਪਤਾਵਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗਤਾ ਮੁਝ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਚੋਪਈ

ਭਗਤਿ ਦੇਹ ਤਿਆਗਨ ਕੇ ਸਮੇ। ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਮਹਿ ਮਨਿ ਕਰ ਰਸੇ।
ਜਨਮ ਤੇ ਆਦਿ ਦੇਹ ਨਾਸ ਪ੍ਰਜੰਤਾ। ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕੈ ਮਾਹਿ ਵਰਤੰਤਾ।

ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਬਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਨੀ। ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਮੈ ਮੈਰੇ ਧਿਆਨੀ।
 ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਸਿਉ ਮੁਝ ਹੋਮਿਨੈ। ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਕਨਕ ਸਭ ਵਨੈ।
 ਘਰ ਜੋਗੀਸਰ ਭਨੈ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਨਿਕਾਵੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਕੁਟੀ ਮੈ ਧਾਰ।
 ਪ੍ਰਾਨੈ ਕੇ ਤਿਕੁਟੀ ਮਾਹਿ ਠਾਨੈ। ਦਿਬ ਪੁਰਖ ਪਰੈ ਤੇ ਵਹੁ ਮਾਨੈ।
 ਤਿਸੀ ਜਾਪ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੈ। ਬੈਰ ਮੇਰੇ ਪਦ ਮੈ ਆਇ ਨਾਇ।
 ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭ ਤੇਜਪ੍ਰਭ। ਤੁਝ ਕੇ ਕਹੇ ਸਕਣ ਮੈ ਆਪ।
 ਅਥਿਨਾਸੀ ਬੇਦ ਬਠਾ ਜਿਸ ਕਹਤੇ। ਸਫਲ ਜੀਵ ਹਿਸਹੀ ਮਹਿ ਰਹਤੇ।
 ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸੰਸਾਰੀ ਜੇਹੇ। ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਹੈ।
 ਨੰਮਿਤ ਪਾਵਨੈ ਤਿਸ ਆ ਕਾਰਨ। ਕ੍ਰਮ ਚਰਜ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਧਾਰਨਿ।
 ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਆ ਏਹੁ ਪਰਤਾਪਾ। ਚੇਰੈ ਮਹਿ ਕਹਯੋ ਤਿਸ ਜਾਪ।
 ਆਖੈ ਤੁਝ ਕਉ ਅਉਰ ਮੁਝਾਉ। ਜੋਗੀਸਰੋ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਉ। ਐਸੀ ਭਾਤਿ ਇਕ
 ਮੁਝ ਕੇ ਚੇਤੇ। ਨੂੰ ਦੁਖਾਰ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਬੈਠੈ। ਮਨਿ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਰਾਖੈ।
 ਪ੍ਰਾਨ ਹਉ ਮਸਤਕੁ ਮੈ ਲਾਖੈ। ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਧਾਰੈ
 ਓਅੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਹੁ ਜਾਪ ਉਚਾਰੈ।
 ਇਸੀ ਜਾਪੁ ਮੈ ਖਪ ਤੇ ਛੇਰੈ। ਬਾਚ ਤੀਠ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਲੋਕੈ।
 ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਮੁਝ ਜਿਉ ਨਾਗ ਬਪੁ ਮਲ ਹੋਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕਾ ਬਰਤੰਤ ਸੁਨੈ ਤੁਮ ਮੀਤ।
 ਨਿਸ ਚਨ ਚੇਤਾ ਚਿਤ ਕਾ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖੈ ਨੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੀ ਕਰੈ ਉਪਾਸ ਨਾ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਮੁਖ ਟੈਇ।
 ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰ ਬਿਨੁ ਸੁਆਸ ਨ ਜਾਨੈ ਦੇਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਨ ਕੇ ਮੈ ਸੁਖ ਦੇਤ ਹੋ ਕਸਟ ਬਿਨਾ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
 ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਮਿਉ ਮਗਨਿ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਿਉ ਜੁਗਿ ਜਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਕਉ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਪਾਵਤੇ ਸਭ ਤੁਖ ਤਿਨਕੇ ਦਾਹਾ।
 ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਰਹੈ ਸਦਾ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਅਤਿ ਦੁਖ ਹੈ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਤਿਹ ਕੋਇ।

ਜਿਨ ਪੁਰਖੇ ਹਰਿ ਜਾਨਿਆ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਰਮ ਪਦ ਬੰਨ੍ਹਨ ਮੁਕਤਿ ਜੋ ਤਿਸ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਜਿਸੀ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਲਾਭ ਤੈਖਹੁਰਿ ਨ ਜਾ ਸੇ ਆਇ।

ਸਵੈਯਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਲੋਕ ਲਗਿ ਕਰਮੀ ਜੀਵਜਾਤਿ ਹੈ

ਕਰਮੇ ਕਉ ਛੋਕੇ ਕਰਿ ਤਹਾ ਤੇ ਕਿੜ ਆਵੈ ਹੈ।

ਜਿਹ ਕਰਿ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਕਰਮੇ ਕੇ ਭਾਵ ਤੇ

ਵਹੀ ਜੀਵ ਕਰਮੀ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਹੈ।

ਕਰਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੀ ਐਸੀ ਕਤਿ ਕਹੀ ਮੇਹੁ

ਨਿਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੇ ਹਰਿ ਮੇ ਸਮਾਵੈ ਹੈ।

ਜਾਨੈ ਅਨਿਤ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਮਾਨਸ ਕਾ

ਏਰਾ ਅਰ ਬਹੁਤ ਬਦਾਬਰ ਮਨਿ ਲਾਵੈ ਹੈ।

ਚੰਪਈ

ਜਿਹ ਮੁਝ ਭਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸੋ ਦੇਖਿਆ। ਤਿਨ ਕਾ ਭਿਆਨ ਐਸਾ ਮੇ ਪੇਖਿਆ।

ਐਸਾ ਮਨ ਮੇ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰ। ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਜੂਝ ਵਰਤੈ ਚਾਰ।

ਚਾਹੇ ਸਹੀਸਰ ਬਾਰ ਜਏ ਵਰਤੈ। ਇਹ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਾ ਮਨ ਧਰਤੈ।

ਜਬ ਬਹੁਰ ਚਾਰ ਸਹੀਸੂ ਬਾਰ। ਵਰਤੈ ਤਬ ਰਾਤਿ ਤਿਹ ਯਾਰ।

ਜਿਹ ਨਰਿ ਭਿਆਨ ਸਿਉ ਮੁਝੇ ਪਹਚਾਨਿਆ। ਤਿਸ ਮੁਝ ਭਗਤਿ ਨੇ ਐਸਾ ਜਾਨਿਆ।

ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਾ ਦਿਨ ਨ ਰੋਸ ਮਾਨ। ਨਘ ਦੀਰਘ ਅੰਤ ਤਹ ਜਾਨ।

ਜੋ ਜੋ ਵਸਤ ਬਿਨਾਸੀ ਹੋਇ। ਨਘ ਦੀਰਘ ਏਕ ਸਮ ਸੋਇ।

ਜੋ ਕਹੁ ਗੁਨਤੀ ਕੇ ਮਧਿ ਆਇਆ। ਸੋ ਅਨਿਤ ਬੇਦੇ ਨੇ ਗਾਇਆ।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਭਿਆਨੀ। ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਰ ਕੀ ਅਉਧ ਸਮਜਾਨੀ।

ਅਬ ਆਰੈ ਜੋ ਅਬਕੀਤਿ ਰੂਪ। ਤਿਸੁ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਰੂਪ।

ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਅਬਕਤਿ ਮੇ ਹੋਇ। ਉਤਪਤਿ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀ ਜੋਇ।

ਤਿਸੁ ਕੇ ਦਿਨ ਮਹਿ ਸਭ ਜਰ ਹੋਇ। ਤਿਸਕੀ ਚਾਕੁ ਮੇ ਤੈਸੇ ਜੋਇ।

ਰਾਤ੍ਰ ਮਾਹਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨੈ ਕਰੇ। ਆਪੁਨੇ ਅਕਤਰਿ ਮੈ ਸਭ ਧਰੇ।
 ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਉਤਪਤਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਨ ਮਾਨੋ।
 ਤਿਸਕੈ ਦਿਨ ਸਮਾਹਿ ਜਗ ਹੋਇ। ਰਾਤ੍ਰ ਮਾਹਿ ਤੈਸੇ ਸਭ ਸੋਇ।
 ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਨੈ ਭਾਈ। ਉਤਪਤਿ ਪ੍ਰਨੈ ਅੰਤ ਕਹਿ ਗਾਈ।
 ਤਾਏ ਜੀਉ ਹਾਥ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ। ਇਸਰ ਕੀ ਮਾਇਆ ਵਰਤਾਹਿ।
 ਸੇ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ। ਅਕਤਰਿ ਰੂਪ ਐਸਾ ਮੁਝ ਚੀਨ।
 ਵਹੁ ਸਰੂਪ ਉਪਜਿਓ ਹੀ ਨਾਹਿ। ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਸਨਾਤਨ ਆਹਿ।
 ਪਰਾਤਨ ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਹੀ ਸੋਇ। ਜਗਤਿ ਭਰਮ ਵਹੁ ਨਾਸ ਨ ਹੋਇ।
 ਹਰਿ ਅਖਿਗਤਿ ਅਕਨਾਮੀ ਰੂਪ। ਅਖੰਡ ਅਰਨ ਅਨਾਮ ਅਰੂਪ।
 ਜਿਸ ਕੇ ਲਾਭ ਤੇ ਦੁਖ ਮਿਟਿ ਜਾਵੇ। ਮਹੁਕਿ ਜਗਤਿ ਮੈ ਜਨਮ ਨ ਥਾਵੇ।
 ਸੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਮੇਰਾ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਾਨੋ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਹ - ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋ ਐਸਾ ਜਾਣੀਐ ਆਪ ਕੇ ਜੀਵ ਬੰਧ ਪਹਚਾਨੇ।
 ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਅਚਿਰ ਹੀ ਕੋਈ। ਜਿਸ ਤੇ ਅਭ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਰਗਟ ਹੋਈ।
 ਜੋ ਤਿਸ ਇਛਾ ਸੋਈ ਕਰੇ। ਭਰੇ ਸਖਨਾਵੇ ਖਾਯੋ ਭਰੇ।
 ਸਭ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸੇ ਰਜਾਇ। ਜਿਤ ਭਾਵੈ ਤਿਤ ਜੀਵ ਕੇ ਲਾਇ।
 ਜੀਵਹੁ ਮਹਿ ਸਕਤਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤਾਹਿ।
 ਤਾਏ ਆਪਾ ਬੈਠ ਤਿਆਗੇ। ਤਿਸ ਕੇ ਹੁਕਮਿ ਨ ਨਿਸਾਦਨ ਲਾਏ।
 ਜਾਨੇ ਹਮ ਸੋ ਹੋਇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਰਤਾਹੀ।
 ਤਾ ਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਭਾਈ। ਏਹੀ ਬਾਤ ਨਿਆਇ ਕਹਿ ਗਾਈ।
 ਜੋ ਜਾਨੈ ਬੈਦਾਤ ਕੇ ਜਾਪੁ। ਏਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਸਭ ਕਛੁ ਆਪੁ।
 ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਜਾ ਹੀ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਏਕੇ ਰਾਖੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹੀ।
 ਅਰਥ ਮੀਮਾਸਾ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਕਰਮ ਬਾਤ ਰਿਵੇ ਮੇ ਮਾਨੇ।
 ਭਨੈ ਕਰਮ ਤੇ ਸੁਖ ਤੁਮ ਪਾਵੇ। ਬੁਰੈ ਕਰਮ ਤੇ ਦੁਖ ਮਹਿ ਧਾਵੇ।
 ਬੁਰਾ ਭਨਾ ਤੁਮ ਤੇ ਹੀ ਹੋਇ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਤੁਝ ਕਉ ਦੇਇ ਨ ਕੋਇ।
 ਤਾ ਤੇ ਮੀਮਾਸਾ ਇਉ ਕਰੀ। ਜੈਸਾ ਬੀਜੇ ਤੇਸਾ ਠਹੀ।
 ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੀ ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ। ਤੁਮ ਕਿਉ ਰਾਧੇ ਦੁਤੀਏ ਸਾਥ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਮ ਸਭ ਬੇਵਹੁ। ਜੈਸਾ ਬੇਵਹੁ ਤੇਸਾ ਹੋਵਹੁ।

ਤਾਤੇ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਭਨਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਰਮਾ।
 ਘਰ ਜੇ ਸਾਖ ਬਾਤ ਚਿਤ ਧਰੇ। ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਬਥੈਕ ਨਿਤ ਕਰੇ।
 ਤਾ ਭੀ ਜਗਤਿ ਠਾਕੀ ਏਕ ਸਾਹੀ। ਭਰਮ ਮਾਹਿ ਜਗਤਿ ਸਭ ਆਹੀ।
 ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ ਕਹਿ ਗਾਇਓ। ਦਿਸਟ ਮਾਹਿ ਅਨਿਤ ਬਣਾਇਓ।
 ਜੇ ਬਸੈਕ ਕੇ ਤੁਮ ਧਾਰੇ। ਸਭੀ ਅਭੀਨ ਕਾਲ ਬੀਚਾਰੇ।
 ਸਮੇ ਮਾਹਿ ਜੇ ਕਛੁ ਤੁਮ ਏਖੇ। ਸਾਖੀ ਸਭ ਪਹਿ ਆਪ ਕੇ ਪੇਖੇ।
 ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਜਾਨੇ। ਸੀਤ ਉਸਨ ਕੇ ਲੋਭ ਪਹੁਚਾਨੇ।
 ਤੁਮਕੀ ਇਛਾ ਸਮਾਏ ਭਾਟੀ। ਇਛਿ ਆ ਹੁਮ ਤਬ ਬੀਜ ਕਹਾਈ।
 ਤੁਮਰੇ ਇਛਿਆ ਸਹਜੇ ਹੋਇ। ਵਹੀ ਸਮਾ ਜਿਹਿ ਆਨੇ ਸੋਇ।
 ਤਾਹੇ ਸਮਾ ਹੁਮ ਇਛਿਆ ਮਾਹਿ। ਦੂਜਾ ਠਾਹੀ ਸਮਾ ਇਕ ਆਹਿ।
 ਤੁਮ ਘਰ ਇਛਿਆ ਏਕੇ ਆਹੀ। ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਛ ਮਾਹਿ ਪਰਛਾਹੀ।
 ਤਾ ਭੀ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮੀਤ। ਸ੍ਰਹਮ ਇਛ ਏਕ ਹੈ ਲੀਤ।
 ਜੇ ਪਟੰਜਲ ਪਰਜਿਤ ਧਰੇ। ਜੇਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਤੂੰ ਨਿਤ ਕਰੇ।
 ਦਸਵੇ ਚਤ੍ਰਾਇ ਜੇ ਤਿਨ ਚਿਤ੍ਰ ਤਉ ਏਖੇ। ਜੇ ਤੀ ਏਕ ਆਪ ਕੇ ਮੇਖੇ।
 ਐਸਾ ਹੈ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਨੀ ਉਦਮ ਕਹਿ ਜੇ ਤਿਤੁਮ ਜਾਨੀ।
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੇਹਿ ਕੇ ਤੁਮ ਹੋ ਮੀਤਾ। ਜਿਨਿ ਦੇਖਨ ਕਾ ਉਦਮ ਕੀਤਾ।
 ਅਪੁਨਾ ਖਿਆਲ ਸਭ ਜੇਇ ਬਨਾਏ। ਤੂੰ ਨ ਵੇਖੇ ਤਬ ਵੇਇ ਨ ਦਿਖਾਏ।
 ਸਭ ਕਾ ਦੇਖਨਿ ਹਾਰਾ ਤੂੰ ਆਪ। ਸਰਬ ਮਾਹੀ ਤੂੰ ਰਹਿਆ ਹਿਯਾਪ।
 ਸਰਬ ਠਾਹੀ ਤੂੰ ਕੇਇੰਦ ਏਕ। ਏਕੇ ਤੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਅਣੇਕ। ਏਕੇ
 ਤਾਤੇ ਅਨੰਤ ਨਿਰਅੰਜਨੀ ਇਹ ਬਾਤ। ਖਾਲਸੇ ਮਾਹਿ ਰਹੀ ਆਤਮਾ।
 ਖਾਲਸਾ ਵਹੀ ਜੇ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਜਗਤਿ ਆਪ ਕੇਇੰਦ ਇਕ ਮਾਨੇ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਸੋਰਠਾ -

ਅਬਕਤਿ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਾਤ ਹੈ ਪਾਰਬ ਕੁਹ ਕੇ ਸੀ ਕਹੀ।
 ਅਬਿ ਤੂੰ ਸੁਨ ਹੋ ਤਾਤ ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਿਤੁ ਲਾਭ ਹੋਇ।
 ਦੇਹਰਾ
 ਅਬਕਤਿ ਸਰੂਪ ਸਭ ਤੇ ਖਰੇ ਕਠਨ ਪਾਵੈ ਤਿਹੁ ਹੋਇ।
 ਅਖੰਡ ਭਗਤਿ ਮੇ ਜੋ ਰਹੈ ਗਿਰੁ ਕੇ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਖੰਡ ਭਰਤਿ ਕਾ ਅਪਥ ਏਹੁ ਜਾ ਜਾਨੈ ਸਭ ਏਕੁ।

ਘਾਨ ਪਹਰ ਇਕ ਦੇਖਤਾ ਮੁਝ ਅਥਗਤਿ ਪਰ ਟੈਕੁ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੁਆਸ ਨ ਲੈਤਾ ਮੁਝ ਿਨਾ ਸੁਨੈ ਨਹੀ ਬਿਆ ਬਾਤ।

ਸੁਨੈ ਸੁਨਾਵੈ ਮੁਝ ਕਥਾ ਚਿਤ ਵੇ ਮੇਰੀ ਕਾਥ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਸੁਆਸ ਨ ਲੈਤਾ ਰੋਇ।

ਇਸ ਭਾਤ ਜੋ ਵਰਤਦਾ ਅਮਨ ਭਰਤਿ ਹੋ ਮੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਐਸੀ ਭਰਤਿ ਅਤਿ ਸ੍ਰੋਸਟਿ ਹੋ ਜਿਤੈ ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ।

ਮੇਰੇ ਤੇ ਸਤ ਉਪਜਿਐ ਹੈ ਅਹੁਰਿ ਕੀਟ ਮੁਝ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਪਦਤਾਪ ਜੋ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹਾ ਬਜਾਨ।

ਕਹੈ ਜੋਗੀਸਰ ਕੀ ਕਥਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਾਰਗ ਜਾਨ।

ਚੋਖਣੀ

ਏਕ ਜੋਗੀ ਦੇਹ ਕਉ ਤਿਆਗ। ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗ ਰਹਤਾ ਲਾਗ।

ਮੁਝ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜੋਗੀ। ਜਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਏਕ ਹਰਿ ਸਭ ਤੋਗੀ।

ਏਕ ਚੰਦਮਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪਰਜੀਤਾ। ਜਾਵੈ ਕਿਕ ਬਹੁਦਿ ਜਗ ਵਰਤੀਤਾ।

ਤਿਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਸੁਨੇ। ਹੈ ਅਹੰਗ ਜੇਸੈ ਅਖ ਭਨੇ।

ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਹੈ ਇਛਾ ਚਾਰ। ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਏਛਾ ਧਾਰੀ।

ਜਬ ਇਛਾ ਤਿਨ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਹੋਇ। ਦੇਹਿ ਤਿਆਗ ਮੁਝ ਮਿਲਣੀ ਸੋਇ।

ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ ਕੀਨ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਮਾਰਗ ਦਹੈ।

ਛਾਡੈ ਦੇਹ ਵਹੁ ਐਸੀ ਭਾਤ। ਕ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੇ ਤੁਝ ਆਵੈ ਸਾਤ।

ਸੁਕਲ ਪਪਿਕ੍ਰੇ ਦਿਨ ਨਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਦਿਨਸ ਅਉਚ ਅਥ ਕਹੈ।

ਓਹੁ ਕਾਲ ਸੁਰਜ ਉਤਰਾਇਨ ਆਵੈ। ਸੋਈ ਦੇਵ ਤਿਓ ਕੀ ਵਹੁ ਹਾਤੁ ਕਹਾਵੈ।

ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਦੇਵਤਿ ਦਿਨ ਮਾਹੀ। ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰ ਮਹਿ ਜਾਹੀ।

ਪਰੋਜਨ ਤਿਨ ਕਾ ਅਥ ਸੁਠਿ ਲੋਹ। ਸੁਕਲ ਪਖ ਜੋਤਿਆਈ ਦੇਹ।

ਦੇਵਤਿਓ ਕੈ ਲੋਕੋ ਮਾਹੀ। ਤਿਨ ਕੈ ਲੋਕ ਦੇਖਤੈ ਜਾਹੀ।
 ਦੇਵ ਦਿਵਸ ਮੈ ਵਾਕੋ ਦੇਖੈ। ਦੇਵਤਿਓ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸਭ ਪੇਖੈ।
 ਵਹੁ ਮਾਰਗ ਕਉ ਦੇਖ ਤਿਆਰੀ। ਘਨਿਤ ਜਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿੰਗ ਚਾਹੀ।
 ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਨੀਨ ਜਬ ਹੋਇ। ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਖਾਵੈ ਜੋਇ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਪਹਿਚਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਰਇਆ। ਆਵਾ ਗਵਨਿ ਜਗਤਿ ਤੈ ਰਹਿਆ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਬ ਜੋ ਬਹੁਰਿ ਜਗਤਿ ਸੇਵਤਾ ਤਾਕੈ ਆਖੈ ਬਾਤ।
 ਦੇਹ ਤਿਆਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਜੋ ਸੁਰਾ ਪਿਤ੍ਰੇ ਕੀ ਰਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੂਰਜ ਦਖਿਰਾਇਨ ਹੋਤ ਹੈ ਜਬ ਵਹੁ ਤਿਆਰੀ ਦੇਹ।
 ਸੋ ਦੇਵਤਿਓ ਕੀ ਰਾਤੁ ਹੈ ਹੈ ਅਰਜਨ ਸੁਨ ਨਿਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇਗੀ ਦੇਹ ਤਿਆਰ ਕੇ ਸੋਮ ਜੋਤਿ ਮੈ ਜਾਇ। ਤ
 ਤਹਾ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋ ਤਇਆ ਬਹੁਰਿ ਗਿਏ ਜਗ ਮਾਹਿ।
 ਜਨਮ ਨੈਤ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਕਰਮ ਨਹੀ ਕੋ ਪਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਦੋ ਸਾਰਗ ਜੰਗੀ ਕੈ ਮੀਤਾ। ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੋਨੋ ਦੇ ਗੀਤਾ।
 ਏਕ ਮਾਰਗ ਮੁਕਤਸ਼ਤਿ ਕਹੀਐ। ਤਿਸ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦਾਰਥ ਲਹੀਐ।
 ਦੁਤੀਆ ਮਾਰਗ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਤਿ ਜਾਨੈ। ਤਿਸਤੇ ਕਰਤਾ ਜੋਗੀ ਮਾਨੈ।
 ਪੁਰਾਤਨ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦੋ ਲਹੀਐ। ਤਿਨਗੀ ਭਤਿਭਾਨਿ ਭਿੰਨੁਨਹੀਐ।
 ਏਕ ਮਾਰਗ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨਰ ਪਾਵੈ। ਦੁਤੀਏ ਮਾਰਗ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਖਾਵੈ।
 ਹੈ ਪਾਰਥ ਦੋ ਭਤਿ ਤੁਝ ਆਖੀ। ਜਿਨਿ ਜੋ ਸਮਝੀ ਹਿੰਦੀ ਸੀ ਰਾਖੀ।
 ਸੋ ਜੋਗੀ ਬੈਸੀ ਭਤਿ ਪਾਵੈ। ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮੋਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾਵੈ।
 ਰੀਨਿ ਦਿਨ ਸਮੁਝ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ। ਸੇਰੇ ਜੋਗ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਰ - ਚੌਪਈ

ਟੀਕਾਕਾਰ ਆਈ। ਇਉ ਆਈ। ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸੁਕਨ ਕਾ ਭਾਖੈ।
 ਦੋ ਪਖ ਅਰਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੈ। ਤਿਨੈਕੋ ਅਰਥ ਮੈ ਬੈਸੇ ਲਹੈ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਕਨ ਅਰਥ ਇਉਂ ਕਹੇ। ਸੁ ਕਨ ਨਾਮ ਚਾਂਦਨ ਕੋ ਲਹੇਓ
ਚਾਂਦਨ ਅਰਥ ਗਿਯਾਨ ਧਰ ਚੀਤ। ਗਿਯਾਨ ਮੈ ਬਪੁ ਜੋ ਤਿਆਗੈ ਮੀਤ।
ਤਿਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਰਨੋਕ ਵਹੁ ਦੇਖੈ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਦੇਖ ਅਨਿਤ ਸਭ ਪੇਖੈ।
ਸੁਰਗ ਬੰਡੀਨ ਮਾਹਿ ਨਾਰਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋਗੀ ਨਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲੈ ਫਿਰਿ ਜਨਮ ਨ ਆਵੈ।
ਜਿਉ ਬੂੰਦ ਭਿੰਨ ਸਾਗਰ ਤੇ ਹੋਇ। ਪਾਨੀ ਬੂੰਦ ਕਹੈ ਸਭ ਕੋਇ।
ਨਾਮੁ ਬੂੰਦ ਤਿਸ ਤੇ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਜਬ ਲਗ ਸਾਗਰ ਮਿਲੈ ਨ ਧਾਇ।
ਜਬ ਵਹੁ ਬੂੰਦ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਮਿਲੈ। ਵਹੀ ਬੂੰਦ ਸਾਗਰ ਹੀ ਹੋਇ ਚਲੈ।
ਬੂੰਦ ਨਾਮ ਤਬ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ। ਵਹੀ ਬੂੰਦ ਸਾਗਰ ਹੀ ਹੋਇ।
ਬੂੰਦ ਪਾਨੀ ਸਾਗਰ ਏਕ ਭਾਈ। ਗਿਯਾਨ ਨੈਤ੍ਰ ਮਹਿ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਈ।
ਆਪ ਮਾਹਿ ਐਸੈ ਲਿਵਨਾਵੈ। ਬੂਦ ਮਾਹਿ ਸਾਗਰ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਤਬ ਜੀਵ ਬੁਧਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਰਹੈ। ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਕੇ ਲਹੈ।
ਤੈਸੇ ਗਿਯਾਨ ਮਾਹਿ ਬਪੁ ਤਿਆਗੈ। ਸੋ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਗੁਣ ਮਹਿ ਨਾਹੈ।
ਤਹਾ ਨਾਗ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨ ਧਾਰੈ। ਬੂੰਦ ਬਿਸਾਰ ਸਾਗਰ ਬੀਚਾਰੈ।
ਜਿਸਮੇ ਭਗਤਿ ਤਿਆਗ ਅਰ ਗਿਆਨ। ਤਹਾ ਗਿਯਾਨ ਉਤਰਾਇਨ ਜਾਨ।
ਗਿਯਾਨੀ ਨਰ ਮੈ ਚਾਹਿ ਨ ਕੋਇ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਵਹੁ ਹੋਇ।
ਸੁਕਨ ਪਖ ਉਤਮ ਇਹ ਹੋਇ। ਦਿਨਸ ਸੁਰੇ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋਇ।
ਸੁਰ ਕਾ ਅਰਥ ਗਿਯਾਨੀ ਜਾਨੈ। ਆਤਮ ਰਮੇ ਸੋ ਸੁਰ ਤੁਮ ਜਾਨੈ।
ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਕਾ ਅਰਥ ਇਉਂ ਭਇਆ। ਅਰਥ ਸਿਆਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਾ ਨਹਿਆ।
ਅੰਧਕਾਰ ਜਗ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਈ। ਸੋ ਦੇਵਤਿਓ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਕਹਾਈ। 7
ਰਾਤ੍ਰ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰਮ ਚਿਤ ਧਰੇ। ਕਰਮ ਮਾਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਕਰੇ।
ਬਪੁ ਕੇ ਆਗੈ ਕਰਮੇ ਮਾਹੀ। ਚੰਦ ਨੋਕ ਮਹਿ ਸੁਕੁ ਹੋ ਜਹੀ।
ਵਹੁ ਬੀਰ-ਜਥੇਬਰਖਾ ਸੰਗ ਗਿਏ। ਬਹੁੜਿ ਆਨ ਧਰਤੀ ਪਰ ਪਏ।
ਸੋ ਬੀਰਜਥੇਬਹੁਰਿ ਆਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਟਿ ਕੇ ਸਭ ਜਗ ਖਾਵੈ।
ਜੋ ਖਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬੀਰਜ ਹੋਇ। ਓਹੀ ਬੀਰਜ ਫਿਰਿ ਜਨਮੈ ਸੋਇ।
ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਜੋ ਦੇਖ ਤਿਆਗੈ। ਆਵਾਗਵਨਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਨਾਹੈ।
ਕਰਮ ਸਿਆਮ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਇ। ਅਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਕਰਮ ਸਭ ਹੋਇ।
ਗਿਆਨ ਬਾਤ ਕੇ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਮਹਿ ਸਹਜੇ ਪਰੈ।

ਤਪਸਿਆ ਵਰਤਿ ਹੋਇ ਜਿਹ ਮਾਹਿ। ਸੇ ਕਰਮ ਪਖ ਦਖਿਨਾਇਨ ਆਹਿ।
 ਤਾ ਤੇ ਰਿਹਰਿ ਵਹੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਹਿ। ਤੁਪ ਹੋਇ ਕਰਮੇ ਕੇ ਪਾਇ।
 ਭੋਗੈ ਰਾਜ ਫਿਰਲ ਨਰਕੇ ਪਾਇ। ਐਸੇ ਹੀ ਆਵੈ ਆਰੁ ਜਾਇ।
 ਖਾਨਸੈ ਮਾਹਿ ਐਸੇ ਅਬ ਭਾਪੇ। ਅਕਾਲ ਜਾਪ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਤ ਆਖੇ।
 ਤੁਮ ਭੀ ਸੁਕਲ ਬਿਆਨ ਕੇ ਧਾਰੇ। ਅਕਾਲ ਸਰਬ ਕੇ ਮਾਹਿ ਬੀਰਾਰੇ।
 ਸਭ ਮਹਿ ਤੁਮ ਭੀ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਆਪ ਮਹਿ ਅਕਾਲ ਪਰਚਾਨੇ।
 ਜੇ ਅਕਾਲ ਹੈ ਤੁਮਰੇ ਮਾਹਿ। ਤੁਮ ਨਾਰੀ ਅਕਾਲ ਹੀ ਆਹਿ।
 ਜਬ ਅਕਾਲ ਏਕ ਤੁਮ ਜਾਨਿਆ। ਅਕਾਲ ਮਾਹਿ ਆਪ ਕੇ ਮਾਇਆ।
 ਤਬ ਤੁਮ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਕਲ ਮਹਿ ਹੋਵਹੁ। ਅਗਿਆਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਕੇ ਖੋਵਹੁ।
 ਐਸੇ ਬਾਸੁ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਓ। ਘਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਅਰਜਨ ਨਹਿਓ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ - ਦੋਹਰਾ

ਫਲੁ ਇਮ ਆਹਵੈ ਧਿਆਇ ਕਾ ਐਸੇ ਤੂੰ ਚਿਤ ਨਾਇ।
 ਜੇ ਕੇ ਪੁਨੇ ਅਰ ਪੜੇ ਹੀ ਸੇ ਅਤਿ ਫਲੁ ਕੇ ਪਾਇ।

ਕਬਿਤ

ਚਾਰੇ ਬੈਦ ਪੜੇ ਤੇ ਸਰਬ ਜਗ ਕਹੈ ਤੇ
 ਤੀਰਥੁ ਕੇ ਨਾਏ ਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਫਲ ਪਾਵ ਹੈ।
 ਪੁੰਨ ਅੰਗ ਧਰੇ ਤੇ ਅਨਾਥ ਉਦਰ ਭਰੇ ਤੇ
 ਰਨ ਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ ਤੇ ਜੇ ਅਪਸਰਾ ਰਸਾਵਰੈ।
 ਤਿਸ ਤੇ ਵਸੇਖ ਫਲੁ ਜੇ ਕੇ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਸੁਨੈ ਸੁ
 ਪੜੇ ਅਰ ਧਾਰੇ ਸਮਝਾਵਹੈ।
 ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਐਸਾ ਨਰ ਪਦਵੀ ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ
 ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਲੀਨ ਹੋਇ ਸੁਖ ਮੇ ਸਮਾਵਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਆਨਵਾ ਅਧਿਆਇ ਅਤਿ ਨੀਰਮਲਿ ਰੀਤ। ਭਾਖਿਆ ਕਹੀ ਤਿਸਕੀ ਹੋ ਮੀਤ।
 ਜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਅਰ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਨਿਤ ਖੀਚਾਰੈ।
 ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈ ਹੀ ਐਸਾ ਸੋਇ। ਸੋਹੀ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਇ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੜੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਯੋਗੇ ਨਾਮੁ ਅਸਫਮੇ ਧਿਆਇ। 8 ।

ਯਾਦੋ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਆਠਵੇ ਅਧਿਆਏ ਕਾ ਰਨੁ ਕਹਤੈ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ।
 ਏਕ ਨਰਪਦਾ ਨਹੀ ਹੈ। ਤਹਾ ਏਕ ਮਾਡੇ ਨਰਰ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਤਹਾ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਨ
 ਰਹਤਾ ਬਾ। ਨਾਮੁ ਓਸਕਾ ਮਾਧੋ ਸੁ ਸਰਮਾ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਧਨ ਬਹੁਤ
 ਬਾ। ਪਰ ਉਸ ਕੇ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜਗ ਬਹੁਤ ਕਰੈ। ਤਬ
 ਏਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਅਜਾ ਜਗ ਕਰਿ । ਏਵੀ ਕਉ ਚਵਾਇ। ਜੇਵੀ ਤੁਝ ਕਉ
 ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਵੀਗੀ। ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇਅਜਾ ਜਗ ਕਾ ਆਰੰਭ ਕੀਆਵੈ ਏਕ ਬਰਕਾ ਨੇ
 ਆਇਆ। ਓਸ ਕਉ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇਆ ਮੇਵਾ ਖਵਾਇਆ। ਜਬ ਮਿਸ ਕਉ ਨਾਰੈ
 ਮਾਰਨਿ। ਤਬ ਉਹੁ ਬਰਕਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਿ ਹਸਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਬਰਕੇ ਤੂੰ ਕਿਉ ਹਸਾ। ਤਬ ਬਰਕਾ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਜੋ ਹਸਾ ਹੋ ਸੋ ਮੇਰੇ ਭੀ ਸੰਤਾਨ
 ਨ ਹੋਤੀ ਭੀ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਜਗ ਕੀਏ ਸੇ। ਤਬ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਤੂੰ ਅਜਾ ਜਗ ਕਰਿ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾ ਭਲੀ ਬਾਤ। ਓਸ ਨਰਰ ਮਹਿ ਬਰਕੇ
 ਬਹੁਤ ਐ ਢੁਢੇ । ਪਰ ਕੋਈ ਨ ਪਾਇਆ । ਤਬ ਏਕ ਬਰਕੀ ਈ । ਓਸ
 ਕਾ ਏਕ ਚਾ ਬਾ। ਓਸ ਬਰਕੀ ਕਉ ਬਚੈ ਸਮੇਤ ਮੇਲ ਲੀਆ। ਜਬ ਓਸ ਕਉ
 ਨੇ ਆਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਬਰਕੀ ਕੇ ਬਨੇ ਸਿਉ ਓਸ ਬਚੈ ਕਉ ਛੁਡਾਇਆ।
 ਛੁਡਾਇ ਕਰਿ ਲਾਗਾ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਮਨਾ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਰਕੀ ਬੋਲੀ। ਅਰੈ ਬ੍ਰਾਹਮਨਹੁ
 ਅਰੈ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਬਚੈ ਕਉ ਮਾਰਤੇ ਹੋ । ਸੋ ਕਿਸੀ ਨਹਿਰ ਮਹਿ ਖੋਸੇ ਭੀ
 ਸੁਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਸੰਤਾਨ
 ਕੇ ਲੀਏ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰਕਉ ਮਾਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੇ ਭੀ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋਵੀਗੀ।
 ਤੁਮ ਨਿਰਦਈ ਹੋ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਰਕੀ ਕਹਤੈ ਰਹੀ। ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇ ਓਸਕੇ ਬਚੈ
 ਕਉ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਮਿਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਰਕੀ ਬੋਲੀ। ਅਰੈ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਏਹ ਮੇਰਾ ਤੁਝ
 ਕਉ ਸਰਾਪ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਗਨਾ ਭੀ ਇਸੀ ਭਾਤ ਕਟੀਵੇਗਾ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ
 ਬਰਕੀ ਤਛਣ ਕੇ ਮਰਿ ਗਈ। ਜਬ ਬਹੁਤ ਦਿਨੁ ਗੁਜਾਰੈ ਤਬ ਜਮ ਆਣੈ ਬਾਧ
 ਕਰਿ ਮੁਝ ਕਉ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਲੈ ਗਈ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜੇ ਅਗਿਆ ਕਰੀ ।
 ਇਹ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਸ ਕਉ ਠਰਕ ਮਹਿ ਭਾਨੇ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਬਾਤਰ ਕਾ ਜਨਮ
 ਦੀਆ । ਸੋ ਏਕ ਤਾਜੀਰ ਨੇ ਮੇਲ ਲੀਆ। ਸੋ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਾਧਤਾ ਹਿਰੈ। ਮੁਝ
 ਕਉ ਖਾਵਨ ਕਉ ਭੀ ਲਛੁ ਨ ਦੇਵੈ। ਜਬ ਬਾਤਰ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਤਬ ਕੁਤੇ ਕੀ
 ਦੇਹੀ ਪਾਈ । ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਏਕ ਕੀ ਰੋਟੀ ਛਪਾਇ ਖਾਈ। ਤਬ ਤਹਾ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ

ਦੇਖਤਾ ਸਾ। ਤਿਸ ਕਉ ਓਸਨੇ ਕਹਿ ਦੀਆ। ਅਰੇ ਤੇਰੀ ਹੋਣੀ ਫੂਰਾ ਖਾਤਾ ਹੈ।
 ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਏਰ ਭਾਗ ਮੇਰੀ ਕਮਰ ਮੇਂ ਮਾਰੀ। ਕਮਰ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਫੂਟਿ
 ਕਈ। ਤਬ ਓਸ ਕਸਟ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਮਹਨਾ ਭਇਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਮੇਰਾ ਘੋੜੇ
 ਕਾ ਜਨਮ ਭਇਆ। ਮੇਂ ਏਕ ਭਠਿਆਰੇ ਨੇ ਮੇਲ ਲੀਆ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਫਿਰਾਇਆ
 ਰਹੇ। ਕਛੁ ਖਾਣੇ ਕਉ ਭੀ ਨ ਪਾਵੇ। ਜਬ ਸੰਧਿਆ ਹੋਵੇ ਤਬ ਹਮੇ ਸਿਉ। ਫਿਰ
 ਕਰਿ ਬਾਹੇ। ਸੇਂ ਮਥਾ ਭੀ ਉਠਾਇਨ ਸਕੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਤੀਨ
 ਮਨੁਖ ਚੜ ਬੈਠੇ। ਏਕ ਇਮਤ੍ਹੀ ਦੇਇ ਲੜਕੇ। ਤਬ ਏਕ ਠੰਡੁਕ ਗਥਨ ਬੀ।
 ਤਹਾ ਮੈ ਭਾਬਾ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਉਪਰ ਤੇ ਮਾਰੇ। ਤਬ ਤਿਸੀ ਦੁਖ ਸਾਥ ਮੈ
 ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਹ ਇਸੀ ਭਾਤ ਅਨੈਕ ਜਨਮ ਪਾਏ। ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਮੈ ਬਤਰੇ
 ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ। ਸੇਂ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਜੇ ਮੁਝ ਕਉ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਮੇਲ ਲੀਆ
 ਹੈ। ਅਬ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਸੇਂ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਪਹਲੇ ਹੀ ਛੁਰੀ ਹਾਥ ਨੈ ਕੇ
 ਮਾਰਨੇ ਕਉ ਤਿਆਰ ਹੋਇਨੇ ਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆਸ ਅਰੇ ਬਕਰੇ ਤੁਝਕਉ
 ਜੀਉ ਪਿਯਾਰੇ ਹੈ। ਜਿ ਚਿਹੀ ਕਉ ਡਿਲ ਉਨਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਉ ਚਿਹੀ ਉਡ ਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਤਬ ਬਕਰਾ ਬੋਲਿਆ ਅਬ ਦੇਖ ਕਥਾ ਆਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰੁ ਕੀ ਦੇਖੀ ਕਹਤਾ ਹੋ।
 ਸੇਂ ਤੁਮ ਸੇਂਟੇ। ਫੁਰਬੇਤ੍ਰ ਮੇਞ ਏਕ ਰਾਜਾ ਇਸਨਾਨ ਕਉ ਆਇਆ। ਨਾਮੁ
 ਓਸ ਕਾ ਦੰਦ੍ਰਸਰਮਾ ਥਾ। ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹੁ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਜੇ ਮੈ ਕਹੁਣ ਮੇਂ
 ਕਉਨ ਵਸਤ ਦਾਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਰਾਨ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਦਾਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਲੋਹੇ ਕਾ ਪੁਰਖ ਬਨਵਾਇਆ। ਤੈਤ੍ਰ ਓਸ ਕੇ ਨਾਲੇ
 ਨੇ ਬਨਾਏ। ਯੋਰ ਗਹਨੇ ਸਭ ਸੇਇਨੇ ਕੇ ਪਹਰਵਾਏ। ਤਬ ਤਿਸੁ ਰਾਨ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਬਨਾਇ ਤਿਆਹ ਕੀਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਕਉ ਗਇਆ। ਜਬ
 ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਰਾਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਲਾਗਾ ਦਾਨ ਕਰਨ। ਤਬ
 ਵਹੁ ਰਾਨ ਪੁਰਖ ਟਹਕਾ ਮਾਰਕੇ ਹਸਿਆ। ਤਬ ਓਸ ਕੇ ਹਸਨੇ ਮੈ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ
 ਫਰਿਆ। ਏਹ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਨਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਈ ਲੋਹੇ ਕਾ ਮਾਨੁਖ ਭੀ
 ਹਸਤਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਜਿਤਾਬੀ ਪੁੰਨ ਕਰਿ ਈਆ। ਤਬ
 ਓਹੁ ਰਾਨ ਪੁਰਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਫਿਰਿ ਅ ਹਸਾ। ਅਰ ਕਹਾ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
 ਮੁਝ ਕਉ ਤੂੰ ਨੈਵੈ ਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਮ ਨੈਵੈਗੈ। ਤੁਮ ਸਾਰ
 ਥੇ ਬਹੁਤ ਮੈ ਨੇ ਪਚਾਹੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਨ ਪੁਰਖ ਬੋਲਿਆ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕਉ ਓਹੁ ਨਾਰਨਿ
 ਬਤਾਉ। ਜਿਸਤੇ ਤੂੰ ਅਨੇਕ ਦਾਨ ਪਚਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਗੁਣ

ਕਾਰਣ ਗਾਮੈ ਸੇ ਹੈ ਸੇ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਓਹੁ ਕਾਨ ਪੁਰਖ ਭੀ
ਅਧਬੀਚ ਤੇ ਦੇ ਟੁੜਕੇ ਹੋ ਪੜਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇ ਏਕ ਕਾਨ ਨੀ ਮੂਰਤਿ ਨਿਕਸੀ।
ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਆਠਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਮੇਂ ਉਸ ਕਾਨ ਮੂਰਤਿ
ਸੁਨਾ। ਤਬ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਰੂਪ ਉਸ ਕਾ ਅਉਰ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤਬ ਜਨ
ਕੀ ਬੁਨੀ ਭਰਿ ਕੇ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਓਸ ਕਾਨ ਮੂਰਤਿ ਤੇ ਉਪਰਿ ਡਾਲੀ। ਜਨ ਕੇ
ਪੜਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਏਹ ਛੁਟੀ। ਏਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਤਸ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ
ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਲਈਆ। ਤਬ ਏਹ ਬਣਕਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਤੁਮ
ਮੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ। ਜੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਆਠਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਜੋ
ਸੁਨ ਕੇ ਮੈ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲੈ। ਕੋਈ ਨਹੈ ਮੈ ਦੇ
ਵੇਦ ਪਛੇ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕਹਾ ਮੈ ਲੀਨ ਵੇਦ ਪੜੈ ਹੈ। ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ
ਭੀ ਓਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਏ। ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਆਠਵਾ
ਅਧਿਆਇ ਪੜਿਆ। ਤਬ ਓਸ ਨੈ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਬਣਕੇ ਨੈ ਦੇਹ ਵੇਰੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ
ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਵਿਵਾਨ
ਉਪਰਿ ਜੜਾ ਹੁਆ ਉਪਰਿ ਤੇ ਬੋਲਾ। ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਤੁਮ ਵੈਸਨਵਦੇਵਹੁ। ਗੀਤਾ
ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਹੋ। ਤੁਮਾਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਓਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਭ ਵੈਸਨਵ
ਭਈ। ਤਬ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੈ ਨਛਮੀ
ਅਬ ਆਠਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਲਗਯਾ ਮੇਂ ਤੁਮ ਨੈ ਸੁਨਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਈਸ਼ਰ ਸੇਵਾਏ
ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਜੋਮਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਤ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਆਠਵੇ ਅਧਿਆਇ ॥ 8 ॥

ਆਗੈ ਨਾਵਾ ਚਲਿਆ

ਮ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਹ - ਸੋਦਤਾ -

ਬੋਲੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਰਜਨ ਪਿਆਰੈ ਮੀਤ ਕੇ।
ਸੁਨਹੋ ਪਾਰਬ ਇਹ ਕਯਾਨ ਕੁਹਜਿ ਤੇ ਕੁਹਜਿ ਮੈ ਯਹਤ ਹੋ।
ਸੋਰਠਾ
ਤੁਭ ਕੇ ਕਹੇ ਇਸ ਨਾਵਨੈ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੀਤ।
ਮੇਂ ਯਾਭਾਖਨ ਠਿੰਦਾ ਠਾਕਰੈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਚੀਤ।

ਕਬਿਤ

ਜੇਤੀ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਸਭਦੂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਏਹ ਗੁਣਜਿ ਬਾਤ ਸਕਨ ਤੇ ਉਤਮ ਇਹ ਗਿਯਾਨ ਦੀ
ਯਾਗਮ ਤੇ ਯਾਗਮ ਜਾਨ ਯਾਗਮ ਕੀ ਪਛਾਨ ਮਾਨ ਜਿਸ ਕੇ ਉਚਰੈ ^{ਯਾਰ}ਸੁਨੇ ਯਾਗਮ ਪੁਰਖ ਮਾਨ ਹੈ।
ਅਬਨਾਸੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜੇ ਕੋ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਸੋ ਮਹਿਮਾ ਇਸ਼ੀ ਗਿਯਾਨ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਤੇ ਬਪੁ ਸਿਉ ਨਿਆਰਾ ਮਾਨ ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪ ਸੇ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਤਾਨ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇ ਇਹ ਗਿਯਾਨ ਨ ਜਾਨਤੇ ਐਸੀ ਹੈ ਤਿਹ ਝਾਤ।
ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵੈ ਦੇਹ ਸੇ ਆਵਾਯਵਨ ਝੁਮਾਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਹੀ ਵਹੁ ਨੀਤ।
ਬਿਨ ਸਰਧਾ ਮੇਰੇ ਯਿਠ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਮੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਹਰਜਨ ਤੂੰ ਘੋਰ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਬਿਧ ਮੇਰੇ ਰੂਪ।
ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਅਬਗਤਿ ਦੁਤੀਏ ਬੇਰਾਟ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਧਰੁਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬਗਤਿ ਰੂਪ ਬਪਾਰ ਸਭ ਕਛੁ ਪਰਗਟਿ ਤਿਨ ਕੀਆ।
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਉਪਜਿਓ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੋ।

ਸੋਰਠਾ

ਬੇਰਾਟ ਰੂਪ ਮੁਝ ਜਾਨ ਧਾਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਰਬ ਕੋ।
ਸੋ ਭੈ ਪਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਏਕ ਸਰੀਰ ਏਹ ਜਗਤ ਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਏਕ ਸਰੂਪ ਏਹ ਪੇਖ ਆਪੁਨੇ ਰਬ ਨਾ ਸਾਰਬੀ।
ਪਰਤਖ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਖ ਗਿਯਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ੋ ਭਗਤਿ ਕੋ।

ਅਭਨ

ਸਰਬ ਜਗਤਿ ਕਾਈਸਰ ਸਭ ਕਾ ਤੇਜ ਸੇ ।
ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮਧ ਵਰਤੋ ਰਹੋ ਅਤੇਜ ਸੇ।
ਠਿਰਨੈਪ ਨਿਆਰਾ ਬਸੋ ਉਪਜਾਵੇ ਸਰਬ ਕੋ।
ਜੇਸੇ ਪਵਨ ਨਿਤ ਰਹੈ ਅਕਾਸ ਕੇ ਉਦਰ ਮੇ
ਅਕਾਸ ਠਾਹਿ ਸਪਰਸੈ ਤੇਸੇ ਜਾਨ ਮੁਝ।
ਇਹ ਬਿਧ ਬੀਚ ਨਿਆਰਾ ਭਾਖੇ ਤੁਝ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਕਰੋ ਸਭ ਜਗਤਿ ਕੇ ਲੈਪ ਨ ਠਾਰੀ ਮੇ।

ਸਦਾ ਠਿਰਲੈਪੀ ਮੈ ਰਹੋ ਉਪਜਾਵੇ ਸਭ ਕੇ।

ਮੰਗਨ ਛੰਦਾ

ਹੈ ਛੰਦੇ ਸੁਤ ਤੁਝ ਕਹੋ। ਤੁਝ ਕੇ ਅਪਨੁ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੋ।

ਕਲਪ ਅੰਤ ਕੀਛੇ ਏਹ ਬਾਤ। ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਨੈ ਜਬ ਹੋਇ ਲਾਤ।

ਤਬ ਸਕਨ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋਇ। ਲੀਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਧ ਹੋਇ।

ਸੋ ਮਾਇਆ ਮੁਝ ਸੇ ਰਹੈ। ਅਰਬ ਮਾਇਆ ਤਾ ਇਛਿਆ ਹੈ।

ਜਬ ਬਹੁਰਿ ਇਛਿਆ ਮੈ ਕਰੈ। ਯਾਦਿ ਰੂਪ ਅਪੁਨਾ ਧਰੈ।

ਸੋ ਇਛਿਆ ਮਾਇਆ ਰੂਪਾ। ਸੰਸਾਰ ਇਹ ਸਰੂਪਾ।

ਸਿਰ ਜੋ ਜਗਤਿ ਮਾਇਆ ਸਾਥ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਾ ਸੇ ਨਾਥ।

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਆਪ ਬਞਿ ਨਾਹਿ। ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਖਸਿ ਆਹਿ।

ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਲੈਪ ਠਾਹੀ ਹੋਇ।

ਮੁਝ ਇਛ ਵਰਤੈ ਲੀਤਾ। ਸਭ ਕਰਮ ਮਾਇਆ ਕੀਤਾ।

ਅਬ ਸੁਠਿ ਧੰਨਜੇ ਧਾਰਾ। ਸਿਰ ਜੋ ਅਨਿਕ ਬਿਧ ਸੰਸਾਰਾ।

ਰਚਨਾ ਰਚੇ ਅਰ ਪ੍ਰਿਤਪਾਨੇ। ਸੰਪਾਰੇ ਆਪ ਸੇ ਡਾਲੇ।

ਠਾਰੇ ਨਾ ਹਿਊ ਮੁਝ ਕਛੁ ਲੈਪ। ਰਹਤਾ ਸਕਨ ਮਧ ਅਲੈਪ।

ਅਬ ਠਿਰਲੈਪ ਕਤਿ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਹੈ ਅਰਜਨ ਜੇਸੇ ਸੇ ਕਨੋ।

ਮਮ ਮੋਹੁ ਨਾਹੀ ਕਰੋ। ਉਦਾਸ ਗੀਤ ਅਪੁਨੀ ਧਰੋ।

ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜੋ ਉਦਾਸ। ਠਿਰਲੈਪ ਜਾਨੇ ਤਾਸ।

ਜੋ ਉਦਾਸ ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ। ਤਿਸ ਬੰਧਨਾ ਕੇ ਨਹੈ।

ਹੈ ਸਬੇ ਇਉ ਧਰਿ ਚੀਤ। ਉਦਾਸੀ ਨ ਹੋਹੁ ਤੂੰ ਮੀਤ।

ਤਬ ਤੁਝ ਲੈਪ ਠਾਕੇ ਨਾਹੈ। ਮਮ ਮੋਹੁ ਤੁਝ ਸਿਉ ਭਾਐ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਬ ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸੁਨੋ ਜੋ ਸੇ ਕਿਆ ਮੀਤ।

ਇਸਬਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜਗਤਿ ਸਭ ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ ਕੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਪਜਨ ਨਹਿਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮੁਝ ਸੋ ਵਰ ਨ ਜਾਨ।

ਮੁਝ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਨ ਅਵਰੁ ਕੋ ਹੈ ਅਰਜਨ ਮਤਿ ਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਿਰਾਜੇ ਤੈਰੇ ਰਬ ਬਿਖੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਨਾਥ।
ਜੇ ਕਛੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵਤਾ ਏਕੇ ਸੇ ਸਭ ਸਾਥ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੇ ਈਸਰ ਭਰਵਾਨ ਕੇ ਮੁਰਖ ਮੁਕਧ ਘਰ ਆਯ।
ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਜੇ ਧਾਰਿਆ ਏਥੇ ਨਾਹਿ ਕਰਿ ਤਯ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਾਨੈ ਨਹੀ ਪਹਤਾਪ ਮੁਝ ਪਹਚਾਨੇ ਨਹੀ ਰੋਇ।
ਕਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਇਕ ਦੇਹ ਹੈ ਅਵਰੁ ਬਹੁ ਜਿਉ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਨ ਕਾ ਫਲੁ ਤੂੰ ਸੁਨ ਸਬੇ ਰਿਆ ਪਾਵਹਿ ਵਹੁ ਲੋਯ।
ਰਹੈ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੀਨ ਵਹੁ ਬੂਝੈ ਸਾਗਰ ਸੋਯ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਰਮ ਭੂਨੈ ਜੇ ਵਹੁ ਕਰੈ ਤਿਨਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖ ਹੋਇ।
ਗਿਆਨ ਸੁਨੈ ਘਰ ਪੜੈ ਵਹੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੁਝ ਪਹਚਾਨੈ ਨਾਹਿ ਜੇ ਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਮੁਕਾ।
ਰਾਖਸ਼ਾਇ ਏਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤਿਹ ਮੇਰੇ ਹੈ ਸੁਨਿ ਕੁਖ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਜਿਹ ਨਰੈ ਕੀ ਸੋਹੈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ।
ਬੈਸਾ ਹੈ ਪਰਤਾਪ ਮੁਝ ਸੇ ਵਹੁ ਬੈਸਾ ਜਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਪਹਚਾਨੈ ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਕਰੈ ਜੇ ਕੋਇ।
ਸੋਈ ਕਰਮ ਤਿਸੁ ਬੰਧ ਹੈ ਜਨਮੇ ਮਰਤਾ ਸੋਇ।

੨ ਦੇਹਰਾ

ਜਿਨ ਮੁਝ ਕੇ ਪਹਚਾਨਿਆ ਕਰਮ ਨ ਧਰਤੈ ਕੋਇ।
ਅਘਾਇ ਰਹੈ ਹਰਿ ਦੇਖ ਕੈ ਅਵਰੁ ਚਾਹ ਨਹੀ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਈਸਰ ਕੇ ਜਾਨ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨਿ ਮਹਿ ਧਾਰ।

ਇਸਖਾਵਰ ਜਗਮ ਜਗਤਿ ਕੈ ਮੁਝ ਕੇ ਆਦਿ ਬੀਚਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਧਿਨਾਸੀ ਮੁਝ ਜਾਨ ਕੈ ਨਿਤਾ ਸਿਮਰਨਿ ਮੁਝ ਕਰੈ।

ਠਰੰਤਰਿ ਜਪੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਿਸਚਾ ਤਿਸ ਸੇ ਧਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਪੂਜਾ ਮੈਰੀ ਕਰੈ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਫਤਿ ਹੈ ਸਾਥ।

ਚਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ ਗਾਵੈ ਮੈਰੀ ਗਾਥ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਤ ਜਗਤਿ ਸੇ ਦੈਵੀ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜੋਇ।

ਦੂਜੇ ਗਯਾਨੀ ਕੀ ਗਥਾ ਅਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਆਨੀ ਮੇਰਾ ਭਫਤਿ ਗਿਆਨ ਜਗ ਕਾਦੇ ਪੂਜਨਾ।

ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੇ ਨਗਤਿ ਜੈਸਾ ਹੋਏ ਤੈਸਾ ਕਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਈਸਰ ਤੇ ਹਰਨਾ ਦੇ ਰੰਗਾ ਰੰਦ

ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਕ ਈਸਰ ਹੀ ਬਿਆਪਿਆ ਜੀ।

ਕਾਰਜ ਕਾਰਨ ਵਹੀ ਜਗ ਹੋਮ ਸਭ ਵਹੀ

ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਜਗ ਕਾ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜਾਪਿਆ ਜੀ।

ਸਮਝੀ ਬਰ ਧਿਰ ਵਹੀ ਹੋਮ ਹੋਮਾਨਦਾਰ ਵਹੀ

ਸਭੀ ਆਪ ਬਾਪਿਆ ਜੀ।

ਐਸੇ ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਜਾਨੈ ਵਹੁ ਗਿਆਨੀ ਨਹ

ਤਿਸਕੇ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਮਨਿ ਹੋ ਧ੍ਰਾਪਿਆ ਜੀ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਤੂੰ ਜਾਨਾ। ਬਿਤਾਮਾ ਜਗ ਕਾ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨਾ।

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਸੇ ਹੋਏ ਬੰਧੁ ਪਿਤਾ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਕਾਹ ਹੋ।

ਬੇਦੇ ਬਿਬੇ ਜੋ ਹੀ ਓਕਾਰ। ਸੋ ਭੀ ਸੇ ਹੋ ਅਰਜਨ ਧਾਰ।

ਤੀਨੇ ਬੇਦ ਭੀ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਸਭ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨੇ॥੩॥

ਸਭ ਕਾ ਸਾਖੀ ਮੈ ਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਭਜਨ ਜੋਗ ਸਭ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ।
 ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿਸੂਸ ਆਪਾ। ਸਰਬ ਹੋਇ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਧਾਪਿ।
 ਸਭ ਜਗ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰਪਜਤਿ ਪਾਰਬਾ। ਸਭ ਕੀ ਪੁਨੈ ਕਰੋ ਜਬਾਰਬਾ।
 ਬਹੁਰਿ ਸਭ ਲੀਨ ਆਪ ਮੈ ਕਰੋ। ਕਉਤਕ ਅਪੁਨਾ ਆਪ ਹੋ ਧਰੋ।
 ਪੂਰਨ ਸਭ ਹੂੰ ਪਾਤੋ ਜਾਨੋ। ਸਭ ਕਾ ਬੀਜ ਏਕ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨੋ।
 ਸੂਰਜ ਹੋਇ ਤਾਵੇ ਤਾਪਾ। ਬਰਬੇ ਜਲ ਮੈ ਮੇਘ ਹੋਇ ਆਪਾ।
 ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਤੇ ਪਰਗਟ ਰਹੋ। ਸੰਖਾਰੋ ਬਹੁਰਿ ਆਪ ਮੈ ਧਰੋ।
 ਸਰਬੁਨ ਅਮਰ ਮੁਝੀ ਏ ਜਾਨ। ਮਿਤ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮੁਝ ਹੋ ਪਾਨ।
 ਅਹੁਰ ਸੁਨੋ ਅਬ ਅਰਜਨ ਪੀਤ। ਧਰਮ ਅਰਬ ਨਾਮ ਕੀ ਰੀਤ।
 ਤ੍ਰਿਬਿਧ ਬਿਭਿਯਾ ਇਹ ਜਲ ਛਟਾਵੈ। ਨਰਨਿਹਾਰ ਤਿਸੁ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
 ਜੇ ਇਹੁ ਜਗ ਰਹਿ ਮੁਝ ਅੰਤੁ ਪੂਜੈ ਤਿਸਕੀ ਖਾਤ ਤਿਸੀ ਮੈ ਬੁਝੈ।
 ਸੁਮਤਿ ਨਾਮ ਇਕ ਜਗ ਹੀ ਮੀਤ। ਤਿਸ ਕਰਿ ਮੁਝ ਜਿਨ ਪੂਜਨ ਪੂਜਨ ਜੀਤਾ।
 ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਫਲੁ ਮਾਏ ਤਿਸੁ ਨੈ। ਸੁਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਉਸਕੀ।
 ਸੁਰਗ ਮਾਇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਈਦ੍ਰੀ ਭੋਗ ਬਹੁ ਭੋਗੈ ਸੋਇ।
 ਮਿਰਜਾਦਿ ਪੁੰਨ ਹੁਸ ਹੋਵੈ ਜੋਗੀ। ਅਤਿ ਸੁਖ ਭੋਗੈ ਭੋਵੈ ਜੋਗੀ।
 ਤਿਸੁ ਕਾ ਪੁੰਨ ਖੀਣ ਜਬ ਹੋਇ। ਜੂਨਿ ਮਾਨੁਸ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
 ਇਹ ਪੁਰਾਣ ਦ੍ਰਿਬਿਧ ਜੋ ਕਰੈ। ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਮਨਿ ਮੇ ਨਿਤ ਧਰੈ।
 ਸੁਰਗ ਮੈ ਜਾਇ ਬਹੁਰੇ ਭਿਖਿ ਆਵੈ। ਆਵਾਰਵਨਿ ਨਿਤ ਵਹੁ ਪਾਵੈ। 40॥
 ਸਕਾਮ ਕਲਮ ਤੇ ਨਿਤ ਲੁਖ ਲਏ। ਨਿਤ ਦੀ ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਮੈ ਰਹੈ।
 ਕਾਮਨਾ ਮਝੀ ਦੁਖ ਹੀ ਨਿਤ। ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਚਲਤਾ ਚਿਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਾਮਨਾ ਜਿਨ ਕੋ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਨਿਹਕਾਮ ਰਹੈ ਵਹੁ ਝਾਤਿ।
 ਮਨਿ ਕਾ ਰੇਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਸੁਖੀ ਰਹੈ ਵਿਚ ਜਾਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਦਾਹ ਅਰ ਅਚਲ ਬੁਧ ਕੈਸਾ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਜੋ।
 ਮੈ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਚਹੂੰ ਓਰ ਤਿਸਕੇ ਨਿਰੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸਕੀ ਅਬ ਕਲਿਆਨ ਕਉ ਫਿਰਤਾ ਵਹੈ ਮੈ ਮੀਤਾ।
 ਤਿਸਕੀ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਚੀਤਾ।

ਓ ਦੋਹਰਾ

ਜੇਸੇ ਕ੍ਰਿਹ ਧੰਨਵੰਤ ਕੇ ਪਾਹਰੂ ਚਉਕੀ ਦੇਹ।

ਤੈਸੇ ਮੈ ਹੀ ਭਗਤਿ ਕੀ ਰਖਿਆ ਨਿਤ ਕਰੇਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਨ ਪਹਰ ਤਿਸ ਕੇ ਫਿਰਉ ਐਸਾ ਮੁਝ ਕਉ ਜਾਨ।

ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਦੇਵਉ ਤੁਝ ਕਨਿਆਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸੇ ਦੇਖ ਤੂੰ ਆਪ ਤੁਝ ਰਖਿਆ ਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ।

ਰਬ ਤੈਰੇ ਪਰ ਬਿਆਪ ਸੁਨੇ ਦੇਹ ਤੁਝ ਰਾਖਤਾ ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਰੇ ਦੇਹ ਅਰ ਰਬ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਨਿਤ ਮੀਤ।

ਮਨ ਤੁਝ ਰਖਿਆ ਇਉਂ ਕਰਉ ਤਿਸੁ ਕੀਆਪੁ ਗੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਨਾਇ ਮਨਿ ਤੁਝ ਨਿਸਚਲ ਰਾਖਤਾ।

ਐਸਾ ਤੂੰ ਚਿਤਨਾਇ ਸਭ ਬਿਧ ਰਖਿਆ ਤੁਝ ਕਰੋ।

ਚੌਪਈ

ਅਬ ਦੇਵ ਉਪਾਸਕ ਕੀ ਸੁਨਿ ਬਾਤ। ਜੇ ਦੇਵਉਪਾਸਕ ਹੈ ਰੇ ਤਾਤਾ।

ਸਰਧਾ ਸੰਗੁਗਤਿ ਦੇਵੈ ਕਉ ਭੂਜੇ। ਅਪਨੇ ਫਨ ਦੇਵਤੇ ਸੁਝੇ॥ 50 ॥

ਸੇ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਨਾ। ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨਾ।

ਮੁਝੇ ਛਾਡ ਦੇਵ ਚਿਤ ਧਰੇ। ਤੇ ਚਤੁਰ ਨਾਹਿ ਭੂਲ ਕੇ ਕਰੇ।

ਕੈਸੇ ਭੂਨੇ ਵਹੁ ਪੂਜਾਰੀ। ਜੇ ਜਕੇ ਕਾ ਮੈ ਹਿਤਕਾਰੀ।

ਭੋਗਤਾ ਸਰਬ ਜਕੇ ਕਾ ਮੈ ਹੋ। ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਪਰੁ ਭਾਗ ਹੋ ਨੈ ਹੋ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਪੂਜਾ ਸਭ ਮੇਰੀ ਹੋਇ। ਮੁਝ ਪੂਜਾ ਤੇ ਖੇ ਸਭ ਕੋਇ।

ਐਸਾ ਮੁਝੇ ਪਛਾਨੇ ਨਾਹੀ। ਛਿਰਿ ਦੇਵੈ ਕੀ ਪੂਜ ਕਰਾਹੀ।

ਤਿਸ ਪੂਜਾ ਤੇ ਜਨਮੇ ਮਰੇ। ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤੇ ਭਰਮਤਿ ਫਿਰੇ।

ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਵਹੁ ਪਾਵੈ ਠੀਤ। ਤਿਨ ਪੂਜਾਰੀ ਕੀ ਇਹ ਗੀਤ।

ਯੋਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤੁਝ ਬਾਤ ਸੁਨਾਉ। ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਕਾ ਨਾਭ ਬਤਾਉ।

ਦੇਵਤਾ ਕਉ ਪੂਜੇ ਜੇ ਕੋਇ। ਸੇ ਦੇਵ ਨੇਕ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਰਹੇ ਤਹਾ ਜੈਤਾ ਪੁੰਨ ਹੋਇ। ਪੁੰਨ ਖੀਨ ਗਿਤੈ ਹੀ ਸੋਇ।
 ਪਿਤ੍ਰੇ ਕਉ ਜੋ ਪੂਜਨਹਾਰਾ। ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਮੈ ਬਸੈਬੀਚਾਰਾ।
 ਸੁਤ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋ ਪੂਜਨ ਹਾਰੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕੇ ਲੋਕੇ ਮਾਹਿ ਸਿਧਾਰੈ।
 ਜੈਸੀ ਮਹਿ ਤੈਸੀ ਇਹ ਗਤਿ। ਏਹੀ ਬਾਤ ਜਾਨੇ ਤੁਮ ਸਤਿ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਜੈ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਜੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਸੋਇ।
 ਆਰੀ ਅਰਜਨ ਕਹੈ ਤੁਝ ਬਾਤ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਪੂਜਨਹਾਰੈ ਕੀ ਗਾਤਾ।
 ਪ੍ਰਤਮਾ ਸਾਨਕ੍ਰਾਮ ਕੀ ਹੋਇ। ਅਥਵਾ ਧਾਤ ਪਖਾਣ ਕੀ ਜੋਇ।
 ਮੁਝ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਉਸ ਮੈ ਜਾਨੈ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਮਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮਾਨੈ।
 ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਗਤਿ ਪੂਜੈ ਮੁਝ ਤਾਈ। ਸਿ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਭੋਜਨ ਖਾਈ।
 ਤਿਸਕਾਰਨ ਤੈ ਹੀ ਫੁੱਤੇ ਸੁਤ। ਅਸੇ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਤਿ॥60॥
 ਜੋ ਕਠ ਕਹੈ ਆਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵੈ। ਜੋ ਹੋਮ ਵਸਤ ਆਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ।
 ਸਭੀ ਸਮ ਰਹੈ ਮੁਝ ਕੋ ਆਪ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਫਨੁ ਕਾ ਸੁਨਿ ਪਰਤਾਪ।
 ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਭਲਾ ਅਰ ਬੁਰਾ। ਇਨ ਦੋਨੋ ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਜਗ ਜੁੜਾ।
 ਤਿਨ ਬੰਧਨਿ ਤੈ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੈ। ਮੁਕਤਿ ਆਸਨ ਮਹਿ ਨਿਸਦਿਨ ਸੋਵੈ।
 ਜਿਸ ਗਤਿ ਕੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਹਿ। ਸੋ ਗਤਿ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਭੀ ਪਾਹਿ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ -

ਅਥ ਆਰੀ ਫੁਨਿ ਟੀਕਾਕਾਰ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਅਰਥ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰ।
 ਜੈਕੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੈ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਕੇ ਮੂਲ ਨ ਜਾਨੈ।
 ਸੋ ਤੋ ਅਧਮ ਪੁਰਖ ਹੀ ਭੋਗੀ। ਉਤਮ ਗਿਆਨੀ ਮਛਮ ਜੋਗੀ।
 ਅਧਮ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪ੍ਰਤਮ ਦੀਜੈ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਹ ਕੀਜੈ।
 ਜਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤਮਾ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਸਹਜੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਚਿਤ ਧਰੈ।
 ਕਰਮ ਜੋਗ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਸੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ।
 ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਤਮਾ ਕੀ ਸੁਨਿ ਬਾਤਾ। ਖੇਦੇ ਮਾਹਿ ਕਹੀ ਇਹ ਗਾਥਾ।
 ਜਬ ਸਤਿ ਜੁਗ ਕਾ ਜੁਗ ਪੂਰਨ ਭਇਆ। ਤੇਤਾ ਜੁਗ ਨਾਮੁ ਤਬ ਕਹਯਾ।
 ਜਬ ਬੁਧ ਮਨੀਨ ਠਹਰੇ ਕੀ ਏਈ। ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਅਪਨੀ ਤਿਹ ਖੇਈ।
 ਸਰੂਪ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਭੂਨ ਵਹੁ ਕਈ। ਪ੍ਰਭ ਖੋਜਨ ਤੇ ਨਹਿਨਿਧ ਲਈ।
 ਜੋ ਕੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗਿਆਨ ਬਤਾਵੈ। ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਗਿਆਨ ਨ ਆਵੈ।
 ਕਰਮ ਜੋਗ ਕਰੈ ਵਹੁ ਨਾਹੀ। ਕਹੈ ਅਉਧ ਅਨਪ ਸੀ ਆਹੀ॥61॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚੁਲ੍ਹਤ ਜਬ ਫਿਰੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮੇ ਖਚਨ ਇਹੁ ਕਰੈ।
 ਧਾਤ ਪਖਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਬਿਚਾਰੈ।
 ਚਿਰੰਕਾਨ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਕਰਾ। ਐਸਾ ਤਿਨ ਤਬ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰਾ।
 ਕਹੈ ਰਿਦੈ ਮੈ ਐਸੀ ਬਾਤ । ਪ੍ਰਿਤਮ ਕਿਆ ਪੂਜੈ ਹਮ ਤਾਤਾ॥ 70 ॥
 ਨੇਤ੍ਰ ਨਾਸ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਮਾਹੀ। ਸੋ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮੁਝ ਸੇ ਆਹੀ।
 ਮੁਖ ਜੀ ਸਜੈ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਆਹੀ। ਸੋ ਨਿਤਵਹੁ ਭੀ ਮੁਝ ਬਪੁ ਸੇ ਆਹੀ।
 ਜੇ ਕਛੁ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਮੈ ਮੁਝ ਦੇਖਾ। ਵਸੇਖ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਪੇਸ਼ੀ।
 ਵਹੁ ਬੇਨੈ ਨਾਹੀ ਜਗਾ ਯੁਮਟਾਵੈ। ਮੈ ਚੈਤਨ ਜੋ ਸਭ ਕੇ ਪਾਣੀ।
 ਜਬ ਚੈਤਨ ਤਿਨ ਦੇਖੈ ਮਾਨਿਆ। ਸਾਖੀ ਜਗ ਮੈ ਚੈਤਨ ਜਾਨਿਆ।
 ਕਹੈ ਸਭੀ ਕਛੁ ਮੁਝ ਸੇ ਆਹੀ। ਜੈਸੇ ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਸਭ ਕਛੁ ਨਹੀ।
 ਜਗ ਆਪ ਮੈ ਸੁਪਨਾ ਰਹਿ ਜਾਨੈ। ਦੇਖਨ ਹਾਰ ਆਪ ਕੇ ਮਾਨੈ।
 ਤਬ ਆਪੁਨਾ ਸਰੂਪ ਤਿਹ ਪਾਇਆ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਰਹਿ ਭਰਸ਼ ਕਵਾਇਆ।
 ਤਿਸ ਇਸ਼ਟਾਤ ਬਹੁਰਿ ਆਬ ਕਰੇ। ਜੈਸੇ ਸਾਖ ਬੈਦ ਮੈ ਨਹੈ।
 ਨੂੰਜ ਦੁਖ ਜੋ ਮੁਖ ਕੇ ਹੋਇ। ਤੇ ਢਾ ਮੁਖ ਹੋਵੈ ਤਬ ਹੋਇ।
 ਵੈਦ ਤਿਨ ਕੋਇ ਇਹ ਜੁਗ ਬਿਤਾਵੈ। ਫਿਰ ਮਾਸ ਦਰਪਨ ਦਿਖਲਾਵੈ।
 ਦਰਪਨ ਦੇਖ ਵਹੁ ਮੁਖ ਕੇ ਭਰੈ। ਐਸੀ ਕਿਰਤਿ ਤਬੀ ਚਿਤ ਧਰੈ।
 ਤਬ ਮੁਖਿ ਤਿਨਕਾ ਸੀਧਾ ਹੋਇ। ਜੈਸਾ ਸਾ ਪਾਵੈ ਹੀ ਸੋਇ।
 ਤਿਉ ਮਲੀਨ ਰਿਦਾ ਜਿਨ ਹੋਇ। ਗਿਆਨ ਸਾਤਨ ਸਮਝੈ ਸੋਇ।
 ਕਰਮ ਜੋਗ ਪਰਚਿਤ ਨ ਧਰੈ। ਮੇਹੁ ਨੇਭ ਮਹਿ ਨਿਸ਼ਦਿਨ ਪਰੈ।
 ਤਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਪੂਜਨ ਕਹੀਐ। ਬੈਦਨ ਮਾਹਿ ਇਹੁ ਬਾਤ ਨਹੀਐ।
 ਖਰਜਨ ਸੋ ਸੁਨਿ ਮੋਹ ਤਿ ਭਇਆ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਪੂਜਨ ਜਬ ਹਰਿ ਕਹਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਦੈਵ ਉਪਾਸਕ ਸਾਬ ਵੇਹੁ ਭਾਵ ਮੈ ਨਾ ਕਰੈ।

ਸਭ ਕੇ ਏਕ ਸਮਾਨ ਐਸੇ ਮਨਿ ਆਪੁਨੇ ਧਰੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਮੁਝ ਕਿਸੀ ਮਿਉ ਵੇਹੁ ਨ ਕਾਹੁ ਸਾਬ।

ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਿਨ ਕਰੈ ਬੈਦ ਕਹੈ ਤਿਹ ਹਾਬ।

ਦੇਹਰਾ

ਹੈ ਅਚਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਜੈ ਕੋ ਮੂਰਖ ਅਗ।
ਬੁਰੈ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਤਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਿਸੈ ਸਮੈ ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕੋ ਜਪਤਾ ਸੋਇ।
ਮੁਖਹੁ ਕਹੈ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਸੇ ਗੋਸਾ ਤੇਸਾ ਤੋਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਤੂੰ ਜਾਨ ਹੈ ਅਰਜਨ ਪਰਧਾਨ।
ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਮੁਝ ਹਿਥੇ ਸੋਈ ਸਾਧ ਪਛਾਨ। 84 ॥

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਸਕਾ ਅਬ ਦਿਸਟਾਤ ਸੁਨਿਜੈ ਸਾਈ ਗਨ ਵੇਰ।
ਜਬ ਖੁਸ ਪਹੁੰਚੈਟੁਕ ਅਨਾਨਿ ਜਲਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬੇਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਤੇ ਪਾਪ ਜੋਇ ਸਭ ਨਾਸ।
ਤਾਤਕਾਲ ਮੁਝ ਭਜਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ਮੁਝ ਸੇਖਾਸ।

ਸੋਰਠਾ

ਹੇ ਭੁੰਝੇ ਸੁਤ ਜਾਨ ਨਾਸਨ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਾ।
ਭਟਕੇ ਉਪਜੈ ਗਿਯਾਨ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਣੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਪਾਪ ਜੋਨ ਜੋ ਆਹਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੂਦ੍ਰ ਬੈਸ ਭੀ।
ਵਹੁ ਭੀ ਮੁਕਤੇ ਜਾਨ ਜਬ ਮੁਝ ਕਰੈ ਉਪਾਸਨਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਤੇ ਭੀ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਹਿ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਆਵਤੈ।
ਪੁੰਨ ਜਨਮ ਕੋ ਆਹਿ ਖੜ੍ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਾਜ ਰਿਖਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਨ ਕਿਰਤਾਰਬ ਹੋਵਨਾ ਕਿਯਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਮੀਤ।
ਅਰਜਨ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਉਤਮ ਧਰ ਤੂੰ ਚੀਤ। 90 ॥

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਖ ਹੀ ਅਲਪ ਇਸ ਦੇਹ ਮੈ ਤਾਕੇ ਕਿਰਿਆ ਜਾਨ।

ਸਦਾ ਰਹੇ ਮੁਝ ਭਜਨ ਮੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਪਾਵੈ ਗਿਆਨ।

ਚੌਰਛਾ

ਮਨਿ ਨਾ ਨਿਸਰਾ ਮੁਝ ਨਿਖੇ ਏਹੀ ਭਜਨ ਭੂੰ ਜਾਨ।

ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਤੂੰ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖੇ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਤ ਪ੍ਰਭਾਕ ਮੁਝ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖੇ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।

ਜੇਸੇ ਜਨ ਸਿਉ ਜਨ ਮਿਲੈ ਤਿਉ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਮਿਲਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਨਵਮੇ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਨ ਭਇਆ। ਰਿਦਿਆ ਨਾਮੁ ਰਾਜ ਤਿਹ ਕਹਿਆ।

ਜੇਕੇ ਸੁਨੈ ਆਰੁ ਮਨਮੋ ਧਾਰੈ। ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਅਤਿ ਹੀ ਪਿਆਰੈ।

ਧਿਆਵਨਹਾਰ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਪ। ਜਹੈ ਵਹੀ ਸਭ ਅਪੁਨਾ ਜਾਪ।

ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭੀ ਕਛੁ ਆਪ। ਬਾਜੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਰਚਿਆ ਬਿਆਪ।

ਬਾਜੀ ਬਾਜੀਗਰ ਹੀ ਏਕ। ਤਿਸ ਏਕ ਸੋ ਹੋਇ ਅਨੈਕ॥85॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪ ਨਿਖਤੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਅੰ ਜੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਰਾਜ ਗੁਹਜ ਜੇਕੋ ਨਾਮ ਨਵਮੇ ਅਧਿਆਇ॥9॥

ਅਥ ਇਸ ਨਾਮਹਾਤਮ ਚਰਿਤਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਬ ਨਵਮੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾ ਤਨੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ।

ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈ ਏਹ ਸੂਦ੍ਰ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਓਸ ਨਾ ਭਾਉਸਰਮਾ ਥਾ। ਮਾਸ ਅਹਾਰੀ

ਮਦ ਪੀਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਮਰਾ ਪਾਪੀ ਥਾ। ਅਰ ਚੋਰੀ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਪਰਾਈਆ

ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਭੋਗਤਾ ਥਾ। ਕੂਕ ਕੁਸਾਖ ਬੋਲਤਾ ਥਾ। ਐਸੀ ਐਸੀ ਰੀਤ ਕੈ ਬਹੁਤ ਪਾਪ

ਬਹੁਤ ਅਧਰਮ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨੁ ਐਸੇ ਗੀ ਮਹਿ ਕਹਿਆ। ਤਖ ਮਹਿ ਕੈ

ਪ੍ਰੇਤ ਭਇਆ। ਸੋ ਏਕ ਤਾਰਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਮੈ ਰਹੈ। ਐਸੇ ਗੀ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਪਤਿ

ਗ੍ਰਿਹਦਾਨ ਲੈ। ਓਹੁ ਦਾਨ ਲੈਏ ਅਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਆਨ ਦੇਵੈ। ਸੋ ਉਸ ਗੀ

ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਡੀ ਸੁਮ ਥੀ। ਕਛੁ ਉਸ ਧਨ ਮੈ ਖਰਚੇ ਨਾਹੀ। ਤਖ ਇਨ ਦੋਨੋ ਕੈ

ਭੀ ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟੈ। ਤਖ ਏ ਦੋਨੋ ਭੀ ਪਿਸਾਚ ਭਏ। ਸੋ ਏਹ ਭੀ ਉਸੀ ਤਾਰਕੇ

ਬ੍ਰਿਛ ਮੈ ਰਹੈ। ਜਿਸ ਮੇ ਓਹ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰੇਤ ਰਤਾ ਥਾ। ਤਖ ਓਹੁ ਪਿਸਾਚਲੀ ਬੋਲੀ।

ਘਰੇ ਪੁਰਖ ਪਿਸਾਚ ਤੁਝ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ। ਤਬ ਪਿਸਾਚ
ਬੋਲਿਆ ਹਾਂ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ। ਤਬ ਪਿਸਾਚਨੀ ਬੋਲੀ। ਘਰੇ ਪਿਸਾਚ
ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਉਨ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕੀਆ ਥਾ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ
ਹੈ। ਸੇ ਪੁਝ ਕਉ ਕਹੈ। ਵਹੁ ਕਰਮ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਉਨ ਕੀਆ ਥਾ। ਅਰ
ਅਧਿਆਤਮ ਗਿਆਨ ਕਉਨ ਥਾ। ਅਰ ਓਹੁ ਕਰਮ ਕਉਨ ਥੇ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਪਹਲੇ
ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਏਹ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਬਨਜਾਨਤੇ ਪੁਛੀ। ਸੇ
ਗੀਤਾ ਕੇ ਘਾਏ ਸਨੇਕ ਸੇ ਹੈ। ਸੇ ਏਹ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਪਿਸਾਚਨੀ ਨੇ ਪਿਸਾਚ ਕਉ
ਅਨਜਾਨਤੇ ਪੁਛੀ। ਇਤਨਾ ਇਸ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਸੇ ਜੁਨਿ ਏ ਏਕ ਤਾਰ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤੇ
ਪ੍ਰੇਤ ਨਿਰਮਾ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਿਆ। ਅਗੇ ਪਿਆਚਨੀ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਵਚਨ ਫਿਰ ਤੂੰ
ਕਹੁ। ਜੇ ਤੈ ਨੇ ਅਥ ਕਹੈ ਥੇ। ਤਬ ਪਿਆਚਨੀ ਬੋਲੀ। ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਤੁਝ
ਕਉ ਏਹ ਤੀਨੋਂ ਵਚਨ ਕਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਆਪੁਨੇ ਪੁਰਖ ਨਹੀਂ ਪੁਛਤੀ ਥੀ। ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਕਰਮ ਕਉਨ ਥੇ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨਾ
ਸੁਨਤਾ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰੇਤ ਕੇ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟਿਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਤੀਨ ਵਾਰ ਵਚਨ ਕਹੈ।
ਸੇ ਏਹ ਆਪਾ ਸਨੇਕੁ ਗੀਤਾ ਨਾ ਨਵ ਮੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਸੇਈ ਇਸ ਪਿਸਾਚ
ਪਿਸਾਚ ਕਉ ਪੁਛੀ। ਤਬ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਤੀਨੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ।
ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਫੁੰਨ ਗਈ। ਤਬ ਦੇਵਤਿਆ ਨੇ ਆਗੇ
ਤੈ ਰੋਕੇ। ਦੇਵਤਾ ਬੋਲੇ। ਇਨੋਂ ਨੇ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਅਰ
ਨਾਰਾਇਣ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਲਗਤਿ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕਛੁ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਭੀ ਨਹੀਂ
ਕੀਆ। ਏਹ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਵਈਫੁੰਨ ਕਉ ਚਲੇ ਹੈ। ਤਬ ਅਉਰ ਦੇਵਤਾ ਬੋਲੇ।
ਏਹ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਵਈਫੁੰਨ ਚਲੇ ਹੈ। ਇਨ ਕੋ ਜਾਣੇ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਉਹ
ਤੀਨੋਂ ਵਈਫੁੰਨ ਗਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤਾਵੇ
ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੇ ਤੂਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਜਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ

ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਤੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਰੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ

ਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਵਮੇ ਅਧਿਆਇ ॥੭॥

ਆਰੀ ਦਸਵਾਂ ਚਲਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਤੁਝ ਆਖੇ ਇਹੁ ਰੀਤ।

ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੁਨਨੇ ਕੀਝ ਤੁਝ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੁਝ ਕਲਿਆਨ ਨਮਿਤਿ ਕੇ ਮੈ ਅਪੁਨਾ ਕਹੈ ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੁਦ੍ਰ ਅਰ ਦੇਵਤਾਨ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਜਾਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਤੈ ਆਇ ਰਿਖ ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨ ਜਾਨਤੇ।

ਰਿਖੀ ਅਰ ਦੇਵ ਮਨੁਖ ਸਭ ਉਪਜੇ ਹੈ ਮੁਝੀ ਸਿਉ।

ਚੌਪਈ

ਇਹ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਸਭ ਮਾਨੈ। ਕਾਰਜ ਕਾਰਨਿ ਜਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ।

ਜੇ ਸੁਤ ਪਿਤ ਤੇ ਉਪਜਤਿ ਭਾਇਓ। ਪਿਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੈ ਨਹੀ ਲਕਿਓ।

ਸਰਬ ਮਈ ਜੇ ਮੈ ਉਪਜਾਇਆ। ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਿਸੀ ਨਹੀ ਪਾਇਆ।

ਇਤ ਕਾਰਨ ਸਭ ਦੇਵ ਰਿਖੀਸਹਿ। ਨਹਿ ਜਾਨਤਿ ਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਈਸਹਿ।

ਅਬ ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਤਿਸਕੈ ਸੁਨਤੇ ਮਿਟੈ ਸੀਤਾਪ।

ਜਨਮ ਰਹਤ ਜੇ ਮੁਝ ਕੈ ਜਾਨੈ। ਸਭ ਲੋਕੋ ਰਾ ਈਸਰ ਮਾਨੈ।

ਜਿਨ ਹਉ ਐਸਾ ਜਗ ਮਹਿ ਜਾਨਿਆ। ਮੁਕਤਾ ਪਾਪ ਤੇ ਵਹੀ ਪਛਾਣਿਆ।

ਤੀਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੈ ਨਛਣ ਮਾਹਿ। ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਗਲੇ ਵਰਤਾਹਿ।

ਹਉ ਤੀਸੇ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਭਾਈ। ਤੀਸੇ ਜੁਗਤਿ ਕਹੈ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

ਛੰਦ

ਬੁਧ ਗਿਆਨ ਮੇਹ ਅਰਪਿਆ ਈਦ੍ਰੀ ਜੀਤਨ ਬੇਨਨ ਸਤਿ।

ਉਪਜਨ ਖਪਨ ਨਿਰਭੈ ਅਰਪੀਤਾ ਦਇਆ ਸੰਤੋਖ ਅਰੁ ਸਮਤਾ ਮਤਿ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਅਰਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਜਸ ਅਪਜਸ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਮਮਤਿ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਅਰ ਰੋਗ ਦੇਖ ਅਰੰਕਾਰ ਨੇਭ ਮਤਿ ਸਰ ਅਰ ਜਤ।

ਤੀਸਵੀ ਨਿਦਿਆ ਇਹ ਸਭ ਨਛਨ ਇਸ਼ ਮਾਹਿ ਸਭ ਦੇਹ ਵਹਤਤ।

ਮੈ ਨਿਆਰਾ ਤੀਸੇ ਤੇ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ ਕੀ ਐਸੀ ਗਤਿ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਅਬ ਜਾਨੈ ਤੂੰ ਮੀਤ। ਮੁਝ ਬਾਤ ਧਾਰ ਚੀਤ।
ਹਉ ਪੁਰਖ ਅਪਰ ਅਪਾਰ। ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਜਿਓ ਮੁਝ ਤੇ ਯਾਰ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜਿਓ ਜਬ ਮੀਤ। ਮਨ ਸਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀ ਤਿਨ ਕੀਤ।
ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਉਪਜਤ ਭਈ। ਮੁਨ ਚਾਰ ਉਤਪਤਿ ਲਈ।
ਤਿਨਹੂੰ ਸਿਰਜਿਓ ਸੰਸਾਰ। ਸਭ ਮੁਝੀ ਸਿਉ ਬੀਚਾਰ।
ਸਭ ਅੰਸ ਮੇਰੀ ਜਾਨ। ਸਭ ਕਾ ਬੀਜ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨ।
ਜਿਨ ਏਹ ਬਿਦੈ ਜਾਨੀ ਬਾਤ। ਤਿਨ ਨੇਗ ਪਾਇਆ ਤਾਤ।
ਇਸ ਬਿਖੈ ਸੰਸਾਰ ਨਾਹਿ। ਉਪਜਾਵਨਿ ਹਾਰ ਸਭ ਕਾ ਮੈ ਆਹਿ।
ਮੁਝ ਫੁੰਡਾਰ ਕੀ ਹੈ ਗੀਤ। ਤਿਸਕਾ ਰਜ ਮਾਟੀ ਕੀਤਾ।
ਭਾਜਨ ਮਾਟੀ ਭੀ ਹੀ ਸਿਉ ਧਰੀ। ਮਾਟੀ ਬਾਝ ਕਛੁ ਨ ਕਰੀ।
ਮੈ ਤਿਸੁ ਨਿਘਾਈ ਨਾਹਿ। ਸਭ ਲੋਕੋ ਕੇ ਉਪਜਾਹਿ।
ਦੁਤੀਏ ਚਹਤਿ ਸਭ ਭਿਛਿਛੁ ਕੀਆ। ਮੁਝ ਇਛੁ ਤੇ ਸਭ ਵਾਇਆ।
ਜੇ ਕੇ ਅੰਸਾ ਮੁਝ ਕੇ ਕਰੈ। ਸੇ ਨਰੁ ਬਿਘਾਨੀ ਮੇਰੇ ਘਰੈ।
ਇਹ ਜਾਨ ਸਿਮਰੈ ਮੋਹਿ। ਨਿਤ ਸੰਜੁਗਤਿ ਸਰਪਾ ਹੋਇ।
ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੈ ਮੀਤ। ਨਿਸਦਿਨ ਭਜਨ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਵਹੁ ਕਰਤੈ ਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤ।
ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਨਿਸਚਨ ਰਾਖੇ ਤਾਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਨਤ ਭਈ ਤਿਹ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਬਾਤ ਸਿਉ।
ਸੰਸਾਰ ਬਾਤ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ਜਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਤਿਨ ਸੋ ਰਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਪਸ ਮਹਿ ਇਕਤੁ ਹੋਇ ਕਰਹਿ ਕਥਾ ਮੁਝ ਠੀਤ।
ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਾ ਮੋਹਿ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਮੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਨ ਨਰੋ ਕੀ ਮੁਝ ਮੈ ਬਢਤੀ ਜਾਇ।
ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਸਿਮਰਤੈ ਸੋ ਅਤਿ ਨਉਨਿਧ ਪਾਇ॥ 13॥

ਦੇਹਰਾ

ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਮੈ ਤਿਨੇ ਪਰ ਦੇਵੇ ਤਿਹ ਬੁਧ ਜੋਗ।

ਜਿਸ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਮੁਝ ਪਾਵਤੇ ਆਵੇ ਮੇਰੇ ਨੌਕ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿਨਿ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਮੈ ਕਰਉ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ।

ਤਿਨ ਕੇ ਘਟਿ ਮੈ ਗਿਆਨ ਦੀਪ ਤੂੰ ਪਰ ਕਾਜੀ ਜਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਸ ਤੇ ਜੀਵ ਬੁਧ ਸਹਜੇ ਕਨਤਿ ਹੋਇ ਜਾਇ।

ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਵਹੁ ਹੋਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕੇ ਪਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਅਰਜਨ ਬਾਰਤਾ ਬੋਲੈ ਹੈ ਭਗਵਾਨ।

ਏਕ ਬੈਠਤੀ ਮੈ ਕਰੋ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਕਾਨ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ-

ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੁਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਸੇ ਤੈਰਾ ਰੂਪ।

ਪਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤੈਰਾ ਨਾਮੁ। ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਜਿਸ ਮੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ।

ਤੁਮ ਰਾ ਹਾਮ ਸਭ ਹੂੰ ਤੈ ਪਰੈ। ਤੁਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਹਰੈ।

ਤੀਰਥ ਸਕਲ ਗੰਗਾ ਤੇ ਆਦਿ। ਤੁਥੈ ਚਰਨੈ ਤੇ ਉਪਜਾਦਿ।

ਐਸੇ ਹੋ ਤੁਮ ਪਰਮ ਧੀਵਿਤੁ। ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਸਰਬ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ।

ਪੁਰਾਤਨ ਅਰੁ ਪਹਿਲਿਓ ਤੈ ਪਹਨੈ। ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕਲਮਲ ਟਨੈ॥20॥

ਦਿਬ ਪੁਰਖ ਦੇਵਨ ਕੈ ਦੇਵ। ਅਜਨਮ ਅਜਾਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬੇਵ।

ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਰਿਖੇ ਤੇ ਸੁਨੀਸ ਬਿਆਸ ਦੇਵ ਨਾਰਦ ਜੀ ਭਨੀ।

ਸਭ ਰਿਖ ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੈ। ਏਤੀ ਕਹੈ ਜੈਤੀ ਬੁਧ ਨਹੀ।

ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਬੇਬੈਤ। ਵਰਨ ਨ ਸਕੈ ਸਿਧ ਅਰ ਸੰਤ।

ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪੇ ਕਹੇ। ਜੈਸੇ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਨ ਤੁਮ ਅਹੇ।

ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਪਰਤਾਪ। ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਨਹੀ ਜਾਨਤਿ ਆਪ।

ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਉਪਜਾਵਨਹਾਰ ਸੇ ਤੁਮ ਕੈ ਮਾਨੇ।

ਹੈ ਈਸਰ ਹੈ ਦੇਵਨ ਕੈ ਦੇਵ। ਅਪੁਨੈ ਪਰਤਾਪ ਕਾ ਆਖੇ ਭੇਵ

ਅਪੁਨੀ ਦਿਬ ਬਿਭੂਤ ਮੁਝ ਕਹੇ। ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਜਿਸ ਮੈ ਨਿਤ ਰਹੇ।

ਹੇ ਮਹਾ ਜੋਗਿ ਮੁਝੇ ਬਤਾਵਹੁ। ਦਿਬ ਨਉਰ ਅਪੁਨਾ ਮੁਝੇ ਸਨਾਵਹੁ।
ਤਿਸੀ ਨਉਰ ਸੇ ਤੁਝ ਨੇ ਪਾਵੇ। ਸਦਾ ਸਰਬ ਦਾਤੁਝੇ ਧਿਆਵੇ।
ਏਹੋਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜੇ ਪਸਰਿਆ ਦੇਖੇ। ਏਹੁ ਬਿਭੂਤ ਸਭ ਤੁਮਹੀ ਪੇਖੇ।
ਵਿਭੂਤ ਪਰਤਾਪ ਤੁਮ ਦੇਖਿਆ ਚਾਹੇ। ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਹਰਪ ਉਪਜਾਵੇ।
ਇਹ ਬਚਨ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਆਖੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਭਾਖੇ।
ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਨਿ ਮੁਝ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਇ। ਅਪੁਨੀ ਵਿਭੂਤ ਕਹੀਐ ਵੀ ਸੋਇ।
ਜਬ ਅਰਜਨ ਗੋਸੀ ਅਰਦਾਸ। ਕਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਠੇਸਵ ਪਾਸ।
ਤਬ ਠੇਸਵ ਅਰਜਨ ਕੇ ਕਹੀ। ਕੁਰਬੰਸੀਓ ਮੈ ਤੂੰ ਉਤਮ ਅਹੀ।
ਅਪੁਨੀ ਵਿਭੂਤ ਮੈ ਤੁਝ ਕੇ ਆਖੇ। ਦਿਬ ਪਰਧਾਨ ਬਾਤ ਮੈ ਭਾਖੇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਕਛੁ ਹੋਇ।
ਦਿਬ ਪਰਧਾਨ ਬਿਭੂਤ ਜੇ ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਤਿਸਰਾ ਇਹੁ ਵਿਸਟਾਰ ਜਿਉ ਭੂਪਤਿ ਕੇ ਦੇਸ ਮੇ।
ਮਾਨੁਖ ਹੋਇ ਤਹੁ ਭਾਤ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਤਿਨ ਮਹਿ ਅਲਪ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਨ ਅਲਪੇ ਸਿਉ ਏਕ ਏਕ ਲੀਜੇ ਪੁਰਖ ਪਰਧਾਨ।
ਨਿਪਟਿ ਅਲਪ ਪਰਧਾਨ ਠਰ ਤਿਨਾ ਸਉ ਨਿਕਸੇ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਜੇ ਹੀ ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਭਾਖੇ ਅਲਪ ਬਿਭੂਤਾ। ਸਰਬ ਬਿਰੰਤਰਿ ਮੈ ਵਸਾ ਜਿਉ ਮਨਾ ਕਿਉ ਮੈ ਸੂਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀਆ ਕਾ ਆਤਮਾ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੇ ਮੀਤ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਸਭ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮੁਝ ਕੇ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਬਿਭੂਤ ਦਿਬ ਪਰਧਾਨ ਅਬ ਪਾਰਬ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹੇ।
ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਮਨਿ ਮੈ ਮਾਨ ਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ ਕੀ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਾਰਹ ਸੂਰਜ ਕੇ ਬਿਧੀ ਵਿਗਨ ਭਾਨ ਜਿਹ ਮਾਨ।

ਵਹੁ ਪਰਕਾਸੇ ਪੁਪ ਸੇ ਜੋ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਪਰਭਾਸ ਕਰ ਨਿਹਾਰੇ ਜੈਤੈ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ।

ਰਵਿ ਤਿਨ ਮਹਿ ਮੁਝੇ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਅਹਜਨ ਅਬ ਅਹਿਓ ਸੁਨਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਠਾਈ ਨਿਖਤ੍ਰੇ ਮਾਹਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਮੁਝ ਠੋ ਜਾਨ ਤੂੰ।

ਉਨ ਚਾਸ ਪਵਨ ਕੈ ਮਾਹਿ ਮਹੀਚ ਪਵਨ ਹੈ ਠਾਮੁ ਤੂੰ।

ਸੋਰਠਾ

ਦਾਰੇ ਬੇਦੇ ਮਾਹਿ ਸਿਆਮ ਵੈਦ ਹੀ ਆਪ ਹੋ।

ਰੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵ ਜੋ ਮਾਹਿ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਹੋਤਿਨੇ ਸੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰ ਕੈ ਮਾਹਿ ਮਨਿ ਰਾਜਾ ਹੈ ਮੁਝ ਸਰੂਪ।

ਜਹਾ ਚੇਤਨ ਤਾ ਮੂਨੀ ਮਾਹਿ ਸੇ ਚੇਤਨਤਾ ਹੈ ਮੁਝ ਰੂਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਯਾਰਹਰੁ ਕੂੰ ਮਾਹਿ ਸੰਤਰ ਮੇਰਾ ਠਾਮ ਹੈ।

ਰਾਮਸ ਜੋਨਿ ਜੋ ਠੀਚ ਸੇ ਭੁਬੈਰ ਹੋ ਤਿਨੇ ਮੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਯਾਤ ਬਿਸੇ ਮੇ ਅਣਨਿ ਹੋ ਅਰ ਯਾਤਤੋ ਹਿਥੇ ਸੁਧੈ।

ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਪ੍ਰੋਹਤੋ ਕੈ ਬਿਥੇ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੇ ਫੇਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੈਨਾ ਕੇ ਠਾਇਕੇ ਬਿਥੇ ਸਿਆਮ ਕਾਤਕ ਮੁਝ ਜਾਨਾ।

ਸਲਨ ਸਰੋਵਰ ਕੈ ਬਿਥੇ ਸਾਗਰ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਭਿਫੁ ਰਿਖ ਹੋ ਮੇ ਚਿਥੇ ਸੇ ਅਰ ਬਾਣੀ ਸੇ ਚੰਗੀਕਾਰ।

ਸਭ ਇਸ ਥਾਵਰ ਕੈ ਬਿਥੇ ਹੀਮਾਚਲ ਮੁਝੇ ਬੀਚਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਰਾਧੇ ਜੋ ਮੁਝ ਜਲਤਿ ਮੈ ਘੋਸਾ ਹੋਤਿਨ ਮਾਰਿ
~~ਸੁਖਾਸ-ਸੁਖਾਸ~~ ਸੁਖਾਸ ਸੁਖਾਸ ਜੋ ਸਿਮਰਿ ਤੇ ਸੋਈ ਜਪ ਮੈ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਿਪਲ ਖਿਛੇ ਕੈ ਸਿਥੇ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ ਮੀਤ।
ਹੀਧ੍ਰੋ ਮਾਰਿ ਮੈ ਚਿਤਰਬ ਖੈਸੇ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਿਥੇ ਖਿਥੇ ਮੈ ਕਪਲਹੋ ਨਾਰਦ ਹੋ ਰਿਖ ਮਾਰਿ।
ਰਾਨੇ ਮਾਰਿ ਤੁਰੰਤ ਜੋ ਸੋਵਹੁ ਅਸਵ ਮੈ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਘੋਰਵਤ ਹੋ ਗਜੇ ਮਾਰਿ ਨਰੁ ਮੈ ਹਾਜ ਸਰੂਪ।
ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਜੋ ਭੂਪ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਆਸਥੇ ਖਿਥੇ ਮੈ ਵਜ੍ਹ ਹੋ ਰਾਮ ਧੈਨ ਗਏ ਮਾਰਿ।
ਪੂਜਾ ਕੋ ਉਪਜਾਹਿ ਮੈ ਰਾਮ ਰੂਪ ਮੁਝ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਾਸਕ ਝਰਪੋ ਕੈ ਖਿਥੇ ਨਾਥੋ ਮਾਰਿ ਮੈ ਸੈਸਾ।
ਜਲ ਖਿਥੇ ਮੈ ਵਰਨ ਹੋ ਸੈਸਾ ਪੁਰਖ ਮੈ ਬਸੇਖਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਭੰਡਵਾਲਿਓ ਕੈ ਮਾਰਿ ਜਮ ਜਾਨੈ ਤੁਮ ਮੁਝੀ ਟੋ।
ਸਕਨ ਦਈਤ ਜੋ ਆਹਿ ਤਿਨ ਤੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਦਨਾਇ ਮੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਿਠੇ ਮਾਰਿ ਮੈ ਸਿੰਘ ਹੋ ਕਾਨ ਰੂਪ ਮੁਝ ਜਾਨ।
ਪੰਥੇਰੁ ਮਾਰਿ ਜੋ ਗਰਜ ਹੈ ਵਹੁ ਮੂਰਤਿ ਮੁਝ ਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀਓ ਖਿਥੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਣਤ੍ਰ ਸੋਰਾ ਨਾਮ।
ਮਛੇ ਮਾਰਿ ਮੈ ਮਾਗਰਮਛੁ ਨ ਦੋਓ ਗਫਾ ਜਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਕਰਤਾ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ।

ਆਦਿ ਭੈਤ ਖਰੁ ਮਹਿ ਮੈ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨ।

ਚੋਖਣੀ।

ਅਧਿਆਤਮ ਭਇਆ ਮਾਹਿ। ਅਧਿਆਤਮ ਅਰਥ ਕਹੈ ਪ੍ਰਕਟਾਹਿ।
ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੈ ਜੇ ਤਤੁ ਵਿਆਪਿਆ। ਅਧਿਆਤਮ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ ਤਿਸ ਜਾਪਿਆ।
ਸਭ ਤੇ ਨ੍ਰਿਮਟਿ ਅਧਿਆਤਮ ਜਾਨ। ਠਾਕੁਰ ਅਧਿਆਤਮ ਕੇ ਮਾਨ।
ਝਗੜਾ ਕਰਨਿ ਹਾਰਹਿ ਮਾਹਿ। ਜੇ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕਰਾਹਿ।
ਓਹੁ ਫੋਸਟ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ। ਅਰਾ ਅਖਰ ਹੈ ਮੁਝੇ ਸਰੂਪ।
ਵਿਆ ਕਰਨੋ ਮਾਹਿ ਦੁੰਦ ਸਮਾਸਾ। ਸਤੁ ਕਾਨ ਮੈ ਹੋ ਪਰਕਾਸਾ।
ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਬਿਸਵਾ ਮੈ ਹੋ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਮੈ ਨੈ ਦੋ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਥੈ ਸਾਤੋ ਮੈ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਕੋਰਤ ਨਖਮੀ ਸੁਸਤੀ ਮੈਤ੍ਰੀ।
ਸਿਮਰਤਿ ਬੁਧਿ ਧ੍ਰਿਤ ਅਰਥਿਮਾ। ਏਹ ਸਾਤੋ ਮੈ ਆਪ ਕੇ ਗਣਾ।
ਦਾਇਤ੍ਰੀ ਛੋਹੈ ਮਾਹਿ ਮੁਝ ਜਾਣਾ। ਮੰਝਰ ਮਾਸੇ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨ।
ਗੁਤ ਮਾਹਿ ਖਸੀਤ ਮੁਝ ਜਾਨ। ਉਦਮ ਬਿਥੈ ਗਿਆਨ ਦੁੰਦਮ ਜਾਨ।
ਕਪਟੇ ਬਿਥੈ ਜੁਆ ਮੈ ਆਪ। ਦਿਜੇ ਬਿਥੈ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।
ਦਹਾ ਦੇਲ ਜੁਪ ਤੇ ਜਾਵੈ। ਤਿਨ ਮਾਹਿ ਜੋ ਦਲ ਜੀਤ ਕੇ ਪਾਵੈ।
ਜੀਤਨ ਹਾਰ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੋ। ਬਨਵੈਤੋ ਭੈ ਮੈ ਬਨ ਸਿਰਾ ਮਾਨੋ
ਜਾਦਵ ਬਿਥੈ ਬਾਸ ਦੇਵ ਮੈ ਮੀਤਾ। ਪਾਡਵ ਮਾਹਿ ਅਰਜਨ ਧਰਚੀਤਾ।
ਮੁਨੋ ਮਾਹਿ ਬਿਆਸ ਮੁਝ ਦੂਪਾ। ਕਥ ਬੁਧੀ ਸਭ ਮੇਰੇ ਰੂਪਾ।
ਨਿਵਾਫਨਿਹਾਇਓ ਮਾਹਿ ਮੈ ਭੰਡਾ। ਧਰਮ ਗੀਤ ਮੈ ਹੋ ਪਰਚੰਡਾ।
ਗਿਆਨੀਓ ਮਾਹਿ ਗਿਆਨ ਮੁਝ ਜਾਨੋ। ਮੋਨ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਪਰਚਾਨੋ।
ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀ ਓ ਨਾ ਬੀਜ ਮੈ ਮੀਤ। ਇਹੁ ਦਿਬ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੋ ਵਰਨਨ ਕੀਤ।
ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਅੰਤ ਕਿਛ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਅੰਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੁਝ ਕਹਿ ਸਮਝਾਈ।
ਜਿਉ ਭਰੈ ਪਾਤ੍ਰ ਮਹਿ ਕਲਕਾਨ ਹੀਐ। ਤੈਸੇ ਅਲਪ ਬਿਭੂਤ ਤੁਝ ਕਹੀਐ।
ਯੋਰ ਸੁਨੋ ਅਬ ਮੀਤ ਮੁਦਾਨ। ਜੇਕੋ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਯਾਨ।
ਅਰ ਸੇਭਵੈਤ ਪ੍ਰਾਪ ਮੰਜਰਿਤ। ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਅਰ ਜੀਵਨਿ ਮੁਕਤਿ।
ਜੋ ਸਭ ਮੇਰੀ ਅੰਸ ਤੂੰ ਜਾਨ। ਅੰਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੁਝ ਹਰਾ ਬਖਾਨ।

ਅਲਪ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੇ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹਾ। ਏਹ ਸਭ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਲਹਾ।
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੇ ਸਾਰੀ ਬਾਤ ਨ ਕਹੀ। ਨਘ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਵਰਨਨ ਭਈ।
ਅਸੀਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੁਝ ਬਿਭੂਭ ਸਿਉ ਭਰੈ ਬੀਚਾਰ।
ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਲੈ ਲਉ ਮੈ ਥਾਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿਉ ਸਭ ਕੇ ਕਾਪਿਆ।
ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰੇ ਸਭ ਕਛੁ ਹੋਇ। ਮੂੰਦੇ ਨੈਨ ਨ ਰਹਤਾ ਕੋਇ।
ਏਹ ਵਿਭੂਤ ਕਹੀ ਤੁਝ ਮਾਹਿ। ਜੇ ਤੈਰੇ ਰਬ ਪਰ ਮੈ ਆਹਿ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਸਭ ਹੂੰ ਕਾ ਈਸਰ ਮੈ ਆਹੀ।
ਤੈਰੇ ਨਿਕੰਟਿ ਬਿਰਾਜੇ ਆਪ। ਸਰਬ ਮਧ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਚੋਪਈ

ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰ ਨਿਕਾਜੇ ਅਰਥਾ। ਸਮਝੇ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਸਮਰਥਾ।
ਹੈ ਨਰ ਐਸਾ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਮੈ ਸਭ ਜਗ ਮਾਨੇ।
ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰੇ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੈ। ਮੂੰਦੇ ਨੈਨ ਸਕਲ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ।
ਤਾ ਤੈ ਸਭ ਕੇ ਵਿਸਨ ਹੇ ਭਈ। ਭਭੀ ਵਿਸਨ ਹੀ ਜੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਈ।
ਅਰਾਨ ਰੂਪ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨੇ। ਏਹ ਸਭੀ ਤੁਮ ਭਰਮ ਪਹਚਾਨੇ।
ਅਗੈ ਬਿੰਦ ਖਾਲਸੈ ਕੇ ਆਪਾ। ਭੇਰਿੰਦ ਅਰਾਨ ਏਕ ਦੀਨੇ ਜਾਪਾ।
ਤਾਤੇ ਸਭ ਕਛੁ ਏਕ ਅਰਾਨ। ਗੁਰਸਿਖ ਏਕ ਅਰਾਨ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ

ਦਸਵਾਅਧਿਆਇ ਸੁਭ ਜੁਗ ਤਿ ਬਤਾਇਆ। ਸਭੀ ਖਾਲਸੈ ਮਾਹਿ ਸੁਨਾਇਆ।
ਤੁਮ ਹਰਿ ਹੋ ਹਰਿ ਹੀ ਤੁਮ ਮਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਮੁਕਤਿ ਬੰਧ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।
ਏਥੈ ਤਾਤੇ ਏਕ ਅਰਾਨ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਬਿਨ ਅਰਾਨ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਮਾਨੇ।
ਸੁਨਤੈ ਪੜਤੈ ਮੁਕਤੈ ਆਹਿ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਅਰਾਨ ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਹਿ॥75॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਦਿਖੀ ਜੇਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜ ਸੰਬਾਦੇ
ਬਿਭੂਤ ਯੋਗੇ ਨਾਮ ਦਸਮੇ ਅਧਿਆਇ॥10॥

ਆਰੀ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਦਸਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਣੈ ਤੇ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਭੀ ਤਿਰ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਬਠਾਰਸ ਮਹਿ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਧੀਰਧੀ ਥਾ। ਸੋ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਥਾ। ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭਗਤਿ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨ ਵਿਸਵੇਸਰ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਜਬ ਮੰਦਰਿ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਗਰਮੀ ਕੀ ਰੁਤਿ ਸੋ ਉਸ ਕਉ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੁਈ। ਗਰਮੀ ਕੇ ਮਾਰੇ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਜੀਉ ਸਉਰਾ ਹੋਏ ਲਾਗਾ। ਬਹੁਤ ਵਿਆਕੁਲ ਭਇਆ। ਮੁਹ ਤੇ ਲਗ ਚਲਨੈ ਨਾਗੀ। ਮੂਰਛਾ ਹੋਇ ਪਰਾ। ਤਬ ਉਸੀ ਸਮੇ ਏਕ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਗਣ ਆਇ ਨਿਕਸਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਭਮਰੀਟ ਥਾ। ਸੋ ਓਹੁ ਦੇਖੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੂਰਛਾ ਪਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਹੁ ਗਣਿ ਫਿਰਿ ਕੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਅਰ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਕਉ ਰਹਣੇ ਲਾਗਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਮੂਰਛਾ ਪਰਾ ਹੈ। ਬਿਸੁਧ ਪਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਚੁਪਿ ਕਰਿ ਰਹੈ। ਕਛੁ ਨ ਬੋਲੈ। ਤਬ ਏਹੁ ਗਣ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੇ ਮਰਿ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਬ ਏਹੁ ਗਣ ਫਿਰਿ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਅਰ ਕਹਾ ਹੈ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਮੂਆ। ਤਬ ਗਣ ਬੋਲਿਆ। ਅਜੀ ਏਹ ਚਰਿਤ੍ਰ ਮੈ ਨੇ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਭਨੀ ਮਉਤ ਪਾਈ। ਚਾਰੇ ਜੋਗ ਆਨ ਬਨੈ ਹੈ। ਜੇਬਨਾ ਰਸ ਸਾਰਖਾ ਖੇਤ੍ਰ। ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ। ਵਿਸਵੇਸਰ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ। ਅਰ ਸਾਧਗੁ ਕਾ ਮਿਲਾਪ। ਅਰ ਅੰਨ ਕਾ ਛੇੜਨਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹੋ। ਇਸ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਥਾ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਭਨੀ ਮਉਤ ਪਾਈ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਤੁਝ ਕਉ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਨਮ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਕੇਲਾਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਹਮ ਬੈਠੈ ਬੈ। ਅਰ ਗਉਰਾ ਪਾਰਬਤੀ ਭੀ ਬੈਠੀ ਬੈ। ਅਰ ਗਣ ਭੀ ਬਹੁਤ ਬੈਠੈ ਬੈ। ਫੁਲਵਾਰੀ ਕੀ ਸੋਡਾ ਦੇਖਤੇ ਬੈ। ਜੋ ਏਕ ਹੀਸ ਅਕਾਸ ਮਾਰਗ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਹੀਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਵਾਹਨ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤਨਾਵ ਥਾ। ਉਸ ਮੇ ਕਮਲ ਕੇ ਫੁਲ ਬੈ। ਸੋ ਹੀਸ ਕਮਲ ਕੇ ਫੁਲੇ ਕਉ ਉਠੈ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਓਸ ਕਮਲੇ ਪਰ ਓਸ ਕੀ ਛਾਇਆ ਪਰੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਹੀਸ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਕਾਲਾ ਵਰਨ ਹੋਇ ਗਇਆ।

ਅਰ ਆਕਾਸ ਤੇ ਫਿਰ ਪਰਾ। ਉਭ ਨ ਸਕੇ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਏਕ ਗਨ ਮੇਰਾ ਓਸ
ਮਾਫਕ ਮੈ ਆਇ ਨਿਤਸਾ। ਜਉ ਦੇਖੈ ਤਉ ਹਸ ਗਿਭ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਸ ਗਨ
ਨੈ ਮੁਖ ਕਉ ਆਨ ਕਹਿਆ। ਹੈ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਏਕ ਹਸ ਤੁਮਾਰੈ ਦਰਸਨ ਕਉ
ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਕਾਨਾ ਰੰਗ ਹੋਇ ਕੇ ਆਕਾਸ ਤੇ ਗਿਭਪੜਾ ਹੈ। ਸੋ ਓਸ ਕਉ
ਉਡਨੈ ਕੀ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਓਸ ਹੀਸ ਕਉ ਨੈ ਆਵਹੁ
ਤਬ ਗਨ ਹੀਸ ਕਉ ਨੈ ਗਣੈ। ਤਬ ਏ ਓਸ ਹੀਸ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਮਾਰਾ
ਰੰਗ ਕਾਨਾ ਭਇਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਤੇ ਗਿਭਪੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਹੀਸ ਬੋਲਿਆ। ਮਹਾਦੇਵ
ਜੀ ਮੈ ਤੁਮਾਰੈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆ ਤਾ ਥਾ। ਇਸ ਮਾਨਸਹੋਵਰ ਤੇ ਕਮਲ ਫੂਲ ਬੈ।
ਤਿਨ ਕਉ ਉਨੀਯੈ ਕੈ ਜਬ ਮੈ ਆਇਆ। ਤਬ ਹੀ ਮੈ ਸਿਯਾਮ ਰੰਗ ਹੋਇ ਗਇਆ।
ਅਰ ਆਕਾਸ ਤੇ ਗਿਭਪੜਾ। ਮੈ ਏਹ ਕਾਰਣ ਜਾਨਿਆ ਠਹੀ। ਏਹ ਸੁਣਕੈ ਮਹਾਦੇਵ
ਜੀ ਚਿਤਾ ਨਾਕੈ ਕਰਨੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਆਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਹੈ ਮਹਾ ਦੇਵ
ਜੀ ਤੁਮ ਕਾਰੇ ਕਉ ਚਿਤਾ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੈ
ਆਕਾਸ ਬਾਨੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਆਗੈ ਪਰਗਟਹੋ। ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਖਹੁ ਤੂੰ ਕਉਨਿ ਹੈ। ਤਬ
ਚਤਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰੀ ਸਿਯਾਮ ਸੁੰਦਰਿ ਪਾਰਖਦ ਆਏ। ਤਬ ਪਾਰਖਦ ਬੋਲੈ। ਹਮ
ਕਿਯਾ ਕੁਮੁਖਿਸਕ ਕਹੈ। ਤੁਮ ਉਸ ਕਮਲ ਨੀ ਹੀ ਕਉ ਪੂਛੋ। ਤਬ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੈ
ਹੈ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਮੈ ਪਹਲੈ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਤੀ ਹੂੰ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਪਹਲੈ
ਜਨਮ ਕੀ ਮੈ ਅਪਛਰਾ ਹੋ। ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪਦਮਾਵਤੀ ਥਾ। ਸੋ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ
ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਏਕ
ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕਾ ਸੰਘਾਸਨ ਹਨਿਆ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਖੇ ਤੇ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਦਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਨੈ ਮੁਖ
ਕਉ ਕਹਾ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਤੂੰ ਜਾਇ ਛਨੁ। ਤਬ ਮੈ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਾਸ ਆਈ।
ਜੋ ਦੇਖਹੁ ਤੇ ਏਕਾਤ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੈ ਅਚਾਨਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਗਠੇ ਲਾਗੇ। ਅੰਤ੍ਰੇ ਮੈ
ਅੰਤ੍ਰ ਛੁਹਾਏ। ਮੁਖ ਸਿਉ ਮੁਖਿ ਛੁਹਾਇਆ। ਤਬ ਮੁਖ ਕਉ ਦੇਖ ਕੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ
ਸੁਆ ਦੀਖਾ। ਅਰੀ ਪਾਪਨੀ ਤੂੰ ਕਮਲਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈ ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਭਈ ਹੋ।
ਅਹੁ ਮੁਖ ਕਉ ਕਹਾ ਜਿਸੇ ਪੰਜ ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਤੇਨੇ ਸਪਰਸ ਕੀਏ ਹੈ। ਤਸੇ ਪੰਜ ਅੰਗ
ਤੇਰੇ ਭੀ ਹੋਵੇਗੇ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਪੰਜ ਅੰਗ ਹੁਏ ਹੋ। ਦੋ ਕਮਲ ਚਚਨ ਦੋ ਕਮਲ ਹਾਥ ਏਕ
ਕਮਲ ਮੁਖ। ਸੋ ਪੰਜ ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਹੈ। ਚਾਰ ਆਸ ਪਾਸ ਹੋਏ। ਏਕ ਮੈ ਬੀਚ ਹੋ।
ਸੋ ਏਸ ਤਨਾਏ ਮੈ ਖਾਨ ਹਜਾਰ ਭਵਰ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਰੀ ਸੁਗੰਧ ਸਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ
ਰਹਤੀ ਹੈ। ਜਾਤੇ ਕਹੀ ਨਹੀ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਮੈ ਐਸੀ ਜੁਆਲਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਪੰਛੀ

ਮੁਝ ਕਉ ਲੰਘ ਜਾਵੇ ਤਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ।
 ਅਰੇ ਹੀਸ ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ। ਏਹਾ ਕਿਉ ਆਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਹੀਸ ਬੋਲਿਆ। ਹਮ ਹੀਸ
 ਚਾਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਵਾਹਿਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੈ ਏਕ ਹੀਸ ਮੈ ਹੋ। ਸੇ ਮੈ ਮਾਨਸਰੋਵਰ
 ਮੋਤੀ ਚੁਕਨੇ ਆਇਆ ਥਾ। ਜੇ ਚੁਕ ਕੇ ਮਹਾਦੇਵ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤਾ ਥਾ।
 ਸੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਆਇ ਨਿਕਮਾ ਹੋ। ਜਬ ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਉਲੰਘੀ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਤਤਕਾਲ
 ਸੁਪੈਦ ਸਿਉ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੋ। ਅਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਗਿਫ ਪੜਾ ਹੋ। ਤਬ ਏਹ
 ਚਰਿਓਂ ਸੁਣਿ ਨੈ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਮੈ ਪਹਨੇ ਜਨਮ ਕੰ ਕੰਨਿਆ ਹੋ। ਸੇ ਛੇ ਮੈ ਏਕ
 ਸੈਨਾ ਪਾਲੀ। ਸੇ ਓਹੁ ਸੈਨਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰਿ ਬੋਲੇ। ਸੇ ਮੈ ਓਸ ਕਉ ਪੜਾਵਤੀ
 ਸੀ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਆਇਆ। ਉਂਸਨੈ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਵੁਨ ਰਸੋਈ ਕਰਿ। ਤਬ
 ਮੈ ਨ ਹੋਲੀ। ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਕਹਾ ਤਉ ਭੀ ਨ ਬੋਲੀ। ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨਿ ਓਮ
 ਸੈਨਾ ਸਿਉ ਨਾਗਾ ਥਾ। ਮੇਰਾ ਮਨਿ ਰੋਸੋਈ ਮੈ ਨ ਨਾਗੀ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਮੇਰੇ
 ਪੁਰਖ ਨੇ ਸੂਪ ਦੀਯਸ ਜਾਇ ਤੂੰ ਕਮਲਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੇ ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਭਈ ਹੋ।
 ਅਰ ਉਸ ਮੇਨਾ ਕੀ ਸੂਧ ਮੁਝ ਕਉ ਅਬ ਤਾਈ ਹੈ। ਵਹੁ ਸੈਨਾ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ
 ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਸੇ ਮੈ ਭੀ ਪੜੀ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਮੈ ਜੇ ਤਿ ਓਸ ਗੀਤਾ
 ਕੇ ਦਸਵੇ ਅਧਿਆਇ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਹੈ। ਤਬ ਹੀਸ ਬੋਲਾ ਅਬ ਕਛੁ ਸੈਨਾ ਉਪਾਵ ਹੈ।
 ਜੇ ਮੈ ਇਸ ਸਿਖਾਮ ਵਰਨ ਤੇ ਸੁਪੈਦ ਹੋਵਹੁ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਕਮਲਨੀ ਕੰ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ।
 ਤਬ ਏਹ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਹਾ ਹਾ ਏਕ ਉਪਾਵ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ
 ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਅਬਵਾ ਸੁਣੇ ਤਉ ਕਿਰਤਾਰਥ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੈ
 ਓਸ ਤਲਾਟ ਮੈ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਸਾਨਕ੍ਰਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਓ। ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ
 ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਅਰਾਠਕ ਇਨੇ ਨੈ ਸੁਣਿਆ। ਤਬ ਏਹ ਹੀਸ ਸੁਪੈਦ ਵਰਨ
 ਹੋਇਆ। ਓਹੁ ਕਮਲਨੀ ਦੇਵ ਕੰਨਿਆ ਭਈ। ਤਬ ਇਨ ਦੇਨੇ ਨੈ ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਨੈ
 ਵੇਨਤੀ ਕੰਨੀ। ਅਰ ਕਹਿਆ ਧਨ ਹੋ ਜੇ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ। ਤਬ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰੋਨਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਨੇ ਦੇਨੇ ਨੈ ਕਹਿਆ। ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਥੀ ਇਹ
 ਹੀਸ ਸਿਖਾਮ ਵਰਨ ਥਾ। ਸੇ ਤੁਮੇ ਨੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ।
 ਸੇ ਹਮਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਮੈ ਦੇਵ ਕੰਨਿਆ ਭਈ ਅਰ ਏਹ ਹੀਸ ਸੁਪੈਦ ਭਇਆ। ਅਬ ਤੁਮ
 ਅਸੀਰ ਵਾਹੁ ਦੇਖਹੁ ਹਮ ਦੇਵ ਲੋਕ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦਈ।
 ਤਬ ਹੀਸ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਗਇਆ। ਅਰ ਕਮਲਨੀ ਦੇਵ ਲੋਕ ਗਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
 ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮੁ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਗੀਤਾ
 ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੀ ਹੈ ਇਨਕੀ ਭੀ ਕਹਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਪੁਰਾਣੇ
 ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਪੰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਕੋਬੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਕੀ ਨਾਮ ਦਸਮੇ
 ਅਧਿਆਇ॥ 10॥

ਆਰੀ ਪਾਰਵਾ ਚਨਸਾ

ਘਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਘਰਜਨ ਕਹਿ ਭਗਵਾਨ ਸੋ ਹੈ ਕੇਸਵ ਕੋਬਿੰਦ।

ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਪਰਤਾਪ ਤੁਮ ਤਬ ਉਪਜਿਓ ਆਨੰਦ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਮਰੈ ਬਖਨ ਕੈ ਸੂਣਨ ਤੇ ਮੋਹ ਬਿਠਾਸਯੋ ਮੋਹਿ।

ਹੈ ਭਾਨ ਲੋਚਨ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਾ ਸਭ ਮੈ ਸੁਨਿਓ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਪਰਦੈ ਕੀ ਰਥਾ ਸਭੀ ਸੁਨੀ ਮੈ ਮੀਤ।

ਅਬਨਾਸੀ ਪਰਤਾਪ ਤੁਮ ਸੋ ਮੈ ਰਾਖਿਓ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਏਹ ਘਰ ਬੇਨਤੀ ਤੁਮ ਪੈ ਭਾਏ ਮੀਤ।

ਜੈਸਾ ਤੁਮ ਪਰਤਾਪ ਹੈ ਤਿਨ ਦੇਖਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਵਿਭੂਤ ਕੈ ਦੇਖਨੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਇਛਾ ਮੋਹਿ।

ਕਰੋ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮੁਝੇ ਦਿਖਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ਯੋਧਤੀ ਦੇਹ ਦਰਸਨ ਭਗਵਾਨ।

ਸਕਤਿ ਭੀ ਦੇਵਹੁ ਆਪਣੀ ਦੇਖਹੁ ਤੁਭ ਕੇ ਜਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਜੁਗਤਿ ਵਿਭੂਤ ਦਿਖਾਵੈ ਸਿਖ ਕੋ।

ਦੇਖੋ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਈਸਰ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੈ ਮੋਹਿ ਕਹੂੰ।

ਵਿਭੂਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਜੁਗਤਿ ਜੋ ਨੀਤੀ ਦੇਖੋ ਸੋਇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਨ ਭਾਖੋ ਤੁਥਿੰਦ ਦੇਵ।

ਹੈ ਪਾਰਬ ਤੂੰ ਦੇਖ ਨੈ ਮਭ ਵਿਭੂਤ ਕੇ ਭੇਵ।

ਚੋਪਈ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਵਿਭੂਤ ਸਭ ਦੇਖ। ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਸਹੀਸਰ ਪੈਖ।
 ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕੇ ਬਰਨ ਹੈ ਮੇਰੇ। ਮੇਰੇ ਬਪ ਮੇ ਭਾ ਨਘਨੇਰੇ।
 ਕਈ ਖਿਸਵ ਮੇਰੇ ਬਪ ਮਾਹਿ। ਕਈ ਰੁਦ੍ਰਾਵਰ ਵਰਤਾਹਿ।
 ਅਸੁਨੀ ਕੁਮਾਰ ਕੋਟਿ ਹੈ ਭਾਈ। ਦੇਖਹੁ ਮੁਝ ਬਪ ਮੇ ਹੈ ਪੰਥ ਰਾਈ।
 ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਨਾਹੀ ਭੁਭ ਆਈ। ਸੋ ਅਬ ਦੇਖ ਮੁਝ ਬਪ ਮੇ ਨਾਹੀ।
 ਅਵਰੁ ਅਸਚਰਜ ਨਾਨਾ ਤੂੰ ਦੇਖ। ਅਭਾਵਰ ਜੰਗਮ ਮੁਝ ਮੇ ਪੈਖ।
 ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੇ ਬਪੁ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਅਵਰ ਦੇਖ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਚਾਹੀ।
 ਚਰਮ ਦਿਸਟ ਸਿਉ ਦਿਸਟ ਨ ਆਵੈ। ਦਿਬ ਦਿਸਟ ਮਹਿ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ।
 ਤਾ ਤੇ ਦਿਬ ਦਿਸਟ ਸਿਉ ਦੇਖੋ। ਜੋਗ ਸਮਾਧ ਨਾਇ ਸਭ ਦੇਖੋ।
 ਦਸਵੇ ਪਵਨ ਚੜਾਵੇ ਮੀਤ। ਈਸਵਰਜਲਮੁਖ ਦੇਖੋ ਇਹ ਗੀਤ।
 ਐਸੇ ਪਾਰਬ ਪਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖਿਓ। ਅਰਜਨ ਪਵਨ ਦਸਵੇ ਮੇ ਚਾਖਿਓ।
 ਸਮਾਝ ਮਾਹਿ ਅਰਜਨ ਨਬ ਦੇਖਿਓ। ਤਾਤਕਾਲ ਵਿਭੂਤ ਹਰਿ ਪੈਖਿਓ।

ਸੰਜਯੋ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਸੰਜੀ ਕਹੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸਟਰ ਪਹਿ ਹੈ ਰਾਜਨ ਪਰਦਾਨ।
 ਅਰਜਨ ਨਾਇ ਸਮਾਧ ਕੇ ਦੇਖਿਓ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਐਸਾ ਰੂਪ ਤਹ ਦੇਖਿਆ ਮੁਝ ਪਹਿ ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਇ।
 ਜੋ ਅਰਜਨ ਨਰ ਦੇਖਿਆ ਸੋ ਸਭ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਸੋਰਠਾ

ਮੁਖ ਚਖ ਕਾਨ ਅਨੈਕ ਹਸਤ ਪਾਦਿ ਅਨੈਕ ਫੁਨਿ।
 ਸਭ ਕੇ ਨਾਕਰ ਏਕ ਬੈਰਾਟਿ ਰੂਪ ਜਿਹ ਧਾਰਿਆ।

ਚੋਪਈ।

ਅਦਭੂਤ ਦਰਸਨ ਮਹਾ ਅਨੂਪ। ਦਿਬ ਭੂਖਣ ਨਾਰੈ ਤਿਹ ਰੂਪ।
 ਅਨੈਕ ਸਸਤ੍ਰ ਤਿਸ ਹਾਥੇ ਮਾਹਿ। ਸਸਤ੍ਰਨ ਭਠਿ ਸਤ੍ਰੇ ਕਉ ਦਾਹਿ।
 ਦਿਬ ਅਨੰਤ ਮਾਲਾ ਤਿਹ ਰੰਠੇ ਮਾਹੀ। ਦਿਬ ਬਸਤ੍ਰ ਸਭ ਬਪ ਕੇ ਆਹੀ।
 ਦਿਬ ਸੁਗੰਧ ਤਹਾ ਤੇ ਆਵੈ। ਅਰਜਨ ਦੇਖ ਅਸਚਰਜ ਕੇ ਪਾਵੈ।

ਜਹ ਦੇਖੇ ਤਹ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ। ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਹੁ ਏਕ ਸੁਜਾਨ।
 ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਖੇ। ਸਹੈਸੂ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਪੇਖੇ।
 ਭਗਵਾਨ ਸਮਾਧ ਮਹਿ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ। ਅਰਜਨ ਦੇਖ ਅਸਚਰਜ ਕੇ ਪਾਇਆ।
 ਸਹੈਸੂ ਚਵਿ ਸਸ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪੇਖਿਯੋ। ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੇ ਦੇਖਿਯੋ।
 ਮਾਯਵ ਬਪੁ ਮਹਿ ਇਹੁ ਦਿਸਟਾਵੈ। ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਪਸਾਰਿਆ ਤਹ ਪਾਵੈ।
 ਅਨੇਕ ਭਾਤ ਸੰਸਾਰ ਜਬ ਦੇਖਿਯਾ। ਓਰਾਟ ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਰਬ ਪੇਖਿਯਾ।
 ਸੇ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਧਨੰਜੈ ਦੇਖ ਬਿਸਮੀ ਕੇ ਪਾਹਿ।
 ਅਤਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ਅਰਜਨ ਜਬ ਭਇਆ। ਅਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨੀ ਗਹਿਆ।
 ਭੈਰਵੁਤ ਕਰੀ ਅੰਜਨ ਪੁਟ ਜੇਰ। ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ

ਹੈ ਮਾਯਵ ਨਾਰਾਇਣ ਸੁਆਮੀ। ਦਇਆਲ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ।
 ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਮੇ ਇਹ ਦੇਖੇ। ਸਭ ਸਮੂਹ ਜਾਤਿ ਕਾ ਪੇਖੇ।
 ਨਾਭ ਕਮਲ ਤੁਮਰੀ ਪਰਦੇਵਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਖੇ ਨਰਤਾ ਸੇਵਾ।
 ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਪਰਸਭ ਹਫ ਦੇਖੇ। ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਤ ਪੇਖੇ।
 ਦਿਬ ਨਾਗ ਮੁਝ ਦਿਸਟੀ ਆਵੈ। ਅਨੇਕ ਰੁਦਰ ਸਮਾਧ ਲਗਾਵੈ।
 ਸਹੈਸੂ ਭੁਜਾ ਸਹੈਸੂ ਹੀ ਠੈਨਾ। ਸਹੈਸੂ ਮੁਖ ਹੁਮ ਕਰਤੇ ਬੈਨਾ।
 ਅਨੇਕ ਰੁਦ੍ਰ ਤੁਮ ਮੁਝ ਦਿਸਟਾਏ। ਤੁਮਰਾ ਆਦਿ ਬੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਏ।
 ਬਿਸ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇ ਦੇਖੇ। ਅਨੇਕ ਸੀਸ ਪਰਮ੍ਰਿਕਟਿ ਸਭ ਪੇਖੇ।
 ਗਦਾ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਕਰਿ ਮੇ ਪਿਆਰੇ। ਅਨੇਕ ਸਸਕ੍ਰ ਵਿਚ ਹਾਥ ਡੁਆਰੇ।
 ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਤੁਮ ਰਹੈ ਬਿਘਾਪ। ਸਭ ਦੇਖੇ ਤੁਮ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ।
 ਤੁਮਰਾ ਤੇਜ ਦੇਖਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਮਦਾ ਪ੍ਰਭ ਮੁਝ ਦਿਸਟੀ ਆਇ।
 ਦਿਬ ਅਭਿ ਜਵਨਤਿ ਤਿਹ ਮਾਹੀ। ਅਨੇਕ ਸੂਰਭੰਤਹਾ ਤਪਤਾਹੀ।
 ਸੈਸੇ ਠਉਰ ਠਉਰ ਦਿਸਟਾਏ। ਦਰਸਨ ਇਹ ਦੇਖਯੋ ਨਹੀ ਜਾਏ।
 ਅਪ੍ਰਮੇਵ ਅਦਵੈ ਤੇਜ ਤੁਮਾਰਾ। ਤੁਮਰੀ ਚੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਰ ਪਾਰਾ।
 ਦੂਸਰੀ ਦਿਸਟ ਨਹੀ ਕੇ ਪੇਖੇ। ਜਿਸ ਸੇ ਤੁਮਰਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ।
 ਤੁਮ ਸਮਾਨ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਆਪ। ਅਨੇਕ ਭਾਤ ਤੁਮ ਰਹੈ ਬਿਘਾਪ।

ਸੰਜੇ ਵਾਚ

ਭਗਵਾਨ ਰੂਪ ਅਰਜਨ ਇਉ ਪੇਖਿਯਾ।
 ਅਪੁਨੇ ਠੇਕੇ ਸੇ ਜੇ ਦੇਖਿਯਾ।

ਹੈ ਰਾਜਨ ਸਭ ਕਹੇ ਸੁਣਾਇ।
ਅਖ ਘੋਰ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਤਿਰ ਨਾਇ।
ਜੋ ਕਛੁ ਖਿਆਨ ਠੈਠ ਸਿਉ ਜਾਨਿਆ।
ਅਰਜਨ ਕੇਸਵ ਮਾਹਿ ਬਖਾਨਿਆ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਰ - ੧੬ਵੀਆਂ

ਸਭ ਕੈ ਪਰੇ ਅਬਨਾਮੀ ਪ੍ਰਭਾਤਮ ਈਸਰ
ਦਇਆਨ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸੁਆਮੀ।
ਏਕ ਰੂਪ ਤੇ ਮਤ ਕਿਛੁ ਸਿਰਜਿਓ
ਜਿਉ ਨੈਭਿਤਉ ਖੀਤਰਜਾਮੀ।
ਜੇਸੇ ਬੇ ਤੇਸੇ ਹੀ ਦੀਸੇ ਉਨ ਠਹੀ
ਤੁਮ ਪਾਰਗਵਾਮੀ।
ਕੋਣਿ ਬਿਸਵ ਉਪਜੀ ਹੈ ਤੁਮ ਮੇਂ
ਤੁਮ ਭਰਪੂਰ ਸਦਾ ਸੁਖਨਾਮੀ।

ਸਵੇਯਾ

ਬਿਸਨਿ ਧਾਨ ਪੂਰਨ ਪਦਮੇਸਰ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਸਨਾਤਨ ਆਹੀ।
ਅਤਿ ਬਨਵੰਤ ਈਸ ਠੇਈ ਸਰ ਧਰਮ ਰਖਿਆ ਤੁਮ ਨਿਤ ਭਰਾਹੀ।
ਠਹੀ ਦੂਬਰਾ ਤੁਮ ਸਮ ਏਬੰਦ ਐਸੇ ਆਵੇ ਮੁਲ ਮਤਿ ਮਾਹੀ।
ਤੁਮ ਏਕੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹੋ ਪੂਰਨ ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਮਹਿ ਪਰਜਾਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਆਦਿ ਘੋਰ ਮਧ ਨਾਹਿ।
ਏਹੋ ਜੋ ਰਵਿਯ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਨੈਕ ਤੁਮਾਰੇ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਦੇਖੋ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਮੁਖ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਮਹਾ ਆਨਿ ਅਤਿ ਤੇਜ ਜੋ ਸਕਲੀ ਬਿਸ ਕੇ ਦਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਅਰ ਦਹਦਿਸਾ ਤੁਮ ਬਿਘਾਪੇ ਕੋਬੰਦਿ।
ਅਦਭੁਤ ਭਇਆ ਨਕ ਰੂਪ ਦੇਖ ਮੁਢ ਕੇ ਓਪਜੀ ਚਿੰਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਤੁਮਰਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਭਰਹੀ ਝੀਨੋ ਲੋਕ।
ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਤੁਮ ਦੇਹ ਸੇ ਦੀਸਹਿ ਕਰਤੇ ਜੋਗ।

ਸੋਚਣਾ

ਦਿਬ ਪਵਨ ਅਨੈਕ ਸੰਬੁਧ ਕਰੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ਤੁਮ ਦੇਹ ਸੇ।
ਅਨਿਕ ਅਰਾਸ ਅਰ ਭੂਹ ਮੁਝ ਕੇ ਦਿਲੀ ਆਖੈ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰਾ। ਤੁਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ।
ਕਈ ਦੇਵ ਜਛ ਅਰ ਸਿਧਾ। ਹਰਤੇ ਬੈਨਤੀ ਬਹੁ ਬਿਧਾ।
ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਰਿਖ ਅਰੁ ਦੇਵਾ। ਕਈ ਰਖਾ ਬਹੁਤ ਕਰੇਵਾ।
ਰੁਦ੍ਰ ਅਨੈਕ ਦਿਸਟੀ ਆਹਿ। ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਤੁਮ ਬਪੁ ਮਾਹਿ।
ਕਈ ਸਾਧ ਦੇਵ ਅਰੁ ਜਛੁ। ਅਜ ਨੀ ਕੁਮਾਰ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਤਛ।
ਬਹੁ ਪਵਨ ਤੁਮ ਜੈ ਭਏ। ਕੋਟਿ ਗੰਧ੍ਰਵ ਤੁਮ ਮੈ ਨਹੈ।
ਸਭ ਦੇਖ ਬਿਸਮਿਓ ਮੋਹਿ। ਅਤੁਭੁਤ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਸੋਇ।
ਤੁਮ ਸਹੈਸੂ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ। ਮੁਖ ਨੈਨ ਸੀਸ ਬਿਚਾਰਾ।
ਜੇ ਨੈਤ੍ਰ ਮੁਖ ਿਸਟਾਹਿ। ਸੇ ਸਵੀ ਤੁਮ ਬਪੁ ਮਾਹਿ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਬਹੁ ਭੁਜਾ ਪਾਦ ਤੁਮ ਭਏ। ਉਦ੍ਰ ਅਨੈਕ ਤੁਮਰੇ ਨਹੈ।
ਬਹੁ ਭਇਆਨਕ ਅਰ ਕ੍ਰਿਦਾਨ। ਅਨੈਕ ਦਾਕ ਤੁਮ ਮੁਖ ਨਾਨ।
ਇਹੁ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਖਾ। ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਭਰੈ ਬਸੇਖਾ।
ਹਉ ਭਰੈ ਪ੍ਰਭ ਅਬਨਾਸੁ ਤੁਮ ਬਪੁ ਜਿਉ ਆਕਾਸ।
ਬਹੁ ਭਾਤ ਰੰਗ ਹੈ ਤੋਹਿ। ਬਡੇ ਨ ਨ ਦੇਖੇ ਮੋਹਿ।
ਐਸਾ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਖਾ। ਜੋ ਭਰ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਪੈਖਾ।
ਧੀਰਜ ਨਾ ਰਹਿਓ ਮੁਝ ਮਾਹਿ। ਜਬ ਦਰਸ ਤੁਮਾਰਾ ਪਾਹਿ।
ਹੈ ਬਿਸਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ। ਦਰਸਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸੇ ਤੋਹਿ।
ਦੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਸੇ ਗੋਪਾਨ। ਭਇਆਨਕ ਦਾਕ ਤੁਮ ਮੁਖ ਨਾਨ।
ਸੇ ਦਾਕ ਕੀਸੀ ਆਹਿ। ਸਮਕਾਨ ਕੇ ਵਹੁ ਪਾਹ।
ਦੇਖ ਦਿਸਾ ਭੂਤੀ ਮੋਹਿ। ਨਹੀ ਸਾਤ ਮਨਿ ਮਹਿ ਹੋਇ।
ਹੈ ਜਬ ਪੁਰਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹੁ ਓਇਆਨ।
ਅਬ ਸੇ ਅਉਰ ਦੇਖੇ ਬਾਤ। ਤੁਮਰੇ ਮੁਖ ਬਿਖੇ ਹੈ ਭਾਤ।
ਏ ਦੁਰਜੇਯਨ ਸਿਨਾ ਸਹਤਿ। ਭੀਖਮ ਦੁੱਖਾ ਜੋ ਹੈ ਮਹਤਿ।
ਹੋਰ ਜੇਧਾ ਜੋ ਪਰਧਾਨਾ। ਦੇਖੇ ਇਉ ਤੀਨੋ ਪਰਚਾਨਾ।

ਜੋ ਅਗਨਿ ਤੁਮ ਮੁਖ ਮਾਹਿ। ਏਖੇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਦਾਹਿ।
 ਵਹੁ ਸਭ ਮੁਖ ਤੁਮਹੇ ਪਰੇ। ਤੁਮਰੀ ਦਾਖ ਮਹਿ ਵਹੁ ਅਕੈ।
 ਅਟਕੇ ਕਈ ਦਾਕੋ ਸਾਬ। ਕਈ ਦੰਦ ਸਿਉ ਭਏ ਘਾਤ।
 ਕਈ ਸੁਹ ਦੇਤ ਤੇਰੇ ਮਾਹਿ। ਅਟਕੇ ਦੇਖ ਹੋ ਮੈ ਤਾਹਿ।
 ਜਿਵ ਸਭ ਨਦੀ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹ। ਸਾਭਰ ਮਹਿ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਹੁ
 ਤੇਸੇ ਹੋਯਾ ਕਰਵ ਜੋਇ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਭ ਤੁਮ ਮੁਖ ਹੋਇ।
 ਤਿਸੁ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਜੋ ਹੈ ਅਗਨਿ। ਕਰਵ ਭਏ ਤਿਸ ਮੈ ਮਗਨਿ।
 ਸਭ ਪਰੇ ਤੁਝ ਮੁਖ ਮਾਹਿ। ਫਿਰ ਵਹੁ ਜਿਸਟ ਆਵੈ ਨਾਹਿ।
 ਤੁਮਰਾ ਤੇਜ ਅਤਿ ਬਾਝਾਨ। ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਜਾਨ।
 ਐਸਾ ਭਇਆਨਕ ਤੁਮਾਰਾ ਰੂਪ। ਵਹੁ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤੇਜ ਸਰੂਪ।
 ਤਿਸ ਤੇਜ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ। ਹੈ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰ।
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹਿ ਮੁਝ ਮਾਹਿ। ਤੁਧ ਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਆਹਿ।
 ਐਸਾ ਚਾਹਤਾ ਮਨਿ ਮਾਹਿ। ਤੁਝ ਯਾਦਿ ਐਤ ਦਿਪਾਹਿ।
 ਦੇਖ ਸਦੇ ਅਗ ਨ ਦਇਆਨ। ਪ੍ਰਭਾਪ ਤੁਮ ਰੋਪਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਰ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਰਹਾ ਤਬ ਦਇਆਨ ਭਗਵਾਨ।
 ਮੁਖ ਮੈ ਕਹੀ ਸੁਨ ਪਾਰਸਾ ਮੈ ਤੁਝ ਪਰ ਤਿਰਪਾਨ।

ਸ਼੍ਰੋਤਰਾ

ਸ੍ਰੋਤਰਾਵਾਨੇ ਵਾਖ ਦੋਹਰਾ

ਅਬ ਮੁਨਿ ਬਡਾ ਜੋ ਰੂਪ ਐਸੇ ਸਮੇ ਮੈ ਸਾਰਿਆ।
 ਜੋ ਹੈ ਕਾਲ ਸਰੂਪ ਸਭ ਕ੍ਰਾਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭਟਾਇਆ।

ਜੋਰਨਾ

ਸਭ ਕੇ ਨ੍ਰਾਸੇ ਮੀਤ ਏ ਸਭ ਹੀਨ ਹੋਇਕੇ।
 ਹੈ ਅਰਜਨ ਧਰ ਚੀਤ ਉਠ ਸਤ੍ਰੇ ਸਿਉ ਜੁਧ ਕਰਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਤ੍ਰੇ ਸਤੀ ਤੁਮ ਜੀਤ ਕੈ ਰਾਜ ਭੂਮਿ ਕਾਨੈਹਾ।
 ਰਾਜ ਭੋਗ ਸਭ ਭੋਗ ਤੂੰ ਪਰਜਾ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਹਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਏ ਸਭ ਜੋਧਾ ਜੋ ਠਾਏ ਦੇਖੇ ਖਰਜਨਾ।

ਹਤ ਕੀਏ ਸੇ ਸੋਇ ਜਸ ਠੇ ਤੂੰ ਉਠ ਜੁਧ ਕਰਿ।

ਸੋਰਠਾ।

ਖਰਜਨ ਤੂੰ ਜਸ ਨੇਹ ਸਭ ਕੇ ਜਗ ਮਹਿ ਕਹੇਗਾ।

ਸੈਠਾ ਕੇਰਵ ਏਹ ਸਭ ਹੀ ਪਾਰਬ ਹਤਿ ਕੀਏ।

ਚੋਪਈ

ਜੋ ਜੋਧਾ ਕੇਸੇ ਸੇ ਘਾਖੇ। ਸਭ ਹੀ ਮਹਾਰਥੀ ਬਥ ਭਾਖੇ।

ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਵਿਦਿਆਵੰਤਾ। ਦੇਵੇ ਸਭ ਕੇ ਸਸਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰਾ।

ਸਸਤ੍ਰਾ ਵਿਦਿਆ ਤਿਹ ਤੇ ਤੁਮ ਠੀਠ। ਬਾਨ ਵਿਦਿਆ ਮਹਿ ਅਤਿ ਪ੍ਰਬੀਨ।

ਬਾਨ ਚੋਟੇ ਕਰਿ ਕੈਲ ਸਭ ਮਾਰੇ। ਖਰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਸਭ ਕੇ ਜਾਰੇ।

ਧੀਸਾ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਬਲੀ। ਭੀਖਮ ਸੇ ਧਰਤੀ ਸਭ ਹਲੀ।

ਪਿਤਾਮੇ ਕਉ ਬਰ ਪਿਤਾ ਕਾ ਏਹ। ਜਸ ਭਲੈ ਤਬ ਦੇਹ ਤੇਜੋਹ।

ਪਿਤਾ ਤੁਮਰਾ ਇਛਾਚਾਰੀ। ਖਰ ਜੈਦਰਬ ਸੂਰਮਰਾ ਅਹੰਕਾਰੀ।

ਤਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਕੁਰਬੇਤ੍ਰ ਮਾਹਿ। ਤਪ ਕਰੇ ਬੈਠਾ ਹੀ ਤਾਹਿ।

ਬਾਛਾ ਮਨਿ ਮੇ ਭੇਸੇ ਧਰੇ। ਜੇਕੇ ਮੁਝ ਸੁਤ ਕੇ ਹਤਿ ਕਰੇ।

ਸੁਤ ਕਾ ਸੀਸ ਭੂਮਿ ਨ ਖਿੜੇ। ਪਿਤਾ ਜੈਦਰਬ ਇਹੁ ਬਾਛਾ ਮਨਿ ਧਰੇ।

ਕਰਨਿ ਕੇਰਵਿ ਕਾ ਸੁਤ ਜਾਨੇ। ਭਾਨ ਅਉਤਾਰ ਕਰਨਿ ਪਹਚਾਨੇ।

ਅਉਰ ਸਭੀ ਜੋ ਜੋਧਾ ਦੇਖੇ। ਅਤਿ ਬਨਵੰਤ ਸਭੀ ਕੇ ਪੇਖੇ।

ਤੁਮ ਸੇ ਏਹ ਮਾਰੇ ਨਹੀ ਸ਼ਬਦਿ ਜਾਹਿ। ਮਾਰ ਰਾਖੇ ਸੇ ਸਭਹੀ ਖਾਹਿ।

ਮਾਰਿਓ ਕਉ ਉਠਿ ਹਤਿ ਕਰਿ ਯਾਰ। ਮੇਰਿ ਚਿਕ੍ਰ ਕਰਿ ਮੇ ਭਾਰੇ ਮਾਰ।

ਜੁਧ ਕਰਿ ਤੂੰ ਪਾਰਬ ਜਸ ਠੇਹ। ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਮਹਿ ਮਨਿ ਚਿਤ ਦੇਹ।

ਸੰਜਯੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ -

ਸੰਜੇ ਕਹੇ ਪ੍ਰਿਤਰਾਸਟਰ ਕੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪਰਧਾਨ।

ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਥ ਸੇ ਪਾਰਬ ਸੁਨਿ ਯੈ ਭਾਖਿਓ ਭਰਵਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਖਰਜਨ ਦੇ ਕਰ ਜੇਰੇ ਕਰ ਕਰੇ ਬੈਠਤੀ ਏਹ।

ਧਰਹਰਿ ਕਾਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨਮਸਕਾਰ ਮੁਝ ਲੇਹ॥

ਦੇਹਰਾ

ਬਹੁਰਿ ਨਮੋ ਤੁਝ ਕੇ ਕਰਉ ਹੈ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ।

ਤੁਮਰੇ ਬਪੁ ਮੈ ਦੇਖ ਹੋ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਪਰਧਾਨ।

ਯਰਜਨੇ ਵਾਰ - ਸੋਰਠਾ -

ਤੁਮਰੇ ਬਪੁ ਕੈ ਮਾਹਿ ਜਗਤਿ ਸਭ ਦਿਸਟਾਵਤਾ।

ਤਿਸ ਮਹਿ ਬਹੁ ਠਉੜਾਹਿ ਠਉੜ ਠਉੜ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ।

ਚੋਪਈ

ਕੋਟਿ ਮਹਤਿ ਬਹੁਰਿ ਮੈ ਦੇਖੇ। ਗਯਾਨ ਮੰਡਲੀ ਕੋਟਿ ਹੀ ਪੇਖੇ।

ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵੈ। ਤਿਸਕੇ ਪਕਿ ਪਕਿ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ।

ਤੁਮਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਤਿਨ ਸੋ ਰਹਯੋ ਸੰਸਾਰ ਬਿਬਾਦਿ।

ਤਰਿ ਸੰਸਾਰ ਸੋਕ ਕੇ ਤੀਰ। ਚਨੈ ਬੁਝੈ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਧੀਰ।

ਘੋਰ ਰੂਪ ਤੁਮ ਕੈਸਾ ਦੇਖੈ । ਸਕਠ ਦਿਸਾ ਕੇ ਭਖਨਿ ਪੇਖੈ।

ਕੋਟਿ ਸੰਬੁਧ ਸਿਧੇ ਅਵਤਾਰ। ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੁਮ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ।

ਕਿਉ ਨ ਕਰੈ ਤੁਮ ਕਉ ਆਦੇਸੁ । ਬਝਿਓ ਤੇ ਬਰਾ ਤੁਮ ਦੇਸ।

ਸੰਸਾਰ ਕਰਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੀਐ। ਸੋ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤੁਮ ਤੇ ਲਹੀਐ।

ਹੈ ਜਗ ਨਿਵਾਸ ਸਭ ਘੋਰਿ ਬਾਸੀ। ਹੈ ਬਿਬਨ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਅਭਿਨਾਸੀ।

ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਜੀਵ ਕੇ ਕਹੀਐ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਕੇ ਲਹੀਐ।

ਹੈ ਬਿਨਨਿ ਧਾਨ ਤੁਮ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ। ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਤੁਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ।

ਜੋ ਕਛੁ ਸਰਵਤਿ ਮੈ ਜਾਨਨਿ ਬਾਤ। ਸੋ ਤੁਮ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਸਾਤ।

ਸਾਰਾ ਤੈਜ ਇਹੁ ਤੁਮ ਤੇ ਭਇਓ। ਬਿਸ ਰੂਪ ਤੁਮਹੀ ਹੋਇ ਰਹੀਓ।

ਕਬਿਤ

ਜਮ ਤੁਹੀ ਨਾਰ ਤੁਹੀ ਪਿਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾਮਾ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤੁਮਹੀ ਹੋ।

ਸਹੰਸੂ ਮੁਖ ਤੁਭ ਮੁਰਾਰ ਚਖ ਪਾਨ ਤੁਭ ਅਪਾਰ ਸਹੰਸੂ ਹੀ ਸੁਵਨ ਠਬਕਾ

ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਰਮ ਹੋ। ਦੀਸੈ ਜੋ ਤੁਭ ਸਰੂਪ ਤੁਮ ਹੀ ਸਭ ਰੁਕ ਰੂਪ ਸਹੰਸੂ

ਪਾਦ ਤੁਛਾ ਕਉ ਠਉੜ ਠਉੜ ਰਮ ਹੋ। ਅਦਵੈਤੁ ਤੁਮ ਕਉ ਬੀਚਾਰ ਤੁਮਰਾ ਤੁਮ

ਨਮਸਕਾਰ ਰਾਗ ਠਾਦ ਤੁਹੀ ਏਕ ਤੁਹੀ ਜੀਰ ਬੀਮ ਹੋ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਹੰਸੂ ਮੁਰਤਿ ਤੁਮ ਦੇਖੀਐ ਤਿਨ ਸਭ ਕੇ ਜੁਹਾਰ।

ਤਿਨ ਮੁਰਤੇ ਕਉ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਨਮੋ ਨਮੋ ਅਪਾਰ।

ਬਕਿਠ

ਤੁਮਰੇ ਸਨਮੁਖ ਬਰਖੀਟ ਦਾਰੇ ਬਾਰੇ ਮੁਝ ਨਮਿਤਿ ਹੈ।
ਤਹਾ ਲਭ ਕਹੈ ਸੁਹਾਰ ਜਹਾ ਲਭ ਬੁਧ ਰਮਤ ਹੈ।
ਸਰਬ ਮਈ ਭਗਵਾਨ ਨਮੋ ਨਮੋ ਤੁਝ ਬਾਸ ਦੇਵ।
ਠ ਮਾਮ ਕਰੈ ਤੂੰ ਖਾਪੁ ਖਾਪੁਨੀ ਖਾਪ ਨਿਹੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਰਬ ਬਿਖਾਪੀ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਮਿਤਿ ਰੂਪ ਤੁਝ ਆਹਿ।
ਯਦਵੈ ਬਰਾਠ ਸਰੂਪ ਸੇ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਨਾਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਸੇ ਬੈਠੀ ਕਰੈ। ਦੁਤੀਏ ਭਾਵ ਕੀ ਏਤੈ ਭਰੈ।
ਜੇ ਸੇ ਜਾਨ ਬਵਿਦਿਆ ਕਰੀ। ਸੁੇ ਤੁਮ ਬਖਸੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਹਰੀ।
ਬੈਸੇ ਬਚਨ ਕੀ ਤੁਝ ਪਿਆਰੈ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਜਾਦਵ ਤੁਮ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੈ।
ਭਰ ਸੁਖੇ ਬਚਨ ਜੇ ਤੁਝ ਕੇ ਕਰਾ। ਇਸ ਕਹਨੈ ਸਿਉ ਖਰਿ ਦੁਖ ਨਹਾ।
ਤੁਮ ਬਨਾਮੁ ਬਰੂਪ ਬਦੁਈਤ। ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਸੇ ਬਖਸੇ ਮੀਤ।
ਤੁਮ ਬਨਾਮੁ ਕਰਿਓ ਠਹੀ ਜਾਇ। ਬਬਾਚ ਦਸਾ ਸੇ ਬਚਨ ਠ ਕਾਇ।
ਭਰੁ ਭੋਜਨ ਜੇਤੁਮ ਸੰਭ ਕੀਨ। ਤੁਮਰੇ ਬਾਨ ਪਰ ਆਸਨ ਠੀਨ।
ਤੁਮ ਸਮਾਨ ਸੇ ਮਾਰਗ ਚਲਿਆ। ਤੁਮਰੇ ਕੀਨਾ ਸਿਉ ਸਮ ਹੋਇ ਮਿਲਿਆ।
ਸੇ ਸਭ ਅਜਾਨ ਭਾਵਤੇ ਹੋਇ। ਭਰੁਤ ਬਿਠਾਸੀ ਬਖਸੇ ਸੋਇ।
ਜੇਸਾ ਕੇਸਾ ਸੇ ਹੋ ਤੇਰਾ। ਖਿਮਾ ਕਰੇ ਦਖ ਜਾਵੈ ਮੇਰਾ।
ਸਕਲ ਅਪਰਾਧ ਮੇਰੇ ਤੁਮ ਹਰੇ। ਜੇ ਸੇ ਦੁਤੀਏ ਭਾਵ ਮਹਿ ਕਰੇ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੋਪਈ

ਖਾਪ ਕਉ ਜੇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਭਿੰਨੁ ਜਾਨਿਆ। ਬਡਾ ਅਪਰਾਧ ਏ ਪਹਿਚਾਨਿਆ।
ਜੇ ਜਾਨੈ ਹਰਿ ਖਾਪ ਕੇ ਦੋਇ । ਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪੀ ਹੋਇ।
ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾਹੀ ਕੇ ਭਾਈ। ਹਰਿ ਮਹਿ ਦੂਸਰ ਕਹਾ ਸਮਾਈ।
ਬਰਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਭਿੰਨ ਜਬ ਜਾਨਿਆ। ਏਹੀ ਅਪਰਾਧ ਅਠੈ ਮਨਮਾਨਿਆ।

ਬਰਜਨੇ ਵਾਚ ਚੋਪਈ

ਅਬ ਅਰਜਨ ਰੋਬਿੰਦ ਪੈ ਭਾਖੈ। ਹਰਿ ਕੀ ਉਸਤੀਤਿ ਮੁਖ ਸਿਉ ਆਖੈ।
ਹੈ ਅਪ੍ਰਮੇਥ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ। ਇਸਥਾਵਰ ਜੀਰਮ ਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ।

ਸਭ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ। ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਰ ਤੁਮ ਬੰਤਰਜਾਮੀ।
 ਕਿਲੇਕੀ ਮਾਹਿ ਤੁਮ ਸਮ ਕੇ ਠਾਹੀ। ਮੈ ਜਾਨੈ ਕੈਸੇ ਮਾਨਿ ਮਾਹੀ।
 ਰੰਗਉਤ ਦੇਹ ਸਾਬਤੁ ਤੁਝ ਕਰੈ। ਆਟਾਰ ਰੰਗਉਤ ਤੁਝ ਆਰੈ ਧਰੈ।
 ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਉਸਤਾਦਿ ਕੇ ਜੋੜ। ਹੇ ਮਾਧਵ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਲੋੜ।
 ਮੇਰੇ ਸਭ ਅਪਰਾਧ ਨਿਵਾਰੈ। ਅਪਰਾਧ ਏਹੀ ਜੋ ਝੂਠੀ ਬੀਚਾਰੈ।
 ਮੁਝ ਪਰਖਿਆ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ। ਜੀਸੇ ਸੁਤ ਪਰ ਕਰਨਾ ਤਾਡਾ।
 ਜੀਸੇ ਸਖਾ ਸਖੇ ਪਰ ਕਰੈ। ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਪਰਾਧ ਭਰਤਾ ਬਿ ਮਰੈ।
 ਤੇਸੇ ਖਿਆ ਤੁਮ ਮੁਝ ਪਰ ਧਾਰੈ। ਨਿਵਾਰੈ ਪਾਪ ਜੋ ਝੂਠੀ ਬੀਚਾਰੈ।
 ਮੈ ਠਹੀ ਇਹੁ ਰੂਪ ਕਬਹੂੰ ਪੇਖਿਆ। ਅਬ ਜੇਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਪੇਖਿਆ।
 ਭਰ ਆਹੈ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵਾ। ਭਰ ਕਹਿ ਤੁਮਰੀ ਕਦ ਹੋ ਮੇਵਾ।
 ਹੇ ਜਗਨਿ ਵਾਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੁਮ ਹੋਵਹੁ। ਪਿਛਨੈ ਪਾਪ ਸਭ ਮੇਰੇ ਧੋਵਹੁ।
 ਅਬਿ ਵਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਹੁ ਮੇਇ। ਸੁੰਦਰਿ ਮੁਕਟਿ ਜਿਹ ਮਾਥੇ ਹੋਇ।
 ਏਤ ਰਾਬ ਮੈ ਰਦਾ ਹੋਇ ਜਿਸਦੇ। ਚਲ੍ਹੈ ਹੋਇ ਦੁਤੀਏ ਕਹਾਜਿਸਦੇ।
 ਤ੍ਰਿਭੰਗੇ ਪਾਠ ਅਸੇਕੀ ਬਾਕ। ਜੋ ਅਸਮੇਰੇ ਰਬ ਜਿਉ ਠਾਕ।
 ਚਤੁਰਬ ਰਾਬ ਛਟੀ ਪ੍ਰੇਰਨ ਤੀ। ਜਿਹ ਤੇ ਰਬ ਕੀ ਗਤਿ ਰੇਰਨਿ ਕੀ।
 ਦਿਸੀ ਰੂਪ ਕੇ ਮੁਝੇ ਦਿਖਾਵਹੁ। ਹੇ ਬਿਸ ਰੂਪ ਇਹੁ ਰੂਪ ~~ਭੋਲਾ~~ ਛਪਾਵਹੁ।
 ਚਤੁਰ ਫੁਲ ਰੂਪ ਹੋਇ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ। ਮੇਰੀ ਬਿਨੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੁਨਿ ਲੈਹੁ।
 ਜਬ ਅਰਜਨ ਇਹ ਪੈਠਤੀ ਕਰੀ। ਤਬ ਬੋਲੈ ਮੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਹਰੀ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਦਿਖਾਇਆ ਬੈਸਾ ਤੁਝੇ ਸਰੂਪ।

ਬਿਸਮਈਬਰ ਤੇ ਜਮੇ ਬਨੈਤ ਅਠਾਦ ਅਜੁ ਰੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੁਝੇ ਦਿਖਾਇਆ ਇਹੁ ਆਰੈ ਕਿਸੀ ਨ ਦੇਖਿਆ।

ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਠੇਹ ਤੁਝ ਆਰੈ ਠਹੀ ਪੇਖਿਆ।

ਸੋਰਠਾ

ਮੇਰਾ ਬੈਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪਾਨੀ ਚਾਰੈ ਬੈਦ ਕੈ।

ਹੇ ਦੁਰਲੱਭ ਸਰੂਪ ਰਹੁ ਤੀ ਦੇਖੇ ਮੁਠ ਠਾਹੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਜੇ ਸਭ ਜਲ ਕਰਾਹਿ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ।

ਜੇ ਭੀ ਦੇਖੇ ਠਾਹਿ ਬੈਸਾ ਮੇਰਾ ਬਿਸਰੂਪ।

ਚੋਪਈ

ਜੋ ਜਗ ਮਹਿ ਸਤ ਹੀ ਤਪ ਕਰੈ। ਖੈਸਾ ਰੂਪ ਤਿਸੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਪਰੈ।
 ਸੁਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਭ ਜਗ ਸਾਹੋ। ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਇਹੁ ਰੂਪ ਖਭਾਹੈ।
 ਕੁਰਬਾਨੀ ਮਾਹਿ ਨੈਸਟਿ ਤੂੰ ਪਾਰਬ। ਤੁਛੇ ਦਿਖਾਇਆ ਰੂਪ ਜਬਾਰਬ।
 ਤਿਲੋਕੀ ਮਾਹਿ ਖੈਸਾ ਕੇ ਨਾਹਿ। ਖੈਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਖੇ ਖਾਹਿ।
 ਹੀ ਬਰਜਨ ਤੂੰ ਭਰ ਦੇ ਤਿਆਗ। ਕਾਟੇ ਮੇਰੁ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਨਾਹ।
 ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਜੋ ਤੁਝ ਦਿਸਟਾਇਆ। ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਤੈ ਖਤਿ ਭਰੁ ਪਾਇਆ।
 ਅਬ ਤੂੰ ਦਿਖਾਤ ਵਹੁ ਘਪੁਨਾ ਮੀਤ। ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਮੁਝ ਖੰਤਰਿ ਕੀਤ।
 ਓਹੀ ਸਰੂਪ ਬਹੁਨਿ ਤੂੰ ਦੇਖ। ਜੋ ਚਾਹੈ ਸੇਈ ਕਛੁ ਪੇਖ।

ਸੀਜਯੋ ਵਾਚ - ਦੇਹਰਾ

ਸੀਜੇ ਖੈਸਾ ਭਿਰਿ ਨਹੀ ਹੋਰਜਨ ਸੁਨਿ ਲੇਹ।
 ਪਾਰਬ ਕਉ ਇਉਂ ਕਹਤ ਹੀ ਬਾਬਦੇਵ ਸਰਬੇਵ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਿਸ ਰੂਪ ਸਭ ਘਪੁਨਾ ਖੰਤਰਿ ਨੀਓ ਮਿਟਾਇ।
 ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਦੀਓ ਛਪਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਥੇ ਰੂਪ ਤਬ ਹੋਇ ਕਰਿ ਧਿਯਾਨ ਅਰਜਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।
 ਠਾਕੇ ਦਿਜਟੀ ਆਵਹੋ ਪਾਰਬ ਬੇਨੇ ਤਾਹਿ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਅਬ ਮੈ ਦੇਖਿਓ ਮੀਤ।
 ਅਬ ਸਭ ਕਛੁ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਉਪਜੀ ਚੇਤਨ ਰੀਤ।

ਸੋਰਣਾ

ਘਪੁਨੀ ਪ੍ਰਾਨ੍ਹਤਿ ਕੇ ਮਾਹਿ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈ ਆਇਆ।
 ਛ ਨਮਸਕਾਰ ਤੁਝ ਖਾਹਿ ਖੈਸਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਤੂੰ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਚੋਪਈ

ਬਿਸ ਰੂਪ ਅਰਜਨ ਜੋ ਦੇਖਿਆ। ਤਿਸ ਕਾ ਰੂਪ ਮੈ ਮਨਿ ਮੈ ਪੇਖਿਆ।
 ਖਉਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦਿਸਨ ਨ ਆਵੈ। ਜਿਵਾਨੀ ਹੋਇ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਪਾਵੈ।
 ਖੈਸੇ ਠਾਨਕ ਫੂਰ ਪਰਧਾਨਾ। ਕਿਓਂ ਸੁਖਮਨੀ ਮਾਹਿ ਖਖਾਨਾ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖਾਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸਰ। ਠਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖਾਨੀ ਖਾਪ ਪਰਮੇਸੁਰ।

ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਿਆ ਕੇ ਕਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਏਕ ਸਮ ਘਹੈ।
ਹਰਿ ਤੇ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਉਚਾ। ਜੇ ਸਭ ਛਾਡ ਹਰਿ ਮਾਹਿ ਪਹੁਚਾ।
ਬੈਸੀ ਬਾਤ ਕੇ ਵਿਰਨਾਪਾਵੈ। ਜੇ ਕੇ ਬਦਵੈਤ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਨਾਵੈ।
ਗਿਆਨ ਨੈਨ ਸਿਉ ਤਿਸਕੇ ਦੇਖੈ। ਚਰਮਚਖ ਜੋ ਕੋਈ ਠ ਪੇਖੈ।
ਖਾਨਸੇ ਕੇ ਵਧੂ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਉ।
ਘਬ ਦੇਖਿਓ ਗਿਆਨ ਚ ਛਮਾਹੀ। ਸੰਸਾਰ ਸਕਨ ਬਿਸ ਰੂਪ ਖਾਹੀ।
ਜੇ ਅਰਜਨ ਤਬ ਧਿਯਾਨ ਸੇ ਦੇਖਿਓ। ਜੋ ਘਬ ਸੇ ਇਨ ਠੇਹੁ ਪੇਖਿਓ।
ਸੀਸ ਠੈਨ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਖਾਹਿ। ਸੇ ਸਭ ਬਾਬਦੇਵ ਬਪੁ ਮਾਹਿ।
ਸ੍ਵਨ ਪਾਦ ਸਹੈਸੂ ਭਾਈ। ਭਗਵਾਨ ਦੇਹ ਸੇ ਦੇਤ ਦਿਖਾਈ।
ਹਸਤ ਨਾਸ ਕਾਸਹੈਸੂ ਜਾਨੈ। ਸਭ ਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਮਾਨੈ।
ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਪ ਅਰ ਵਾਉ। ਦੇਹ ਕੋਬੰਦ ਸੇ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸਟਾਉ।
ਆਕਾਸ ਸੂਰ ਚੰਦ ਅਰੁ ਤਰਵਾ। ਕੋਬੰਦ ਦੇਹ ਸੇ ਪਰਗਟ ਕਰਵਾ।
ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇ ਕੇ ਜੋਇ। ਸਭ ਬਿਰਾਟ ਕੇ ਬਪੁ ਸੇ ਹੋਇ।
ਬਿਰਾਟ ਰੂਪ ਸੇ ਹੀ ਸਭ ਕੋਇ। ਏਕ ਬਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਇਉ ਹੋਇ।
ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਪਾ। ਆਰਤੀ ਮਾਹਿ ਕਹਿਓ ਪਰਤਾਪਾ।

ਆਰਤੀ ਮਹਲਾ 1

ਗਗਨਿ ਮਹਿ ਬਾਨ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੈ ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਨਾ ਜਨਮ ਮੋਤੀ।
ਧੂਮ ਮਨਿਯਾਨਨੇ ਪਵਨ ਚਵਰੇ ਕਰੈ ਸਰਨ ਬਠਿਰਾਇ ਕੂਨੈਛ ਜੋਤੀ।
ਨੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੈਤ ਫੇਰੀ।
ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹੀ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ।
ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਨ ਨਨਾ ਏਕੁ ਪਦ ਕੰਧ ਬਿਨ ਸਹਸ ਤਵ ਕੰਧ ਇਵ ਚਨਤ ਮੋਹੀ।
ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੀ ਸੋਇ। ਤਿਸੁ ਦੇ ਚਾਨਨੇ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣ ਹੋਇ।
ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟ ਹੋਇ। ਜੋਤਿਸ ਭਾਵੈ ਸੇ ਆਰਤੀ ਹੋਇ।
ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਠੋਡਿਤ ਮਨੋ ਅਠਿਦਿਨੇ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਰਾ।
ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਵਾਸਾ

ਗੁਰੂ ਕੋਬੰਦ ਸਿੰਘ ਵਾਰ ਚੋਪਈ

ਏਹੁ ਜਾਨੈ ਜੋ ਖਾਨਸਾ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਸਭ ਕਛੁ ਦੇਖੈ ਸੋਇ।
ਸਭਹੂੰ ਮਾਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਨੈ। ਆਪ ਜਗਤਿ ਕੋਬੰਦ ਇਕ ਮਾਨੈ।
ਕੇ ਵਿਰਨਾ ਬੈਸੀ ਗਤਿ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਧਾਰ ਕੋਬੰਦ ਕੇ ਪਾਵੈ।

ਰਿਖਾਨ ਬੇਰਾਡ ਭਗਤਿ ਜੋ ਸਹਤਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਖਾਨੀ ਪੂਰਨ ਇਉਂ ਕਹਤਾ।
 ਭਗਤਿ ਖਰਬ ਜੋ ਭਉ ਨਹੀਂ ਰਾਖੇ । ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਨਾਖੇ।
 ਬੇਰਾਡ ਅਰਬ ਬੈਸਾ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਆਪ ਦੁਤੀਆ ਤਿਆਗ ਪਹਚਾਨੋ।
 ਰਿਖਾਨ ਖਰਬ ਤੂੰ ਬੈਸਾ ਜਾਨ। ਸਭ ਰਛੁ ਏਕ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨ।
 ਜਿਸ ਮੋ ਏਹ ਤੂੰ ਨਵਨ ਹੋਇ। ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਬਿਛਿਯਾਨੀ ਸੋਇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਹੇ ਪਾਰਬ ਬਿਸ ਰੂਪ ਜੋ ਰੁਝ ਦੇਖਿਆ ਸਾਜਨ।
 ਖਾਏ ਕਿਸੀ ਨ ਦੇਖਿਆ ਏਹੁ ਰੂਪ ਮੁਝ ਰਾਜਨ।
 ਦੇਹਰਾ

ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਿਤ ਚਾਹਤੇ ਦੇਖਨ ਬੈਸਾ ਰੂਪ।
 ਦੇਖਨ ਇਸ ਕਾਲ ਕਰਨ ਹੈ ਛੇ ਨ ਦੇਖੇ ਕੋ ਭੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੈਸੇ ਰੂਪ ਕੀ ਭਾਯ ਮੋ ਤਪਸੀ ਨਿਤ ਤਪ ਕੇ ਕਰੀ।
 ਤਿਨ ਕੋ ਦਿਸਟ ਨ ਖਾਵਤਾ ਵਹੁ ਜਨਮੇ ਬਹੁ ਮਰੀ।

ਚੋਖਈ

ਬਹੁ ਦਾਨੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇ ਕੋਇ। ਦ੍ਰਿਸਟ ਤ ਆਵੇ ਧਰਮ ਸੋਇ।
 ਜੈਸਾ ਤੇ ਇਹੁ ਦੇਖਿਆ ਮੀਤ। ਅਬ ਇਹੁ ਰਾਤ ਨਿਸਰੈ ਟਰ ਚੀਤ।
 ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਪਿਛਾਰਾ। ਮੁਝ ਤੇ ਦੁਸਰ ਨਾਹਿ ਬਿਚਾਰਾ।
 ਮੇਰੇ ਧਿਯਾਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਫੇਕਣ ਮੇਰਾ ਖਾਸਾ ਰਹੈ।
 ਬੈਸੀ ਭਾਤ ਤੇ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ । ਇਸੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਮੁਝੇ ਚੀਝਾਵੈ।
 ਤਬ ਤੇ ਠੇਕੁ ਸਿਉ ਭੀ ਦੇਖਿਆ। ਰਿਖਾਨ ਮਾਹਿ ਸਮਝ ਕਰਿ ਹੋਇਆ।
 ਅਰ ਖਰਚਨ ਮੁਝ ਕੇ ਤੁਝ ਪਾਇਆ। ਚੋ ਰੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਨਾਇਆ।
 ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਤੁਝੇ ਸਾਰਖਾ ਅਉਰ ਨ ਹੋਇ।
 ਅਬ ਜੋ ਤੁਝ ਕੇ ਕਰਨਾ ਆਇਆ। ਸੋ ਸੁਨ ਪਾਰਬ ਹੈ ਪੰਥ ਰਾਇਆ।
 ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਨਿਤ ਕਰਿ ਮੀਤਾ। ਏਕ ਅਦਵੈਤ ਰਾਖ ਤੂੰ ਚੀਤਾ।
 ਗੋਬਿੰਦ ਬਾਡ ਕਛੁ ਅਕਰੁ ਨ ਜਾਨਾ। ਦਿਸਟ ਅਦਿਸਟ ਸਭ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨਾ।
 ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ਪਾਰਬ ਪਿਛਾਰੈ। ਸਰਨਾ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੈ।

ਸੰਸਾਰ ਨੇਕ ਕਾ ਸੰਭ ਨ ਕਰੇ। ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗ ਹਰਿ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੇ।
ਸੰਸਾਰ ਨਹੀ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਭਾਈ। ਏਕ ਮਾਹਿ ਕਛੁ ਰਹਿਆ ਨ ਜਾਈ।
ਰਹੇ ਨਿਰਵੈਰ ਸਦਾ ਤੁਮ ਮੀਤ। ਮੁਝ ਸਰੂਪ ਰਾਖੇ ਤੁਮ ਚੀਤ।
ਜਬ ਇਹੁ ਪਿਆਨ ਅਰਜਨ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ। ਮੇਰੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
ਏਹੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਭ ਭਭਤੇ ਮਾਹਿ। ਜੇ ਹਾਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਦੋਪਈ

ਯਾਰਵਾ ਅਗਿਆਇ ਬਿਸ ਕੇ ਰੂਪ। ਅਰਜਨ ਦੇਖਿਆ ਪਛੁ ਸਰੂਪ।
ਮੈ ਗੋਤੰਦ ਖਾਲਸੇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਖੇ। ਜਬਾਰਬ ਸਭੀ ਮੈ ਤਿਨਕੇ ਭਾਖੇ।
ਸਭ ਕਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ ਮੈ ਧਰਾ। ਜੀਵ ਤੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕਰਾ।
ਸਿੰਘ ਅਰ ਸੂਰੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਹਿ।
ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਨਿਖਣਾ ਹੈ ਕੋਇ। ਅਰਬ ਸਿੰਘ ਕਾ ਤਿਸੁ ਮੈ ਹੋਇ।
ਸਿੰਘ ਅਰਬ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਨੇ। ਸਭ ਕੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਮਾਨੇ।
ਅਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਨ ਨਰੁ ਮੈ ਹੋਇ। ਏਹੀ ਬਚਨ ਮਨਿ ਧਾਰੈ ਸੋਇ।
ਬਚਨੇ ਤੇ ਅਕਾਲ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਅਕਾਲ ਪਾਇ ਅਕਾਲ ਕਰਾਵੈ।
ਮੇਰੀ ਤਿਰਪਾ ਇਹੁ ਹੈ ਭਾਈ। ਅਨਭਵ ਬਾਤ ਸਭ ਤੁਝੇ ਸੁਣਾਈ।
ਆਰੈ ਧਾਰਨ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ। ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਨਿਤ ਅਪੁਨੇ ਸਾਥ।
ਤੁਮ ਕਉ ਅਉਰ ਨ ਤਾਰੈ ਕੋਇ। ਜੈਸੀ ਮਇ ਤੈਸੀ ਭਤਿ ਹੋਇ।
ਜੇ ਚਾਹੇ ਸੋਈ ਕਛੁ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਅਕਾਲ ਮਨ ਮੈ ਇਹੁ ਧਰੇ।
ਤੁਮਰੇ ਬਾਝ ਅਵਰ ਨਹੀ ਤੋਇ। ਜੈ ਦੇਖੇ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋਇ।
ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਹੀ ਭਾਈ। ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤਿ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੜੁ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਅੈ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਧੇ ਬਿਸਰੂਪ ਦਰਸਨੰ ਨਾਮ ਟੀਕਾਦਸੇ ਅਧਿਇ॥੧੧॥

ਆਰੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਹਰਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਬ ਯਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੈ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ
ਏਕ ਨਦੀ ਬੀ ਨਾਮ ਪੁੰਜ ਕਾ ਦ੍ਰਿਗਬਦਾ ਬਾ। ਤਹਾ ਏਕ ਨਗਰ ਬਾ। ਤਿਸੁ ਨਗਰ
ਕੈ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੁਖਾਨੰਦ ਬਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਵੈਸਨੋ ਬਾ। ਹਰਿ ਭਗਿਤ ਬਾ।
ਓਸ ਨਗਰ ਮੈ ਏਕੁ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਾ ਮੰਦਰਿ ਬਾ। ਤਹਾ ਨਛਮੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਕੀ
ਸੇਵਾ ਬੀ। ਉਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਹਤਾ ਬਾ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਭਨਾ ਪੰਡਤਿ ਬਾ।

ਅਰ ਬਡਾ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਥਾ। ਸੋ ਉਹਾ ਰਾਜਾ ਨਿਤ ਆਵੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ। ਅਰ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਿਤ ਗੀਤਾ ਕਾ ਧਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਪਾਠ ਰਾਜਾ ਸੁਨਤਾ ਰਹੀ। ਅਸੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਕਰੀ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਅਰ ਕਉ ਚਲਿਆ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਉਸੀ ਸਮੇ ਬਹੁਤ ਅਤੀਤ ਦਿਸਤਰੀ ਆਈ। ਤਬ ਉਹੁ ਅਤੀਤ ਬੋਲੇ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕਾਈ ਜਾਹਗਾ ਦੇਵੇ। ਜੋ ਹਮ ਵਿਸ਼ਾਮ ਕਰੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਕ ਬਡੀ ਹਵੇਲੀ ਉਨ ਅਤੀਤਾ ਕਉ ਦਿਵਾਈ। ਤਹਾ ਅਤੀਤ ਉਤਰੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੀਧਾ ਭੇਜਿਆ। ਸੋ ਉਨਹੁ ਨੇ ਹਸੋਈ ਲਕੀ। ਅਰੁ ਸਭ ਅਤੀਤ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਫੁਏ। ਤਬ ਬਹੁਤ ਵੇਲਾ ਪੀਛੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਉਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਅਰ ਅਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਸਾਧ ਲੀਆ। ਅਉਰ ਨਉ ਕਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧ ਆਏ। ਤਹਾ ਰਾਜਾ ਉਸ ਹਵੇਲੀ ਮੇ ਆਇਆ। ਸੋ ਉਨ ਅਤੀਤੇ ਮੇ ਏਕ ਬਡਾ ਮਹੰਤ ਥਾ। ਤਿਸ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ ਗੋਸਟੀ ਕਰਨੇ ਨਾਗਾ। ਇਤਨੇ ਮੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਵੇਲੀ ਮੇ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਪ੍ਰੇਤ ਉਹਾ ਹਵੇਲੀ ਮੇ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਓਸ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬੈਠੇ ਕਉ ਮਾਰਾ। ਇਤਨੇ ਮੇ ਨਉਕਰ ਚਾਕਰਾ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਖਬਰ ਕਰੀ। ਜੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਤੁਮ ਈਹਾ ਕਿੰਨ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਇਹ ਖਬਰ ਸੁਣਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਮਨਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਿ ਆਇਆ। ਤੇਰੇ ਰਾਜਾ ਗੀਤਾ ਭੀ ਸਰਵਣ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਬਡਾ ਭਗਤਿ ਥਾ। ਤਉ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਕਉ ਬਡਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਮਹੰਤ ਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਤੇ ਹਮ ਨਉ ਭਲਾ ਫਨਿਆ। ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੁਆ। ਅਰੁ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਾ। ਕਹਾ ਹੈ ਚਨੇ ਤੇ ਦੇਖ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਰਾਜਾ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ ਮਹੰਤ ਸਭ ਆਏ। ਜਹਾ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਆ ਪਰਾ ਥਾ। ਜੋ ਦੇਖਿ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਆ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਤ ਕਉ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ। ਹੈ ਪ੍ਰੇਤ ਮੇ ਤੁਭ ਕਉ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਜੋਨ ਤੇ ਛੁਡਾਵਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਧਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਮੇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇਗਾ। ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਤੇ ਆਏ ਹੈ ਸੇ ਭੀ ਉਧਰੇਗੇ। ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਖ ਜੋ ਬਾਨਸ਼ ਜੀ ਉ ਉਠੇ। ਪਰ ਪਹਲਾ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮ ਕਹੋ। ਤੂੰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਤ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਪੀਛੇ

ਤੁਭ ਕਹੁ ਉਧਾਰੇਗਾ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਾ। ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੈ। ਹਲ ਜੇਤਨੇ
 ਵਾਲਾ। ਜੋ ਮੈ ਇਸ ਗਾਉ ਕੇਖਾਹਰਿ ਖੇਤੀ ਨਰਤਾ ਥਾ। ਤਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਦੁਰਬਲ
 ਆਇਆ। ਜੋ ਉਸ ਖੇਤੀ ਮੇਂ ਸ਼ਿਕ ਪੜਾ। ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਅੰਗਿ ਮਹਿ ਦੁਬਰੀਆ ਬਹੁਤ
 ਥੀ। ਜੋ ਏਕ ਹਿਨ ਆਈ। ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਮਾਸ ਤੇਕ ਤੇਕ ਆਵੈ। ਜੋ ਮੈ ਦੇਖੇ
 ਬੈਠਾ। ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਦਇਆ ਨ ਆਵੈ। ਜੋ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਛੁਡਾਵੇ। ਇਤਨੈ ਮੈ
 ਅਤੁਰ ਇਕੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਇਆ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਤੋਂ ਏਕ ਦੁਰਬਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰੋਗੀ ਪੜਾ ਹੈ।
 ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਾਸ ਇਨ ਤੋਕਿ ਤੋਕਿ ਖਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਮੁਖ ਕਹੁ ਕਹਾ।
 ਅਰੇ ਹਨ ਜੇਤਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਜੰਨੂ ਪਹਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਤੇ ਤੇਰੇ ਚੰਡਾਨੇ
 ਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਹੈ ਨਿਰਦਇਆ ਤੇਰੇ ਖੇਟ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਮਾਸ ਇਨ ਤੋਕਿ ਤੋਕਿ
 ਖਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸਾਥ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਛੁਡਾਵਤਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਲੋਈ ਮਹਾ
 ਪਾਪੀ ਹੈ। ਅਰ ਏਹ ਤੀਨ ਕਰਮੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਰਕ ਕਹੁ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪਹਲੇ ਤੇ ਏਹ
 ਜੋ ਨਿਸੀ ਕਹੁ ਚੋਰ ਨੁਟਤਾ ਮਾਰਤਾ ਦੇਵੈ। ਅਰ ਸਾਈ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਸ ਜਾਵੈ।
 ਅਰਿ ਨਿਸੀ ਕਹੁ ਸੈਰ ਮਾਰਤਾ ਦੇਵੈ ਅਰ ਸਾਈ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਸ ਜਾਵੈ। ਅਰ ਤੀਸਰਾ
 ਨਿਸੀ ਕਹੁ ਕੂਤ ਨਾਲਾ ਦੇਵੈ। ਅਰ ਏਹ ਛੁਡਾਇ ਜਾਨਤਾ ਦੇਵੈ। ਅਰ ਨਹੀ ਛੁਡਾਵਤਾ।
 ਏਹ ਤੀਨ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਕਹੁ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਸਾਧੀ ਜੀਵ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਤਿਨ ਕਹੁ ਅਸਮੇਧ ਜਨ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੇਰਾ ਤੁਭ ਕਹੁ
 ਸਰਾਪ ਹੈ। ਜਾਇ ਤੂੰ ਰਾਖਸ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਓਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ। ਅਰ
 ਵੇਨਤੀ ਕਹੀ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈ ਤੇਰੇ ਸੂਘ ਕਰਿ ਕੈ ਰਾਖਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਰਾ ਉਧਾਰ
 ਕਿਸ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਲੋਈ ਕੀਤਾ ਕਾ ਧਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ
 ਪਾਠ ਕਰੀ। ਅਰ ਤੂੰ ਸੁਨੈ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਬ ਸਾਰੀ ਪੂਰਬਨੀ ਕਥਾ ਕਹੀ।
 ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਹੁ ਪੁਛਾ। ਅਬ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਕੀਜੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ
 ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀ ਤੁਮ ਇਸ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹੁ ਉਧਾਰੋ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਖੇਟੇ ਕਹੁ ਜਿਵਾਵਹੁ। ਤਬ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕੀਤਾ ਕਾ ਧਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਅਰ ਜਨ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹੁ ਇਨਕਿਆ
 ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟਾ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਅਰ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਖਾਏ ਹੈ
 ਸੋ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ। ਅਰ ਉਹੁ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬੇਟਾ ਭੀ ਜੀਵਿਆ। ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰਿ
 ਚਤਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰ। ਸਭ ਜੀਵ ਆਨ ਖਰੇ ਭਏ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਿਆ। ਰਾਜਾ
 ਅਪੁਨੈ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹੁ ਮਿਲ। ਜਬ ਮਿਲਨੈ ਨਾਭਾ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ
 ਕਿਸੀ ਕੇ ਕੁਲ ਵਿਖੇ ਏਕ ਵੈਸਨਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਕਣੀ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਬੜਾ ਬੈਸਨੈ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ। ਪੁਤ੍ਰ ਆਉ ਮਿਲ। ਤਬ

ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ ਪਿਤਾ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਕੋਈ ਬਾਹ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਭਇਆ
ਹੈ। ਹੈ ਪਿਤਾ ਧੰਨੁ ਏਹ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਛ ਕਉ ਭਫਨ ਕੀਯਾ। ਜੇਗੀਤਾ ਸੁਣਨ
ਕਰਿ ਨੇ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੂੰ ਏਕ
ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ। ਮੇਰੀ ਖਬ ਕਉਨ ਗਤਿ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੇ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ
ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਛੁਨ ਮੈ ਏਕ ਵੈਸਨੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਭੀ ਓਸ ਕੀ ਇਕੀਸ ਪੀੜੀ ਕਾ
ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਏਕ ਪਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ। ਤੂੰ ਚਿਤਾ ਨਾ ਕਰਿ। ਮੈ
ਨਾਰਾਇਣ ਪਰਾਇਣ ਭਇਆ ਹੈ। ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇਗਾ।
ਤਬ ਭੀਰੇ ਇਕਵੀਸ ਛੁਨ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਭਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਰਹਾ ਖਬ ਸਿਧਾਰੇ।
ਤਬ ਵਿਵਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਭਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿਉ
ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰਾਜ ਕਿਯਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ
ਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਖਬ ਤੇਰਾ ਤੇ ਕੋਈ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਕੰਠਿਆ
ਨਾਹੀ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਖਬ ਤੂੰ ਭੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਘਰ ਮਹੰਤ ਘਰ ਖਤਿਬ ਦਿਸੰਤਰ ਕਉ ਚਲੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਧਾਰਵਾ ਖਧਿਯਾਇ ਗੀਤਾ
ਕਾ ਸੀਖਿਆ। ਪਾਠ ਕੀਯਾ ਕਰਿ। ਘਰ ਜਨ ਤੁਛਸੀ ਵਿਖੇ ਸਿੰਚਾ ਕਰੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਧਾਰਵੇ ਖਧਿਯਾਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੇ ਤੁਮਨੈ
ਸੁਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਪੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਇਕਦਸੇ ਖਧਿਯਾਇ ॥ 11 ॥

ਆਰੀ ਬਾਰਵਾਂ ਚਲਿਆ

ਬਰਜਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਏਤੇ ਬਰਨ ਸੁਣਨ ਕਰਿ ਬਰਜਨ ਬੋਲੈ ਏਹਾ।
ਹੈ ਮਾਧਵ ਹੈ ਰਿਖੀ ਨੇਸ ਹੈ ਬਾਸਦੇਵ ਸਰਬੋਹਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਏਹ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਰੂਪ ਮੈ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖਿਓ ਮੀਤ।
ਉਪਾਸਕ ਇਸ ਇਕ ਰੂਪ ਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੇ ਠੀਕ

ਦੇਹਰਾ

ਠਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਸੇ ਖਬਿਠਾਸੀ ਆਹਿ।
ਮਹਿਮਾ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਖਬ ਚਨੀ ਕਹੀਐ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਉ ਉ ਪਾਸਕਰੈ ਕੇ ਬਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਉਪਸਕ ਕਉਨ।
ਮੁਝ ਕਉ ਏਹ ਸਮਝਾਈਐ ਹੈ ਈਸਰ ਤੈ ਭਉਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਭਰਜਨ ਬੈਠਤੀ ਸੁਨਤ ਹੀ ਭਾਖੇ ਗੋਖਿੰਦ ਰੂਪ।
ਭਗਤੋ ਕੇ ਸੁਖ ਏਨ ਕਉ ਧਾਰਿਓ ਸੁਰਗੁਨ ਸਰੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਸ ਮੇਰੇ ਸੁਰਗੁਨ ਰੂਪ ਕੇ ਭਰਤਿ ਰਾਖੇ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।
ਮਨਿ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਸ ਰੂਪ ਮੈ ਨਿਤ ਜੁਗਤਿ ਹੀ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਰਮ ਸਰਬਾ ਭਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਨਿਤ ਉਪਾਸੈ ਮੋਹਿ।
ਉਪਾਸਕ ਸੁਰਗੁਨ ਰੂਪ ਕਾ ਉਤਮ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਇਹੁ ਜਗਤਿ ਕੇ ਸੁਰਗੁਨ ਧਾਰਿਓ ਰੂਪ।
ਜੇ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਉਪਾਸਕ ਸੁਰਗੁਨ ਸਰੂਪ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਨਿਰਗੁਣ ਦੁਸਰਾ ਰੂਪ ਮੁਝ ਬਥਿਨਾਸੀ ਆਖੈ।
ਮਹਿਮਾ ਜਿਸਕੀ ਬਚਨ ਮਹਿ ਆਵੈ ਨਹੀ ਪ੍ਰਚੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਖਸ਼ਤਿ ਐਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪੇਖਿਓ ਕਿਨਹੂੰ ਨਾਹਿ।
ਭਗਤਿ ਜਾਨੈ ਇਹ ਮਨਿ ਬਿਖੇ ਸਰਣ ਬਿਆਪੀ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਚਿਤਵਨ ਪਰੈ ਵਹੁ ਰੂਪ ਹੈ ਚਿਰੰਕਾਨ ਅਤੁਈਤ।
ਨਿਸਚਨ ਅਟਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਿਹ ਨਿਰਗੁਣ ਜਾਨੈ ਮੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਇਸ ਰੂਪ ਕੈ ਸੇ ਕਰਤੈ ਹੈ ਏਹ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਜਮ ਰਾਖਤੇ ਜਲ ਮਹਿ ਸਮ ਵਰਤੈਹ।

ਚੋਪਈ

ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਠਿਰਗੁਣ ਕੇ ਆਗੀ। ਕਨਿਆਨ ਸਭੀ ਲੋਕੇ ਕੀ ਚਾਹੀ।
 ਸਭ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈ ਵਹੁ ਨੀਤ। ਸਭ ਕੇ ਸੁਖੀ ਜਾਣੇ ਵਹੁ ਮੀਤ।
 ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਮ ਜਿਸ ਕਉ ਹੋਇ। ਠਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਪਾਇਆ ਤਿਸੁ ਸੋਇ।
 ਐਸੇ ਭਰਤਿ ਮੁਝ ਰੂਪ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਸਮ ਤਾਸਿਉ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
 ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੇ ਠਿਰਗੁਣ ਰੂਪ। ਪਰੈ ਬਚਨ ਤੈ ਬਸੈ ਸਰੂਪ।
 ਜਿਹ ਬਾਝਤਸੁ ਕੇ ਸਭੇ ਨ ਭਾਇ। ਮਨਿ ਕਰਿ ਵਹੁ ਚਿਤਵਿਆ ਠਹੀ ਜਾਇ।
 ਬੁਧ ਕਰਿ ਤਿਸੁ ਏਥੇ ਕੋ ਨਾਹ। ਐਸਾ ਰੂਪ ਕਠਨ ਜੋ ਆਹਿ।
 ਜੀਤਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਮਤਾ ਭਾਈ। ਸੋ ਭੀ ਕਠਨ ਬਾਤ ਮੈ ਪਾਈ।
 ਦਇਆ ਸਭੁ ਲੋਕੇ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਏਹ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਠਨ ਹੀ ਆਹਿ।
 ਠਿਰਗੁਣ ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਹੀ ਮੀਤ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਭੀ ਕਠਨ ਹੀ ਰੀਤ।
 ਭਗਤੋ ਕੇ ਅਭ ਸੁਖ ਨਮਿਤਿ। ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਸਤਿ।
 ਜੋ ਇਸ ਸਰਗੁਣ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ।
 ਅਪੁਨੇ ਕਰਮ ਸਭ ਮੁਝ ਮੈ ਆਹੈ। ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਰਪੈ।
 ਕਰੈ ਕਰੈ ਹੀ ਸਭ ਭਭਵਾਨ। ਜੋ ਵਰਤੈ ਤਿਸੁ ਆਕਿਯਾ ਜਾਨ।
 ਐਸੇ ਜੋਗ ਕਰਿ ਮੁਝ ਸਿਖੁ ਜੁਰੈ। ਆਨ ਪਹਰ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰੈ ।
 ਮੇਰੇ ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਹੀ ਮੀਤ। ਜਨਮ ਆਰਨਿ ਠਾਹੀ ਤਿਹ ਚੀਤ।
 ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਤੇ ਤਿਸੁ ਕੇ ਤਾਰੋ। ਤਾਤਕਾਲ ਮੈ ਤਿਸੇ ਉਧਾਰੋ।
 ਜਿਨ ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖਿਆ। ਭਗਤਿ ਐਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸ ਠਰ ਨੈ ਚਾਖਿਆ।
 ਇਸ ਉਪਰਾਤ ਕਿਛੁ ਕਰਨਾ ਨਹੀ। ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਹਰਿ ਆਕਿਯਾ ਮਾਹੀ।
 ਏਹੀ ਬਾਤ ਸਤਿ ਵਹੁ ਜਾਨੈ। ਸੰਸਾਰ ਨਾਹੀ ਸਭ ਇਛ ਪਹਰਾਨੈ।
 ਹੀ ਅਰਜਨ ਮਨਿ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖ। ਸਭ ਕਛੁ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਲਾਖ।
 ਬੁਧ ਚੇਤਾ ਜਬ ਨਿਸਚਨ ਹੋਇ। ਪਰਮ ਕਨਿਆਣ ਪਾਵੇਗਾ ਸੋਇ।
 ਅਰਜੋ ਮਨਿ ਤੁਝ ਠਾਹੈ ਠਾਹੀ। ਆਨ ਪਹਰ ਚਿਤਵਨ ਕੇ ਮਾਹੀ।
 ਅਭਿਆਸ ਕਰੈ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਬੁਧ ਸੋ। ਮਨਿ ਕੇ ਪਛੋ ਬੁਧ ਕੈ ਜੁਧ ਸੋ।
 ਬੁਧ ਸੋ ਪਛੋ ਰੋਬਿੰਦ ਮੈ ਰਾਖੋ। ਏਹੀ ਅਭਿਆਸ ਉਤਮ ਮੈ ਆਖੋ।
 ਅਰ ਅਭਿਆਸ ਜੋ ਕੀਯਾ ਨ ਜਾਇ। ਮਨਿ ਚਨਤੇ ਕੇ ਸਾਤ ਨ ਆਇ।
 ਤਬ ਮੇਰੇ ਨਿਮਿਤਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਕਰੋ। ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੋ।

ਪ੍ਰਾਤਰਾਨ ਸੋਠੇ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਪੂਜਾ ਮਾਹਿ ਰਹੇ ਵਚਤੀਤਾ।
 ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਜੋ ਮੁਝ ਟੇ ਜਾਠੇ। ਸਭੀ ਬਾਸਦੇਵ ਰਿਦ ਮਾਠੇ।
 ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਲਾਏ ਤੁਝ ਮਨਿ। ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਟਾ ਤੂੰ ਪਾਵੈ ਧਨੁ।
 ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
 ਜੋ ਤੂੰ ਏਹੁ ਨਾਰੀ ਭਰਿ ਸਾਏ। ਇਸ ਪੂਜਾ ਮਨਿ ਮਨਿ ਠਹੀ ਚਾਏ।
 ਜੋਰ ਸੁਨੇ ਹੋ ਖਰਜਨ ਯਾਦ। ਦੇ ਕਰਿ ਜੋਰ ਕਰੇ ਨਮਸਕਾਰ।
 ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੇ ਹੋ ਕੇਸਰ ਸੁਖਾਮੀ। ਸਰਬ ਘਟਾ ਹੋ ਖੀਤਰਜਮੀ।
 ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਦਾਖੇ ਤੁਮ ਆਪ। ਜੋ ਤੁਮ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹੈ ਬਿਖਾਪ।
 ਇਹ ਕਹਿ ਕਰਿ ਮੁਝ ਪਾਈ ਪਰੇ। ਧਾਨਾ ਕੋਈ ਨ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੇ।
 ਕਰਮੇ ਕਾ ਫਨੁ ਤਿਯਾਓ ਮੀਤ। ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮਨਿ ਚਾਖੇ ਜੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਭਗਵਾਨ ਮੈ ਰਾਖਣਾ ਇਸ ਕਾ ਤਾਮੁ ਅਭਿਆਸ।
 ਅਭਿਆਸ ਜੇਕੁ ਜੋ ਨਰ ਕਰੇ ਪਾਵੈ ਮੁਝ ਮੈ ਬਾਬ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਕਨਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਜੇਕੁ ਭਰਤੋ ਕਉ ਨਿਤ ਦੇਇ।
 ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਸਾਤ ਸੁਖ ਸਭ ਨੈਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਜਾਣਨ ਕਾ ਭਿਯਾਨ ਯੀਤਾ ਵਾਹਵਤਿ ਮਾਹਿ ਜੋ।
 ਸਹਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸੋ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਭਿਯਾਨ ਭਗਤਿ ਪਾਵੈ ਆਠੰਦ ਸੁਖਾ।
 ਉਪਜੈ ਤਿਛ ਕੇ ਧਯਾਨ ਮੁਝ ਲੀਲਾ ਮਹਿ ਨਿਤ ਰਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਰਮਤ ਜੋ ਲੀਲਾ ਮਾਹਿ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਯਾਨ ਹੈ।
 ਮੇਰੀ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ਲੀਨ ਰਹੈ ਮੁਝ ਧਯਾਨ ਜੋਧੈ

ਸੋਰਠਾ

ਬਹੁ ਜਨਮੇ ਕੇ ਕਰਮ ਭਲੇ ਬੁਧੇ ਜੋ ਨਿਤ ਕੀਏ।
 ਤਿਸ ਧਯਾਨ ਕੇ ਧਰਮ ਸਭੀ ਕਰਮ ਤਿਨ ਤਿਯਾਏ ਜਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਰਮ ਯਾਗੇ ਤਿਸੁ ਤੇ ਰਹੇ ਪਾਵੈ ਪਹਵੀ ਸਾਤ।
ਸਾਤ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੈ ਨਲਲ ਇਹੁ ਤਿਸੁ ਭਾਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੁਰਾ ਨ ਚਿਤਵੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਨਿ ਚਿਤ ਬਚਨੇ ਮਾਹਿ।
ਦੇਵੇ ਦੁਖ ਨ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਭ ਕੇ ਮਿਤੁ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਦਇਆਲ ਰਹੈ ਵਹੁ ਸਭਨ ਪਰ ਮਮ ਚੰਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤਾ।
ਮੁਖ ਦੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਸੰਤੁਸਟ ਰਹੈ ਮੁਝ ਸਹਿਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੁਝ ਸਿਉ ਜੁਝਿਰਹੈ ਮਨਿ ਰਾਖੇ ਵਹੁ ਚੀਤ।
ਦਿਕ ਨਿਸਰਾ ਜਿਸ ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਵਿਖੇ ਨ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਐਸਾ ਜੋ ਕੇ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਕੇ ਪਿਥਾਰਾ ਹੋਇ।
ਹਰਖ ਸੇਧ ਤੇ ਰਹਤ ਵਹੁ ਭਉ ਨਹੀ ਰਾਖੇ ਭੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਭਉ ਨ ਦਿਖਾਵੈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਸਭ ਸਿਉ ਰਾਖੇ ਚਿਤ।
ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਸੋਟੀ ਸੇਰਾ ਮਿਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਾਛੈ ਨਹੀ ਵਸਤ ਕਿਛੁ ਨਿਤ ਰਾਖੇ ਮੁਝ ਪਿਆਨ।
ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਖੇ ਦੇਹ ਜਨ ਸੇ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਇਸਨਾਨ ਸਿਉ ਮਨਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੁਝ ਕਿਆਨ।
ਨਿਤ ਰਾਖੇ ਵਹੁ ਆਲ ਭਗਤਿ ਉਤਮ ਠਰ ਪਰਧਾਨ।

ਮੰਗਤ ਛੰਦ

ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਜੋਇ। ਐਸੀ ਰਹਤਿ ਜਾਮੇ ਹੋਇ।
ਸੁਖ ਰੂਪ ਵਹੁ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਚੇਤਨ ਆਪ ਮਾਹੀ ਨਹੀ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸ। ਤਿਸ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੇ ਬਾਸ।
ਸੰਸਾਰ ਅਰਥ ਤਿਆਰੀ ਮੀਤ। ਐਸੇ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਮੁਝ ਪ੍ਰੀਤ।

ਕਛੁ ਹਰਖ ਸੋਭ ਨ ਕਰੈ। ਬੁਲਾ ਭਨਾ ਸਮ ਚਿਤ ਧਰੈ।
 ਚਿੰਤਾ ਕਰੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ। ਕਾਖਾ ਕਿਸੀ ਕੰ ਨਾਹੀ ਹੋਇ।
 ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਦੋਉ ਤਿਆਗ। ਵਹੁ ਰਹਯਾ ਮੁਝ ਸਿਉ ਲਯਾ।
 ਮੁਝ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਰਹੈ। ਮੁਝ ਵਹੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਘਰੈ।
 ਮਿਕੁ ਸਤ੍ਰੁ ਏਕ ਸਮਾਨ। ਇਹ ਖਿਧ ਭਗਤਿ ਕੋ ਪਹਚਾਨ।
 ਨਿਰਾਦਰ ਖਾਦਰ ਤਿਸ ਸਮ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਉਸਨ ਸੀਤ ਨ ਹੋਇ।
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇਹ ਕਾ ਸਮ ਲਹੈ। ਦੂਤੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾ ਰਹੈ।
 ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਏਕ ਸਮਾਨ। ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨ।
 ਸਭ ਮਹਿ ਏਕ ਜਾਨੇ ਮੀਤ। ਏਕ ਅਥਾਚ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।
 ਇਹੁ ਮੋਨਿ ਉਤਮ ਹੋਇ। ਜਾਨੇ ਏਕ ਹਰਿ ਸਭ ਕੋਇ।
 ਸੰਤੁਸਟ ਨਿਤ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਭੀਰਜ ਖਿਮਾ ਕੋ ਵਹੁ ਰਹੈ।
 ਬਸਨੇ ਨਉਰ ਨਾ ਕਰੈ। ਘਰੁ ਕਾ ਅਰੰਭ ਨਾਯ ਮਨਿ ਧਰੈ।
 ਜੋ ਨਉਰ ਬਨੀ ਕੋਈਹੋਇ। ਤਹਾ ਵਹੁ ਜਾਇ ਬਸਤਾ ਸੋਇ।
 ਤਹਾ ਵਹੁ ਬੈਠ ਮੁਝ ਸਿਉ ਜੁਰੈ। ਵਹੁ ਨਿਤ ਭਾਨ ਮੇਰਾ ਕਰੈ।
 ਮਨਿ ਰਾਖੇ ਤ੍ਰਿਕ ਮੁਝ ਮਾਹਿ। ਰਹੈ ਲੀਨ ਮੁਝ ਸਿਉ ਘਾਹਿ।
 ਪਿਆਰਾ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਸੋਇ। ਏਤੈ ਨਛਨ ਜਿਸ ਮੋ ਹੋਇ।
 ਜੈਸੇ ਨਛਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰੈ। ਜੈ ਕੋ ਨਿਤ ਇਨ ਮੋ ਰਹੈ।
 ਸੋ ਇਹ ਨਛਨ ਘੰਮ੍ਰਿਤ ਘਾਹਿ। ਵਰਤੇ ਜੈ ਕੋ ਇਨ ਕੋ ਮਾਹਿ।
 ਤਿਸ ਕੋ ਰੋਗ ਰੂਪ ਨ ਹੋਇ। ਘੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖਿਆ ਤਿਨ ਸੋਇ।
 ਘੋਸਾ ਧਰਮ ਉਤਮ ਘਰੈ। ਸੋ ਪਾਛੈ ਸਭੀ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰੈ।
 ਘੋਸਾ ਧਰਮ ਸੈਵੇ ਕੋਇ। ਸਭ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਮੁਝ ਕੋ ਹੋਇ।
 ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਤਿਸ ਠਰ ਹੋਇ। ਜੋ ਇਹ ਧਰਮ ਪਾਵੈ ਕੋਇ।

ਟੀਕਾ ਲਾਹ ਵਾਚ ਚੋਪਈ

ਦੁਆਦਸ ਮੋ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਾ। ਨਛਨ ਸੀਤ ਕਾ ਤਿਨ ਸੇ ਠਹਾ।
 ਖਾਨਸਾ ਸੋ ਜੋਇਸ ਮੋ ਵਰਤੈ। ਸੰਤੁਸਟ ਰਹੈ ਧਰਮ ਨਿਤ ਕਰਤੈ।
 ਸੋ ਖਾਨਸਾ ਭਤਿ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਜੀਵਨਿ ਮੁਕਤਿ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਕਹਾਵੈ।
 ਤੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵਹੁ ਸਭ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਪਛਾਨੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਧ ਨਿਖੜੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਯੈ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ

ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਵਾਦੇ ਭਗਤਿ ਕੋਠੇ ਨਾਮੁ ਦੁਆਦਸੇ ਅਧਿਆਇ॥ 12॥

ਯਾਰੀ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਧ।

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਭਮੀ ਅਭ ਰੂਪ ਕਉ ਬਾਰਵੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤਾ ਹੋ।
ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਦਖਿਣ ਦੈਸ ਮੇਂ ਇਕ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਖਾਨੰਦ ਥਾ।
ਤਿਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਏਕ ਵਿਖਈ ਲੰਪਟ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਉਸਕੋ ਏਕ ਗਨਕਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ
ਥੀ। ਥੀਸੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੈ। ਤਬ ਉਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕਾ ਮੰਦਰਿ
ਥਾ। ਤਹਾ ਦੇਹੋ ਵਿਖਈ ਗਨਿਕਾ ਅਰੁ ਪੁਰਖ ਜਾਇ ਰਹੈ। ਮਾਸ ਖਾਵੈ ਅਰ ਮਦ
ਪੀਵੈ। ਵਿਥੈ ਭੋਗ ਕਰੈ। ਜੈ ਕੋਈ ਪੁਛੈ ਤੁਮ ਨਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਬ ਕੂੜ ਬੋਲੈ ਕੈ
ਕਹੈ ਹਮ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੈ ਹੋ। ਥੀਸੈ ਕੂੜ ਬੋਲੈ। ਸੋ ਉਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੈ ਬਹੁਤਿ ਉਸਤਤਿ ਪੜੀ
ਤਬ ਭਵਾਨੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਯਾਗਿਆ ਕਰੀ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੂੰ ਭਛੁ ਮਯ। ਤਬ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਮੁਝ ਕਉ ਧੰਨ ਅਰ ਸੰਤਾਨ ਦੇਵਹੁ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀ ਦੇਵਹੁਤੀ।
ਤੂੰ ਪਹਲੈ ਸੇਰਾ ਇਕ ਕਾਮ ਕਰਿ। ਏ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀ ਵਿਖਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰਿ
ਸੋ ਉਪਾਇ ਕਰ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਘਬਰੈ ਗੁਰ ਪਾਸ ਆਇਯਾ। ਗੁਰ ਸਿਉ ਪ੍ਰਭਾ
ਭਵਾਨੀ ਮੇਰੈ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਹੈ। ਮੁਝ ਕਉ ਧੰਨ ਸੰਤਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰਿ
ਵਰੁ ਦੀਯਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ਹੈ ਏਹ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀਓਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਿ।
ਕਛੁ ਥੀਸਾ ਉਪਾਇ ਕਰ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਇਹ ਪਾਪੀ ਹੁਧਰੈ। ਤਾਂ ਮੈ ਕੁਝ ਕਉ ਧੰਨ
ਸੰਤਾਨ ਦੇਵੇਗੀ। ਸੋ ਮੈ ਕੁਝ ਕਉ ਪੁਛਤਾ ਹੋ। ਕਛੁ ਥੀਸਾ ਉਪਾਇ ਕਰੋ। ਜੋ ਉਨ
ਦੋਨੋ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਤੇ ਥੀਸਾ ਉਪਾਇ ਜਾਨਤਾ ਨਾਹੀ।
ਤੂੰ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਉ ਪੁਛ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ।
ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਯਾ। ਤਬ ਬੰਤਰਿਯਾਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਯਾਹਾਸ ਛਾਣੀ
ਹੁਈ। ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੂੰ ਕਉਨ ਕਾਮ ਨਾ ਵਾਸਤੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਬੋਲਿਆ ਭਵਾਨੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੈ ਵਰੁ ਦੀਯਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ
ਇਨ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀਓਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਿ। ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਨ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ।
ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਰੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਤੂੰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਬਾਰਵਾ
ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਿ ਉਨ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀਓਂ ਕਉ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋ ਕਾ ਉਧਾਰ
ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੈ ਪਾਸ ਮੰਦਰਿ ਮੇਂ ਆਇਯਾ। ਉਸਤਤਿ ਪੜੀ
ਬੰਨਤੀ ਕਰੀ। ਹੈ ਦੇਵੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਯਾਗਿਆ ਤਹੀ ਹੈ।

ਜੇ ਤੂੰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਬਾਰਵਾ ਖਧਿਆਇ ਉਨ ਦੇਨੋ ਕਉਨ੍ਹ ਸੁਨਾਇ। ਤਬ ਉਹੁ
ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਜੇਗੀਤਾ ਕਾ ਏਕ ਖਧਿਆਇ ਸੁਨ ਕੈ ਐਸੇ
ਪਾਪੀ ਨਿਉ ਕਰਿ ਉਹਰੇਗੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਦੇਵੀ ਜੀ ਏਹ ਨਾਰਾਇਣ
ਜੀ ਕੀਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਜੀ ਬੋਲੀ। ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਖਾਗਿਆ ਹੈ ਤਾ
ਭਨੀ ਬਾਤ ਹੈ। ਉਨ ਕਉ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਉਨ ਦੇਨੋ ਕਉ ਬੁਨਾਇ
ਲੀਆ। ਅਰ ਬਾਰਵਾ ਖਧਿਆਇ ਸੁਣਾਇਆ। ਤਬ ਏਹ ਦੇਨੋ ਖਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ।
ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਆਏ। ਹਿਸ ਉਪਹਿ ਬੈਠ ਕਰਿ ਵੈਰੁਨ ਕਉ ਗਏ। ਤਬ
ਦੇਵੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਕੈ ਬਾਰਵੇ ਖਧਿਆਇ ਕਾ ਐਸਾ ਰਨ ਹੈ। ਜੋ
ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਖਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵੈਰੁਨ ਗਏ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਖਜ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਚੰਸਨਵ ਦੇਵੀ ਭਇਆ। ਅਰ ਤੁਝ ਕਉ ਮੈ ਠੇ ਇਸ ਨਗਰ ਕਾ ਰਾਜ
ਦੀਆ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰਿ ਦੇਵੀ ਤੇ ਖੀਤਹਿ ਧਿਆਨ ਹੋ ਗਈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਣੇ
ਘਰੁ ਕਉ ਆਇਆ। ਉਸ ਨਗਰ ਕੈ ਰਾਜਾ ਕੈ ਸੰਤਾਨ ਨ ਥੀ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ
ਏਹ ਰਾਜ ਕਿਸੀ ਅਤੁਰ ਕਉ ਦੇਵਉ। ਅਰ ਮੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਉ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਉਹ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇਸੀ ਰਾਹਿ ਆਇ ਨਿਰਸਿਆ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੁਨਾਇ ਕਰਿ ਰਹਿਆ। ਏਹ
ਰਾਜ ਤੂੰ ਕਰਿ ਮੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਯਾ। ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਉ ਰਾਜ ਦੀਆ। ਆ।
ਰਾਜਾ ਬਠਿ ਮੈ ਰਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਨਵਮੀ ਬਾਰਵੇ
ਖਧਿਆਇ ਕਾ ਰਨੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੈ ਸੁਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ
ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮੁ ਦੁਆਦਸੇ ਧਿਆਇ ॥ 12 ॥

ਯਾਗੇ ਤੇਰਵਾ ਚਲਿਆ।

ਯਰਜਨੇ ਵਾਚ ਛਪੈ ਛੰਦ।

ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੈ ਹੈ ਯਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਿਉ।

ਹੈ ਕੇਸਵ ਦੀਨ ਦਇਯਾਨ ਮੁਝ ਕਉ ਉਤਰ ਦੇਇ।

ਪ੍ਰਕਿਤਿ ਪੁਰਖ ਕੋ ਯਰਯ ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰ ਸੁਨਾਵਹੁ।

ਗਿਆਨ ਰੇਇ ਇਹੁ ਖਸਟਮੁਠੇ ਤੁਮ ਭਾਖ ਸੁਨਾਵਹੁ।

ਸਭ ਕਾ ਯਰਯ ਮੁਝ ਭਾਖੇ ਮਾਧਵ ਦੇਵ ਸਹਿ।

ਏਹੀ ਮੇਰੀ ਯਰਦਾਸ ਸੁਨਿ ਹੋ ਖਸਟ ਗਤਿ।

ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰਕ ਘਰਬ ।

ਸ੍ਰੀ ਡਰਵਾਨੋ ਵਾਰ ਦੇਹਰਾ

ਉਤਰ ਦੇਵੇ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਪਾਰਬ ਪ੍ਰਸਠ ਜੋ ਆਹਿ।

ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਨੇਹਿ ਸਭ ਮੈ ਭਾਖੇ ਤਾਹਿ।

ਚੋਪਈ

ਏਹੁ ਜੋ ਵੀਸੇ ਮਾਨਸ ਦੇਹ। ਤਿਸ ਕੋ ਖੇਤ੍ਰ ਮਨਿ ਮਹਿ ਲੇਹ।
ਜੋ ਕਛੁ ਬੋਝੇ ਖੇਤ੍ਰ ਮਾਗੀ। ਸੇ ਸਭ ਖੇਤ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਗੀ।
ਤੀਸੇ ਕਰਮ ਜੋ ਦੇਹ ਮੇ ਕਰੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਡਨੁ ਸਭ ਨਦਰੀ ਪਰੀ।
ਇਸ ਰਾਰਣ ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਕਹੀਏ। ਬਹੁਤ ਵਸਤ ਤੇ ਠਣ ਤਿਹ ਲਗੀਏ।
ਸੇ ਠਣ ਏਕ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਰਾ। ਠਣ ਕੋ ਜਾਨਨਿ ਮਨਿ ਮੇ ਧਰਾ।
ਜਾਨਨਿਹਾਰ ਖੇਤ੍ਰਕ ਕਹਾਵੇ। ਜੋ ਦੇਹ ਠਾਟਿ ਕੇ ਸਕਨ ਬਤਾਵੇ।
ਜੋ ਸਭ ਜਾਨਨਿਹਾਰ ਮੈ ਪਾਰਬ। ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਖੇਤ੍ਰਕ ਜਬਾਰਬ।
ਜੋ ਖੇਤ੍ਰਕ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੇ। ਖਬ ਖੇਤ੍ਰ ਸਮਿਕ੍ਰੀ ਸਰਨ ਬਖਾਨੇ।
ਆਟੇ ਰਿਖੇ ਕਹੀ ਬਹੁ ਭਾਤਿ। ਸੁਤ ਭੀ ਕਹਿਓ ਸਭ ਦੇਹ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ।
ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਜੋ ਬੈਦ ਕੋ ਜਾਨੇ। ਤਿਨ ਭੀ ਠਠਿ ਕੇ ਘਰਬ ਬਖਾਨੇ।
ਤਿਨੇ ਬਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਸਿੰਹੇ। ਸਮਕ੍ਰੀ ਦੇਹ ਖਬ ਤੁਝ ਸੋ ਕਹਿ ਹੋ।
ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਹਿ ਕਹਿ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੇ। ਸੇ ਵਸੇਖ ਸਰਬ ਤੇ ਲਹਿ ਹੋ।
ਦਿਘ ਖੇਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਹਿ ਮਨੁਖਾ। ਤਿਸ ਮੈ ਜੀਤਉਸਨ ਛੁਪ ਕੁਖਾ।
ਭੀਨ ਭੀਨ ਬਿਰਤੀਤ ਸਭ ਭਾਖੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪੰਚ ਤਤ ਕੋ ਖਾਧੇ।
ਤੁਮ ਜਨ ਅਗਨਿ ਵਾਇ ਆਕਾਸ। ਤਿਨ ਤੇ ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ।
ਤੁਮ ਬੀਸਮਾਸ ਕੋ ਜਾਨੇ। ਰੁਦ੍ਰ ਬੀਸ ਤੇ ਇਕੋ ਮਾਨੇ।
ਅਗਨਿ ਬੀਸ ਉਦਰ ਹੇ ਮੀਤ। ਪਵਨ ਬੀਸ ਸੁਖਸ ਧਰਿ ਚੀਤ।
ਆਕਾਸ ਬੀਸ ਪੁਨਾਰ ਸਭ ਲਗੀਐ। ਦੇਹ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕੋ ਕਹੀਐ।
ਅਚੁਤ ਵਸਤ ਪਾਣੀ ਜਬ ਮਿਨੇ। ਤਾਤੈ ਦੇਹ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਇ ਚਨੇ।
ਮਨ ਬੁਧਿ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਏ ਚਾਰ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸ ਖਬ ਕਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ।
ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰੀ ਇਕਾਨ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਨਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਪਾਖ ਫੁਨਿ ਮਾਨੇ।
ਨੈਤ੍ਰ ਸੇਤ੍ਰ ਅਰ ਨਿਥਾ ਨਾਸ। ਪੰਚਮ ਤੁਝਾ ਰਿਝਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਾਸ।
ਤੁਝਾ ਹਾਥ ਪਾਉ ਫੂਦ ਪਾਉ। ਪਾਰੋ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਤ ਲਾਉ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਘਰਾਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਨੇਤ੍ਰ ਘਰਾਰ ਦੇਖਣ ਕੇ ਮਾਨੇ।
ਜਿਹੜਾ ਘਰਾਰ ਸੁਝਾਦ ਧਰ ਚੀਤ। ਕੰਧ ਘਰਾਰ ਨਾਸ ਕਾ ਮੀਤ।
ਸਬਦ ਘਰਾਰ ਸ੍ਰੋਤ ਕੇ ਭਾਈ। ਤੁਰਾ ਘਰਾਰ ਸਪਰਸ ਬਤਾਈ।
ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਨਟਿ ਦੇਹ ਮਾਹਿ। ਘਾਏ ਕਹੇ ਜੇ ਤਿਸ ਵਰਤਾਹਿ।
ਭਲੀ ਵਸਤ ਮਹਿ ਇਛਾ ਰਹੇ। ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਕੋਇਖਿਆ ਕਹੇ।
ਕਰਹੂੰ ਸੁਖ ਕਬਹੂੰ ਦੁਖ। ਚਾਰੇ ਭ੍ਰੰ ਮੇ ਵਰਤੇ ਮਾਨੁਖ।
ਇਨ ਮਹਿ ਦੇਖੇ ਚੇਤਨ ਭਿਸਾ। ਇਨ ਚਾਰੇ ਮੇ ਸਾਖੀ ਕੈਸਾ।
ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਕਹੀ ਹਉ ਸੁਖੀ। ਦੁਖ ਹੋਇ ਭਾਖੇ ਹਉ ਦੁਖੀ।
ਏਹ ਚਾਰੇ ਵੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਮਾਹਿ। ਸੇ ਚਾਰੇ ਤਿਸ ਮੇ ਵਰਤਾਹਿ।
ਖੇਤ੍ਰ ਬਿਰਤਾਤ ਬੋਰੇ ਮਹਿ ਕਹਿਆ। ਦੇਹ ਨਾਟਿ ਸੰਪੂਰਨ ਭਇਆ।
ਘਾਟੀ ਚੇਤਨ ਜਾਨਨਿ ਗਿਆਨ। ਹੈ ਅਰਜਨ ਘਬ ਕਹੇ ਬਖਾਨ।
ਏਤੈ ਨਛਨ ਨੈ ਕੇ ਕਰੈ। ਭਿਖਾਨ ਦੀਪ ਤਿਹ ਘਟਿ ਮਹਿ ਜਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਾਨ ਭਾਵ ਲਈ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਭਿੰਨ ਚਾਖੇ ਕੋਇ।
ਮਨਿ ਬਚਨ ਅਰ ਕਰਮ ਸੇ ਬਧ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਨਮ ਜੀਵ ਕੇ ਦੁਖ ਨ ਦੇਵੈ ਸੋਇ।
ਖਿਮਾ ਵੰਤ ਅਰ ਦਇਆ ਵਾਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਤ ਹੈ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਕੁਹਦੇਵ ਕੀ ਜੇ ਦੇਵੈ ਖਾਤਮ ਗਿਆਨ।
ਭੋ ਕੁਰ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕੋਇੰਦ ਤਿਸੁ ਕੇ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਖੇ ਦੇਹ ਕੇ ਜਨ ਸਿਉ ਭਰਿ ਇਸਠਾਨ।
ਮਨਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਿਤ ਕਰੈ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਸੇਰਾ ਗਿਆਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਧੀਰਜ ਸਿਉ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੈ ਜਾਵਨ ਕਹੂੰ ਨ ਦੇਇ।
ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਜੋ ਸਾਖ ਹੈ ਤਿਹ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਬ ਜੇ ਭੇਡ ਹੈ ਤਿਹ ਕਾ ਕਰੈ ਤਿਆਗ।
ਹਰਤ ਹੋਇ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਾਧਨ ਮਹਿ ਠਾਕ।

ਦੇਹਰਾ

ਏਹ ਸਾਧਨ ਗਿਆਨ ਨਮਿਤਿ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰੈ ਹੈ ਕੋਇ।
ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਅਰ ਜਰਾ ਸਿਉ ਮੁਕਤਾ ਵਹੁ ਨਰ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਧੀਸੇ ਜੋ ਸਾਧਨ ਕਰੈ ਰਾਗ ਦੇਖ ਹੋਇ ਨਾਸੁ।
ਧੀਸੇ ਸਾਧਨਿ ਤੇ ਸਥੇ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸ।

ਦੇਹਰਾ

ਯੋਰ ਸਾਧਨ ਅਬ ਯਤ ਹੋ ਜੋ ਕ੍ਰਿਹ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਇਸਕ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰੁ ਟੁਟੈ ਸਭ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਦਾਸ ਰਹੈ ਨਿਤ ਜਗਤਿ ਸੋ ਜਾਨੈ ਧੀਸੀ ਗੀਤ।
ਪਾਪੀ ਜਿਵੈ ਸਰਾਇ ਮੋ ਰੋਨਿ ਬਸੈਰਾ ਜੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਧੀਸੇ ਕ੍ਰਿਹ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਇਹ ਬਿਧ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਸਤ੍ਰੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਮ ਜਾਨਤਾ ਦੇਖੈ ਸਮ ਸਭ ਕੋਇ।

ਮੰਨਲ ਛੰਦ

ਮੁਝ ਭਗਤਿ ਧੀਸਾ ਹੋਇ। ਅਖੰਡ ਭਗਤਿ ਧਾਰੈ ਸੋਇ।
ਸੀਨ ਭਗਤਿ ਇਉਂ ਮੁਝ ਸਾਥ। ਰਾਵੈ ਨਿਤ ਮੇਰੀ ਰਾਥ।
ਅਬ ਬਸੈ ਧੀਸੀ ਠਉਰ। ਮਾਨੁਖ ਜਹਾ ਨਹੀ ਹੋਭ।
ਧੀਸੀ ਏਕਾਤ ਠਉਰੈ ਬਸੈ। ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਮੇ ਵਹੁ ਰਸੈ।
ਸੰਸਾਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਰੈ। ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਨਿਤ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਏਹ ਸਭ ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ ਬਾਤ। ਜੋ ਕੋ ਧਾਰੈ ਮਨਿ ਮੋ ਤਾਤ।
ਉਪਜੈ ਤਿਸੇ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ। ਤਿਸੁ ਦਿਸਟਾਤ ਧੀਸਾ ਮਾਨ।
ਜੇਸੇ ਦੀਪਕ ਧਰੈ ਜਲਾਇ। ਕ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਚਾਦਨ ਪ੍ਰਗਾਇ।
ਦੇਸੈ ਸਭੀ ਚਾਦਨ ਮਾਹਿ। ਤੇਸੇ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਆਹਿ।
ਗਿਆਨੇ ਦੇਖੈ ਹੈ ਮੁਝ ਸੋਇ। ਗਿਆਨ ਭਾਨ ਭੇਸੇ ਹੋਇ।
ਨਛਨ ਪਾਵਤੈ ਇਹ ਗਿਆਨ। ਪਾਰਬ ਸਭੀ ਸਾਰੀ ਮਾਨ।
ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਅਉਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਸਭ ਬੁਠ ਤੂੰ ਬੀਚਾਦ।
ਕੋਉ ਅਰਥ ਅਬ ਸੇ ਕਹੈ। ਕੋਉ ਨਾਮੁ ਅਪੁਨਾ ਲਹੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਕੇਉ ਨਾਮ ਘਣਾਇ ਹੈ ਪਰੈ ਸਭ ਤੇ ਘਾਹਿ।

ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਏਕ ਹੋ ਕੇਉ ਨਾਮੁ ਮੁਝ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ ਸ਼੍ਰੀ

ਪਰੈ ਦੇਹ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜਾਣ।

ਠਉਕਹੁ ਮੈ ਹਾਥ ਪਾਵੈ ਏਕੋ ਹਰਿ ਨੈ ਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਭ ਠਪੁਕ ਮੈ ਚਛ ਤਿਸੁ ਸੀਸ ਸਭੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ।

ਮੁਖ ਸਕਨੈ ਜੇ ਦੇਖੀਐ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਘਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਾਸਾ ਕਾਠ ਸਭ ਠਉਚ ਮੈ ਤਿਸ ਧਰੈ ਹੈ ਮੀਤ।

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੇ ਬਣਵੈ ਹੈ ਇਹ ਰੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਰਕਾਸ ਨਹੈ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭਿੰਨੁ ਹਰੈ ਵਹੁ ਘਾਪ।

ਨਿਰਮੋਹ ਰਹੈ ਨਿਤ ਸਭੀ ਤੇ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਹਿਘਾਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਵਹੁ ਅਤਮਾਨੰਦੁ ਤੋਹੈ ਹੈ ਸੋਇ।

ਇਸਮਾਵਰ ਨਿਮ ਤੈ ਵਿਖੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ।

ਸੁਖਮ ਤੇ ਸੁਖਮ ਵਹੀ ਘਾਪੇ ਕੂਨ ਸਰੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਾਨਾਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਾਨ ਹੈ ਕਾਨੈ ਹੈ ਸਭ ਕੋਇ।

ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ ਵਹੁ ਕਹਾ ਹੈ ਘਾਪੇ ਰਹਿ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਭਹੂੰ ਨੈ ਵਿਖੇ ਵਿਆਪਿਆ ਘਰ ਸਭਹੂੰ ਨਾ ਪ੍ਰੇਰਨ ਹਾਰ।

ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਜੋ ਕੇਉ ਤਿਸੇ ਬੀਚਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਹਰਾ

ਘੋਸਾ ਜਾਨੇ ਕੇਉ ਤੁਮ ਜਬ ਗੁਸੈ ਮਭ ਲੋਕ।
ਅਪੁਨੇ ਮੈ ਸਭ ਮੇਲਤਾ ਗੁਸਨ ਨਾਮੁ ਤਿਹ ਜੋਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਵੇ ਤਿਸੁ ਕਾ ਨਾਮ।
ਈਸਰ ਹੋ ਜਬ ਵਿਆਪਤਾ ਵਿਸਨ ਨਾਮ ਤਿਹ ਰਾਮ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਤੂੰ ਮੈ ਸਭ ਜੋਤਿ ਤਿਸੁ ਤਮ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਦੂਰਿ।
ਤਮ ਅੰਗਕਾਰ ਤੇ ਪਰੇ ਹੀ ਸਭ ਅੰਤਹਿ ਭਰਿਛੂਰਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਕੇਉ ਰੂਪ ਮੁਝ ਨਾਮ ਹੈ ਲਿਖਾਨੇ ਦੇਖਨਿ ਹੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕੇ ਦੇਖੇ ਕੋਇ ਨਾ ਲਿਖਾਨੇ ਪਾਏ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ

ਦੇਖਨਿ ਦੁਤੀਆ ਭਾਵ ਹੈ ਦਿਸਟ ਅਦਿਸਟ ਵਹੁ ਆਪ।
ਘੋਸਾ ਗੋਉ ਵਹੁ ਆਤਮਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਵਿਆਪ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਏਕੁ ਖੇਡੁ ਘਰ ਕੇਉ ਲਿਖਾਨ ਤੁਝ ਪਹਿ ਭਾਖਿਓ ਮੀਤ।
ਜੇ ਕੇ ਮੇਰਾ ਭਾਖਤਿ ਹੈ ਸੋ ਸਮਝੇ ਯਾਹ ਦੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਮਾਮਲ ਕਰਿ ਸਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤ ਬਢਾਇ।
ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਿਉ ਜੁਗਤ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਵਹੁ ਸੁਖ ਪਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਬ੍ਰਿਤਾਤ ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਘੁਲਨੇ ਤੁਮਾ।
ਸੁਨਤੇ ਉਪਜੈ ਸਾਤ ਜਿਸੇ ਅਬ ਮੈ ਕਹਤ ਹੈ।

ਚੋਘੀ

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭਾਈ। ਪੁਰਖ ਜੀਵ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕਹਾਈ।
ਏ ਵੇਲੇ ਆਨਾਦੁ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਐਸੇ ਆਨਾਦੀ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਨੇ।
ਜਬ ਕਾ ਹਉ ਤਬ ਕੇ ਏਹ। ਤੀਨੇ ਕੁਨ ਅਨਾਦਿ ਸੁਣਿ ਲੋਹ।

ਪਾਰੇ ਤਤ ਬਰੁ ਤੀਨੇ ਹੁਣਾ। ਮਨਿ ਬੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਹੁਨਿ।
 ਤਿਨ ਕੇ ਉਪਜਾਵੇ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ। ਏਹੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ ਕਹਿ ਗਾਇਆ।
 ਕਰਤਾ ਕਾਰਜ ਕਾਰਨਿ ਤੀਨਾ। ਜੋ ਭੀ ਏਕ ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਚੀਨਾ।
 ਤਿਨਕਾ ਅਰਥ ਐਸਾ ਮੈ ਨਾਇਆ। ਜਿਉ ਮਾਟੀ ਤੇ ਭਾਜਨ ਭਾਇਆ।
 ਬਾਸਨ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਹੀ ਭਾਈ। ਮਾਟੀ ਕੇ ਕਾਰਨਿ ਕਹਿ ਗਾਈ।
 ਕਾਸਨ ਕਰਤਾ ਜੋ ਨੂੰਭਾਰ। ਸੋ ਕਰਤਾ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰ।
 ਤਿਉ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾਰਜਜ ਰੂਪਾ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਰੀਨਿ ਮਾਇਆ ਰੂਪਾ।
 ਮਾਇਆ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਭਇਆ। ਪਦਾਰਥ ਤੀਨ ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਹਿਆ।
 ਅਥ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਭੁਮ। ਏਹ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਤੇ ਭਇਓ ਜਮ।
 ਜੀਵ ਪੁਰਖ ਖਸੈ ਬਪੁ ਮਾਹੀ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਹੁਨ ਮਾਇਆ ਉਪਜਾਈ।
 ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਸੰਕ ਹੁਨੋ ਕੇ ਭੋਗੇ। ਯੁਮਤਿ ਫਿਰੇ ਜੀਵ ਵਿਚ ਲੇਈ।
 ਅਥ ਮੁਛ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਰੈ ਪਾਰਬ। ਮਾਇਆ ਪੁਰਖ ਜੋ ਕਹੈ ਜਬਾਰਬ।
 ਦੋਨੇ ਮਿਲਿ ਸੰਸਾਰ ਬਨਾਵੈ। ਮੁਛ ਯਾਰੈ ਕ੍ਰਿਤਕ ਦਿਖਰਾਵੈ।
 ਕ੍ਰਿਤਕ ਦੇਖਨਿਹਾਰ ਮੁਛ ਜਾਨੈ। ਬਨਾਵਨਿਹਾਰ ਸਭ ਕਾ ਮੁਛ ਮਾਨੈ।
 ਸੰਸਾਰ ਕ੍ਰਿਤਕ ਜੋ ਦਿਸਈ ਆਇ। ਭੋਗੀ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਛ ਹੋ ਪਾਇ।
 ਮਰਾ ਈਸਰ ਮਾਹਿ ਈਸਰ ਆਹਿ। ਮੇਰੇ ਕਰਨਿਹਾਰ ਕੇ ਨਾਹਿ।
 ਏਹ ਜੀਵ ਤੈ ਪਵੈ ਜੋ ਕਹੀਐ। ਸੋ ਪਰਮਾਤਮ ਮੁਛ ਕੋ ਨਹੀਐ।
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਜੀਵ ਹੋ ਜਾਨੈ। ਇਸ ਕੋ ਕਾਰਨਿ ਭੁਨ ਮਾਨੈ।
 ਉਤਪਤਿ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਮਾਨੈ। ਕ੍ਰਿਤਕ ਜਾਈ ਮੁਛ ਪਛਾਨੈ।
 ਇਸ ਜਾਨਨ ਤੇ ਇਹ ਭਨੁ ਪਾਵੈ। ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਜੀ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ।
 ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਜੋਇ। ਜਾਨਨਿਹਾਰ ਸਰੂਪ ਮੁਛ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਕ ਭਰਤਿ ਮੁਛ ਧਿਆਣ ਕੇ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰਤੇ ਠੀਤ।
 ਏਕੁ ਸਾਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰ ਨੇ ਮੁਛ ਕੋ ਰਾਖਿ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਕ ਕਰੈ ਹੀ ਕਰੈ ਵੈ ਕਰਮ ਜੋਗ ਸਹਕੁਣ ਧਿਆਨ ਟਕਾਇ।
 ਏਕ ਜਾਨੈ ਪਰਤਾਪ ਮੁਛੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਫੁਟ ਆਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਮੁਝ ਸੰਗਿ ਨਾਕਤੇ ਵਧੈ ਤਿਨੈ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ।
ਵਹੁ ਭੀ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ਤੈ ਮੁਝ ਕੇ ਪਰਤੇ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਤੇ ਭਗਤਿ ਸਭ ਤਰਤ ਹੀ ਮੁਝ ਸਿਉ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮ।
ਜੇ ਪਾਵੈ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਯੋਸਾ ਸੇਰਾ ਨਾਮ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਘਰਜਨ ਅਬ ਘੁੰਰ ਸੁਨਿ ਇਸਬਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜੋਇ।
ਮੈ ਸਭਹੂੰ ਮੈ ਸਮ ਵਰਤਦਾ ਮੁਝ ਬਿਨ ਘਵਰ ਨ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਕੇ ਘਰਬ ਹੀ ਜੀਵ ਖੇਤ੍ਰ ਹੀ ਸੋਇ।
ਦੇਨੈ ਕੇ ਸੰਗਿ ਤੇ ਸਰਬ ਪਸਾਰਾ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਈਸਰ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਬਿਘਾਪ ਚੰਗਿਆ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਬਿਖੇ ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਬਿਨਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਹੀ ਨਾਸ।
ਜਿਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਨਿਅਾ ਤਿਸ ਕੇ ਬਿਘਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਆਨ ਠੇਤ੍ਰ ਤੇ ਦੇਖੀਏ ਯੋਸਾ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ।
ਸਮਾਨ ਬਿਘਾਪਿਯਾ ਸਰਬ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਖ ਅਨੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਹੀ ਪਛਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸਭ ਮਹਿ ਸਮ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਇਸਬਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜੀਵ ਕੇ ਮੂਨ ਦੁਖਾ ਵੈ ਨਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਖਦਾਈ ਹੋ ਸਭਨ ਕਾ ਸਭ ਪਰ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ।
ਜਾਨੈ ਸਭ ਮਹਿ ਸਮ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੇਸਾ ਜੋ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਪਰਮ ਭਤਿ ਵਹੁ ਨਹੁ ਪਾਇ।
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਮੁਝ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਬੇਸਾ ਜਾਨੇ ਜੋਇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਰਤੈ ਬਿਖਿਰੇ ਸੇ।
ਸਭ ਮਾਇਆ ਤੇ ਪਰੇ ਸੋਇ ਘਾਤਮ ਘਕੈ ਰੂਪ ਹੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਾਇਆ ਸੋ ਸਭ ਵਰਤਦਾ ਘਾਤਮ ਸਾਖੀ ਰੂਪ।
ਜੇਸੇ ਦੀਪਕ ਕ੍ਰਿਧ ਬਿਖੇ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ਤਮ ਰੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਚਾਂਦਨ ਕਰੈ ਸਭ ਕ੍ਰਿਧ ਬਿਖੇ ਵਹੁ ਕਛੁ ਕਰਤਾ ਠਾਹਿ।
ਸਭ ਕ੍ਰਿਧ ਕੋ ਪਰਕਾਸਤਾ ਘਾਪਾ ਨਿਰਨੇਪੀ ਘਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਗੁਣ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਪਰਕਾਸੇ ਵਹੁ ਸਭੀ ਕੋ ਆਪ ਨਿਘਾਰਾ ਘਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਹਰ ਅਕੂਟਾ ਜੇ ਦੇਖਤਾ ਵਹੁ ਭੀ ਅਕ੍ਰੇ ਹੋਇ।
ਜੇਸੇ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਤਿਸ ਭਤਿ ਪਾਵੈ ਹੀ ਸੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਹੀ ਅਰਜਨ ਬਬ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਤਾਤ। ਏਹ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋ ਦਿਸਟਾਂਤ।
ਮਨੀਨ ਬੁਧ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਜਾਨੈ। ਏਕ ਮਾਹਿ ਨਾਨਭ ਵਹੁ ਠਾਨੈ।
ਮਨੀਨ ਬੁਧ ਜਬ ਭਤਿ ਹੋਇ ਜਇ। ਤਬ ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇ।
ਜਾਨੈ ਏਕੋ ਘਾਤਮ ਰਾਮ। ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਤਿਸੁ ਕੋ ਬਿਸ੍ਵਾਮ।
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਅਜ ਸੋਇ। ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਹੁਖਾ ਠ ਹੋਇ।
ਜਬ ਐਸੀ ਬੁਧ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭਟਿ ਹੋਇ। ਤਿਨ ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਸੋਇ।
ਜੋ ਤੈ ਮਿਲਿਓ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਨਾਦਿ ਨਿਰਗੁਣ ਹੀ ਘਾਹਿ।
ਪਰਮਾਤਮ ਅਭਿਨਾਬੀ ਕਹੀਐ। ਸਭ ਸਰੀਰ ਮੇ ਤਿਸੁ ਕੋ ਲਹੀਐ।
ਹੀ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ। ਸਰੀਰੇ ਮਾਹਿ ਏਕੋ ਮਾਨ।

ਤਰਾਂ ਬਸੇ ਅਰ ਕਛੁ ਨ ਕਰੇ। ਅਕਰਤਾ ਅਲੇਖ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰੇ।
 ਸਭ ਏਹੇ ਘੋਰਿ ਮਾਹੀ। ਬਸੇ ਅਲੇਖ ਨਕੀ ਤਿਹ ਨਾਹੀ।
 ਤਿਸੁ ਦਿਸਟਾਂਤ ਯੈਸੀ ਬਿਧ ਹੋਇ। ਬਿਆਪਿਰਿ ਤਿਹ ਭੀਤਰਿ ਸਭ ਕੋਇ।
 ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਠਿਆਰਾ ਵਹੁ ਕਹੀਐ। ਏਸਾ ਨਿਰਲੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਨਹੀਐ।
 ਸਭ ਹੂੰ ਮਾਧ ਵਿਆਪਿਯਾ ਜੋਇ। ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਖ ਸਰਬ ਤੇ ਹੋਇ।
 ਗੋਉ ਨਾਮ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰੈ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਥ ਕਹੈ ਪੁਕਾਰੈ।
 ਉਏ ਭਾਨ ਜਿਉ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭਾਤ। ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਮਾਹਿ ਪੁਕਾਰੈ ਤਾਤ।
 ਬਹੁਤ ਏਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਮਹਿ ਆਹਿ। ਸਭ ਕੇ ਸਮ ਪਰਕਾਸ ਕਰਾਹਿ।
 ਆਖੀ ਪਾਛੇ ਪਰਗਾਸ ਨ ਕਰੈ। ਏਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਭੁ ਪਰ ਧਰੈ।
 ਤਿਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਚੀਟੀ ਪਰਜੰਤਾ। ਮੈ ਸਮਾਨ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੰਤਾ।
 ਏਕ ਬਾਰ ਸਭ ਕੇ ਪਰਕਾਸੇ। ਸਮਾਨਸਭੁ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਆਸੇ।
 ਉਘਾਰੇ ਨੈਨਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਹੋਇ। ਮੂੰਦੇ ਨੈਨ ਪਰਾਨੈ ਹੀ ਜੋਇ।
 ਜੋ ਇਸ ਧਿਆਇ ਮੈ ਕਹਿਓ ਸੁਨਾਉ। ਜੇਇਹੁ ਗਿਆਨ ਸੇ ਮਨਿ ਮੈ ਲਾਉ।
 ਅਰ ਗਿਆਨ ਠੇਕੁ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੈ। ਸਮਝੈ ਧਾਰੈ ਮੁਝੇ ਪਛਾਨੈ।
 ਤਿਸੁ ਕਉ ਇਹ ਰਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਸੰਸਾਰ ਜਾਨ ਮੈ ਰਸੈ ਨ ਜੋਇ।
 ਵਹੁ ਜਾਨ ਤੋਤਿ ਮੁਝ ਪਦ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਅਬਠਾਸੀ ਅਥਾਨ ਕੇ ਸੇ ਠਰ ਪਾਵੈ।
 ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਅਉਰ ਨਹੀ ਕੋਇ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਚੋਪਈ

ਤ੍ਰੈਦਸੇ ਧਿਆਇ ਅਤਿ ਸੁਭਰੀਤਾ। ਸੇ ਭਾਖਾ ਮੈ ਪੂਰਨ ਗੀਤਾ।
 ਜੋ ਬਾਸ ਦੇਵ ਕਹਯੋ ਅਰਜਨ ਮਾਹਿ। ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਖਾਨਸੈ ਕੇ ਆਹਿ।
 ਮੇਰੀ ਅਰ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਬਾਤਾ। ਏਕੇ ਜਾਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਾਤਾ।
 ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਬਿਨ ਕੇ ਨਾਹਿ। ਤੁਮ ਹਮ ਏਕ ਅਕਾਲ ਹੀ ਆਹਿ।
 ਪਤ੍ਰੇ ਸੁਨੇ ਅਰ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰੋ। ਗੀਤਾ ਅਰਬ ਤੁਮ ਹਿਰਦੈ ਬੀਚਾਰੋ।
 ਬੇਦ ਤੇ ਪਰੈ ਇਹੁ ਗੀਤਾ ਆਹੀ। ਸੇ ਭਗਵਾਨ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀ।
 ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪ ਨਿਖੜੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਯੈ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਧੇ ਛੇਤ੍ਰ ਛੇਤ੍ਰਕ ਠਿਰਠਿਯੇ ਨਾਮੁ ਤ੍ਰਿਉਦਸੇ ਅਧਿਆਇ॥ 13॥
 ਆਖੈ ਇਸ ਰਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ॥
 ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਤੇਰਵੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਰਨੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਤੁਮ

ਸੁਨੇ। ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੇ ਏਕ ਨਰਰ ਹੈ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਹਰਿਪੁਰਿ। ਤਹਾ ਕੇ ਰਾਜਾ
ਕਾ ਨਾਮੁ ਪੁਨਪਰਨਾ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਦੇਸ ਮੇ ਏਕ ਵਿਭਚਾਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੀ। ਮਾਸ ਖਾਵੇ।
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰੇ। ਸੇ ਓਸ ਨੇ ਏਕ ਦਿਨੁ ਏਕ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਵਚਨ ਕੀਯਾ ਅਮਰੇ
ਬਨ ਮੇ ਹਉ ਆਵੇਗੀ। ਤੂੰ ਉਹਾ ਆਈਓ। ਤਬ ਏਹ ਗਠਕਾ ਓਸ ਬਨਮੇ ਆਈ
ਏਕ ਬਿਛੁ ਤਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠੀ। ਉਸੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪੈਰਾ ਦੇਖੇ। ਯੇਸੇ ਦੇਖਤੇ ਦੇਖਤੇ
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੀਤਾ। ਓਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾ ਆਇਆ। ਤਬ ਸੰਧਿਆ ਪਰੀ। ਜੇ ਗਠਕਾ ਮਹਾ
ਵਿਆਕਲ ਭਈ। ਏਕਨੀ ਬਨਿ ਮੇ ਰੂਕੇ। ਅਰ ਦਰਖਤੇ ਕਉ ਪੁਛੇ। ਈਹਾ ਮੇਰਾ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਯੇਸੇ ਬਨਿ ਮੇ ਰੂਕੇ। ਤਬ ਏਕ ਸਿੰਘ ਆਇਆ। ਉਸ ਕੇ
ਪੈਰੇ ਕਾ ਅਵਾਜ ਸੁਣਕੇ ਜਾਣਿਆ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਮੇ ਸਿੰਘ
ਆਇਆ। ਤਬ ਏਹ ਗਠਕਾ ਡਰੀ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਅਰੀ ਗਠਕਾ ਮੇ ਰੂਝ
ਕਉ ਖਾਵੇਗਾ। ਤਬ ਗਠਕਾ ਬੋਲੀ ਤੂੰ ਪਹਨੈ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਕਉ ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ
ਮੇ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਉਨ ਅਪਰਾਧ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਮੇ ਪਹਨੈ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਹੈ। ਮੇ ਮੇ ਲੋਭੀ ਥਾ। ਜੁਆ ਬੇਲਤਾ ਥਾ ਮਦ ਪੀਵਤਾ ਥਾ। ਯੇਸੇ ਏਕ ਦਿਨ ਧਨੁ
ਕੀ ਖਾਸਾ ਕਰਿ ਚਲਿਆ। ਜਤਾ ਥਾ। ਮੇ ਗਿਰਪਤਾ। ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁਟ ਗਏ।
ਜਮ ਆਏ ਬਾਧ ਕੇ ਮੁਝ ਕਉ ਨੇ ਗਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਮੁਝ ਕੇ ਪੁਛਿਆ।
ਏ ਕਉਨ ਹੈ। ਤਬ ਜਮ ਬੋਲੇ ਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਭੀ ਹੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਇਸ ਕੇ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਮੁਝ ਕੇ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ। ਅਰ ਧਰਮ
ਰਾਇ ਨੇ ਮੁਝ ਕੇ ਆਖਿਆ ਦੀਨੀ। ਤੂੰ ਪਾਪੀਓ ਕਉ ਖਾਇ। ਅਰ ਜੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ
ਹੋਵੇ ਸਾਧ ਵਸਨੇ ਹੋਵੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਨ ਖਾਈਓ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਅਰੀ ਵਿਭਚਾਰਨ
ਗਠਕਾ ਤੂੰ ਪਾਪਨੀ ਹੈ। ਮੇ ਰੂਝ ਕੇ ਖਾਵੇਗਾ। ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਓਸ ਸਿੰਘ ਨੇ
ਗਠਕਾ ਕੇ ਖਾਇਆ। ਤਬ ਜਮ ਓਸ ਗਠਕਾ ਕਉ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ।
ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਰੀ। ਇਸ ਕੇ ਚੰਡਾਲਨੀ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਚੰਡਾਲਨੀ
ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ। ਯੇਸੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵਰਖ ਬੀਤੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨੁ ਨਰਪਦਾ ਨਦੀ
ਕੀ ਓਚ ਚਨੀ ਜਤੀ ਬੀ। ਤਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੇਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ
ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੇ ਇਸ ਚੰਡਾਲਨੀ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਣਿਆ। ਤਬ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰਾਣ
ਛੁਟੇ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵੀਰੂਨ ਕਉ
ਚਨੀ। ਤਬ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਆਰੇ ਆਨ ਖੜੀ ਭਈਸ ਅਰੁ ਹਾਥ ਜੋਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ
ਕੀਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤੈ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਵੀਰੂਨ ਕਉ ਚਨੀ

ਹੋ। ਤਬ ਚੰਡਾਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਤੁਮ ਨੇ ਜੋ ਕਛੁ ਪਛਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।
ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਠਤੇ ਹੀ ਮੈ ਚੰਡਾਲ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੀ ਹੋ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਘਰ
ਵਈਠੁੰ ਚਲੀ ਹੋ। ਘਰੁ ਰਹਣੇ ਨਾਥੀ ਥੀਸਾ ਕਛੁ ਉਪਾਇ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਸਿੰਘ ਬਨਿ
ਮੈ ਹੈ। ਜਿਨ ਪਹਲੈ ਜਨਮ ਮੁਢ ਕਉ ਖਾਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਸਿੰਘ ਭੀ ਉਧੇਰੇ।
ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਏਕ ਧਿਆਇ ਕੇ ਏਕ ਸਲੋਕੁ ਕਾ ਪੁੰਨ ਓਸ ਸਿੰਘ
ਦੇਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਦੀਆ। ਘਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ
ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਠੁੰ ਗਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਏਨੇ। ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ
ਤੈਰਵੇ ਘਹਿਯਾਇ ਕਾ ਫਨੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਠੇਸੁਣਿਆ। ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ
ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮੁ ਤਿਉਦਸੇ ਅਧਿਆਇ॥ 13 ॥

ਥਾਥੀ ਚਉਦਵਾਂ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ

- ਅਕਿਲ -

ਭਾਥੀ ਅਰਜਨ ਪੁਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਯੈਸੀ ਬਾਤ ਫੁਨਿ।
ਪਰਮ ਭਯਾਨ ਅਤਿ ਉਤਮਾ ਅਰਜਨ ਬਹੁਰਿ ਸੁਨਿ।
ਜਿਸ ਕੇ ਜਾਨੈ ਬੈਠ ਮਾਇਆ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਰਿ ਜਾਈਐ।
ਪਰਮ ਸਿਧ ਸੰਤੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਈਐ।

ਅਕਿਲ

ਜਿਸ ਸਮਝਿਓ ਇਹ ਭਿਯਾਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਆ।
ਧਾਰਨਹਾਰ ਕਾ ਧਰਮ ਮੁਢ ਜੇਸਾ ਭਇਆ।
ਜਿਉ ਉਤਪਤਿ ਪਰਨੈ ਮਾਹਿ ਨਿਯਾਰਾ ਮੈ ਰਹੋ।
ਜਿਨਿ ਧਾਰਿਆ ਇਹੁ ਭਿਯਾਨ ਤੇਜਾ ਤਿਨ ਨਹੋ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੂੰ ਭੀ ਬੈਸੇ ਸਮਝ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ਸਰਨੀ ਆਇ।
ਮੈ ਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਭਜਨ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਰਿ ਜਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਨਿਯਾਰਾ ਹੋਸੀ ਮੀਤ।
ਮੁਢ ਸਮਾਨ ਤੂੰ ਹੋਇਗਾ ਭਿਯਾਨ ਬਾਰ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਸੇ ਆਪ।
ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮਹਿ ਚਰਿਆ ਬਿਆਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਇਸ ਕਾਰਨੇ ਸਭ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਨਉਰ।
ਉਪਜਾਵਨਿ ਹਾਰਾ ਜਗਤਿ ਰਾ ਮੁਲ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਹੋਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਘਪੁਨੇ ਗਰਭ ਤੇ ਸਭੀ ਕੋ ਪਰਗਟ ਕਰਿ ਹੋ ਮੀਤ।
ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨਾਮੁ ਮੁਢ ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਹੈ ਕੁੰਤਿਸੁਤ ਜਾਨ।
ਇਸਕਾਵਰ ਜਗਮ ਉਪਜਿਆ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਖ ਚਉਰਾਸੀ ਮੈਦਨੀ ਉਪਜੀ ਨਾਨਾ ਰੰਗ।
ਏਕ ਸਮ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਭ ਅਦਵੈਤ ਅਸੰਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਆਰੀ ਥੀਤੇ ਸਕਲ ਨਰ ਜੋ ਆਬ ਹੀ ਜਗ ਮਾਹਿ।
ਜਿਨ ਕੋ ਆਰੀ ਹੋਵਨਾ ਕਿਸ ਸਮਾਨ ਕੋ ਨਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਏਕੋ ਹੀ ਮੁਢ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਪਜਿਓ ਮੀਤ।
ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਦ ਜੋਨਿ ਇਸ ਕਾਰਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੈ ਹੋ ਪਿਤ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਬਡੀ ਜੋਨਿ ਮੁਢ ਮਾਹਿ।
ਮੁਢ ਤੇ ਪਰੈ ਨ ਘਉਰ ਕਛੁ ਕੈਸੇ ਜਾਨ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਤੀਨ ਕੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਮੀਤ।
ਜੀਵ ਅਬਿਨਾਸੁ ਆਖੰਡ ਜੋ ਤਿਨ ਹੀ ਬੰਧਨ ਕੀਤ।

ੴ

ਦੇਹਰਾ

ਅਭਿਨਾਸੀ ਜੀਵ ਸਭ ਦੇਹ ਏ ਜੇਸੇ ਬਾਧਿਓ ਮੀਤ।

ਤੀਨ ਗੁਣੇ ਸਿਉ ਬਾਧਿਆ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਥਾਏ ਚੀਤ।

ਚੋਪਈ

ਤੀਨੋ ਗੁਣੋ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉ। ਜਿਉ ਜੀਉ ਫਸਿਆ ਤਿਨ ਮੈ ਪਾਉ।

ਪਹਲੈ ਸੁਨ ਸਤ ਕੀ ਬੀਰਾਰ। ਜਿਉ ਬਾਧਿਓ ਜੀਵ ਸਾਤਕ ਯਾਰ।

ਸਾਤਕੈ ਮਾਨਸ ਐਸਾ ਹੋਇ। ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਸੋਇ।

ਤਿਸਕੈ ਰਿਦੈ ਹੋਇ ਪਰਠਾਸੁ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸਾਤ ਮੈ ਬਾਸ।

ਤਿਨ ਕੇ ਬਹੁ ਕੇ ਕਸਟ ਠ ਲਾਏ। ਬਿਯਾਨ ਦੀਪਕ ਤਿਸ ਘਟਿ ਮੈ ਜਾਏ।

ਹੈ ਨਿਹ ਪਾਪ ਖਰਜਲ ਪਰਧਾਨ। ਐਸੀ ਬਿਧ ਸਾਤਕ ਤੇ ਜਾਨ।

ਰਜ ਗੁਣ ਚੋਪਈ।

ਅਬ ਬਿਰਤੀਤ ਰਾਜਸ ਕਾ ਸੁਨੋ। ਜੇਸੇ ਮੈ ਅਬ ਤੁਝ ਪੈ ਭਨੋ।

ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਕਾ ਏਹੀ ਸੁਭਾਉ। ਦੇਹ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਲਕਾਰਿ।

ਰਾਜਸ ਮਾਹਿ ਜੀਵ ਜਬ ਆਵੈ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਨ ਕੀ ਅਤਿ ਬਹੁ ਪਾਵੈ।

ਉਪਜਾਵਨ ਦਰਬ ਕਾ ਉਦਮ ਨਹੈ। ਸੋ ਗਹਰਬ ਸਦਾ ਮਨਿ ਧਰੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਧਿਓ ਜੀਵ ਰਾਜਸ। ਆਈ ਕਹੈ ਬਾਤ ਗੁਣ ਤਾਮਸ।

ਤਾਮਸ ਗੁਣ ਚੋਪਈ

ਤਮ ਗੁਣ ਜੀਵ ਜੋ ਜਗ ਮਹਿ ਧਾਰੀ। ਬਿਯਾਨ ਮਾਹਿ ਸਦਾ ਵਰਤਾਰੀ।

ਮੋਹ ਨਿਹਾਰ ਜੀਵ ਇਨਕਾ ਹੋਇ। ਭੀਦ ਆਨਸ ਮੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।

ਬਾਧਿਓ ਜੀਵ ਤਮ ਗੁਣ ਇਹ ਚੀਤ। ਧੋਰ ਸੁਨੋ ਅਬ ਆਰਜਲ ਮੀਤ।

ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਬਹੁ ਸੁਖ ਉਪਜਾਵੈ। ਉਪਜੈ ਕਰਮ ਰਾਜ ਗੁਣ ਜਬ ਆਵੈ।

ਖਿਮਾ ਮਾਹਿ ਜੀਵਨ ਹੀ ਰਹੈ। ਨਿਤ ਉਦਮ ਕੇ ਮਨਿ ਮੈ ਰਹੈ।

ਤਮ ਉਪਜਾਵੈ ਨਿਤ ਬਿਯਾਨ। ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਤਾ ਤੇ ਮਾਨ।

ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਸਭ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਜੋਇ। ਮਾਨੁਖੇ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।

ਕਬਹੂੰ ਵਰਤੈ ਸਾਤਕੈ ਰਾਜਸ। ਕਬਹੂੰ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਤਾਮਸ।

ਅਬ ਤ੍ਰਿਹਵ ਧਿਆ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਸੁਣੋ। ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਜਿਉ ਵਧਤੈ ਭਨੋ।

ਜਬ ਏਤੈ ਨਛਨ ਹੋਹਿ ਜੀਵ ਮਾਹਿ। ਸਾਤਕ ਤਿਹ ਤੇ ਵਧਿਆ ਜੀਹਿ।

ਦੇਹ ਦੁਆਰ ਮਹਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸ। ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਯਾਨ ਮਹਿ ਬਾਸ।

ਤਬ ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਵਧਿਆ ਜਾਨੈ। ਸਾਤਕ ਮਾਹਿ ਬਿਯਾਨ ਮਨਿ ਮਾਨੈ।

ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਵਧਨਾ॥ ਚੋਪਈ ॥

ਰਜ ਗੁਣ ਵਧੈ ਤਬ ਨਛਣ ਏਹ। ਦਰਬ ਉਦਮ ਓਹੁ ਨਿਤ ਕਰੈਹ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਹਿ ਸਦਾ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਵਧਿਆ ਤਮ ਗੁਣ ਠਹੈ।

ਤਮਗੁਣ ਵਧਨਾ ਚੋਪਈ

ਤਮ ਗੁਣ ਵਧੈ ਕੈ ਲਛਨ ਕਹੈ। ਪਰਮਾਦ ਮੋਹੁ ਸਭ ਤਮ ਤੇ ਨਹੈ।
ਦੇਹ ਦੁਆਰ ਤੇ ਜੋਤਿ ਘਟਿ ਜਾਇ। ਤਮ ਗੁਣ ਵਧੈ ਏਹ ਲਛਣ ਪਾਇ।
ਛੁਟਿ ਦੇਹ ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਮਾਹੀ। ਬਹੁ ਨਰ ਦੇਵ ਨੇਕੁ ਕੋ ਜਾਹੀ।
ਰਜ ਗੁਣ ਵਧੈ ਦੇਹ ਛੁਟਿ ਜਾਵੈ। ਬਹੁਰਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਤਮ ਗੁਣ ਵਧੈ ਜੋਤਿਕਾਈ ਦੇਹ। ਜੂਨਿ ਪਸੁ ਤਿਰਯਕ ਕੰ ਲੇਹ।
ਸਤਿਗੁਣ ਨਿਰਮਲ ਫਲੁ ਹੀ ਸੋਇ। ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਰਾਮ ਸਬ ਤਿਸਤੈ ਹੋਇ।
ਰਜਸ ਕਾ ਫਲੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭਾਈ। ਤਾਮਸ ਫਲੁ ਅਗਿਆਨ ਵਧਾਈ।
ਸਾਤ ਕਮਾਹਿ ਉਪਜੈ ਨਿਰਮਲਾਈ। ਰਾਜਸ ਤੇ ਲੋਭ ਕੋ ਪਾਈ।
ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਹੀ ਤਮ ਗੁਣ ਮਾਹੀ। ਅਗਿਆਨ ਮੂੜਤਾ ਤਮ ਗੁਣ ਕੈ ਆਹੀ।
ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਮਹਿ ਦੇਹ ਜਬ ਤਿਆਈ। ਖੇਤ੍ਰੀਨ ਮਾਹਿ ਬੇਗ ਵਹੁ ਲਾਈ।
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਰਾਜਸ ਮਹਿ ਜਬ ਬਹੁ ਬਿੜੈ। ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਭ੍ਰਮਿ ਪਰ ਧਰੈ।
ਤਮ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਜਬ ਦੇਹ ਜਾਇ। ਪਾਤਾਲ ਬਿਖੈ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇ।
ਅਬ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇ। ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਮਨਿ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਤੰਗੁਣ ਤੇ ਮੈ ਪਰੈ ਜੁ ਆਹੀ। ਮੇਰੀ ਆਗਿਹੀ ਗੁਣ ਵਰਤਾਹੀ।
ਤਿਨਕਲੀ ਕਉਤਕ ਦੇਖਨ ਚਾਰਾ। ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਮੁਝ ਕੋ ਬੀਚਾਰਾ।
ਗੁਣ ਸਰੂਪ ਸਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਗੁਣ ਅਜੀਤ ਨਿਤ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੈ।
ਦੇਹ ਜੀਵ ਕੋ ਮੈ ਉਪਜਾਵੈ। ਸਰਬ ਮਯ ਆਪ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਅਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਦ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਮੁਝੈ ਪਛਾਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਮੇਰੇ ਜਾਨਨਕਾ ਜੋ ਗਿਆਨ। ਜੈ ਲੈਵੈ ਅਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮਾਨ।
ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਜਰਾ ਅਰ ਦੁਖ। ਤਿਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਸੁਖ।
ਜਿਹ ਇਹੁ ਘੋਸਿਤੁ ਕੀਆ ਪਾਨ। ਮੇਰੇ ਪਦ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਾਨ।

ਅਰਜਨੇ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੈ ਸਵਬਚਨ ਸੁਨਿ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹੈ ਹੀ ਦੇਵ।

ਏਕ ਪ੍ਰਸਨ ਅਏ ਮੈ ਕਹੈ ਤਿਸਤਾ ਉਤਰ ਦੇਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨੁਖ ਜੇ ਹੋਤੇ ਬਪੁ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ।

ਬ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੋਤੇ ਬਪੁ ਜੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਿਹ ਠਫਨ ਰਿਹ ਜੁਗਤਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਸ ਦੇਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸਨ ਜਬ ਕਰਿ ਰਹਾ ਕੇਸਵ ਬੈਠੇ ਤਾਹਿ।

ਹੈ ਪਾਰਬ ਏਹ ਤੀਨ ਕੁਨ ਵਰਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਸਮੇ ਮੈ ਤੀਨੋ ਵਰਤੇ ਮੀਤ। ਭੈਠੇ

ਮੋਹਾਵੇ ਨਾਹੀ ਮੋਹੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਅਪੁਨਾ ਦੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੋਹਤਿ ਕਾ ਅਬ ਅਰਬ ਏਹ ਜੁਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਕਹੈ ਨਹੀ ਏਹ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਘੋਰ ਆਵੇ ਸੁਭ ਰੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਰਹੈ ਉਦਾਸ ਨਿਤ ਦੇਹ ਸੋ ਖਾਖੇ ਇਉ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।

ਬਪੁ ਗੁਣ ਦੇਖੁ ਅਨਿਤ ਹੈ ਇਨ ਸੋ ਮੁਝ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਗੁਣ ਆਵੇ ਦੇਹ ਮੈ ਤਿਨ ਕੋ ਦੇਖੇ ਮੀਤ।

ਨਿਹਚਲ ਰਾਖੇ ਆਤਮਾ ਜਾਇ ਨ ਗੁਣ ਸੰਗ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਐਸੇ ਕਹੈ ਮਨਿ ਆਪਨੇ ਮੁਝ ਗੁਣ ਸਿਉ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।

ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਵਰਤਾਹਿ।

ਸ਼ੇਰਨਾ

ਜੇ ਐਸੇ ਦੇਹ ਸਾਥ ਰਹੈ ਅਜੀਤ ਗੁਣੇ ਤੀਨ ਸੋ।

ਤਿਸ ਕੀ ਅਬ ਸੁਨਿ ਗਾਥ ਨੇਸੇ ਵਰਤੇ ਜਗਤਿ ਮੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮ ਜਾਨਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨ।

ਆਦਹਿ ਨਿਰਾਦਰ ਈਕ ਜਿਸੁ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦ ਸਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪ੍ਰੀਤਮ ਏਕ ਜਿਹ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਸਮਾਨ।
ਉਠੈ ਨ ਅਰਥ ਜਿਹ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਗੁਣਾ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਜਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਤੀਤ ਗੁਣੇ ਅਰ ਦੇਹ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਵਨ ਏਹ ।
ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੂਝ ਕੇ ਕਹੈ ਸਮਝੇ ਤੁਮਸਰ ਖੇਹੁ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਣ ਦੇਹ ਜੋ ਸੋ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇਆ।
ਮਾਰਗ ਤਿਸ ਚੈਤਨ ਹੈ ਸੀਲਣੀਤ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੀਨ ਵੰਤ ਓਹੁ ਓਹੁ ਭਗਤਿ ਹੈ ਦੂਜਾ ਦੇਖੇ ਨਾਹਿ।
ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕੈ ਮਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਦਾਸ ਭਾਵ ਵਹੁ ਹੋਇ ਕੈ ਏਨੇ ਸੇਵੇ ਸੋਇ।
ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲਾ ਗੁਣਾ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਿਰੁਪੀ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਆਪ।
ਸਬਦੁ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਬੈਦ ਹੈ ਤਿਸ ਮਹਿ ਰਹਿਯਾ ਬਿਯਾਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੋ ਤੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਹੋਤੇ ਬਪੁ ਕੈ ਮਾਹਿ।
ਮੁਕਤਿ ਦਰਸਿ ਜੋ ਚਾਹਤਾ ਦੇਖੇ ਤਿਸ ਕੇ ਜਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕੇ ਜੋ ਦੇਖੇ ਹਿਤਲਾਇ।
ਮੁਰਤਿ ਵੰਤ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬ ਮੁਝ ਕੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਜੋ ਮੈ ਕੈਸਾ ਅਰਜਨ।
ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਝ ਮਾਨ ਮੁਝ ਤੇ ਪਰੈ ਨ ਅਉਰ ਕੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਤਨਿਓਂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਮਝੇ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ।
ਸਬਦੁ ਮੁਕਤਿ ਬੰਨ੍ਹਿਨ ਤੂੰ ਚਉਥਾ ਮੇਲਨ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਬਦੁ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਬੈਦ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ।
ਸਭ ਹੀ ਪ੍ਰਕਟ ਤਾਹਿ ਮੈ ਨਾਸੁ ਵੰਤ ਅਭਿਨਾਸੁ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੁਕਤਿ ਨਾਮੁ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ।
ਬੰਨ੍ਹਿਨ ਨਾਮੁ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਕਾਲ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਮੁਝ ਪੁਰਾਤਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ।
ਪਹਲਿਓਂ ਤੇ ਮੈ ਪਹਲਾ ਹੋ ਬੈਸਾ ਧਰਮ ਮੁਝ ਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਨਿਯਾਰਾ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤੇ ਅਨੰਤ ਸੁਖ ਮੇਰੇ ਧਾਮ।
ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਏਕ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਬੈਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨ ਤੂੰ।
ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਦੀਸੈ ਏਕ ਮੈ।

ਚੌਪਈ

ਚਤੁਰਦਸੇ ਧਿਆਇ ਰਹਤਿ ਜੋ ਧਰੈ। ਸੋ ਖਾਨਸਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹਮਾਰੈ।
ਖਾਨੇਸੈ ਮਾਹਿ ਕੀਓ ਉਪਦੇਸ਼। ਜੋ ਅਰਜਨ ਕੇ ਕਹਿਓ ਠਰੈਸ।
ਏਕ ਅਕਾਲ ਸਗੀ ਕਛੁ ਜਾਨੈ। ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕ ਮਾਨੈ।
ਬਰਨ ਆਸੂਮ ਤੁਮ ਸਕਨ ਤਿਆਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਯਾਨ ਮਹਿ ਨਿਸ਼ਚਿਨ ਠਾਕੇ।
ਜਾਨੈ ਸਭ ਕਛੁ ਏਕ ਅਕਾਲ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਸੋ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਰ੍ਤੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਖੈ ਜੇਗੇ
ਸਾਸਕੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਕੁਣ ਤੇ ਬਿਭਾਓ ਨਾਮੁ ਚਫਰਦਸਮੇ
ਅਧਿਆਇ॥ 14॥ ਥਾਕੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਯਾ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰ

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਘਬ ਚਉਦਵੈ ਘਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਪਛਮ ਦੇਸ ਤਹਾ ਏਕ ਕਸਮੀਰ ਲਗਰ ਹੈ। ਤਹਾ ਸੁਰਸਤੀ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਤਹਾ ਕੇ ਪੰਡਿਤਿ ਮਹਾ ਵਿਦਿਯਵੰਤ ਹੈ। ਤਹਾ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਸੂਰਜ ਵਰਮਾ। ਘਰ ਏਕ ਰਾਜਾ ਸਿੰਗਲ ਦੀਪ ਕਾ ਥਾ। ਸੋ ਸੂਰਜ ਵਰਮਾ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਥਾ। ਆਪਸ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਨੇਹ ਥਾ। ਤਬ ਸਿੰਗਲ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਮੇਤ੍ਰੀ ਨਾਨ ਚੂਨੀ ਜਵਾਹਰਿ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਹੋਏ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਉ ਮੇਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪੁਛਾ ਜੇ ਹਮ ਕਿਆ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਮੇਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜੇ ਖੁਹਾ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਘੁਰਿ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਸਭ ਕਛੁ ਹੈ। ਏਕ ਕੁਤੇ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਕੁਤੇ ਭੇਜੇ। ਜੇ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਨੇ। ਤਬ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੋ ਕੁਤੇ ਭੇਜੇ। ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਇਨੈ ਕੀ ਜੀਰੀ ਮਖਮਲ ਦਰਿਆਈ ਕੀ ਗਈ। ਤਬ ਤੋਲੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਦੀਪ ਕਾ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ। ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਘੋਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਭ ਭਿਛੂ ਥਾ। ਪਰ ਸਿਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਨ ਵੇ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਨਨ ਗਇਆ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਘੋਰ ਰਾਜਾ ਸੋ ਸਰਤਿ ਬਾਧੀ। ਜਿਸ ਕਾ ਕੁਤਾ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰੈ ਸੋ ਸਰਤਿ ਜੀਤੈ। ਤਬ ਉਨ ਰਾਜਾ ਘਪੁਨੈ ਘਪੁਨੈ ਕੁਤੇ ਛੋਰੇ। ਏਕ ਸਹੀ ਘਰ ਥਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਛੋਰੇ। ਸੋ ਵਹੁ ਭਾਭ ਗਇਆ। ਤਬ ਕੁਤੇ ਪੀਛੇ ਦੁਇਕੇ ਜਾਵੇ। ਜਬ ਸਹੀਘਰ ਦੂਰਿ ਨਿਕਸ ਗਇਆ। ਤਬ ਘੁਰਿ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕੁਤੇ ਪੀਛੇ ਹਟ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਿੰਗਲ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਕੁਤਾ ਸਮੇਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਦੁਇਕਾ ਗਇਆ। ਤਬ ਇਸ ਕੁਤੇ ਸਮੇਂ ਕਉ ਪਕੜਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਲੋਕੇ ਨੇਸੇਰ ਕੀਆ। ਕੁਤੇ ਨੇ ਸੋਹ ਸੁਨਾ। ਤਬ ਦੁਚਿਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸਸਾ ਛੁਟਿ ਕੇ ਫਿਰਿ ਭਾਯਾ। ਦਾਤ ਜੇ ਲਾਗੈ ਕੁਤੇ ਨੇ ਸਮੇਂ ਕਉ ਸੋ ਨਹਿਰ ਨਹਿਰ ਲੋਹੁ ਚੁਇਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੀਛੇ ਕੁਤਾ ਦੁਇਕਾ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਲਿ ਮਹਿ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਹਾ ਏਕਾ ਜਨ ਸਿਉ ਭਰ ਰਹਾ ਥਾ। ਓਸ ਏਕ ਮੇਂ ਏਕ ਸਸਾ ਜਾਇ ਬਿਰਿਆ। ਪੀਛੇ ਤੇ ਕੁਤਾ ਦੁਇਕਾ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਭੀ ਗਿੜਾ। ਤਬ ਕਿਸਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਦੋਨੋ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਦਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਫੁਨ ਚਨੇ। ਜਬ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਪੀਛੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਆਇਆ। ਜੇ ਦੇਖੈ ਤੇ ਕੁਤਾ ਘਰ ਸਸਾ ਦੋਨੋ ਮੁਏ ਪੜੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਹਣੇ ਉਨ ਕਉ ਪੁਛਾ ਤੁਮ

ਕਉਨ ਹੋ । ਤਬ ਓਹੁ ਬੋਲੈ । ਮੈ ਸਸਾ ਹੋ ਏ ਕੁਤਾ ਹੈ । ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੈਰਾ ਕਨਿਘਾਨ
 ਹੋਵੈ । ਤੈਨੇ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕੀਯਾ ਹੈ । ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ । ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ । ਤੁਮ
 ਕਿਸੁ ਪੁੰਨ ਤੇ ਉਧਰੈ ਹੋ । ਸੋ ਕਹੋ । ਤਬ ਦੇਵ ਰੂਪ ਧਰੇ ਬੋਲੈ । ਹਮ ਤੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤੈ
 ਪਰ ਇਸ ਜਨ ਕੇ ਫੁਹਤੇ ਹੀ ਉਧਰੈ ਹੈ । ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਵਹੁ ਤੋ ਵੇਰੁਨਿ ਗਏ ।
 ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਪੁਛਾ । ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਕਛੁ ਕਉਤਕ ਤੁਮ ਨੇ ਭੀ ਦੇਖਾ
 ਹੈ । ਜੇ ਇਸ ਜਨ ਕੇ ਫੁਹੇ ਤੇ ਹੀ ਦੁਇ ਜੀਵ ਛੁਟੇ । ਅਰ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ।
 ਵਿਵਾਨ ਪਰ ਬੰਨ ਕੇ ਵਢੀਕੁਨਿ ਗਏ । ਇਹੁ ਜਨ ਰੈਸਲਾ ਹੈ । ਸੋ ਮੁਝ ਕੇ ਕਹੋ ।
 ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ । ਨਾਮੁ ਤਿਸਕਾ ਮੇਧਾਵੀ ਹੈ । ਸੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰ
 ਈਹਾ ਚਰਨ ਧੋਤਾ ਹੈ । ਮੋਹਿ ਹਾਥ ਧੋਤਾ ਹੈ । ਪਕਿਤੁ ਹੋਇ ਹੈ ਤਬ ਗੀਤਾ ਕਾ
 ਚਉਦਵਾ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਮੁਝ ਕਉ ਪੜਾਵਤਾ ਹੈ । ਸੋ ਇਹੁ ਜਨ ਹੈ । ਤਬ
 ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਛਾ । ਪੂਰਨ ਪੁੰਨੋ ਸਿਉ ਸਾਧ ਵੈਸਨਵ ਕਾ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ ।
 ਇਨੇ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਯਾ ਬਾ । ਸੋ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹੁ । ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਉਨ
 ਏ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹੀ । ਏਸਸਾ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ । ਧਰਮ ਤੇ
 ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਚੁਯਾ ਬਾ । ਅਰ ਇਹੁ ਕੁਤਾ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਬਲੈ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਈ ।
 ਏਕ ਦਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਲੜਾ । ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਵਿਖ ਦੇ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ
 ਮਾਰਾ । ਤਬ ਪੀਛੇ ਤੇ ਏਹ ਭੀ ਮੂਈ । ਤਬ ਇਨ ਦੋਹੇ ਕਉ ਜਮ ਲੇਕ ਲੈ ਗਏ ।
 ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ । ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਾ । ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਸਸੈ ਕਾ
 ਜਨਮ ਦੇਵੇ । ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਕੁਤੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੇ । ਤਬ ਸਸਾ ਅਰ ਕੁਤਾ ਬੋਲੈ ।
 ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ । ਏਕ ਬਨਿ
 ਮਹਿ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ । ਤਿਸ ਕਾ ਚਰਨੋਦਕ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗੇ ਕਉ ਲਾਗੈ ਗਾ ।
 ਤਬ ਇਸ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ ਕੈ । ਸੋ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਹੀ ਤੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈ ।
 ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭੰਡਵਤ ਗੀਯਾ । ਅਪੁਨੇ ਅਰ ਅਇਯਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਬੁਨਾਇ ਕਹਿ ਉਸ ਕਉ ਕਹਾ ਤੁਮਗੀਤਾ ਕੇ ਚਉਦਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਨਿਤ
 ਸੁਣਾਇਯਾ ਕਰੇ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ । ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਵਮੀ ਚਉਦਵੇ ਅਧਿਆਇ
 ਕਾ ਕਠੁ ਕਥਯਾ ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਸੁਣਿਯਾ ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਇੰਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਪੰਡੇ ਸ੍ਰੀ

ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਫੋਪਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਚਤੁਰਥੇਸ੍ਰੇ ਅਧਿਆਇ ॥ 14 ॥

ਆਪੀ ਪੰਚਦਸਮਾ ਚਲਿਆ
ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੈਹੁ ਏਹ ਜਡ ਤਰਵਰ ਰੂਪ।
ਉਪਰਿ ਮੂਲ ਸਾਖਾ ਠੀਚੈ ਯੈਸੇ ਜਿਸੇ ਸਰੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਸਵਥ ਅਰ ਅਥਿਨਾਸੀ ਇਸ ਕੇ ਭਾਖੇ ਜਨ ਪਰਪਾਨ।
ਅਥ ਇਸ ਕਾ ਇਰਤਾਤ ਸਭ ਤੁਲ ਪਹਿ ਕਹੈ ਧਖਾਨ।

ਚੋਪਈ

ਏਹ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜੀਵਨੇ ਆਹੀ। ਜਬ ਆਵੈ ਗੁਣ ਮਾਤਾ ਕੇ ਮਾਹੀ।
ਇਸ ਕਾ ਮੂਲ ਸਿਰ ਹੋਵੈ ਤਬ ਠੀਚ। ਚਰਨ ਸਾਖਾ ਇਸ ਹੋਵੈ ਧੂਰਾ।
ਜਬ ਵਹੁ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਬ੍ਰਿਛ ਉਲਟੇ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਜੇ ਸਿਰਿ ਮੂਲ ਸੇ ਉਪਰਿ ਹੋਇ। ਸਾਖਾ ਜੇ ਚਰਨ ਠੀਚੈ ਹੀ ਸੋਇ।
ਉਰਧ ਮੂਲ ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਅਸਵਥ ਅਥਿਨਾਸੀ ਯੈਸੇ ਜਾਨ।
ਹੈ ਏਹੁ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸ ਸਰੂਪ। ਅਸਵਥ ਨਾਮੁ ਤਬ ਯੈਸੇ ਭੂਪਾ।
ਜੀਵ ਈਸਰ ਨਿਤ ਜੇ ਧਾਹਿ। ਅਥਿਨਾਸੀ ਨਾਮੁ ਯੈਸੇ ਹੀ ਤਾਹਿ।
ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਜੇ ਪਰਧ ਹੋਇ। ਚਾਰੇ ਬੈਦ ਪਹੁੰਚੈ ਹੀ ਸੋਇ।
ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਸਭ ਬੈਦ ਬਤਾਵੈ। ਜੁਹਤਿ ਅਜੁਬੰਤ ਸਭ ਬਾਤ ਸੁਣਾਵੈ।
ਯੈਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਜਿਨਹਿ ਪਛਾਨ। ਸੇ ਪੰਡਤਿ ਬੈਦ ਪਾਠੀ ਜਾਨ।
ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਆਹਿ। ਉਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਠੋਕ ਮਥ ਪਾਹਿ।
ਠੀਚੈ ਸੇਸ ਠੋਟ ਕੇ ਪਰਜਾਤ। ਏਹ ਬ੍ਰਿਛ ਪਸਰਿਯਾ ਯੈਸੇ ਭਾਤ।
ਤੂੰ ਗੁਣ ਇਸ ਤਰਵਰ ਕੇ ਭਾਨ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਿਖੇ ਬਹੁਤ ਤਿਹ ਠਾਨ।
ਸਪਰਸ ਸਬਦੁ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਆਲੇ ਸਿਖਿਰ ਬੰਧ।
ਬਾਧੇ ਜੈਵਕੇ ਬ੍ਰਿਛੇ ਕੇ ਲੋਹੁ। ਲਖਤ ਤੇ ਤਰਵਰ ਖਿੜਨ ਨ ਹੋਹ।
ਕੁਟੰਬ ਠੋਕ ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਕੀਏ। ਇਹ ਜੈਵਕੇ ਤਰਵਰ ਕੇ ਬੰਧੇ।
ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਪਵਨ ਇਹੁ ਜਾਨੇ। ਮੁਛ ਮਹਿਮਾ ਸਤਿ ਸੰਤ ਪਛਾਨੇ।
ਜਬ ਸਤਿ ਸੰਗਿ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਪਵਨ ਸਿਉ ਬ੍ਰਿਛ ਕਿੜ ਪਕੇ।
ਯੈਸਾ ਰੂਪ ਤਰਵਰੁ ਜੋ ਕਹਾ। ਕਿਨਹੂੰ ਇਸ ਕਾ ਭੈਦ ਨ ਲਾਹਾ।
ਜਾਨੈ ਠਾਹੀ ਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਰੂਪ। ਕਹੈ ਸੇ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਸਰੂਪ।

ਕਹੈ ਅਮਰਾ ਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ। ਅਮਰਾ ਜਾਤ ਅਪੁਨੀ ਕਹਿ ਗਾਇ।
 ਸਮਝੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਬਾਤ। ਸੰਸਾਰ ਕਹਾ ਤੈ ਆਇਓ ਤਾਤ।
 ਅਰੁ ਬਹੁਰਿ ਕਹਾ ਜਾਇਰਾ ਏਹ। ਅਸਠਾਢਾ ਤਿਸ ਪਰ ਜਗ ਭੇਹੁ।
 ਐਸਾ ਅਸਠਾਢਾ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ। ਤਿਸ ਕਾ ਮੂਲ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਬੀਚਾਰ।
 ਬ੍ਰਿਛ ਉਪਰਿ ਜੀਵ ਪੰਛੀ ਬਸੈ। ਮਾਇਆ ਪਰਪੰਚ ਕਪਟ ਮੈ ਰਸੈ।
 ਭ੍ਰਮਤਿ ਫਿਰੈ ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ। ਐਸਾ ਜੀਵਤਿਸ ਉਪਰਿ ਆਹਿ।
 ਹੋ ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੋ ਆਪਾ। ਅਬ ਕਛੁ ਸੁਨ ਮੇਰੇ ਪਰਗਾਪ।
 ਮੇਰੇ ਮੂਲ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ। ਦਿਬ ਸੁਖ ਅਰ ਪਰਮ ਅਨੂਪ।
 ਨਾਨਾ ਭਾਵ ਜੋ ਟਕੀ ਅਵਤਾਰ। ਅਦੁਤੁਤ ਤਰਮ ਤਿਹ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰ।
 ਸੋਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪਤਰ ਜਾਨੇ। ਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਸਾਖਾ ਪਹਚਾਨੇ।
 ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੈਦਾਤ ਭਾਵਤਿ ਨੀਤਾ। ਸੋ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਕਛੁ ਹੈ ਮੀਤਾ।
 ਜੋ ਨਰ ਜਗ ਮੈ ਬਪੁ ਕੇ ਧਾਰੈ। ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਉ ਤਿਆਰ ਬੀਚਾਰੈ।
 ਮੁਝ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋ ਨਿਰਭਰਿ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
 ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਤਿਆਰੈ। ਤਕਦਾਨ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਸਰਨੀ ਨਾਵੈ।
 ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਨੈ ਹੈ ਮੀਤ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕਹੈ ਤਿਆਰ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ।
 ਕ੍ਰਿਸਤਿ ਤਿਆਰ ਭਇਓ ਕੁਠਾਰ। ਤਿਸ ਸਿਉ ਕਾਟੈ ਬ੍ਰਿਛ ਸੰਸਾਰ।
 ਤਿਸੁ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨਹੀ ਪਾਵੈ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਮੁਝ ਕਹੁ ਗਾਵੈ।
 ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਸਾਖ। ਵਹੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਤਿਸ ਨਰ ਕੇ ਹਾਸ।
 ਤਿਆਰ ਕੁਠਾਰ ਤਿਸ ਹਾਖ ਸੋ ਪਕੜੈ। ਬ੍ਰਿਛ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਟੈ ਲਕੜੈ।
 ਕੁਟੰਬ ਤਿਆਰ ਜੋ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਅਜੀਤ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਵਹੀ ਕਹਾਵੈ।
 ਜਬ ਅਜੀਤ ਵਹੁ ਜਗ ਤੇ ਹੋਇ। ਐਸੇ ਮਾਰਗ ਜਾਵੈ ਸੋਇ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨਹੀ ਪਾਵੈ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਮੁਝ ਕਹੁ ਗਾਵੈ।
 ਕਹੈ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦੇਵਨਿ ਏ ਦੇਵ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਸਰਨਿ ਹੋ ਤੂੰ ਰਖ ਠੇਹੁ।
 ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਮੈ ਤਕਦਾਨ। ਸਭਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੁਝ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨ।
 ਮੁਝ ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨਿਲਸੈ। ਸਭਾਪੁਰਨ ਹਉ ਨਿਤਹੀ ਧਿਰਸੈ।
 ਨਿਹਚਲ ਅਭਿਤਾਸੀ ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ। ਐਸੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਹਰੈ।
 ਮੇਰੇ ਪਰੈ ਅਉਰ ਨ ਹੋਇ। ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਇ।

ਘਾਟਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਮੈ ਹੋ ਖਾਪ। ਸਰਬ ਮਧਿ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਖਾਪ।
 ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਜੋ ਠਰ ਏਕ ਪੁਰਖਿ ਕੇ ਪਾਵੈ।
 ਐਸੀ ਸਰਨਿ ਕਹੀ ਤੁਮ ਮੀਤ। ਰਹਿਤਿ ਬਾਤ ਖਬ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।
 ਜੋ ਘਾਟਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਐਸੀ ਭਾਤਿ ਵਹੁ ਰਹਤ ਕਮਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੁਰਿ ਕਰੈ ਵਹੁ ਮਾਨ ਭਾਵ ਬਿਖਾ ਸੰਗਿ ਮੋਹੁ ਠ ਠਾਇ।
 ਘਾਟਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸੁ ਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਚੇਤਾ ਮਨ ਕਾ ਰਾਖਨਾ ਨਿਸਚਲ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਬ।
 ਦਿਖਾਨ ਭਜਨ ਮੈ ਨਿਤ ਜੋ ਬੈਠ ਗਹੈ ਤਿਹ ਛਾਬ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਮੈ ਕਰੈ ਠ ਰਾਮਨਾ ਏਛਾ ਕਰੁ ਠ ਮੀਤ।
 ਜੋ ਵਹਤੈ ਇਸ ਰਹਤ ਮੈ ਜੋ ਠਰ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਘਿਖਾਨੀ ਪਕਾਇ ਜੋ ਮੈ ਤਿਸ ਸੰਗਿ ਇਉ ਕਰੈ।
 ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੂਠ ਜੋ ਜਗਤਿ ਦੇ ਤਿਸਰੇ ਤਿਸ ਨਿਸਤਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਸਨ ਸੀਤ ਜੀਸਾਰ ਤੇ ਰਾਖੇ ਤਿਸ ਨੇ ਮੀਤ।
 ਘਪੁਨੇ ਘਾਠੰਦ ਸਰੂਪ ਮੈ ਏ ਜਾਵੇ ਸੁਭਰੀਤ।

ਜੋਰਨਾ

ਮੁਝ ਘਾਠੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸੁ ਖਬਨਾਸੀ ਜਾਨ।
 ਘਾਟਿ ਪੁਰਖ ਮੁਝ ਰੂਪ ਰਵਿ ਸਸ ਕੀ ਤਰਾ ਫਮ ਨਹੀ।

ਜੋਰਨਾ

ਜਹਾ ਹੀ ਹਰਿ ਕੇ ਧਾਮ ਰਵਿਸਸ ਤਰਾ ਠ ਪਹੁੰਚੈ।
 ਜੋ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਧਾਮ ਬਹੁਰਿ ਸੰਸਾਰ ਠ ਘਾਵਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਧਾਮ ਜੋ ਮੈ ਕਹਾਏ ਐਸਾ ਜਾਨੈ ਜੋਇ। ਸਰਨਿ ਜੋ ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਇ।
 ਸਰਨਿ ਜੋ ਆਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਏ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਹੈ ਖਰਜਨ ਬਬ ਖਉਰ ਸੁਨਿ ਜੀਵ ਜੋ ਦੇਹੋ ਮਾਹਿ।
ਸੋ ਤੈ ਮੇਰੀ ਬੈਸ ਹੈ ਪੁਰਾਤਨ ਹੀ ਤੇ ਯਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਬ ਕਾ ਮੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਬ ਕਾ ਹੈ ਇਹ ਜੀਉ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਜੀਉ ਪਸਾਰਾ ਕੀਉ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਾਥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਹੁ ਏਕ ਮਨਿ ਏ ਛਿਹ ਮਿਲ ਕਹਿ ਮੀਤ।
ਸਤਿਵੇ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਹੋਗ ਭੋਗੇ ਵਹੁ ਲੰਭੀ ਨੀਤ।

ਸੋਹਣਾ

ਇਦ੍ਰੀਓਂ ਹੀ ਕੇ ਭੋਗੇ ਜੀਵ ਨੇ ਨਿਤ ਭਰਮਾਵਤੇ।
ਭੋਗੇ ਨਹੀ ਵਹੁ ਰੋਹੇ ਨਉਛ ਨਉੜ ਫੇਰੀ ਜੀਵ ਕੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਹੁ ਬਹੁ ਜੀਵਤਿਆ ਕਤਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਸੁਨਿ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ।
ਚਰਨ ਉਲਾਘ ਜੇ ਨਰੇ ਕੀ ਬੈਸੀ ਹੈ ਤਿਹ ਭਾਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਹਨਾ ਚਰਨ ਘਾਏ ਰਬੀ ਫਿਰਿ ਦੁਜਾ ਰਾਬੀ ਸੋਇ।
ਤਿਉ ਜੀਉ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਖੋਰ ਦੇਹ ਮੈ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿਉ ਵਿਨਿਭ ਦੁਲਾਘ ਮੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਭੀ ਬਡਿਨਘ।
ਇਹ ਜੀਵ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕੇ ਨਾਏ ਖਵਰ ਬਪ ਮਛ।

ਰਖਤਾ ਖਬਦਾ ਬਕਿਨ

ਬੈਸੀ ਬਾਸਨਾ ਜੀਵ ਬਪੁਨੇ ਬਹੁ ਮੈ ਰਾਖਤਾ ।
ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਭਨੁ ਖਉਰ ਦੇਹ ਮੈ ਚਾਖਤਾ।
ਰੰਧ ਦੁਰਭੰਧ ਸਮ ਰਸ ਜਿਉ ਮਾਰਤਿ ਕਰਤ ਹੈ।
ਬਪੁਨੇ ਬਾਪ ਮੈ ਬਾਸ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਧਰਤ ਹੈ।
ਬੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਜੀਵ ਬਾਸਨਾ ਕੇ ਸੰਗ।
ਜੀਵ ਇੰਦ੍ਰੀ ਘਾਵ ਭੋਗੇ ਬਾਸ ਯੋਗ।

ਚਖ ਚਖ ਸੇਕੁ ਸਪਰਸ ਤੁਝਾ ਰਸਨਾ ਜੋ ਖਾਹੀ।
ਛਡਵੇ ਮਨਿ ਸਿਉ ਮਿਲ ਜੀਵ ਬਿਖਿਆ ਡੋਰਤਾਹੀ।
ਡੋਜਨ ਖਾਨ ਤੇ ਖਾਦਿ ਖਦਰੁ ਕਾਰਜ ਜੀਵ ਕਹਤਾ।
ਮਨਿ ਈਦ੍ਰੋਓ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਾਰਜ ਧਰਤਾ।
ਮੂਰਖੇ ਕਹੁ ਇਹੁ ਕਉਤਕ ਦਿਸਣ ਨ ਆਵਤਾ।
ਗਿਯਾਨ ਨੇਕੁ ਸਿਉ ਇਹੁ ਕਉਤਕ ਗਿਆਨੀ ਪਾਵਤਾ।

ਦੀਦ

ਭਰਤ
ਗਿਆਨੀ/ਕੋਸਾ ਹੋਇ। ਨਿਸਦਿਨ ਜੁਧੇ ਮੁਖ ਸੰਗ ਸੋਇ।
ਸੋ ਘਪੁਨੇ ਘਾਤਮ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਦੇਖੇ ਸਕਨ ਕਉਤਕ ਤਾਹਿ।
ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਘਰਿ ਦੇਖੇ ਕੋਇ। ਖਛਿਯਾਨੀ ਧੋਖੇ ਠਾਹੀ ਸੋਇ।
ਗਿਆਨੀ ਸੋਚੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖ। ਮੁਛੇ ਸਲਾਹਤਾ ਸਭ ਪੇਖ।
ਕਹਤਾ ਧਨੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ। ਜਿਸ ਸੇ ਪਾਵਤੇ ਸਭ ਹਰਖ।
ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਜਿਹ ਇਹੁ ਘਾਪ। ਸਭ ਕੇ ਮਝ ਰਹਿਯਾ ਬਿਖਾਪ।
ਬੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਵਹੁ ਹੋਇ। ਸਿਮਰੀਨਿ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੋਇ।
ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖ ਸਿਮਰੇ ਮੋਹਿ। ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਘਰੁ ਕਰੇ ਮੇ ਤੋਹਿ।
ਜਿਉ ਘੋਬ ਕਰੁ ਠਗਵੈ ਕੋਇ। ਵਹੁ ਹਸਤਾ ਮਨ ਕਹੀਥੈ ਸੋਇ।
ਤੈਸੇ ਹਸਤਾਮਨ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹਿ। ਘਪੁਨਾ ਕਉਤਕ ਸਭ ਜਗ ਲੋ।
ਹੈ ਖਰਜਨ ਸੁਣੇ ਹੈ ਮੀਤ। ਜੇ ਮੈ ਕਹੈ ਹਾਖੇ ਦੇ ਚੀਤ।
ਰਵਿ ਮਹਿ ਤੇਜ ਜੈਤਾ ਘਾਹਿ। ਦੁਹਮਾਤ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਹਾਹਿ।
ਸੋ ਰਵਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਨ। ਕਉਤਕ ਸਕਨ ਮੇਰਾ ਮਾਨ।
ਜੋ ਸਸ ਖਰਨਿ ਮੇ ਪਰਕਾਸ। ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਰਾ ਰਾਸ।
ਜੋ ਜਨ ਪਰਾਸ ਕੋਟਿ ਕੇ ਫੁਮਿ। ਜਿਸ ਮੇ ਠਗਰ ਸਾਗਰ ਪੁਮ।
ਪਰਬਤ ਨਦੀ ਧਹੁ ਜਿਸ ਮਾਹਿ। ਚਿਤਨ ਕਣਕਿ ਮਹਿ ਨਹਿ ਘਾਹਿ।
ਜੇ ਮੇਰੇ ਬਨ ਉਠਾਏ ਓਹ। ਖਰਜਨ ਦੇਖ ਕਉਤਕ ਸੋਇ।

ਦੇਹਵਾ

ਮਾਨੁਖੇ ਕੇ ਜੋ ਬੰਨ ਹੈ ਘਰ ਤਰਵਰ ਘਪ ਹੈ ਜੋਇ।
ਫੂਮ ਮਾਹਿ ਜੋ ਮਧੁਰਤਾ ਸੋ ਸਭ ਸਸ ਤੇ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਲੋਕੋ ਸੁਖਾਦ।
ਮੇਰੀ ਯਾਨਾ ਦੇਖ ਤੂੰ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮ ਬਠਾਵਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਕੇ ਉਤਰ ਮੇ ਮੇ ਬਿਯਾਪਿਯਾ ਹੋ ਯਾਰ।
ਪ੍ਰਾਨ ਬਧਾਨ ਜੋ ਵਾਉ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮੁਠੇ ਬੀਚਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਯਥਾ ਨਿ ਵਾਉ ਸਭਿ ਬੰਧ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋ ਅੰਨ ਖਾਹਿ।
ਭੋਜਨ ਹੈ ਵਹੁ ਚਾਰ ਭਾਤਿ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਟਾਢੇ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਯਥਾ ਨਿ ਮੰਨਿ ਜੋ ਹੋਤ ਹੈ ਸੋ ਅੰਨ ਪਕ ਹੈ ਮੀਤ।
ਚਣ ਚਾਵਣ ਤੇ ਖਾਹਿ ਠੈ ਭੋਜਨ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਯੋਬ ਕਿੰਦਵਾਨਾ ਖਵਰੁ ਰਹੁ ਸਭ ਨੇਹ ਜ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਸਰਬਤ ਦੂਯ ਅਪ ਖਾਹਿ ਤੇ ਸੋਚੋ ਹਜ ਪਹਚਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਹੀ ਅਰਜਨ ਅਪ ਯਤਿਰ ਸੁਨਿ ਅਦਭੁਤ ਅਰਜ ਬਾਤ।
ਰਿਦੈ ਸਭੁ ਠੈ ਈਨ ਕਹਿ ਯੋਧੇ ਰਹ ਹੈ ਤਾਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਵੇ ਯਿਯਾਨ ਤਿਯ ਰਿਦੈ ਮੇ ਕਲਕਲਾਵੇ ਸੁਧਾ।
ਕਰਮੋ ਕੇ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਯਹੁ ਭੁਧਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੇ ਹੀ ਰਿਦੈ ਮੇ ਬੰਨ ਤਰ ਤਰਮ ਕਰਾਵੇ ਮੰਦਾ।
ਬਕਿਸਾਨ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਦੁਖ ਸਿਉ ਮੂਰਖ ਬੰਦਾ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਾਨਨ ਜੋਗੇ ਜੋ ਬੇਦ ਮੇ ਜੋ ਸਭ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ।
ਬੇਦਹਾਰੀ ਕਹਿਨੈਤ ਠੇਹ ਮੁਝ ਮਹਿ ਮਾਪਹਿ ਚਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਰਨਿਹਾਰ ਜੋ ਬੈਦ ਕਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ਹੋ ਆਪਿ।

ਬੈਤਲੁ ਨਰੋ ਜਬ ਬੈਦ ਕਾ ਨੈਤ ਨੈਤ ਜਪ ਜਾਪ।

ਚੋਪਈ

ਹੈ ਖਰਜਨ ਤੁਝ ਅਤਿਰ ਸੁਠਾਊ। ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੇ ਹੋ ਪੁਰਖ ਖਤਾਊ।
 ਏਕ ਬਿਨਾਸੀ ਦੁਤੀ ਬਿਨਾਸੁ। ਏਹ ਜੀਵਨ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਸੁ।
 ਜੀਵ ਬਿਨਾਸੀ ਠਾਪੁ ਕਰਾਵੈ। ਏਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਛ ਰੇ ਗਾਵੈ।
 ਇਨ ਤੇ ਧੋਰ ਉਤਮ ਪਰਧਾਨ। ਜੀਸਰਾ ਤੂੰ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਨ।
 ਤਿਸੁ ਪਰਮਾਤਮ ਇਹੁ ਪਰਧਾਪ। ਤਿਨੋਕੀ ਮਾਹਿ ਏਕ ਵਹੁ ਆਪ।
 ਤਿਨੋਕੀ ਹੋਇ ਜਬ ਨਿਨਉਧਾਵੈ। ਸਭੀ ਧਾਤ ਸਭ ਕੇ ਤੋਖਾਵੈ।
 ਬੈਸਾ ਈਸਰ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋਇ। ਪੁਰਖੇਤਮ ਪੁਰਖ ਏਹ ਹੈ ਜੋਇ।
 ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਦਾਸੈ ਦੇਹ। ਪਰਮਾਤਮ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਠਾਹੀ ਨੇਹ।
 ਏਹ ਸੰਤਿ ਸਭੀ ਕਾਦਜ ਨਾਹੀ। ਅਤੀਤ ਦੇਹ ਤੇ ਆਤਮ ਆਹੀ।
 ਅਭਨਾਸੀ ਜੀਵ ਦੂਸਰਾ ਜੋਇ। ਉਤਮ ਤਿਹ ਹੈ ਮਾਤਮ ਹੋਇ।
 ਨੇਰੇ ਮਹਿ ਘਰ ਬੋਏ ਮਾਹੀ। ਪੁਰਖੇਤਮ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਆਤਮ ਆਹੀ।
 ਸੋ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਬੈਸਾ ਕਰੇ। ਮੇਰਾ ਭਾਨ ਇਸ ਦਿਨ ਮਨਿ ਧਰੇ।
 ਜੋ ਬਿਖਾਨੀਯੋ ਭਰਨਿ ਬੈਸਾ ਰੇ ਹੋਇ। ਪੁਰਖੇਤਮ ਪੁਰਖ ਮੁਝ ਕੇ ਜਾਨੈ ਹੋਇ।
 ਹੈ ਖਰਜਨ ਤੂੰ ਬੈਸੇ ਜਾਨ। ਪੁਰਖੇਤਮ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਪਹਚਾਨ।
 ਹੈ ਪਾਰਬ ਨਿਹਪਾਪ ਸੁਜਾਨ। ਕੁਹਜਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੁਝ ਭੀਸਾ ਬਖਾਨ।
 ਬੈਸਾ ਬਿਖਾਨ ਤੁਮ ਰਾਖੇ ਚੀਤ। ਇਸਕਾਨ ਕਰੇ ਇਸ ਮੇਂ ਤੁਮ ਡੀਤ।
 ਇਸਨਾਨ ਖਰਬ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਆਹ। ਸੁਨਨ ਪਤਨਿ ਧਾਰਨਿ ਬੀਜਾਹ।
 ਬੈਸਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਜੋ ਰੋਇ। ਖਰਜਨ ਵਹੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਇ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਰ ਚੋਪਈ

ਪੂਰਨ ਭਇਆ ਪੰਚਦਸਮੇਂ ਬਹਿਯਾਇ। ਪੁਰਖੇਤਮ ਨਾਮੁ ਜੋਰ ਚਿਤ ਨਾਇ।
 ਜੋ ਉਤਮ ਇਸ ਮਾਹੀ ਬਿਖਾਨ। ਪੜੇ ਸੁਨੇ ਧਾਹੈ ਬਹਮਾਨ।
 ਸੋ ਠਰ ਆਪ ਬਿਸਨ ਹੀ ਹੋਇ। ਬਿਮਨ ਬਿਨਾ ਜੁਜਾ ਨਹੀ ਰੋਇ।
 ਹੈ ਖਾਨਸਾ ਹਮ ਤੁਮ ਸਭ ਬਿਸਨਾ। ਜੋ ਏਥੇ ਸੋ ਏਥੇ ਕ੍ਰਿਸਨਾ।
 ਸਭੀ ਬਕਾਨ ਏਕੁ ਤੁਮ ਜਾਨੈ। ਬਕਾਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਮਾਨੈ

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਰਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੰਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਥੀ ਜੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੇਤਮ ਜੇਕੋ ਨਾਮੁ ਪੰਚਦਸਮੇ ਖਧਿਯਾਇ ॥ 15 ॥

ਖਾਏ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਯਾ
ਸ੍ਰੀ ਭਰਵਾਨੇ ਵਾਚ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਰਮੀ ਯਥਾ ਤੁਮ ਜਿਉ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਖਧਿਯਾਇ ਕਾ ਰਨੁ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ
ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਏਕ ਕਹਿਉ ਦੇਸ ਹੈ। ਤਹਾ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਠਕ
ਸਿੰਘ। ਇਸ ਕੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਭ ਥਾ। ਓਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਹਿ ਸਰਭ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਾ
ਭਰੋਸਾ ਬਹੁਤ ਥਾ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹੈ ਇਹੁ ਮੇਰਾ ਪਰਧਾਨ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ। ਥਰੁ
ਇਸ ਸਰਭ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੈ ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹਟ ਥਾ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਵਿਚਾਰ ਕੈ ਜੋ ਇਸ
ਰਾਜਾ ਕਹਿ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਰੇ। ਬਹੁਤਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਜੋ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸੋਇਯਾ
ਪੜਾ ਥਾ। ਥਰ ਸਭ ਲੋਕ ਮਹਨ ਕੈ ਭੀ ਸੋਏ ਥੇ। ਸੋ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸਭ ਮਾਰੇ।
ਰਾਜਾ ਕਹਿ ਭੀ ਮਾਰਾ। ਰਾਜਾ ਕੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿ ਭੀ ਮਾਰਾ। ਰਾਜਾ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ
ਮਾਰੀ। ਸੇਵਕਿਓ ਕਹਿ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਰਾਜ ਯਾਪ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਕਿਤਨੇ ਕ ਥਰਖ
ਗੁਜਰੇ। ਇਸ ਸਰਭ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਭੀ ਪ੍ਰਾਣ ਛੋਡੇ। ਖੋੜੀ ਮਉਤ ਜਿਉ ਮੁਖਾ। ਤਬ
ਜਥ ਉਠ ਕਹਿ ਬਾਧ ਕਹਿ ਮਾਰਤੇ ਨੇ ਕਹੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਥਾ
ਹੈ। ਤਬ ਯਮ ਖੋਲੇ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਖਾਗਿਆ ਦਈ। ਇਸ
ਕਹਿ ਬਡੇ ਘੋੜੇ ਠਰਕ ਮਹਿ ਭਾਨੇ। ਘੋੜੇ ਸਭ ਠਰਕ ਭੁਗਾਏ ਤਬ ਖਾਗਿਆ ਦਈ ਇਸ
ਕਹਿ ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਾ ਦੇਸ ਮੈ ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਲੀਯਾ। ਸੋ ਇਸ
ਘੋੜੇ ਕੀ ਬੜੀ ਖਰਬਡੇ ਮੇਲ ਕਾ ਥਾ। ਤਬ ਏਕ ਵਨਜਾਰਾ ਖੋੜਿਓ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ
ਓਸ ਨਗਰ ਮੈ ਖਾਇਯਾ। ਓਸ ਨੇ ਘੋੜੇ ਕਹਿ ਮੇਲ ਲੀਯਾ। ਘੋਰ ਘੋੜਿਓ ਕੈ ਸਾਥ।
ਸੋ ਓਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ਘਪੁਨੇ ਦੇਸ ਕਹਿ ਭਇਯਾ। ਘੋੜੇ ਨੇ ਖਾਇਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਲੋਕੋ
ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਹਿ ਕਹਾ ਏਕ ਵਾਪਾਰੀ ਭਨੇ ਘੋੜੇ ਨੇ ਖਾਇਯਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਕਹਿ ਚਾਹੀਐ
ਤਉ ਨੇ ਖਾਵੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਓਸ ਵਾਪਾਰੀ ਕਹਿ ਬੁਲਾਇਯਾ। ਘੋੜੇ ਓਸ ਕੇ ਭਨੇ
ਭਨੇ ਮੇਲ ਲੀਏ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਾ ਦੇਸ ਕੈ ਘੋੜੇ ਕਹਿ ਮੇਲ ਲੀਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ
ਖਾਗਿਆ ਰਗੀ। ਇਨ ਘੋੜਿਓ ਕਹਿ ਰੇਰੇ। ਤਬ ਘੋਰ ਸਭ ਘੋੜੇ ਰੇਰੇ। ਜਥ ਸਿੰਗਲ
ਦੇਸ ਕੈ ਘੋੜੇ ਕਹਿ ਭੀ ਲਾਏ ਰੇਰਨੇ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਾ ਦੇਸ ਕੈ ਘੋੜੇ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਓਰ
ਦੇਖਾ। ਥਰ ਸਿਰ ਹਨਾਇਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਯਾ ਇਨ ਮੇਰੀ ਓਰ ਦੇਖ ਕੈ
ਸਿਰ ਹਨਾਇਯਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਾਰਨ ਕਹਿਨ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੁਲਾਏ। ਜੋ

ਘੋੜੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬੇ। ਤਿਨ ਰਹਿ ਪ੍ਰਭਾ। ਏਹ ਘੋੜਾ ਹਮਨੇ ਮੇਲ ਨੀਯਾ
ਹੀ। ਜਬ ਇਸ ਰਹਿ ਰਿਹਾਇਯਾ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਓਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰ ਚਲਾਇਯਨ
ਹੀ। ਜੋ ਕਉਨ ਕਾਰਨ ਹੀ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਘਾਠੀ ਮਸਤਕ ਨਿਵਾਇਯਾ
ਹੀ। ਕੋਈ ਕਹਿ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਰੂਪ ਦੇਖਤਾ ਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਯਾ ਜੋ ਤੁਮ ਕਰਤੈ
ਹੋ ਮੇ ਨਹੀ। ਜੋ ਹੀ ਮੇ ਹੀ ਘਬ ਤੋ ਹਮਨੇ ਮੇਲ ਨੀਯਾ ਹੀ। ਜਬ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ
ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਨਨੇ ਕਉ ਚਲਾ। ਤਬ ਉਸੀ ਸਿੰਗਲ ਦੇਸੁ ਕੇ ਘੁੰਝੇ
ਪਰ ਚਕਿਯਾ। ਮੇ ਘੋੜਾ ਬਹੁਤ ਉਤਾਵਲਾ ਚਲਾ। ਫਿਰ ਰਹਿ ਰਾਜਾ ਹਾਥ ਹੀ ਸਾਥ
ਪਕੜ ਲੈਵੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਇਯਾ। ਇਤਨੇ ਮਹਿ ਦੋ ਪਹਰ ਦਿਨ
ਚਕਾ। ਰਾਜਾ ਰਹਿ ਡਿਘਾ ਲਗੀ। ਰਾਜਾ ਦੇਖੇ ਤੇ ਬਨਿ ਮੇ ਏਕ ਰੁਟੀ ਹੀ ਖਤੀਤ ਕੀ
ਤਹਾ ਏਕ ਤਲਾਵ ਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਉਹਾ ਗਇਯਾ। ਘੋੜਾ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਉ ਬਾਧਾ।
ਰਾਜਾ ਰੁਟੀ ਕੇ ਖੰਦਰਿ ਗਇਯਾ। ਤਬ ਦੇਖੇ ਤੇ ਏਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਪਸਿਯਾ ਕਰਤਾ ਹੀ।
ਬਾਪਣੇ ਬਾਨੇ ਕਉ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਦਵਾ ਬਧਿਯਾਇ ਪੜਾਵਤਾ ਥਾ। ਤਿਨਹੁ ਮਹਿ ਏਕ
ਬਾਨਰ ਚੰਚਲ ਥਾ। ਜੋ ਖੇਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਰਹਿ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪੜੁ ਪਰ
ਗੀਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰੰਦਵੇ ਬਧਿਯਾਇ ਕਾ ਘਾਧਾ ਸਲੋਕੇ ਲਿਖ ਦੀਯਾ। ਬਰ ਕਹਾ ਹੀ ਬਾਨਰੁ
ਤੂੰ ਖੇਲਤਾ ਫਿਰ। ਜੋ ਘੋੜਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸੀ ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਉ ਬਾਧਿਯਾ ਥਾ। ਤਬ ਓਹੁ ਪੜੁ
ਟੁਟਕੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚਿੜਾ। ਓਸੁ ਘਾਧੇ ਸਲੋਕ ਕੇ ਖਖਰ ਘੋੜੇ ਕੇ ਘੋੜੇ ਸਿਉ ਨਾਫੇ।
ਘੋੜੇ ਨੇ ਓਹੁ ਖਖਰ ਨੇੜਹੁ ਸਿਉ ਦੇਖੇ। ਖਰ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਘੋੜੇ ਕੀ ਦੇਹ
ਛੁਟੀ। ਦੇਹ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਯਾਇਯਾ। ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਹੁੰਨ
ਕਉ ਚਲਾ। ਘਰਾਸ ਮੇ ਜਾਇ ਖੜਾ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਰਾਜਾ ਪਾਣੀ ਪੀ ਕੇ ਬਾਹਰਿ
ਯਾਇਯਾ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਤੇ ਘੋੜਾ ਮੁਆ ਪੜਾ ਹੀ। ਦੇਖ ਕੇ ਜੋ ਕੀਯਾ। ਏਹ ਜਿਉ ਕਹਿ
ਮੁਆ। ਖਰੁ ਨਿਸਨੇ ਮਾਰਿਯਾ। ਇਤਨੇ ਮੇ ਘਰਾਸ ਤੇ ਬੋਲਾ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਘੋੜਾ
ਮੇ ਹੋ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੀ। ਖਬ ਵਈਹੁੰਨ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ
ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਤੇ ਵਈਹੁੰਨ ਚਲਾ। ਤਬ ਘੋੜਾ ਬੋਲਿਯਾ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਸਿਉ ਪ੍ਰਭੋ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਇਯਾ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾਏ ਏਹੀ ਕਹੇਤਾ।
ਤਬ ਵਿਵਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾ। ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪਾਤ ਰੂਟਿ ਕੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਪਰੇ ਹੀ।
ਉਸ ਮੇ ਕਛੁ ਨਿਖਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਖਛਰ ਮੇਰੇ ਖੰਡ ਸਿਉ ਨਾਫੇ। ਤਬ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ
ਹੁਆ ਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਾ ਹਾ ਹਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰੰਦਵੇ ਬਧਿਯਾਇ ਕਾ
ਘਾਧਾ ਸਲੋਕੇ ਬਾਨਰੁ ਕੇ ਲਿਖ ਦੀਯਾ ਥਾ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਸਪਰਸ ਹੁਏ ਤੇ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ

ਹੁਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਾ ਇਹ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਕਰੁਣ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅਰੁ ਇਸਕਾ
ਸਠਿਬੰਧ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੁਥਾ ਹੈ। ਘਰ ਜਬ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਮੇਲ ਕੀਯਾ। ਤਬ
ਮੇਰੇ ਸਠਮੁਖ ਦੇਖ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਸਿਰਿ ਹਲਾਇਆ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਏਹ ਚਨੜੂ ਜਾਣਿਆ ਠਹੀ।
ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਰਾਜਾ ਹੋ। ਏਹ ਤੁਮਾਰਾ
ਪਰਧਾਨ ਢਾ। ਤੁਮ ਕਉ ਮਾਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਕੀਯਾ ਢਾ। ਅਰੁ ਏਹ ਜਬ ਮੁਖਾ
ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਇਸ ਕਉਨਰਕ ਭੁਭਾਏ। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸਿੰਗਨ ਦੇਸ ਕੇ
ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ। ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਮੇਲ ਕੀਯਾ। ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਜੋ ਸਿਰ ਹਲਾਇਆ
ਸੋ ਤੁਮ ਸਿਉ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਮੁਝ ਕਉ ਸਿਵਾਠਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਵਈਫੁਠ ਫਇਆ
ਰਾਜਾ ਕੇ ਅਉਰ ਨੌਕ ਭੀ ਆਠ ਪਹੁੰਚੇ। ਘੋੜੇ ਨੇ ਆਏ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕਉ ਭੰਡਉਤ ਕਰੀ। ਘੋੜੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਰਾਜਕੁ
ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਦੀਯਾ। ਆਪ ਰਾਜਾ ਬਠਿ ਮੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ
ਰਾਜਾ ਪੰਢ੍ਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਯਾ ਕਰੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਠਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ
ਸ੍ਰੀ ਠਠਮੀ ਪੰਢ੍ਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਰਨੁ ਕਹਿਯਾ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਠਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਪੰਚਦਸਮੇ ਅਧਿਆਇ ॥ 15 ॥

ਬਾਕੀ ਸੋਲਵਾਂ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਭਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਦੇਹਰਾ

ਕੇਸਵ ਮੁਖ ਸਿਉ ਇਉ ਕਰੀ ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਇਹ ਬਾਤ।

ਮਾਠਸ ਦੇਹ ਕੇ ਮਧ ਮੈ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਵਰਤਾਤ।

ਸੋਰਠਨ

ਦੇਵਤਾ ਏਤ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਮਾਠਸ ਦੇਹ ਮੈ ਵਰਤਦਾ।

ਸੋ ਤਿਨੁ ਤਿਨੁ ਕਹੇ ਪ੍ਰਕਟਾਇਐ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵਸੁਨਿ-ਚੋਪਣੀ

ਭਉ ਠਹੀ ਰਾਖੇ ਖੰਤਰਿ ਕੇਇ। ਖੰਤਰ ਕਰਣਿ ਸੁਧ ਜਿਹ ਹੋਇ।

ਕਿਥਾਨ ਜੋਗ ਮਾਹਿ ਨਿਸਦਿਠ ਰਹੀ। ਦਾਨ ਕਰਨਿ ਸੁਭਾਵ ਜਿਸ ਥਹੀ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤਾਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰਧਾਨਥੀ ਜਰ ਕਰਨਿ ਮੈ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ।
 ਬੇਦ ਪਾਠ ਤਪਸਿਆ ਕਰੈ। ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਸਦਾ ਮਨਿ ਧਰੈ।
 ਲੋਈ ਜੀਵ ਰੁਖਾਏ ਠਾਹੀ। ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਤਿ ਬੈਠਨਿ ਮਾਹੀ।
 ਲੋਪ ਨਿੰਦਿਆ ਵਹੁ ਮੂਲ ਠ ਕਰੈ। ਤਿਯਾਰ ਇੰਦ੍ਰੀ ਲੋਕ ਮਨਿ ਧਰੈ।
 ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਸਭ ਉਪਰ ਵਦਿਯਾਨ। ਸਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਕਿਰਪਾਨ।
 ਪਾਪ ਨ ਕਹੀ ਨੇਭ ਤੇ ਰਹਤਾ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਿਮਾ ਥਰ ਧੀਰਜ ਸਹਤਿ।
 ਪੂਜਾ ਮਾਨਤਾ ਵਹੁ ਨਾਹਿ ਕਰਾਵੈ। ਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਏ ਦੇਵ ਕਰਾਵੈ।
 ਜਿਸੁ ਇਹੁ ਸੁਭਾਵ ਸੁਭ ਹੋਇ। ਵਹੁ ਮਾਨਸ ਦੇਵ ਹੀ ਸੋਇ।

ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਚੋਖਈ

ਘਬ ਫੁਨਿ ਦੁਨਿਤ ਸੁਭਾਵ ਸੁਭਾਉ। ਪ੍ਰਿਯਮ ਪਾਖੰਡ ਤਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪਾਉ।
 ਘਰਬ ਪਾਖੰਡ ਕੇ ਬੈਸੇ ਜੋਇ। ਖੰਤਹਿ ਕਪਟ ਬਾਹਰਿ ਸੁਧ ਹੋਇ।
 ਸਭ ਤੇ ਵਤਾ ਥਾਪ ਕੇ ਜਾਨੈ। ਬੈਸਾ ਫਰਬ ਥਾਪ ਮੈ ਮਾਨੈ।
 ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਦੁਸਰਠਾਹੀ ਕੋਇ। ਬੈਸੇ ਨਹਿਯੋ ਬਭਿਮਾਨੀ ਹੋਇ।
 ਸਦਾ ਪਚਨ ਕਰੇਰੇ ਜੇ ਕਹੈ। ਸੇ ਸਭ ਸੁਭਾਵ ਅਸੁਰ ਠੈ ਥਰੈ।
 ਤਿਨ ਸਭ ਕੇ ਹੈ ਮੂਲ ਬਥਿਯਾਨ। ਸੁਭਾਵ ਸਭੀ ਬਥਿਯਾਨ ਤੇ ਜਾਨ।
 ਜਿਸਮੈਵਰਤੈ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ। ਮੁਕਤਿ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਹੁ ਨਰ ਪਾਇ।
 ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਜਿਸੁ ਠਰ ਮੈ ਥਾਹੀ। ਸਦਾ ਰਹੈ ਵਹੁ ਨਿੰਦਿਆ ਮਾਹੀ।
 ਏਤੇ ਬਚਨ ਜਬ ਕੇਸਵ ਰਹੈ। ਬਰਜਨ ਸੁਨਤਿ ਵਿਚਾਰਤਿ ਭਟੈ।
 ਏਤ ਸੁਭਾਵ ਜਬ ਮੁਝ ਮੈ ਹੋਇ। ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਮੈ ਸੁਕਰਿਓ ਜੋਇ।
 ਬਰਜਨ ਕੇ ਜਬ ਸੁਕਰਿਯਾ ਠਹਿਓ। ਤਬ ਕੇਸਵ ਬਰਜਨ ਕੇ ਕਹਯੋ।
 ਹੈ ਪਾਡਵ ਤੁਮ ਸੋਚ ਮਤਿ ਕਰੋ। ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਥਾਪ ਕੇ ਧਰੋ।
 ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਸਭੀ ਹੀ ਜੋਇ। ਸਾਥ ਠੈ ਜਨਮਿਯਾ ਹੀ ਤੂੰ ਜੋਇ।
 ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਥਾਹਿ। ਮਾਨੁਖੇ ਮਾਹਿ ਸਭੀ ਵਰਤਾਹਿ।
 ਸੇ ਸਭ ਝੂਝ ਨਉ ਕਹੈ ਸੁਭਾਇ। ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਕਹੈ ਪ੍ਰਕਟਾਇ।
 ਘਬ ਫਿਰ ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਜੈਸੇ ਬਰਜਨ ਝੂਝ ਹੀ ਭੋਨੋ।
 ਜੋ ਵਹੁ ਬਸੈ ਦੁਪਸਤ ਕੈ ਮਾਹੀ। ਨ੍ਰਹਸਤ ਜੁਗਤਿ ਵਹੁ ਜਾਨਤ ਠਾਹੀ।
 ਤਿਯਾਰ ਨ੍ਰਹਸਤ ਖਤੀਤ ਜੋ ਹੋਇ। ਖਤੀਤ ਚਹਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕੇ ਮੂਲ ਠਾ ਜਾਨੈ। ਮੁਝ ਸਰਬ ਬਿਥਾਪੀ ਕੇ ਠਹੀ ਮਾਨੈ।

ਘਾਪਸ ਮਹਿ ਮਿਲ ਬੈਸੇ ਭਾਏ। ਘਸਤਿਹਰਿ ਕਹਾ ਜੋ ਹਮ ਨਾਏ।
 ਤਿਸ ਕੇ ਕਿਸੀ ਦੇਖਿ ਨਹੀ ਭਾਈ। ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਥਾਏ ਉਪਜਾਈ।
 ਇਸਦੀ ਪੁਰਖ ਜੀਨੇ ਤੇ ਹੋਇ। ਉਤਪਤਿ ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਕੀ ਜੋਇ।
 ਗੀਯਾ ਨਹੀ ਕਿਸੀ ਸੰਸਾਰ। ਥਾਏ ਭਇਯਾ ਸੰਸਾਰ ਘਪਾਰ।
 ਤਾਏ ਭਰੁ ਰਾਖੇ ਨਹੀ ਕੋਇ। ਪਰਚਨਿ ਖਾਵਨਿ ਤੇ ਸੇਖ ਹੋਇ।
 ਬੈਸੀ ਦੁਸਟ ਬੁਧ ਤਿਨ ਮਾਹਿ। ਮਨੀਨ ਨੀਚ ਬੁਧ ਹੈ ਤਾਹਿ।
 ਖਾਵੇ ਭਲਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਖ ਘਾਵੇ। ਵਡਾ ਲਾਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਖ ਘਾਵੇ।
 ਬੈਸੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਵਹੁ ਮੁਕ। ਪਾਵੇ ਦੁਖ ਜੋ ਵਹਤੇ ਰੁਕ।
 ਕਸਟ ਨਮਿਤਿ ਦੂਜੇ ਕੇ ਕਰੇ। ਉਪਾਸਨਾ ਪ੍ਰੇਤੇ ਕੀ ਮਨਿ ਧਰੇ।
 ਬੈਸੀ ਕਰੇ ਘੁੰਨੇ/ਮਾਹਿ। ਜੋਤੀਘੁੰਨੇ ਹੋਇ ਭੁਭੇ ਭੋਭੇ ਤਾਹਿ।
 ਵਡਾ ਲਾਭ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਰਾਮ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਾਹਿ।
 ਸੇ ਰਾਮ ਬੈਸੇ ਹੈ ਮੀਤ। ਪੂਰਨ ਤਾਹਿ ਕਹੇ ਮਮ ਰੀਤ।
 ਮਨਿ ਬਭਿਮਾਨ ਸਿਉ ਉਨ ਮਤਿ ਰਹੇ। ਝੁਨੀ ਮਾਇਯਾ ਕੇ ਮਨਿ ਡਹੇ।
 ਥਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚਿਰਤਿ ਵਹੁ ਰਾਖੇ। ਚਿੰਤਾ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਨਿਤ ਠਾਏ।
 ਮਰਨਿ ਸਦਾ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਰਹੇ। ਘਾਪਸ ਮਹਿ ਮਿਲ ਕਰਿ ਇਉ ਕਹੇ।
 ਰਾਮ ਲਾਭ ਸਮ ਘਉਰ ਨ ਕੋਇ। ਘਸਾ ਰਾਸ ਮੈ ਨਿਤ ਹੀ ਜੋਇ।
 ਮਰਨਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ ਰਹੇ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੋਗ ਸਦਾ ਵਹੁ ਧਰੇ।
 ਬੈਸੇ ਕਰੇ ਵਹੁ ਮਿਲ ਕਰਿ ਨੀਤ। ਘਾਜ ਇਹੁ ਲਾਭ ਮੈ ਪਾਇਓ ਮੀਤ।
 ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਨ ਪ੍ਰਾਵਹੁਗਾ ਏਹੁ। ਘਰਨੈ ਦਿਨੁ ਘਉਰ ਕਹੁ ਨੈਹੁ।
 ਘਮਕੇ ਕਹੁ ਮੈ ਸਸਤ੍ਰ ਨਝਾਇਯਾ। ਘਮਕੁ ਨਉ ਕਰਿ ਜੁਧ ਡਰਾਇਯਾ।
 ਹਉ ਏਸਰ ਘਰੁ ਸਿਧ ਬਲਵਾਨ। ਸਾਤ ਪੀੜੀ ਮੇਰੀ ਪਰਧਾਨ।
 ਜਾਤਿ ਮੈ ਘਾਪ ਸਮਾਨ ਨ ਠਹੇ। ਸਭ ਹੂੰ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਮੈ ਘਰੇ।
 ਘੋਰ ਸਭੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਾਸਾ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਬਨਿਕ ਚਿਤਵਨ ਕੇ ਬਾਸਾ।
 ਮੇਰੇ ਇਤ ਬਭਿਖਾਨ ਤੇ ਓਹਿ। ਮੇਰੁ ਜਾਨ ਮੈ ਬਾਧੇ ਜੋਇ।
 ਰਾਮ ਭੋਗ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਬੀਨ। ਰਚਹਿ ਘਪਦਿਤ੍ਰ ਠਰਕ ਮਹਿ ਲੀਨ।
 ਘਬ ਭੀ ਨਰਕ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਰਹੇ। ਘਾਏ ਭੀ ਨਰਕ ਕੇ ਨਹੇ।
 ਘਬ ਸੁਨਿ ਜਗ ਵਹੁ ਨੈਸੇ ਕਰੇ। ਭਲਾ ਕਹਾਵਨਿ ਠਮਿਤਿ ਮਨਿ ਧਰੇ।
 ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਧ ਜਾਨਤ ਨਾਹੀ। ਘੋਰਕਾਰ ਭਰਭ ਮਹਿ ਬਿਯਾਕੁਨ ਘਾਹੀ।
 ਬੈਸੇ ਜੋ ਪਾਖੰਡੀ ਨੇਕ। ਬੁਭੇ ਰਚਹਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰੇ ਸੇਕ।

ਬਹੁਤਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤਿਥ ਮਾਹਿ। ਖਾਤਮ ਰਾਮ ਕੇ ਜਾਨਤਿ ਨਾਹਿ।
ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਬਿਯਾਪੀ ਯਹੈ। ਤਿਸਕੀ ਨਿਦਿਆ ਵਹੁ ਨਿਤ ਲਹੈ।
ਸਭ ਦੇਹੇ ਕੇ ਵਹੁ ਦੁਖ ਦੇਵੈ। ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਲੇਵੈ।
ਮਾਨੁਖ ਗੀਰ ਯਸੁਰ ਜੇ ਆਹਿ। ਆਵਾ ਰਵਨਿ ਮਹਿ ਤਿਥ ਕੇ ਪਾਹਿ।
ਚਉਰਾਸੀਹ ਨਖ ਜੀਨਿ ਮਾਹਿ ਪਰੈ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖੀ ਏ ਵਹੁ ਚਿਰੈ।
ਬੈਸੇ ਸੁਭਾਵ ਹੋਵੈ ਜਿਸ ਮਾਹੀ। ਸੇ ਮਾਨੁਖ ਦੁਟੀਤ ਨਹਾਹੀ।
ਮੁਝ ਖਾਤਮ ਕਉ ਵਹੁ ਨਹੀ ਪਾਵਹਿ। ਬਾਕੀਬਾਕਿ ਜਨਮ ਮਹਿ ਆਵਹਿ।
ਤੀਨ ਦੁਆਰ ਦੇਹ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਜੇ ਆਹਿ।
ਸੇ ਤੀਨੇ ਦੁਆਰ ਨਰਕ ਹੀ ਮੀਤ। ਇਨ ਤਾ ਹਿਯਾਵ ਪਾਰਬ ਧਰ ਚੀਤ।
ਮੁਕਤਾ ਜੇ ਤੀਨੇ ਤੇ ਚੋਇ। ਪਰਮਾਤਮਿ ਕੇ ਪਾਵੇ ਸੋਇ।
ਤੂੰ ਭੀ ਇਨ ਕੇ ਧੋਕ ਤਿਆਕ। ਖਾਤਮ ਤੁ ਮਹਿ ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਾਕ।
ਸੇ ਇਹ ਬਿਧ ਸਾਬਤੁ ਜੇ ਕਹਾ। ਜਿਸ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਮਨਿ ਮੇ ਨਹੀ ਲਾਹਾ।
ਘਪੁਟੀ ਬੁਧ ਮੇ ਵਰਤੈ ਜੋਇ। ਤਪਸਿਆ ਦਾਨ ਨਹੀ ਨਿਤ ਸੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕਾ ਰਨੁ ਵਹੁ ਦੁਖ ਬਹੁ ਪਾਵੈ। ਆਵਾਜਵਨਿ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਆਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਜਸਤੁ ਜੇ ਸੇ ਕਹਾ ਸਮਝੈ ਗਿਆਨੀ ਮੀਤ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਕਰਮ ਸਭ ਰਹਤੈ ਹੀ ਵਹੁ ਨੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਨਿਤ ਜਿਸ ਮਹਿ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਰਹੁਤ ਸੁਖ ਹੀ ਬਰਜਨ ਚਿਤ ਲਾਵ।

ਚੌਪਈ

ਬਿਤਯ ਜੋਗ ਜੇ ਖਰਟ ਦਸਮੇ ਬਧਿਆਇ। ਤਿਥ ਕੇ ਤਾਖਾ ਤਹੀ ਸੁਨਾਇ।
ਦੇਉ ਸੁਭਾਵਪ੍ਰਤਖ ਜਿਹੁ ਮਾਹੀ। ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਖਾਲਸੇ ਸੀ ਆਹੀ।
ਰਹਤ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ। ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਮਨਿ ਮਹਿ ਠਾਵ।
ਏਕ ਅਕਾਨ ਜਾਨੈ ਵਹੁ ਨੀਤ। ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਰਾਖੈ ਨਹੀ ਰੀਤ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਨਿਤ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਏਕ ਅਦਵੈਤ ਕ੍ਰਮ ਸਭ ਲਹੈ।
ਜਗਤਿ ਲੋਭ ਕਹੀ ਮੂਨ ਨ ਦੇਖੈ। ਖਾਲਸਾ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਧੋਖੈ।
ਜੇਤੈ ਨਾਮੁ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਸੇ ਸਭ ਬਜਾਦੇਵ ਕੇ ਆਹੀ।

ਦਿਸਦਿ ਅਦਿਸਦ ਬਾਰਤਾ ਜਾਨੈ। ਸੋ ਸਭ ਏਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਚਾਨੈ।
 ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਜਹਾ ਠਹੁ ਦੀਸੈ। ਸਭੀ ਏਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋ ਏਸੈ।
 ਸੀਮਾਰ ਮਾਹਿ ਜੋ ਬੋਠੈ ਵਰਤੈ। ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਰਤੈ।
 ਧਰਨਿ ਅਕਾਸਿ ਦਿਸਾ ਜੋ ਭਾਈ। ਸੋ ਸਭ ਏਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਈ।
 ਪਸ ਪੰਖੀ ਘਰੁ ਤ੍ਰਿਣ ਬਠਿ ਲੋਹੁ। ਏਕੁ ਗੁਬਿੰਦ ਸਭੀ ਕਛੁ ਹੋਹੁ।
 ਦੇਖ ਨਿ ਸੁਨਿਠ ਘਰ ਸਭ ਜੋ ਘਰੈ। ਸੋ ਸਭ ਏਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਹੈ।
 ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤੁ ਸੁ ਸ੍ਰਗਮ ਬਿਦਿਯੈ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੈ ਦੋਵ ਘਾਸਰੀ ਸੰਪਦਾ ਨਾਮੁ ਖੇਡਸਾਮੇ ਅਧਿਆਇ॥ 16॥

ਘਾਈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਖਾ
ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਸੋਲਵੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਕਛੁ ਕਹਤੈ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ।
 ਏਕੁ ਸੋਹਨਿ ਦੇਸ ਤਿਸਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਖੜਕਬਾਹੁ ਥਾ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਬੜਾ ਧਰਮਾਤਮਾ
 ਥਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਠਹੁਕ ਠਹੁਕ ਜਗਹੁ ਕੇ ਬੰਭ ਦੇਖੀਐ। ਥਰੁ ਰਾਜਾ ਗਹਿ
 ਭਗਤਿ ਥਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਹੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤਿਸਕੀ ਪਰਜਾ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਹੈ।
 ਸਭ ਕੀ ਆਪਸ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਦਰਬ ਭੀ ਬਹੁਤ
 ਥਾ। ਸੋ ਉਠ ਹਾਥੀਓ ਮੈ ਏਕੁ ਹਾਥੀ ਖੋਟਾ ਥਾ। ਰਾਜਾ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਉਪਦ੍ਰਵ
 ਬਹੁਤ ਕਰੈ। ਕਿਸੀ ਮਹਾਵਤਿ ਕਉ ਉਪਰਿ ਚੜ੍ਹਨਿ ਠ ਦੇਵੈ। ਜੋ ਮਹਾਵਤਿ ਚੜ੍ਹੇ
 ਤਿਸੁ ਕਉ ਸਿਰੇ ਪਕੜ ਪਟਕਾਵੈ। ਪੈਰੇ ਮੈ ਜੀਜੀਰ ਬਾਧਣੇ ਨ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ
 ਨੇ ਦੇਸ ਦੇਸ ਮੈ ਚਿਠੀ ਲਿਖੀ। ਕੋਈ ਵੈਸਾ ਮਹਾਵਤਿ ਹੋਵੈ ਜੋ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕਉ
 ਬਸ ਕਰੈ। ਸੋ ਕੋਈ ਉਸ ਕੇ ਨਜੀਕ ਨ ਆਵੈ। ਸੋ ਹਾਥੀ ਨਗਰ ਕੇ ਮੰਦਰਿ ਵਾਹੈ।
 ਜੋ ਕੋਈ ਆਨੁਖ ਘਾਈ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕਉ ਪਕੜ ਕਰਿ ਚੀਰ ਭਾਰੈ। ਦਾਤੇ ਸਿਉ
 ਉਪਾਰ ਕੇ ਪਟਕਾਇ ਦੇਵੈ। ਥਰ ਅਉਰ ਬਠਿ ਕੇ ਪੰਛੀਓ ਕਉ ਮਾਰੈ। ਜਿਨਿ ਕਉ
 ਪਾਵੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਮਾਰੈ। ਰੋਰਿ ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਵੈਸੇ ਹੀ ਨਗਰ ਮਹਿ ਬਹੁਤ
 ਉਪਦ੍ਰਵ ਕਰੈ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਕਉ ਬੜੀ ਚਿੰਤਾ ਭਈ। ਪਰਜਾ ਕਉ ਦੁਖੀ ਦੇਖਕੇ ਰਾਜਾ
 ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਪਰਮਨਿ ਮਹਿ ਵਿਚਾਰੈ ਜੋ ਕਰਿਯਾ ਕੀਜੈ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਹਾਥੀ
 ਵਸਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਏਕੁ ਦਿਨ ਹਾਥੀ ਨਗਰ ਮਹਿ ਚਠਾ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਏਕੁ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ ਓਸ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਆਇ ਨਿਕਸਾ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਠੈ। ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
 ਏਸ ਮਾਰਗ ਨ ਜਾਇ। ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤੁਝ ਕਉ ਮਾਰੇਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ

ਬੋਲਿਆ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਭਜਨ ਕਾ ਬੈਸਾ ਬਠ ਹੈ। ਜੋ ਹਾਥੀ ਕੀ ਗਿਯਾ ਸਕਤਿ ਹੈ
ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਮਾਰ ਸਕੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੇ ਓਹੁ ਬਡਾ ਦੁਸਟ ਹਾਥੀ ਹੈ। ਭਜਨ
ਕਾ ਬਠ ਜਾਨੈਗਾ ਠਹੀ। ਘਰ ਬੀਚ ਸਿਉ ਪਕੜ ਕਰਿ ਚੀਰ ਭਾਨੈਗਾ। ਤਬ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਕਹਾ ਹਾਥੀ ਤਿਨ ਕਉ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਵਿਮੁਖ ਈ।
ਮੈਂ ਤੇ ਹਰਿ ਭਠੀਤ ਹੋ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਓਹੁ ਹਾਥੀ ਆਨ ਪਹੁਚਾ। ਏਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਜਹਾ ਥਾ ਤਹਾ ਹੀ ਖੜਾ ਰਹਾ। ਜਬ ਹਾਥੀ ਨਿਕਟਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਨੈ ਦੇਖਾ। ਖਰ ਉਸ ਹਾਥੀ ਸੂਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਓਰ ਚਲਾਈ। ਤਬ ਲੋਕੋ ਨੈ ਜਾਨਾ
ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕੇ ਫਿਰਾਇ ਮਾਰੇਗੇ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਨੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਚਰਨ
ਫੁਹ ਕੇ ਮਾਥੇ ਚਲਾਏ। ਆਰ ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਐ ਫਜੀਦ
ਮੈਂ ਤੁਝ ਕਉ ਸਿੰਘਾਨਤਾ ਹੋ। ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਤੂੰ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਖਬ ਮੈਂ
ਤੁਝ ਕਉ ਉਧਾਰੇਗਾ। ਏਹ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਫੁਡਾਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰਿ।
ਤਬ ਹਾਥੀ ਘੜੀ ਘੜੀ ਚਰਨ ਫੁਹ ਮਸਤਕੁ ਪਰ ਚਰਾਵੈ। ਤਬ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕੋ
ਨੈ ਰਾਜਾ ਸਿਉ ਜਾਇ ਕਹਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਹਾਥੀ ਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਹੇ ਜਤਨ
ਕਰਤੇ ਥੇ। ਸੋ ਹਾਥੀ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਆਈ ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਖੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਣਿ ਤੇ
ਰਾਜਾ ਆਇਆ। ਦੇਖੇ ਤੇ ਸਤਿ ਹੈ। ਹਾਥੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਆਈ ਖੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਕਹਾ ਹੈ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਆਖੈ ਆਉ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਆਈ ਗਇਆ। ਸਿਰਿ ਨਿਵਾਇਆ
ਸੋ ਏਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਥਾ। ਤਬ ਇਸ ਨੈ ਕਹਾਇਨ ਸਿਉ ਜਨ ਕੀਆ
ਆਰ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਲਵੈ ਆਇਆਇ ਕੇ ਪਾਤ ਕੀ ਏਕਾ ਪੁੰਨ ਹਾਥੀ
ਕਉ ਦਾਖਾ। ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਕੇ ਦੇਨੈ ਕਰਿ ਏਹ ਠੀਕ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ ਗਾ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ
ਕੇ ਜਨਿ ਉਸ ਕੇ ਮਾਥੇ ਉਪਰਿ ਛਿਟਕਾ। ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ
ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਹਾਜਾ ਕੇ ਆਈ ਆਨ
ਖੜਾ ਭਇਆ। ਆਰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਰਹਤਾ
ਥਾ। ਤੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਨਿ ਮੇਂ ਵੀਚਾਰਤਾ ਥਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਜੀਵ ਬੈਸਾ
ਹੋਵੈ। ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਇਸ ਦੇ ਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਸੋ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਸੋਲਵੈ ਆਇਆਇ
ਕਾ ਪੁੰਨ ਦੇ ਕੇ ਪਾਪੇ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ। ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ। ਤਾ ਇਤਨਾ ਕਹਿ
ਕੇ ਏਤੇ ਵਟੀਫੁਨ ਗਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਆਇਆ। ਭੀਉਤ ਕਰੀ ਚਰਨੇ
ਠਾਗਾ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਤੁਮ ਨੈ ਕਉਨ ਮੰਤ੍ਰ ਪਵਾ। ਕਉਨ ਜਤਨ ਕੀਆ। ਜਿਸ
ਤੇ ਏਹ ਹਾਥੀ ਖੜਾ ਰਹਾ। ਆਰ ਮੁਕਤਿ ਕੀਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਗਾਇਤ੍ਰੀ

ਜਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਪੁੰਨ ਬਨ ਕਰਿ ਏਹ ਕਜਿੰਦ੍ਰ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਹੈ।
 ਥਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਏਹ ਕਜਿੰਦ੍ਰ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ। ਗੁਰ ਨੇ
 ਇਸ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਬਹੁਤ ਪੜਾਈ ਥੀ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰ ਜੀਰਥ ਹੁ ਕੇ ਇਸਠਾਨ
 ਕਰਨੇ ਕਉ ਚਨੇ। ਓਹੁ ਸਿਖ ਇਸਹੀ ਨਕਰ ਮਹਿ ਰਹਾ। ਸੋਇਸ ਸਿਖ ਕੀ ਪ੍ਰਭਤਾ
 ਬਹੁਤ ਭਈ। ਭਨੈ ਭਨੇ ਮਾਨੁਖ ਇਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਯਾਵੈ। ਤਬ ਬਾਰਾ ਬਰਸ
 ਤੇਰੀ ਜੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਗੁਰ ਯਾਇਯਾ। ਜਉ ਦੇਖੈ ਤਉ ਸਿਮ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਯਹ
 ਭਨੈ ਭਨੇ ਮਾਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਯਾਇਯਾ
 ਹੈ। ਤਬ ਮਠਿ ਮੈ ਵਿਚਾਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਮੈ ਇਨ ਕਉ ਮਾਦਰਿ ਕਯਉਗਾ। ਚਰਨ
 ਗਹਿਰ ਹੋਵਾ। ਤਉ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਥਟੇਗੀ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਨੈਤ੍ਰ ਮੂੰਦ ਲੀਏ। ਹੁਪਿ
 ਕਰਿ ਰਹਾ। ਤਬ ਗੁਰ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਜੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਨੈਤ੍ਰ ਮੂੰਦ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਗੁਰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਮਹਾ ਥੰਧੈ ਤੇ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰਿ ਨ ਨਿਖਾਇਯਾ। ਭੰਡਉਤ
 ਨ ਕਹੀ। ਤੈਨੇ ਘਪੁਨੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕਾ ਖਭਿਮਾਨ ਕੀਯਾ। ਥਉਰ ਹੁਝ ਕਉ ਕਿਯਾ ਸੁਪ
 ਦੇਵੇ। ਜਾਹਿ ਤੂੰ ਹਾਥੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਬੈਠਤੀ ਕਹੀ। ਤੁਮਾਰੇ ਖਾਤਨ ਤੇ
 ਠਿਹਫਲੁ ਜਾਣੇ ਕੇ ਨਹੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ
 ਗੁਰ ਨੇ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਨਵੇ ਘਹਿਯਾਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਹੁਝ ਕਉ ਦੇਵੈ
 ਕਾ ਤਬ ਤੂੰ ਹਾਥੀ ਕੇ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇ ਗਾ। ਸੇ ਓਹੁ ਹਾਥੀ ਘਬ ਉਧਾਰਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ
 ਬੋਲਿਆ। ਅਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੁਝ ਕਉ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਸਿਖਾਇਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਘਪਣਾ
 ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਦੀਯਾ ਘਾਪ ਤਪਸਿਯਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਏਨੇ।
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਸੋਨਵੇ ਘਹਿਯਾਇ ਕਾ ਰਨੁ ਕਹਾ ਸੇ ਹੁਮ ਨੇ ਸੁਣਾ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਵੀਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਪੰਥੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਪਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮੁ ਖੇਡਸਮੇ ਘਹਿਯਾਇ॥ 16॥

ਯਾਨੈ ਸਤਾਰਵਾਂ ਚਰਿਅਾ
ਥਰਜਨੇ ਵਾਚ - ਦਹਰਾ

ਥਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਪੈ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤਿ ਯਥ ਏਹ।
 ਹੈ ਮਾਧਵ ਹੈ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਸਰਬੋਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੀ ਸੇ ਬਿਧ ਛਿਸੇ ਹੋਇ।

ਸਿ ਸਮਝੀ ਹੈ ਏਕ ਬਿਧ ਘਬ ਭਾਖੇ ਵਹੁ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੁਮ ਜੋ ਈਸਰ ਜਗਤਿ ਨੇ ਪ੍ਰਭ ਘਟਾਨ ਸਰੂਪ।

ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੋ ਸਰਬ ਨੇ ਤੁਮ ਹੀ ਚੰਕ ਹਰ ਭੂਪ।

ਦੇਹਰਾ

ਥੀਸੇ ਜੋ ਤੁਮ ਜਾਨ ਕੈ ਸਰਣੀ ਆਵੇ ਲੋਕੁ।

ਸਿਮਰਨਿ ਤੁਮਰਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਇਹ ਇਹ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਜੋਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਰਚਾਨੇ ਜੋ ਨਾਹਿ ਤੁਮ ਸੇ ਬਿਧ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਤਿਯਾਵ।

ਵਹੁ ਮੁਖ ਹਰਿ ਛਾਡ ਕੈ ਬਿਖਯੇ ਕੈ ਸੰਗ ਨਾਫ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਿਧ ਜਿਨ ਤਿਯਾਵ ਕੈ ਯੋਰ ਪੂਜਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ।

ਵਹੁ ਨਰ ਵਰਤੈ ਕਵਨ ਗੁਨ ਤਿਨ ਕੀ ਭਾਖੇ ਗੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਾਤਕ ਰਾਜ ਸਮਾਹਿ ਵਹੁ ਯਾ ਤਾਮਸ ਤਿਨੀ ਸੁਭਾਵ।

ਹੇ ਮਧ ਸੂਧਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਸਭ ਮੁਢੇ ਸੁਭਾਵ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ ਦੇਹਰਾ

ਬਰਜਨ ਕਉ ਨੇਸਕ ਕਹੈ ਹੈ ਪਾਰਬ ਚਿਤ ਨਾਇ।

ਸਰਧਾ ਪੂਜਾ ਜੋ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਹੀ ਤੀਨ ਸੁਭਾਇ ।

ਦੇਹਰਾ

ਏਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਵਰਤੈ ਤੀਨੋ ਮਾਹਿ।

ਸਾਤਕ ਰਾਜਾਸ ਤਾਮਸੀ ਏਹ ਤੀਨੋ ਰੁਣ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਿਸ ਗੁਨ ਮਹਿ ਮਾਨੁਖ ਹੋਇ ਸੋ ਸਰਧਾ ਤਿਹ ਮਾਹਿ।

ਏਹ ਸਭ ਨਰ ਤੂੰ ਦੇਖਤਾ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਵਿਸਟ ਤਿਹ ਆਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਸਟ ਪੂਜਾ ਜਿਸ ਠਾਹਿ ਕੇ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਪਸ ਜਾਨ।
ਸੁਭਾਵ ਜੋਤੀਠੇ ਕੁਣੇ ਨੇ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਕਹੈ ਬਖਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਜਿਹ ਨਰੇ ਮੈ ਦੇਵ ਪੂਜ ਹੈ ਸੋਇ।
ਰਾਖਸ ਜਛ ਜੋ ਪੂਜੈ ਸੋ ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਪੂਜਨ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਾ ਸੋ ਹੈ ਤਾਮਸ ਮਾਹਿ।
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਤਪ ਕਰੇ ਬਧਿ ਹੁਨਿ ਭਾਖੇ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੋ ਮਾਸਤ੍ਰ ਮਹਿ ਕਹੀ ਠਾਹਿ ਜਿਹ ਤੇਏ ਫਰੁ ਆਇ।
ਇਸ ਤਪ ਕੇ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਅਬ ਹੁਨਿ ਭਾਖੇ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਰੈ ਤਪਸਿਯਾ ਭਿੰਡ ਜਿਉ ਲੋਕ ਦਿਆਵੇ ਓਇ।
ਅਹੰਕਾਰ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਨੀਠ ਹੈ ਰਨੁ ਬਾਤਾ ਤਿਸੁ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਵਹੁ ਦੇਹ ਕੇ ਬੇਸੈ ਮੂਹਖ ਅਗ।
ਬਿਆਪਿਯਾ ਜੋ ਮੈ ਹੋਮ ਹੋਮ ਮਨ ਦੇਖੈ ਕਹਿ ਤਗ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਵਹੁ ਨਰ ਮੁਏ ਬਸੁਰ ਭਾਵ ਜਿਹ ਹੋਇ।
ਤਾਮਸ ਤਪ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਸੋ ਦੈਤ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਭ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਅਹਾਰ ਜੋ ਸੈ ਹੈ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ।
ਜਤਤਪਸਿਯਾ ਲਾਠ ਹੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਬਿਧ ਮਨਿ ਮਹਿ ਧਾਰ।

ਚੋਪਈ

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਹਾਰ ਜੋ ਬਾਹਿ। ਜੀਵ ਵਚਤੇ ਸੋ ਤੀਨੋ ਮਾਹਿ।
ਤਪਸਿਯਾ ਜਗ ਹੋਮ ਜੋ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰ।
ਸਾਤਕੀ ਅਹਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਉ ਕਹੈ। ਜਿਸੁ ਅਹਾਰ ਤੈ ਅਤਿ ਸੁਖ ਨਹੈ।

ਸਾਂਤ ਕੀ ਘਰਾਬ ਜੇ ਨਰ ਖਾਇ। ਘਰ ਬਣਾ ਬਨ ਸੋ ਪੁਰਖ ਵਧਾਇ।
ਤਿਸੁ ਖਾਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇ। ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਦੁਖ ਰਹੀ ਨ ਕੋਇ।
ਇਹ ਭੋਜਨ ਜੋ ਖਾਵੇ ਭਾਈ। ਪ੍ਰੀਤ ਵਧੇਬਹੁ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਸਾਂਤ ਕੀ ਭੋਜਨ ਖੋਸਾ ਹੋਇ। ਰਸ ਭਰਿਆ ਘਰੁ ਚਿਤਨਾ ਸੋਇ।
ਜਿਸ ਖਾਏ ਤੈ ਮਨਿ ਠਹਿਰਾਇ। ਸਾਂਤ ਕੀ ਘਰਾਬ ਵਹੀ ਚਿਤਨਾਇ।

ਭਭ ਰਾਜਸੀ ਘਰਾਬ ਬਚਨੰਨ ਚੋਪਈ

ਰਾਜਸੀ ਘਰਾਬ ਘਖ ਸੋਨੇ ਮੀਤ। ਕਉੜਾ ਖਾਟਾ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।
ਤਿਰਖਾ ਬਹੁਰਿ ਸਲੋਨਾ ਹੋਇ। ਖਾਏ ਤੈ ਦੁਖ ਪਾਏ ਸੋਇ।
ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਨਰ ਤਿਸਤੈ ਰਹੀ। ਦੇਹਿ ਬਿਬੇਰੋਗ ਨਿਤ ਲਹੀ।
ਘੋਸਾ ਘਰਾਬ ਰਾਜਸੀ ਕਹੀਏ। ਜਿਸੁ ਖਾਏ ਤੈ ਦੁਖ ਬਹੁ ਲਹੀਏ।

ਘਰ ਤਾਮਸੀ ਘਰਾਬ ਬਚਨੰਨ ਚੋਪਈ

ਤਾਮਸ ਘਰਾਬ ਕੋ ਘੋਸਾ ਜਾਨੈ। ਬਾਸੀ ਛੂਠਾ ਫੀਕਾ ਮਾਨੈ।
ਤਾਮਸੀ ਨਰ ਦੇਹ ਭੋਜਨ ਭਾਵੈ। ਘਗਿਘਾਨ ਦੁਖ ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਵਧਾਵੈ।
ਜਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਘੋਸੈ ਘ ਕਹੈ ਤੀਨ ਭਾਤਿ ਕਾ ਜਗ ਮੈ ਲਹੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਫਠ ਬਾਣੇ ਰਿਦ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਸਾਸਕੁ ਬਿਧ ਜੋ ਹੋਇ।
ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹੈ ਇਹੁ ਜਗ ਮੁਝੇ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਾਵਧਾਨ ਮਨਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਰਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇ।
ਸਾਂਤਕ ਜਗ ਇਸ ਭਾਤਿ ਹੈ ਕਨੀ ਜੋ ਕੋ ਮਨਿ ਠਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦਿਖਲਾਵਨਿ ਲੋਕ ਨਮਿਤਿ ਜੋ ਫਲੁ ਜਗ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਰਾਜਸ ਜਗ ਵਹੁ ਘਾਖੀਐ ਜ ਨਰ ਘੋਸਾ ਕਹੈ।

ਦੇਹਰਾ

ਘਾਤਮ ਵੇਤਾ ਵਹੁ ਨਹੀ ਘਰੁ ਵਿਧ ਸਾਸਕੁ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਘੋਸਾ ਜਗ ਜੋ ਨਰ ਕਹੈ ਤਾਮਸ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।

ਮੈਕਲ ਛੰਦ

ਤਬਸਿਖਾ ਸੁਨੇ ਘਬ ਤੂੰ ਭਾਤਿ। ਜੋ ਰਹੈ ਤਿਸੁ ਘਾਵੈ ਸਾਤਿ।
ਮਨਿ ਬਚਨ ਦੇਹ ਤੇ ਹੋਇ। ਇਹੁ ਤੀਨ ਛਾਤਿ ਹੀ ਸੋਇ।
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਦੇਹ ਤਪਸਿਖਾ ਤੂੰ ਮਾਨ। ਸੁਰ ਇਸਨਾਨ ਦਾਤਨ ਜਾਨ।
ਜੋ ਹਰਿ ਸਰਬ ਵਿਘਾਪੀ ਘਰੈ। ਤਿਸਹੀ ਪੂਜਾ ਕਉ ਵਹੁ ਚਰੈ।
ਬ੍ਰਹਮਨ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਮੀਤ। ਤਿਸੁ ਕੀ ਪੂਜ ਮਹਿ ਤਿਹ ਪ੍ਰੀਤ।
ਸਭ ਜਗ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੇਸੋਇ। ਬ੍ਰਹਮਨ ਠਾਮੁ ਤਿਸੁ ਕਾ ਹੋਇ।
ਦਿਖਾਵੈ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਘਟਿ ਮਾਹਿ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਠਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਖਾਹਿ।
ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਜੋ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੂਜਤਾ ਹੀ ਸੋਇ।
ਘਰ ਜੇਕ੍ਰਹਸਤਿ ਹੋਇ ਤਿਸ ਮੀਤ। ਪਰਾਈ ਝੰ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।
ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਹਿ ਸਪਰਸ਼ ਨ ਕਰੈ। ਘਪੁਠੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੈ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਘਰ ਜੀਤਿ ਘਰ ਜਗ ਤੇ ਲੇਇ। ਦੇਹ ਤੇ ਸੁਕੁ ਗਿਰਨ ਨ ਦੇਇ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਦੀਸੈ ਜੋਇ। ਤਿਨ ਤੇ ਨ ਦੁਖਾਵੈ ਕੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਕੀ ਇਹ ਬਾਤ। ਪੀਛੇ ਕਹੀ ਜੋ ਸੈ ਤਾਤ।
ਤਪਸਿਖਾ ਦੇਹ ਕੀ ਇਉ ਹੋਇ। ਘਬ ਤਪੁ ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਠਿ ਸੋਇ।
ਬੈਸਾ ਬਚਨ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹੈ। ਸੁਠਨੈ ਹਾਰ ਠਾ ਦੁਖ ਲਹੈ।
ਘਰੁ ਸਤਿ ਤਿਹ ਮਹਿ ਹੋਇ। ਘਰੁ ਬਹੁ ਮੀਤ ਸਿਉ ਹੀ ਜੋਇ।
ਸੁਖਦਾਇਕੁ ਸੀਠ ਬੋਲੈ ਮੀਤ। ਮੇਰੀ ਮਹਮਾ ਕਾਵੈ ਨੀਤ।
ਕਾਵੈ ਪਕੈ ਮੇਰੀ ਬਾਤ। ਤਪੁ ਬਚਨ ਕਾ ਇਹ ਹੀ ਤਾਤ।
ਮਨਿ ਕਾ ਤਪ ਘਬ ਸੁਠਿ ਯਾਰ। ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਕਰੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰ।
ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੈ ਮੁਝ ਕਉ ਮੀਤ। ਮੁਝ ਸਿਉ ਰਾਖਤਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰੀਤ।
ਮਨਿ ਕੇ ਮੋਨਿ ਰਾਖੈ ਨਿਤ। ਚਾਹੈ ਠਾਹਿ ਤਿਸੁ ਰਛੁ ਚਿਤ।
ਮਨਿ ਰਾਖੈ ਮੇਰੈ ਮਾਹਿ। ਜਾਨੈ ਏਕ ਹਰਿ ਸਭ ਖਾਹਿ।
ਨਿਕਸੈ ਸੁਖਾਸ ਜਿਸ ਕਾ ਜੋਇ। ਖਜਪਾ ਜਾਪੁ ਜਹੈ ਸੋਇ।
ਘਰੈ ਕੇ ਸਾਸ ਵਰਤੇ ਕਹੈ। ਹੀਜਾ ਜਾਪ ਬੈਸਾ ਲਹੈ।
ਬਪੁ ਮਨਿ ਬਚਨ ਕੀ ਇਹੁ ਰੀਤ। ਸੋ ਸਭੀ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।
ਤਪਸਿਖਾ ਹੀ ਜੋ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਬੋ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਹੈ ਘਬ ਬੀਚਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਪੁ ਕਰੈ ਫਨੁ ਨ ਚਹੈ ਸੇ ਸਾਤਕ ਤਪੁ ਜਾਨ।
ਸਦਾ ਤਿਥਾਗੀ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਮਨਿ ਸੇ ਰਾਮ ਪਛਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਘਪੁਠੀ ਪੂਜਾ ਕੈ ਨਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਤਪੁ ਪਾਖੰਡ । ॥
ਭਠਾ ਕਹਾਵੈ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਸੇ ਰਾਜਸ ਪ੍ਰਚੰਡ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਤਪੁ ਰਾਜਸ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਦੁਖ ਹੀ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੂਲ।
ਬੀਸਾ ਤਪੁ ਜੇ ਡਿਭ ਕਾ ਮਤਿ ਕਰਿ ਹੋ ਕੇ ਭੂਲ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੂਰਖ ਮਤਿ ਸੁਠਿ ਤਪੁ ਕਰੈ ਦੇਹ ਕੇ ਬਹੁ ਦੁਖ ਦੇਇ ।
ਕਰਤੇ ਹੀ ਜਿਸ ਦੁਖ ਹੀ ਫਨੁ ਤਿਸੁ ਕਾ ਦੁਖ ਲੇਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਬੁਰਾਈ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਕੇ ਬੀਸਾ ਜੇ ਤਪੁ ਹੋਇ।
ਜਿਸ ਤੇ ਬਪੁ ਕੇ ਹੋਇ ਦੁਖ ਤਾਮਸ ਜਾਣੇ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦਾਨ ਸੁਠਿ ਜੀਸੇ ਭਾਖੇ ਤੇਰਿ।
ਕਹੈ ਮੁਝ ਕਰਨਾ ਜੇਡ ਹੀ ਜਿਉ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇਇ ਠੇਵੈ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਫੇਰ।
ਉਪਕਾਰ ਜਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਸਭ ਸਾਧੇ ਕਾ ਮੇਰਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਭਲੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਠਉਤ੍ਰ ਸੇ ਬੀਸਾ ਕੀਜੈ ਦਾਨ।
ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਖਰ ਠਿਰਾਹਾਰ ਹੋਇ ਦੀਜੈ ਸਾਧ ਪਹਰਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਕੁਸਠੀ ਕਰਕੀ ਬੁਧਵਾਨ ਬੀਸਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੇ ਜੇ ਰਿਦੈ ਮਹਿ ਤਿਸੁ ਦੀਜੈ ਇਹੁ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਿਸੀ ਭਾਤਿ ਜੋ ਦੀਜੀਐ ਸੋ ਸਾਤਕ ਹੈ ਦਾਨ।
ਤਿਨ ਤੇ ਨਰ ਅਤਿ ਸੁਖ ਨਹੀ ਆਤਮ ਹੋਇ ਪਹਚਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਆ ਉਪਕਾਰ ਕਛੁ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਮਾਇ ਹੋਇ।
ਤਿਸ ਕਉ ਦੇਵੇ ਦਾਨ ਵਹੁ ਰਨੁ ਤਿਸੁ ਚਾਹੈ ਜੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਮੋ ਫਨੁ ਪਾਵੈ ਰਾਮ ਤੇ ਅਚਪੀਛੇ ਹੋਇ ਕਨਿਆਨ।
ਐਸੀ ਬਿਧ ਕਾ ਦਾਨ ਜੋ ਸੋ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਸਜਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਠਉਰ ਸਮ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਅਪਾਤਰ ਦੀਜੇ ਦਾਨ।
ਐਸਾ ਦਾਨ ਅਕਿਆਨ ਤੇ ਮੋ ਤੂੰ ਤਾਮਸ ਜਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਦਾਨ ਕਰਿ-ਤਿਛ ਨਰ ਇਉ ਰਹੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ।
ਦੇਵੇ ਠੇਵੇ ਏਕ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਦੰਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰਿ ਰਹਿ ਐਸਾ ਕਰਤਾ ਦਾਨ।
ਜੋ ਦਾਨ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਕਿਆਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਯਾ ਏਕ ਹਰਿ ਤਿਸ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ।
ਤਾ ਤੇ ਸਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਹੋਯਾ ਨ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਮਾਨ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਇਛ ਸੇ ਸਭ ਕੇ ਪਾਵੈ ਸੁਖ।
ਤਿਸ ਕੀ ਇਛਾ ਜੋ ਵਰਤਦਾ ਤਿਸ ਮਹਿ ਨਾਹੀ ਦੁਖ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਾਣੈ ਸਰਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਖਾਨ ਪੀਨ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।
ਜੇ ਕੇ ਐਸਾ ਜਾਨਤਾ ਸੋ ਨਿਰਾਧਾਰ ਕਹਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਹਰਿ ਸੰਸਾਰ ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਦੇਨ ਨ ਠੈਇ।

ਗੋਬਿੰਦ ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ ਯਾਪ ਯਾਪ ਕੇ ਦੇਇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰ ਚੋਪਈ

ਈਸਰ ਅਧਿਨਾਸੀ ਕੀ ਬਾਣ। ਅਭਿ ਭੁਣ ਕਹਤ ਹੋ ਸੁਨਿ ਤਾਣ।
 ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਚੰਦ੍ਰੀਸਰ ਰਹਿਯਾ। ਤਿਸ ਇਛਾ ਤੇ ਸਭ ਕਛੁ ਭਇਯਾ।
 ਉਪਜਾਵਨਿ ਨਮਿਤਿ ਜਰਤ ਕੇ ਭਾਣੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਇਓ ਜਿਨ੍ਹ ਸਭ ਉਪਜਾਈ।
 ਸੰਖਾਰ ਨਮਿਤਿ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜਾਣੇ। ਮਹਾ ਬੁਧੁ ਪਰਗਟ ਪਹਚਾਣੇ।
 ਤਿਨ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਏਹ ਸਭ ਉਪਜਾਏ। ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਦ ਧਰੁ ਰਹਾਬਠਾਏ।
 ਜਗ ਅਰਜਨ ਬਿਧ ਸਭ ਤਿਨ ਕੀ। ਉਪਜਾਏ ਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਹਰੀ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਸੇ ਪੰਡਤਿ ਯਾਹੀ। ਬੈਸਾ ਜਾਨ ਵਰਤੇ ਸਭ ਮਾਹੀ।
 ਬੰਦ ਪਾਠੀ ਬੈਸੇ, ਪਹਚਾਣੇ। ਜੋ ਗੁਪਾ ਹਰਿ ਤੇ ਮਾਣੇ।
 ਜਿਨ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਚਾਹਿ ਹੈ ਮੀਤ। ਅਜਤਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।
 ਕਹੈ ਬੰਧ ਹੈ ਹਮ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਮੁਕਤਿ ਯਾਸ ਵਹੁ ਨਿਤ ਰਹਾਹੀ।
 ਕਰਨ ਤਪਸਿਆ ਯਹੁ ਜਗ ਦਾਨ। ਕੈਸੇ ਕਰਨਿ ਤਿਨ ਕੇ ਪਰਵਾਨ।
 ਬਹੁ ਬਖੇਰੀ ਪੁਰਖ ਕਹਾਹੀ। ਕਿਰਿਯਾ ਕਰਿ ਤਿਸੁ ਰਣ ਲਹੀ ਚਾਹੀ।
 ਸਤਿ ਕਰਮ ਵਹੁ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਫਨੁ ਤਿਯਾਹ ਮੁਕਤਿ ਮਨਿ ਧਰੈ।
 ਕਰਮੋ ਤੇ ਜਬ ਮਨਿ ਸੁਧ ਹੋਇ। ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਬਿਘਾਨ ਗਤਿ ਹੋਇ।
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮਸਤਿ ਕਰੈ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਬਾਛਾ ਫਨੁ ਨ ਧਰੈ।
 ਦੁਤੀਏ ਮੁਛ ਕਉ ਨਿਤ ਸਤਿ ਜਾਣੈ। ਸਤਿ ਜਾਨ ਇਹੁ ਮੁਖਹੁ ਬਖਾਣੈ।
 ਜੇ ਸੇ ਕਹੈ ਰਾਮ ਸਭ ਜਾਣੈ। ਭਗਤਿ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਿਤ ਪਛਾਣੈ।
 ਅਪੁਨੇ ਭਗਤਿ ਕਾ ਦੀਖਾ ਠੈਇ। ਬੈਸਾ ਜਾਨ ਮਨਿ ਮੁਛ ਸੇ ਦੇਇ।
 ਸਰਧਾ ਸੰਨਿਯਤਿ ਮੁਖ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰੈ। ਇਸਾ-ਤੋ-ਤਰ ਪਾਠ ਨਿਤ ਮੇਰੇ ਪੜੈ।
 ਸੇ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਫੂਮ ਜਾਣੇ। ਏਕ ਕਰਮੋ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਮਾਣੇ।
 ਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਯਹੁ ਜਗ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਹ ਬਿਧ ਹੋਇ।
 ਬੈਸੇ ਤਿਯਾਹ ਅਵਰ ਬਿਧ ਕਰੈ। ਯਹੁ ਫਨੁ ਤਿਸੁ ਕਾਮਨਿ ਮੇ ਧਰੈ।
 ਜੇ ਹੋਸੇ ਬੈਸਤਰਿ ਮਾਹਿ। ਯਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਹਿ ਜੇ ਦਾਨ ਕਹਾਹਿ।

ਤਪਸਿਯਾ, ਕਿਰਿਆ ਜੋ ਧਾਰੇ। ਜੋ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਖਰਜਨ ਪਿਆਰੇ।

ਤਿਸੁ ਕਾ ਰਨੁ ਵਹੁ ਬੈਸੇ ਪਾਵੇ। ਦੇਹ ਛਾਡ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਸਭ ਫਨੁ ਭੋਏ। ਬੈਸੀ ਕਿਰਿਆ ਦੁਖ ਬਹੁ ਭੋਏ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਰ ਚੋਪਈ

ਟੀਕਾਕਾਰ ਖਬ ਬੈਸੇ ਕਹੀ। ਪ੍ਰੇਤ ਖਰਬ ਇਉ ਮਨਿ ਮਹਿ ਨਹੀ।

ਜਿਨ ਸਭ ਦੇਹ ਮਾਨਸ ਕੀ ਪਾਈ। ਘੁਟਿ ਸਰੂਪ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਠਾਈ।

ਘਬੁਣੇ ਖਾਪ ਕੇ ਮੂਨ ਨ ਜਾਨੇ। ਖਾਪ ਕੇ ਬਰਨ ਖਾਸੂਮ ਵਹੁ ਮਾਨੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਬਦਵੈਤ ਕੇ ਜਾਨੇ ਠਾਹਿ। ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਮੇ ਖਾਹਿ।

ਪ੍ਰੇਤ ਸੋਈ ਮਾਨਸ ਕਹਾਵੇ। ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰੇਤ ਰਨੁ ਪਾਵੇ।

ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਖਪੁਠਾ ਖਾਪ। ਤਿਨ ਤੇ ਰਹੈ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ।

ਜਗ ਮਹਿ ਸੁਰਲਾ ਤਿਨ ਕਾ ਘਾਵਨਿ। ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਪਾਵਨਿ।

ਪਛਾਨ ਖਾਪ ਦੇਹ ਤੇ ਭਿੰਨ ਰਹੈ। ਏਕ ਬਦਵੈਤ ਸਦਾ ਵਹੁ ਕਹੈ।

ਤਿਨ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਪ੍ਰਭ ਘਵਤਾਰ ਤਿਨੋਕੇ ਪਹਚਾਨੇ।

ਖਾਨਸਾ ਤੁਮ ਭੀ ਬੈਸੇ ਕਰੋ। ਖਾਪ ਪਹਚਾਨ ਖਾਪ ਮਹਿ ਚਿਤ ਧਰੋ।

ਪ੍ਰੇਤ ਨ ਹੋਵਹੁ ਸਮਝੇ ਰਾਧ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਤ ਦੋਨੇ ਤੁਮ ਹਾਥ।

ਸੁਊ ਹੋਵਹੁ ਜਿਸ ਸਿਉ ਮਨ ਲਾਵਹੁ। ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਤੈਸੀ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ।

ਕੁਰ ਉਪਕਾਰ ਏਹੀ ਤੁਮ ਜਾਨੇ। ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੇ ਕਿਰਪਾ ਮਾਨੇ।

ਖਾਏ ਧਾਰਨਿ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ। ਰਹੀ ਬਮਰ ਕੁਰ ਤੁਮ ਕੇ ਭਾਥ।

ਖਪੁਣੇ ਖਾਹੈ ਤੇ ਸਭੀ ਬਘਾਵੈ। ਬਿਨ ਖਾਏ ਤੇ ਕੇ ਨ ਤੋਖਾਵੈ।

ਬਦਰ ਸਭੀ ਤੁਮ ਖਾਸ ਤਿਥਾਕੇ। ਘੁਟਿਯਾਪ ਮੇ ਨਿਸ ਦਿਨ ਨਾਕੇ।

ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਭ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ। ਬਵਰੁ ਨ ਤਾਰੈ ਤੁਮ ਕੇ ਕੋਇ।

ਤੁਮ ਸਭ ਬਾਸ ਦੇਵ ਹੋ ਭਾਈ। ਜਿਸ ਧਾਰੇ ਤਿਉ ਹੋਇ ਜਾਈ।

ਸਪਤਿ ਦਸਮੇ ਧਿਆਇ ਪੂਰਨ ਭਇਯਾ। ਸਰਧਾ ਵਿਭਾਭ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਨਹਿਯਾ।

ਘਤਿ ਉਤਮ ਹੈ ਇਸ ਮੇ ਬਾਤ। ਜੋਕੇ ਸਮਝੇ ਮਨਿ ਮੇ ਸਾਤ।

ਸਮਝ ਬਾਤ ਫਿਰਿ ਧਾਰੇ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਘਾਵਾਭਵਨਿ ਨ ਹੋਇ।

ਘਾਵਾਭਵਨ ਭਰਮਭਰੇ ਭਾਈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਬਦਰ ਨ ਰਾਈ॥ 17 ॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤਿ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੜੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਯੈ ਜੋਭ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖਰਜਨ ਸੰਬਾਏ ਸਰਧਾ ਵਿਭਾਭ ਜੋਭੇ ਨਾਮੁ ਸਪਤਿ ਦਸਮੇ ਬਧਿਆਇ॥ 17 ॥
ਖਾਏ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਨਿਯਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਚ

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮੀ ਖਸ ਸਤਾਰਵੇ ਖਪਿਆਇ ਕਾ ਰਹੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਏਕਮੰਗਲੀਕ ਦੇਸ ਤਹਾ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਦੁਸ਼ਾਸਨ ਥਾ। ਏਕ ਰਾਜਾ ਬਿਉਰ ਦੇਸ ਕਾ। ਇਠ ਦੇਠੇ ਨੇ ਹਾਥੀ ਲੜਾਏ। ਘਪੁਨੀ ਘਪੁਨੀ ਸਰਤਿ ਬਾਧੀ। ਜਿਸ ਕਾ ਹਾਥੀ ਜੀਤੇ ਸੋ ਇਠਾ ਧਨ ਲੈਵੇ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਹਾਥੀ ਲੜਾਏ। ਜਬ ਦੇਠੇ ਲੜੇ। ਤਬ ਧੌਰ ਦੇਸ ਕਾ ਰਾਜਾ ਦੁਸ਼ਾਸਨਿ ਥਾ। ਤਿਸਕਾ ਹਾਥੀ ਹਾਰਾ। ਤਬ ਦੁਸਰੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਰਤਿ ਜੀਤੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਘਪੁਨੇ ਨਗਰ ਕਸੁ ਭਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਦੁਸ਼ਾਸਨ ਕੇ ਸੋਰ ਹਇਆ। ਏਕ ਤੇ ਮੇਰਾ ਹਾਥੀ ਮੂਘਾ। ਦੁਸਰਾ ਮੈ ਨੇ ਸਰਤਿ ਹਾਰੀ। ਤੀਸਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਨਿੰਦਾ ਭਈ। ਸਭ ਕੋਈ ਕਹੈ ਗਾ ਰਾਜਾ ਕਾ ਹਾਥੀ ਮੂਘਾ। ਘਰੁ ਸਰਤਿ ਭੀ ਹਾਰੀ। ਬੈਸੇ ਸੋਕ ਕਰਤੇ ਰਹਤੇ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਸੋਇਨੀ ਸੋਕ ਸਿਉ ਮਹਿ ਭਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਰਹਿ ਜਮ ਬਾਹ ਕਰਿ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਾ। ਏਹ ਹਾਥੀ ਨੇ ਮੇਰੁ ਕਹਿ ਮੂਘਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਉ ਹਾਥੀ ਕੀ ਜੂਲਿ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਏਹ ਰਾਜਾ ਦੁਸ਼ਾਸਨਿ ਮਹਿ ਕੇ ਹਾਥੀ ਭਇਆ। ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਸੀ। ਸੋ ਉਹਾ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਹਾਥੀਓ ਮੈ ਏਹ ਭੀ ਹਾਥੀ ਭਇਆ। ਸੋ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕਉ ਪਹਨੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹੈ ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋ। ਏਕ ਹਾਥੀ ਸਿਉ ਮੇਰੁ ਕੀਖਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਮਹਿ ਕੇ ਹਾਥੀ ਭਇਆ ਹੋ। ਬੈਸੇ ਹੀ ਪਛੁਤਾਵੇ। ਦਾਨਾ ਨ ਖਾਵੇ ਪਾਣੀ ਨ ਪੀਵੇ। ਰੁਦਨ ਕੀਖਾ ਕਰੇ। ਏਤੈ ਮੈ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਿਸ਼ਤਰੀ ਆਇਆ। ਤਿਸਨੇ ਸਿੰਗਲਾ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਸਨੇਕੇ ਕਹਿ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਨਿ ਕੀਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀ ਕਛੁ ਤੁਮ ਮਾਯੋ। ਜੇ ਮਾਯੋ ਸੋ ਲੈਵੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਲਿਆ। ਧੌਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕਛੁ ਹੈ। ਏਕਹਾਥੀ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੁਸ਼ਾਸਨ ਰਾਜਾ ਜੋ ਮਹਿ ਕੇ ਹਾਥੀ ਭਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਹਾਥੀ ਦੀਖਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਘਪੁਨੇ ਖਰ ਨੇ ਆਇਆ। ਹਾਥੀ ਦੁਖਾਰੇ ਬਾਧਿਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਾਣੀ ਨੇ ਆਇਆ। ਏਹ ਪਾਣੀ ਪੀਵੇ ਨਾਹੀ ਦਾਣਾ ਆਰੇ ਧਰਾ, ਦਾਣਾ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ। ਰੁਦਨ ਕੀਖਾ ਕਰੇ। ਮਹਾ ਉਦਾਸੀ ਰਹੈ। ਘਰੁ ਮਨਿ ਮਹਿ ਸੋਕ ਕਰੈ। ਕੋਈ ਬੈਸਾ ਹੋਇ ਜੇ ਮੁਛ ਕਉ ਇਸ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵੇ। ਤਬ ਓਸਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਹਾਵਤ ਬੁਲਾਇਆ। ਓਸ ਕਉ ਪੁਛਾ। ਜੇ ਦੇਖੋ ਤੇ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕਉ ਕਉਣ ਦੁਖ ਹੈ। ਜਿਸ ਰੋਗ ਸਿਉ ਇਹੁ ਦਾਣਾ ਨਹੀ ਖਾਤਾ। ਪਾਣੀ ਨਹੀ ਪੀਤਾ ਤਬ ਓਸ ਮਹਾਵਤਿ ਦੇਖਿਆ। ਦੇਖ ਕਹਿ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀ ਇਸ ਕਉ ਤੇ ਦੁਖ

- - - ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪਾਸ ਰਖਿਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂ! ਨੇ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਹਾਥੀ ਦੀਯਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦਾਣਾ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਪੀਤਾ। ਘਰੁ ਖਰਾ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਚਲੋ ਤੇ ਦੇਖ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਚਲਿਆ। ਹਾਥੀਓ ਨੇ ਤਬੀਬ ਮਹਾਵਤ ਸੰਗ ਨੀਏ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਉਹਾ ਖਾਇਆ। ਜਹਾ ਹਾਥੀ ਬਾਧਾ ਥਾ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਨ ਤਬੀਬੋ ਕਉ ਕਹਾ। ਤੁਮ ਦੇਖੋ ਤੇ ਇਸ ਕੋ ਝ ਕਉਨ ਦੁਖ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਮਹਾਵਤੋ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਸ ਕਉ ਦੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਏਕ ਬਾਤ ਹੈ ਇਸ ਕਉ ਕੋਈ ਮਨਿ ਨਾਦੁਖ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਹਾਥੀ ਮੁਝ ਸਿਉ ਬੇਨ। ਤੁਭ ਕਉ ਕਉਨ ਦੁਖ ਹੈ। ਤਬ ਉਹ ਹਾਥੀ ਮਨੁਖ ਭਾਖਾ ਬੋਲਿਆ। ਕਹਾ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਬੜਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਘਰ ਏਹ ਪੰਡਤਿ ਭੀ ਭਲਾ ਪੰਡਤਿ ਹੈ। ਹਰਿ ਭਕਤਿ ਹੈ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਪੁਛਾ। ਕਛੁ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਪੀਤਾ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਘਰਿ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦੀਯਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੈ। ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਖਾਵੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹ ਹਾਥੀ ਬਪੁਨਾ ਵੇਰਿ ਲੈਵੇ। ਨਾ ਲਛੁ ਖਾਤਾ ਹੈ ਨ ਕਛੁ ਪੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਦਾਨ ਕੀਯਾ ਕੈਸੇ ਫੇਰ ਲੈਵੇ। ਭਾਵੇ ਮਰੇ ਭਾਵੇ ਜੀਵੇ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮ ਰਖੋ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕਛੁ ਮੈ ਲਵੇ ਮੇਰੇ ਤੁਮ ਕਰੇਸੇ ਏਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਘਰ ਮੇਰੇ ਗੀਤਾ ਹੀ ਪੌਜੀ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਹਾਂ ਹਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੌਜੀ ਨੇ ਆਇਆ ਤਬ ਹਾਥੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸਤਾਰਵਾ ਬਧਿਆਇ ਪਵੇ। ਮੈ ਸੁਣੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸਤਾਰਵਾ ਬਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਜਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਠਿਆ ਤਬ ਤਾਤਕਾਲ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਝੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਭਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠਕੇ ਥਾਵੇ ਘਨ ਖੜਾ ਭਇਆ। ਘਰ ਰਾਜਾ ਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਹਿਨ ਤੂੰ ਘਰ ਹੀਨ ਫੇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਜਿਨ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ। ਅਬ ਮੈ ਵੇਲੈਂ ਨ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਵੇਲੈਂ ਨ ਜਾਣੇ ਹੋ ਪਰ ਆਪਣਾ ਪਹਨਾ ਜਟਮ ਕਹੁ। ਮੁਝ ਕਉ ਤੁਮ ਕਉਨ ਥੇ। ਹਾਥੀ ਕੋ ਦੇਹ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਪਾਈ। ਤਬ ਓਹੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਪਹਨੇ ਜਟਮ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋ। ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਦੁਸਮਨ ਥਾ। ਮੇਰੇ ਮੈ ਏਕ ਰਾਜਾ ਸਿਉ ਹਾਥੀ ਲਕਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਹਾਥੀ ਚਾਰਿਆ। ਚਿਤਨੈ ਏਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਓਹੁ ਹਾਥੀ ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਿਸ ਨੇ ਮਰਨੇ ਕਰਿ ਮੁਝੇ ਬੜਾ ਮੋਕ ਭਇਆ। ਤਿਸ ਪੀਛੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਪ੍ਰਾਨ ਝੂਟੇ। ਤਬ ਜਮ ਮੁਝ ਕਉ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਲਿਖਤ
ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਲਿਖਤ

ਦੇਵਰਾ

ਸ੍ਰੀ ਬਰਵਾਲੇ ਦਾਸ ਦੋਹਰਾ

ਦੇਵਰਾ

ਦੇਵਰਾ

ਦੇਹਰਾ

ਖਰੇ ਤੁਲੇ ਸਭ ਤਿਆਰ ਕੇ ਖਾਤਮ ਕੇ ਲੀਏ ਨਾਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਫਲੇ ਹੈ ਬੋਹੀ ਸਵਰਨ ਕੀ ਬੁਰੇ ਨੇਹੁ ਯੀ ਜਾਨ।

ਦੋਨੇ ਝੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਥਾਯ ਦੋਹੁ ਪਰਵਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਖਹਿਰ ਬਧੇਕੀ ਇਉ ਕਰੈ ਜਗ ਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਜੋਇ।

ਤਿਥਾਯਨ ਤਿਨ ਕਾ ਕੀਜੀਐ ਖੋਰਤਿ ਯਾਰ ਜਥ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੇ ਯਸ ਇਹ ਬਿਧ ਭਾਖੇ ਹੈ ਅਰਜਨ ਪਰਧਾਨ।

ਤਿਥਾਯ ਤੀਨ ਪਰਧਾਰ ਕਾ ਬਪੁਨੈ ਮਨਿ ਨੈ ਮਾਨ।

ਦੇਹਰਾ

ਜਗ ਤਪਸਿਆ ਦਾਨ ਇਹ ਠਹੀ ਤਿਥਾਯੇ ਮੂਲ।

ਬਧੇਕੀ ਇਨ ਕੇ ਨਿਤ ਲਈ ਜੋ ਤਿਥਾਯੇ ਸੇ ਭੂਲ।

ਟੀਕਾ ਰਾਹ ਦੇਹਰਾ

ਕ੍ਰਿਪ ਕ੍ਰਿਪ ਭੋਜਨ ਜੋ ਪਕੈ ਇਹ ਜਾਨੈ ਸਭ ਕੋਇ।

ਦਾਤਾ ਭੁਖਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਖਾਪ ਰਹੈ ਜਲੋਕੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੰਜਮ ਦੁਤੀਏ ਭਾਵ ਤੇ ਨਿਸਾਇਲ ਭਰਤਾ ਜੋਇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨ ਧਵਣ ਤ ਪੇਖਤਾ ਏਹੀ ਤਪਸਿਆ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਦੇਹ ਭਾਵ ਤਿਥਾਯ ਰਹਿ ਧਾਰੇ ਨਿਤ ਜੋ ਕਿਥਾਨ।

ਸੀਸ ਬਹਧੈ ਭਰਵਾਨ ਧੈ ਉਤਮ ਹੈ ਇਹੁ ਦਾਨ।

ਖੋਰਨਾ

ਤਪਸਿਆ ਜਗ ਖਰ ਵਾਨ ਖੋਰੈ ਕਾਧੈ ਭਰਵਾਨ ਜੀ।

ਖਰਜਨ ਰਿਦ ਨਹੀ ਮਾਨਝ ਤਪ ਮਾਧਧ ਜੀ ਕਹੈ ਖੋਰ।

ਸ੍ਰੀ ਭਰਵਾਨੋ ਵਾਚ ਚੋਖੀ

ਖਰਜਨ ਖਰਜ ਸੁਨਿ ਸਾਧੋਝ ਕਾ ਤਿਥਾਯ। ਸਤਿ ਕੂਨ ਮਾਧਿ ਰਹੈ ਵਹੁ ਨਾਲ।

ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਥਾਨ ਤਿਹ ਮਤਿ ਠਹੀ ਯਾਵੈ। ਖਰ ਮੇਧੀ ਮਹਿਮਾ ਨਿਤ ਵਹੁ ਗਾਵੈ।

ਮੈਂ ਸਭ ਸਤਿ ਕਰਮ ਕਰਿ ਕਰੈ। ਮੁਝ ਖਰਪੇ ਰਨੁ ਮਨਿ ਨਹੀਂ ਧਰੈ।
ਉਤਮ ਤਿਥਾਕੁ ਪਾਰਬ ਇਹ ਹੋਇ। ਗਿਯਾਨ ਪਾਵੇ ਤਿਸ ਤਿਥਾਕ ਤੇ ਸੋਇ।
ਸਾਤ ਕੀ ਤਿਥਾਕ ਪੈਸੀ ਬਿਧ ਖਰੈ। ਕਰਮ ਰਨੁ ਤਿਥਾਕ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਠਹੈ।

ਰਾਜਸੀ ਤਿਥਾਕ ਬਰਨੰਨ ਚੋਖਈ

ਘਬ ਸੁਨਿ ਰਾਜਸੀ ਤਿਥਾਕ ਬਤਾਵੈ। ਦੇਹ ਬਭਿਮਾਨੀ ਤਿਸੁ ਕੇ ਪਾਵੈ।
ਦੇਹ ਕੇ ਰੂਪ ਤੇ ਨਿਤ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਇਸਨਾਨ ਘਾਦ ਕਰ ਮਨ ਕਰੈ।
ਰਾਜਸੀ ਤਿਥਾਕ ਪੈਸਾ ਹੀ ਹੋਇ। ਬਪੁ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੋਇ।
ਬਭਿਮਾਨ ਬਹਿਕਾਰ ਉ ਕਰਮ ਤਿਥਾਕੈ। ਤਮ ਤਿਥਾਕ ਮਹਿ ਵਹੁ ਠਰ ਲਾਗੈ।
ਇਸਨਾਨ ਘਾਦਿ ਲੈ ਕਰਮ ਸਭ ਕਰੈ। ਰਨੁ ਤਿਸਕਾ ਮਨਿ ਮਹਿ ਠਹੀ ਧਰੈ।
ਪੈਸਾ ਪੁਰਖ ਬਖੇਕੀ ਜੋਇ। ਬਾਛੇ ਨਿਤ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸੋਇ।
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀ ਨਿੰਦ ਨ ਕਰੈ। ਸਤਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਰਨੁ ਤਿਨ ਕਾ ਬਾਛੇ ਰਛੁ ਠਾਹਿ। ਕਰਮ ਕਰਿ ਖਰਪੇ ਈਸਰ ਮਾਹਿ।
ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਤੇ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਗਿਯਾਨ ਪਾਇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ।
ਘਰ ਜੋ ਕਹੈ ਸੇ ਕਰਮ ਤਿਥਾਕੈ। ਸੇ ਮੁਰਖ ਮਤਿ ਬੁਠ ਕਰਿ ਲਾਗੈ।
ਵਰਤੈ ਨਹੀਂ ਦੇਹ ਬਿਨ ਕਰਮ। ਦੇਹ ਚਲੈ ਕਰਮ ਕੇ ਧਰਮ।
ਇਕ ਪਲ ਦੇਹ ਬਿਨ ਕਰਮ ਠਾ ਰਹੈ। ਕਰਮ ਬਿਨਾ ਦੇਹੀ ਜੜ ਘਰੈ।
ਕਰਮ ਤਿਥਾਕੈ ਕੋਈ ਠਾਹਿ। ਬੁਠ ਤਿਥਾਕ ਕਰੈ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।
ਤਾਏ ਜਬ ਠਕ ਗਿਯਾਨ ਨ ਹੋਇ। ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।
ਕਰਮੇ ਕੇ ਰਨੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਦੁਖਦਾਇਕ ਸੁਖਦਾਇਕ ਯਾਰ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੋਇ ਦੋਨੋ ਜਿਹ ਮਾਹਿ। ਪਰਕਾਰ ਤੀਸਰੇ ਸੋਈ ਘਾਹਿ।
ਸੰਸਾਰ ਤਿਥਾਕ ਜੋ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਘਾਵੈ। ਸੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ ਠਹੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈ।

ਘਬ ਸਾਖ ਬਰਨ ਬਰਨੰਨ ਚੋਖਈ

ਘਬ ਸਾਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ। ਸਾਖ ਭਗਤਿ ਫੂਨਿ ਕਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰ।
ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨਸ ਜੋ ਘਾਹਿ। ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਜੋ ਕਰਮ ਰਮਾਹਿ।
ਕਰਤਾ ਤਿਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨਿ ਖਰੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਕਰਤਾ ਨਿਸ਼ਿਦਿਨ ਰਹੈ।
ਪਰਮਾਤਮ ਅਲੇਪ ਨਿਤ ਦੇਖੈ। ਸਭੀ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤੇ ਧੇਖੈ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹ ਬਠਿਤ ਜੋ ਘਾਹੀ। ਬਠਿਤ ਕੇ ਕਰਮ ਬਠਿਤ ਕਰਾਹੀ।
ਘਰੁ ਘਾਤਮ ਤਤ ਪੂਰਨ ਖਰੈ। ਸੇ ਘਰੁ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਤ ਰਹੈ।

ਦੇਹ ਭੂਤ ਤਿਸੁ ਕਰਮ ਸਹ ਕੂੜਿ। ਖਾਤਮ ਸਹਿ ਦੇਹ ਪਰ ਪੁਰਿ।
 ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧ ਨੇ ਦੇਹ ਗਤਿ ਜਾਨੀ। ਜੇ ਹੈ ਸਾਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਨੀ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਅਣਪ ਥਕੈ ਤਿਹ ਜਾਨਾ। ਅਦਵੈਸਿਉ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨਿ ਮਾਨਾ।
 ਬੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਸੁ ਨਰ ਕਾ ਗਇਆ। ਹੇ ਖਰਜਨ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਭਇਆ।
 ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਤ੍ਰਿਨੇਕੀ ਮਾਰੇ। ਤਿਨੁ ਕੇ ਬੇਦ ਅਣਪ ਉਚਾਰੇ।
 ਤਿਸ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਅਕ੍ਰੇ ਅਣਪ ਸੋਈ ਨਰ ਆਹਿ।
 ਏਹ ਮਹਿ ਸਾਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਭਾਈ। ਜਿਨ ਧਾਰਿਆ ਤਿਨ ਹੀ ਗਤਿ ਪਾਈ।
 ਅਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਗਿਆਨ ਧੀਰਿ ਚੀਝਿ। ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸੁ ਫਲ ਹੀ ਮੀਤ।

ਗਿਆਨ ਬਰਨੈਨ ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਇਖਾਪੀ ਜਾਨ ਕੈ ਸਭ ਨੇਕੇ ਕਹਿ ਸੁਖ ਦੇਇ।
 ਬੁਰਾ ਨ ਬਾਛੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਸਾਤ ਰਹੈ ਏਹ।

ਸੋਰਠਾ

ਸਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਮਾਹਿ ਭੈਦ ਬੁਧ ਜੇ ਕੀਜੀਐ।
 ਰਾਜ-ਸ ਗਿਆਨ ਵਹੁ ਆਹਿ ਸਾਧ ਚੇਰ ਦੇਨੇ ਮਨਿ ਧਰੇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਸਿਉ ਵੇਰੁ ਭਾਵ ਬਰਨ ਕਟੋਰਾ ਜਿਹ ਮਾਹਿ।
 ਬਚਨੇ ਰਸੈ ਸਭੀ ਕੇ ਤਮ ਗਿਆਨ ਹੀ ਤਾਹਿ।

ਦੇਹਰਾ

ਫਨੁ ਬਾਛੈ ਨਹੀ ਕਰਮ ਕਾ ਹਰਖ ਸੋਹ ਨਹੀ ਕੋਇ।
 ਨਿਹਕਾਮ ਕਰੈ ਨਿਰਮਲਾ ਚਹੈ ਜਾਤਕ ਕਹੀਏ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਫਨੁ ਬਾਛੈ ਹੋਇ ਰਿਦੈ ਮਹਿ ਪਾਵੈ ਕਸਟ ਜੇ ਦੇਹ।
 ਐਸੇ ਕਰਮ ਜੇ ਨਰ ਕਰੈ ਰਾਜਸ ਕਰਮ ਹੀ ਦੇਹ।

ਦੇਹਰਾ

ਨੇਕੇ ਕਹਿ ਦੁਖ ਦੇਵਤਾ ਮਾਇਆ ਰਚਹ ਬੀ ਜੋਇ।
 ਪ੍ਰਭਟ ਕਰੈ ਬਲ ਨੇਕ ਸੇ ਤਮ ਕੁਣ ਕਰਮ ਬੀ ਸੋਇ।
 ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੈ ਮੁਛ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਸਭ ਈਸਰ ਕਾ ਹੋਇ।
 ਜਗ ਸਿਰਾਧ ਜੋਇਉ ਕਰੈ ਫਲ ਬਾਛੈ ਨਹੀ ਕੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਜਗ ਕੈ ਕਰਣ ਮੈ ਹਰਖ ਸੋਭ ਠਹੀ ਪਾਇ।

ਘਰਮ ਰਹਤਿ ਜੇ ਨਰਕੀ ਸੇ ਸਾਤਕ ਮਨਿ ਠਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਫਨੁ ਬਾਝੈ ਕਰਤੂਤ ਨਾ ਹਰਖ ਸੋਭ ਮਨਿ ਧਾਰ।

ਦਹਬ ਖਰਚ ਤੇ ਦੁਖ ਨਹੀ ਫਨੁ ਤਿਸ ਹਰਖ ਬੀਚਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਘਾਤਿ ਕਰੈ ਜੀਵ ਜਗ ਬਿਥੈ ਘੋਸਾ ਕਹਿ ਹੈ ਜੋਇ।

ਸੇ ਵਹੁ ਜਗ ਹੈ ਰਾਜਸੀ ਫਨੁ ਤਿਸੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਸੀਸ ਠਿਵਾਇ ਠਾਹਿ ਵਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧ ਸਾਸਤੁ ਠਹੀ ਹੋਇ।

ਨੋਕ ਭੰਡ ਤੇ ਜਗ ਕਹੀ ਸੇ ਜਗ ਤਾਮਸ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਬੁਧ ਖਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਖਰਜਨ ਤੁਝ ਕੇ ਕਹੈ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਾਤਕੀ ਬੀਚਾਰ ਜੈਸੈ ਭਾਖੈ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ।

ਚੋਪਈ

ਜਿਸ ਠਰ ਕੀ ਘੋਸੀ ਬੁਧ ਹੋਇ। ਖਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤ ਮਾਹਿ ਹੈ ਸੋਇ।

ਠਿਰਠੈਪ ਰਹੈ ਖਰ ਸੁਖੀ ਸਰੁਪਰੈ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੀਕੈ ਘਰੁ ਭੁਪ।

ਖਬਵਾ ਬਿਰਗਤਿ ਹੋਇ ਵਹੁ ਮੀਤ। ਬਿਰਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰਾਖੈ ਵਹੁ ਠੀਤ।

ਭਨਾ ਬੁਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭ ਜਾਨੈ। ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਠਿਤ ਮਨਿ ਮੈ ਮਾਨੈ।

ਘੋਸੈ ਕਹਿ ਹੋਇ ਸਮੇ ਭਉ ਠਾਹੀ। ਮੁਕਤਿ ਬੰਧ ਦੇਨੈ ਸਮਝਾਈ।

ਇਹੁ ਬਾਤ ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਜਾਨੈ। ਸੇ ਬੁਧ ਸਾਤਕੀ ਬੈਦ ਬਖਾਨੈ।

ਖਬ ਰਾਜਸੀ ਬੁਧ ਬਰਠਨੈ ਚੋਪਈ

ਜਿਸ ਤੇ ਧਰਮ ਕੇ ਮੂਲ ਠ ਜਾਨੈ। ਖਧਰਮ ਕੇ ਧਰਮ ਸੰਨਿ ਮਾਹਿ ਪਰਚਨੈ

ਭਨੈ ਕਾਰਜ ਕੇ ਬਤਿ ਮੰਦ ਦੇਖੈ। ਘੋਸੀ ਬਾਤ ਉਲਟੀ ਜੋ ਪੇਖੈ।

ਸੇ ਬੁਧ ਰਾਜਸ ਕੀ ਤੁਮ ਜਾਨੈ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਘੋਸੀ ਬੁਧ ਮਾਨੈ।

ਖਬ ਤਾਮਸੀ ਬੁਧ ਬਰਠਨੈ ਚੋਪਈ

ਪਾਪ ਕੇ ਨਿਸਰੈ ਧਰਮ ਹੀ ਜਾਨੈ। ਖਡਿਘਾਣ ਬਹੀਕਾਰ ਬਿਨ ਖਵਰੁ ਠ ਮਾਨੈ।

ਸੇ ਬੁਧ ਤਾਮਸੀ ਹੈ ਮੀਤ। ਨਰਕ ਜੋਨਿ ਕੀ ਸੇ ਹੈ ਰੀਤ।

ਘਬ ਸਾਤਰੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ - ਚੋਪਈ

ਤੀਠ ਪੁਕਾਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਤੁਮ ਜਾਣੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸਾਤਰੀ ਮਾਣੇ।
ਮਨਿ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਭ ਜੋਇ। ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ਸਗੀ ਵਹੁ ਜੋਇ।
ਬਿਕਾਰ ਮਾਹਿ ਮਨਿ ਮੂਲ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਅਨਿਠ ਭਰਤਿ ਵਹੁ ਨਿਤ ਕਮਾਵੇ।
ਦੇ ਹੋਸੇ ਜੋ ਆਰਮ ਮਾਹੀ। ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਸਾਤਰੀ ਆਹੀ।

ਘਬ ਰਾਜਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਚਨੰ ਚੋਪਈ

ਜਿਸ ਕਰਿ ਨੂਨ ਠੈ ਧਰਮ ਸਤਿ ਮਾਣੇ। ਉਪਜਾਵਨਿ ਦਰਬ ਹਾ ਉਦਮ ਜਾਣੇ।
ਖਾਵਨ ਪਚਰਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੋਗ। ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਰਹੋਗ।
ਪਹਨੇ ਫਨ ਮਾਛੀ ਪਾਛਿ ਕੀ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਵਹੁ ਨਿਸ ਦਿਨ ਪਰੈ।
ਸੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਰਾਜਸੀ ਭਾਈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਆਵਾਛਵਨ ਛੁਮਾਈ।

ਘਬ ਤਾਮਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਬਚਨੰ ਚੋਪਈ

ਜੋ ਜਾਛੀ ਤਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ। ਨਹੀ ਧਿਸੁਰਤਿ ਹੋਇ ਸੇ ਰਹੀ।
ਨੇਕੋ ਸਾਥ ਕਰੈ ਬਰਹਾਦ। ਦੁਰਖੁਧੀ ਬੋਲੈ ਨਿਤ ਵਾਦ।
ਇਹ ਜੋ ਆਏ ਤੀਠ ਪੁਕਾਰ। ਘਬ ਨਰਕ ਹੀ ਇਨ ਤੀਠ ਰਵਾਰ।
ਸੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਤਾਮਸੀ ਜਾਣੇ। ਨਰਕ ਖਧਿਝਾਰੀ ਤਿਠ ਰੇ ਮਾਣੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਕੀਰਤਨ ਪੂਜਾ ਅਨੁ ਕਥਾ ਇਨ ਮੇ ਜਿਸੁ ਅਭਿਯਾਸ।
ਤਿਸੁ ਕੇ ਘਾ ਸਭ ਠਾਸੁ ਹੋਹਿ ਪਰੈ ਨ ਜਥ ਕੀ ਫਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਹਲ ਤੁਖ ਤਿਸਕੇ ਮਿਟੈ ਸੰਸਾਰ ਚਹਯੋ ਨ ਕੋਇ।
ਮੁਝ ਅਭਿਯਾਸੀ ਕੈ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਯਾ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੀਨੇ ਕੁਣੇ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਣੇ ਏਕ।
ਏਕੇ ਹੀ ਰੂਪ ਕੋਬੰਦ ਹੀ ਲੀਸੇ ਜੋਧੁ ਅਠੇਕ।

ਸਾਤਰੀ ਗੁਪਾ ਚੋਪਈ

ਪਹਨੇ ਕਸਟ ਜਿਸ ਕਦਤੇ ਪਾਛੇ। ਵਹੁ ਤੁਖ ਬਿਖ ਸਮਾਨ ਦਿਖਰਾਇ।
ਬੰਧਿਤ ਜਮ ਪੀਛੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਿਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੇ।
ਬੇਸਾ ਸੁਖ ਸਾਤਰੀ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਕਉ ਅਹੈ ਮੁਕਤਿ ਹੀ ਸੋਇ।

ਰਾਜਸੀ ਸੁਖ ਦੇਹਰਾ

ਪ੍ਰਿਥੀ ਬੰਨ੍ਹਿਤ ਭੁਨਿ ਸੁਖ ਰਾਮਿਨ ਤੇ ਜੋ ਭੋਗਤਾ।
ਤਿਥਕਨੁ ਸੰਤਤਿ ਦੁਖ ਦਾਤੇ ਸੋਕ ਸਮੰਦ੍ਰ ਕੇ ।

ਸੋਰਠਾ

ਸੰਤਤਿ ਬੰਨ੍ਹਿਤ ਰੂਪ ਮੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਉਪਜਾਏ।
ਸੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਬਰਜਨ ਇਹ ਸੁਖ ਰਾਜਸੀ।

ਮੋਰਠਾ

ਯਾਤਮ ਮੋਹਿਯਾ ਜਾਇ ਪਰਮਾਤ੍ਮ ਸਾਲਸ ਬਰ ਠੀਦ ਸੇ।
ਮਲਾ ਮੋਹੁ ਉਪਜਾਇ ਸੋ ਸੁਖ ਰਾਮਿਨ ਭਾਖੀਥੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਬ੍ਰਹਮਣ ਖੜ੍ਹੀ ਸੁਦ੍ਰ ਬੈਸ ਏਹ ਚਾਰੇ ਜੋ ਬਰਨ।
ਭੀਨ ਭੀਨ ਯਾਪ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਕਰਮ ਸੁਭਾਵ ਹ ਕਰਨਿ।

ਸਵੈਯਾ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਗੰਠ ਨ ਰਹਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਰਾ ਅਰੁ ਖਿਆ ਲਿਖਾਨ।
ਤਪਸ਼ਿਯਾ ਸਾਧਨ ਕੋਮਲ ਬਚਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪੈਖਨ ਬਿਬਿਧਾਨ।
ਈਸਰ ਬਿਬੇ ਮਤਿ ਬੁਧ ਜਿਨਿ ਕੀ ਸੋ ਨਰ ਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਾਨ।
ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦੋਉ ਇਕ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਦਰੀਤ ਕੀ ਹੋਇ ਪਰਯਾਨ।

ਖੜ੍ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਸਵੈਯਾ

ਸੁਰਮਾ ਦੁਧ ਤੇ ਭਾਰੀ ਨਾਰੀ ਤੇਜ ਰੂਪ ਵਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ।
ਧੀਰਜਵੰਤ ਦਾਨ ਮਹਿ ਦਾਤਾ ਈਸਰ ਬਿਬੇ ਨਿਤ ਅਰਪੇ ਪ੍ਰਾਨ।
ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸੁਖ ਸਭ ਦੇਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਬਰਨ ਕੇ ਯੋਗ ਜਾਨ।
ਯਾਤਮ ਧਰਮ ਸੇ ਨਿਤ ਦ੍ਰਿੜ ਹਰਤਾ ਯੋਗ ਪੁਰਖ ਜਾਨੈ ਪਰਯਾਨ।

ਬੈਸ ਸੁਦ੍ਰ ਸੁਭਾਵ ਸਵੈਯਾ

ਰਾਵੀ ਰਉਯਾ ਬੀਜੇ ਖੇੜ੍ਹੀ ਬਨਜ ਬਪਾਰ ਸੇ ਚੰਦਨ ਹੋਇ।
ਇਹੁ ਸੁਭਾਵ ਹੋਵੇ ਜਿਸੁ ਠਰ ਸੇ ਬੈਸ ਬਰਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮ ਸੋਇ।
ਤੀਨ ਬਰਤ ਕੀ ਟਹਣ ਜੋ ਕਰਤਾ ਤਿਨਹੀ ਅਭਿਯਾ ਸੇ ਨਿਤ ਸੋਇ।
ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਮਾਹੀ ਸੁਦ੍ਰ ਕਹੈ ਤਿਸੇ ਸਭ ਕੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਜੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਅਪੁਨੇ ਬਰਨ ਕੈ ਧਰਮੋ ਮੈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ।
ਤਿਸ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕੈ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਪਾਵੈ ਬਿਘਾਨ ਠਰ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਅਪੁਨੇ ਸੁਭਾਵ ਕੈ ਕਰਮ ਮੈ ਸਭ ਕੈ ਫਨੁ ਹੀ ਪਾਇ।
ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਧਰਮ ਮੈ ਸੈਵੈ ਹਰਿ ਪੁਰਿ ਜਾਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਧਿਆ ਧਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਨਾਨਾ ਭਾਤ ਜਿਨ ਜਗ ਕੀਯਾ।
ਉਪਜਾਵੈ ਸਹ ਕੋਇ ਘਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਨੈ ਸਰਬ ਕੋ।

ਸੋਰਠਾ

ਬਹੁਰਿ ਸੰਘਾਰੇ ਘਾਇ ਤਿਸ ਕੀ ਖਾਡਿਯਾ ਇਉ ਭਈ।
ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਧਰਮ ਕਰਾਹਿ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਝ ਹੋਇਕਾ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਦੇਹਰਾ

ਜਬ ਲਗ ਹੋਇ ਨ ਬਿਘਾਨ ਤਬ ਲਗ ਬਰਨ ਮੈ ਵਹਤੀਏ।
ਉਦੇ ਬਿਘਾਨ ਕੋ ਭਾਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭ ਤਿਖਵੀਏ।

ਦੇਹਰਾ

ਘਾਪਨੇ ਬਰਨ ਕੇ ਧਰਮ ਮੈ ਬਿਘਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਜਬ ਬਿਘਾਨ ਸ਼ੁਭਰ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਬਿਨਾ ਬਿਘਾਨ ਕੇ ਉਦੈ ਤੈ ਸਭ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਹੀ ਮੀਤ।
ਇਉ ਨਿਸਚਾ ਕੇ ਨ ਕਰੈ ਭ੍ਰਮਰੇ ਫਿਰਤੈ ਲੇਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਇਉ ਜੋ ਬਰਨ ਹੀ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਤਿਨ ਕੇ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਧਰਮ।
ਅਪੁਨੇ ਕਲਿਘਾਨ ਨਿਮਿਤਿ ਕੇ ਕਰਨਿ ਬਰਨ ਕੈ ਕਰਮ।

ਦੇਹਰਾ

ਕਨਿਘਾਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਧਰਮ ਹੀ ਅਪੁਨੇਬਰਨ ਕੇ ਮੀਤ।
ਦੂਸਰੇ ਬਰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਨ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਪਰਾਇਯਾ ਧਰਮ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੀ ਭਇ ਦਾਤਾ ਹੀ ਸੋਇ।
ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਧਰਮ ਸੇਯ ਹੀ ਕੀ ਕਤਿ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਹੈ ਘਰਜਨ ਸੁਨ ਮੀਤ ਸਭ ਜਗ ਵਰਤੈ ਕੁਣੈ ਸੇ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਹ ਚੀਤ ਨਛਣ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਤੁਛ ਕਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਕੇ ਮੇਰੇ ਭਾਨ ਤੇ ਤੀਨੋ ਕੁਣ ਰਤਿ ਜਾਇ।
ਹੈ ਘਰਜਨ ਵਹੁ ਖਮਨ ਠਰ ਸਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਉਥਾ ਪਦ ਹੈ ਸਹਜਿ ਪਦ ਤੁਰੀਯਾ ਕਹੀਐ ਸੋਇ।
ਚਾਰੇ ਖਚਨ ਜੇ ਜਗਤਿ ਮੇ ਤਿਸੇ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਲਿਖਾਏ ਤੇ ਪਾਪ ਨ ਚੋਵੈ ਕੋਤਿ।
ਕਛੁ ਘਰੀਭ ਜੇ ਵਹੁ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਤੇਦੁਖ ਸਭ ਹੋਇ।

ਕਬਿਤ

ਜੇਸੇ ਧੁਏ ਤੇ ਰਚਤ ਘਨਿ ਨਿਰਮਲ ਜਨਤ ਹੋਇ
ਧੁਏ ਕੀ ਨਕਸ਼ੀ ਤਿਨ ਮੇ ਨਿਯਾ ਮੇਲੀਏ।
ਕਾਠੇ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਵਿਗੜੇ ਹੈ ਘਨਿ ਝੁਝੁ
ਵਹੁ ਜੋਤਿ ਤੇ ਵਹਤ ਹੋਇ ਮੰਦੇ ਕੇ ਕੇ ਲੀਏ।
ਤੈਸੇ ਜੋਤੁਰੀਯਾ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਓ
ਕੋਈ ਠਰ ਸਾਤ ਸੁਖ ਤਿਯਾਯ ਘਰੀਭ ਬਿਖੇ ਕੇ ਲੀਏ।
ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਾਠੇ ਨਹਿ ਸਭ ਘਰੀਭ ਦੁਖ ਹੈ
ਤਿਸੁ ਕੇ ਬਿਨ ਸਾਤ ਪਦ ਕਾਰਜ ਸਭ ਚੇ ਲੀਏ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਰੀਯਾ ਪਦ ਜਿਸ ਕੇ ਭਇਓ ਤਿਸਕੇ ਨਛਣ ਏਹ ।
ਹੈ ਘਰਜਨ ਤੁਛ ਘਬ ਕਰੈ ਸੇ ਮਨ ਮੇ ਧਰ ਨੈਹ।

ਕਬਿਤ

ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮੇਹੁ ਠਾਹੀ ਉਦਾਸ ਰਹੈ ਏਹ ਮਾਹੀ
ਘਾਸਾ ਕੇ ਤਿਯਾਯ ਕਰਿ ਘਪੁਠਾ ਮਨਿ ਜੀਤ ਹੈ।
ਕਰਮੇ ਸੰਨਿਯਾਸ ਰਹੈ ਘਾਤਮ ਮੇ ਬਾਸ ਠਹੈ
ਬਾਛਾ ਕੇ ਨ ਕਰੈ ਨਿਰਚਲ ਤਿਹ ਚੀਤ ਹੈ।

ਨਿਰਮਲ ਚਿਤ ਭਇਓ ਸੋਇ ਧੀਰਜ ਘਰੁ
ਖਿਆ ਹੋਇ ਸੁਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਬਿਖਾਨ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਿਹ ਸੋਇ ਰਈ ਏਕਾਤ ਠਹਿਰ ਕਉ ਰਈ
ਭਾਤਮ ਕੈ ਮਿਲੈ ਤੈ ਤੁਟੀ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤ ਹੈ।

ਚੋਪਈ

ਪਾਣਿ ਜੋ ਠਛਨ ਕਰੈ। ਏ ਠਛਨ ਸਭ ਸਾਧੋ ਘਰੈ।
ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮੋਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਪਰਮ ਸੁਖ ਸਿ ਮਨਿ ਕੇ ਧਰੇਉ
ਜਗ ਤੇ ਜੀਤੈ ਤੀਨੋ ਬਾਤ। ਜੋ ਅਬ ਭਾਖੇ ਡੁਭ ਕੇ ਤਾਤ।
ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਘੋਸੀ ਬਾਤ ਮਨਿ ਧਰੈ। ਸੀਸਾਹ ਨਹ ਕਾ ਸੰਕ ਨ ਕਰੈ।
ਤਿਨ ਸਿਉ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਤ ਨ ਨਰੈ। ਚਿੰਤਾ ਸੀਸਾਬੰਦੈ ਨ ਧਰੈ।
ਏਹ ਬਚਨ ਮਨਿ ਕੈ ਇਹ ਬਾਤ। ਤੀਨੋ ਗੁਨ ਜੀਤੈ ਇਹ ਭਾਤ।
ਮੁਝ ਧਿਆਨ ਸਿਉ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਹੈ। ਮਮਤਾ ਰਹਤ ਸਾਤ ਕੋ ਰਹੈ।
ਬਿਰਥ ਰਹੈ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਬਲਿਬੰਦਾਰ ਫਰਬ ਤਿਸ ਟਾਹੀ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਲੋਭ ਤਿਆਗੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਮੁਕਤਿ ਸੇ ਠਾਹੈ।
ਸੁਧ ਮੁਕਤਿ ਭਇਥਾ ਹੈ ਮੀਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਕੀ ਰੀਤ।
ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਦੋਹ ਯਾਤਮ ਮਾਹੀ। ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਠਾਹੀ।
ਅਨਿ ਹੋਤੀ ਬਸਤ ਕੀ ਚਾਹ ਨ ਕਰੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮ ਰਾਸ ਮਨਿ ਸੇ ਧਰੈ।
ਜਿਸ ਮੇ ਅੰਸੇ ਲਛਨ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਹੀਐ ਹੈ ਸੋਇ।
ਚ ਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵਹੁ ਆਪ ਹੈ ਸੋਇ।

ਬਚ ਭਗਤ ਬਚਨਨੈ ਚੋਪਈ

ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਘਬ ਘਾਏ ਜਾਨੈ। ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਸਭ ਮਾਹਿ ਪਹਚਾਨੈ।
ਬੈਸਾ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ ਹੈ ਮੀਤ। ਜੋਈ ਭਗਤਿ ਜਾਨੈ ਸੁਭ ਰੀਤ।
ਮੇਰੇ ਜਾਨਨ ਕੇ ਉਪਰਾਤ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਕੇ ਸਾਤ।
ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਥਾ। ਜੇਸੇ ਜਲ ਸਿਉ ਜਲ ਮਿਲ ਭਇਥਾ।
ਚਉਥੇ ਪਦ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੋਇ। ਮੁਝ ਕੋਥਿਓ ਕੇ ਮਿਲਤਾ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੈਸਾ ਮੇਰਾ ਅਫਰੂ ਭਗਤਿ ਰਹੈ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਮੁਝ ਕੇ ਨਿਸਦਿਨ ਸਿਮਰਤਾ ਕਾਰਜ ਕਿਰਤਿ ਕਰਾਹਿ।

ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਜੋ ਭੀ ਮੁਝ ਸੇ ਯਾਇ।
ਮੇਰੇ ਉਤਮ ਪਦ ਵਿਖੇ ਵਹੂ ਹਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਦੇਹਰਾ

ਹੇ ਭਰਜਨ ਸੇ ਤੁਝ ਕਹੇ ਬਥ ਇਉਂ ਕਰਿ ਤੂੰ ਮੀਰ।
ਸੰਸਾਰ ਚਿਤਵਨ ਤਿਆਗ ਨਿਹਰਨ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਦੇਹਰਾ

ਹਰਿ ਬਿਨ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਵਤਾ ਪਕੜੇ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਯਾਰ।
ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਮਨਿ ਪਕੜਾਇ ਕਰਿ ਨਿਤ ਯਨਿਤ ਧੀਰਾਰ।

ਦੇਹਰਾ

ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਨਿਹਰਨ ਜੋ ਨਰ ਨਾਇ।
ਦੁਖ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਬੰਗ ਤਰਿ ਜਾਇ।

ਚੋਪਈ

ਜੋ ਮੁਝ ਯਾਗਿਆ ਤੂੰ ਮਾਨੀ ਨਾਹਿ। ਮਮ ਹੰਕਾਰ ਹੇ ਹਿੰਦੈ ਖਲਾਇ।
ਘੁਨਾ ਬਿਨਾਸ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਜਾਨੇ। ਘੁਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਬਾਧ ਕੇ ਮਾਨੇ।
ਜੁ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੰ ਜੁਧ ਨ ਫਰਤਾ। ਏਹ ਬਾਤ ਛੂਠ ਮਨਿ ਧਰਤਾ।
ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਹੈਝਈ। ਸੇ ਸੁਭਾਵ ਤੁਝ ਜੁਧ ਕਰਾਹੀ।
ਕਰਾਈ ਵਹੂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੁਝ ਜੁਧ। ਏਹ ਬਾਤ ਜਾਣੈ ਤੁਮ ਸੁਧ।
ਜੇਸੇ ਸੁਭਾਵਹੋਹਿ ਦੇਹ ਮਾਹੀ। ਤਿਸੀ ਸੁਭਾਵ ਸਿਉ ਨਿਤ ਵਰਤਾਹੀ।
ਫਿਸ ਕਾਰਨਿ ਸੇ ਨਿਸਰੇ ਜਾਨੇ। ਜਦ ਪਿ ਮੋਹਿ ਤੁਝੇ ਪਛਾਨੇ।
ਮੋਹੁ ਸਿਉ ਕਹੇ ਜੁਧ ਨ ਕਰੇ। ਕੇਰਵ ਘਾਤਨ ਮਨਿ ਸੇ ਧਰੇ।
ਸੁਭਾਵ ਖੜ੍ਹੀ ਤੁਝ ਬਧ ਮਾਹੀ। ਵਹੀ ਸੁਭਾਵ ਤੁਝ ਜੁਧ ਕੜਾਹੀ।
ਹੇ ਪਾਰਬ ਬਥ ਯਉਰ ਸੁਨਿ ਬਾਤ। ਏਕ ਈਸਰ ਬਥ ਬਟ ਸੇ ਤਾਤ।
ਈਸਰ ਬਸੇ ਰਿਦੈ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਮਾਇਯਾ ਜੀਤ ਪਰਦੇਹ ਗਿਰਾਹੀ।
ਹੇ ਭਰਜਨ ਜੋ ਇਹ ਬਿਧ ਈਸਰ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਜਾਣੇ ਸਰਬ ਮੁਨੀਸਰ।
ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨੀ ਜਾਇ। ਤਿਸ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਇ।
ਮੇਰਾ ਸਾਤ ਪਦੁ ਉਤਮ ਯਾਹੀ। ਮੇਰੀ ਸਭੰਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਹੀ।
ਮੁਝ ਭਾਖਿਆ ਜੋ ਸਾਰ ਬਿਘਾਨ। ਸੇ ਬਿਘਾਨ ਬਿਘਿਘਾਨ ਪਹਰਾਨ।
ਗੁਹਜੀ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਬਿਘਾਨ ਹੇ ਭਾਈ। ਸਭ ਮਾਰਗ ਕੀ ਜੁਭਤਿ ਬਤਾਈ।

ਪਟ ਕਰਿ ਫੁੱਲ ਮਾਰਨ ਨਹੀ ਨਾਖਿਯਾ। ਸਰਬ ਮਾਰਨ ਸੇ ਤੁਝ ਕੇ ਭਾਖਿਯਾ।
ਜਿਸ ਮਾਰਨ ਮਹਿ ਰੁਚ ਤੁਝ ਹੋਇ। ਵਹੁ ਮਾਰਨ ਧਾਰੇ ਦੂਮ ਸੋਇ।
ਇਸ ਤੇ ਕੁਹਜਿ ਖੁਰਿ ਇਕ ਬਿਖਾਨ। ਜੇ ਖਰਜਨ ਖਬ ਕਹੇ ਬਖਾਨ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਤੁਝ ਕੇ ਤਾਖੋ। ਖਪੁਨਾ ਮਿਲੁ ਭਰਤਿ ਰੁਝ ਲਾਖੋ।
ਤੈਰੀ ਮਰਿ ਫਿਰੈ ਧੀ ਮੁਝ ਮਾਹੀ। ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਕਹੇ ਤੁਝ ਤਾਖੀ।
ਤੈਰੇ ਕਰਿਯਾਨ ਨਮਿਤਿ ਖਬਿ ਕਹੀ। ਤੁਝ ਕੇ ਸਖਾ ਖਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿਮ ਠਹੀ।
ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਤੂੰ ਮੁਝ ਸੇ ਰਾਖ। ਮੇਰੀ ਭਰਤਿ ਕਾ ਬੰਸਿਯੁ ਰਾਖ।
ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਮਨਿ ਮੇ ਧਰੀ। ਰਹਿ ਸਿਉ ਨਮਸਕਾਰ ਮੁਝ ਕਰੀ।
ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਭਰਤੋ ਧੀ ਖਰੀ। ਜੇ ਮਾਣੇ ਮੁਝ ਪਿਥਾਰਾ ਘਰੀ।
ਘਬ ਇਕ ਬੰਬਰ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮਾਨ। ਮੁਨ ਰਿਯਾਨ ਕਾ ਵਹੀ ਪਛਾਨ।
ਸਰਬ ਧਰਮ ਕੇ ਤਿਆਰੇ ਮੀਤ। ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੁਝ ਰਾਖੇ ਚੀਤ। ਜੇ
ਸਰਬ ਤਿਆਰ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਘਾਇ। ਮੁਝ ਤੇ ਤੂੰ ਭਰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਰਨੁ ਪਾਇ।
ਸਭੁ ਬਾਤ ਤੇ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ। ਜੇ ਮੁਝ ਮਿਨੈ ਤੂੰ ਥੈਸੀ ਜੁਝਤਿ।
ਮਰਾ ਘਨਿਧ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਮੀਤ। ਪੂਰਨ ਭਇਯਾ ਸੁਖ ਸਾਸਨੁ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਰਿਖੀ ਫੇਸ ਥੈਸੇ ਕਹੈ ਸੁਤਹੇ ਖਰਜਨ ਮੀਤ।
ਗੀਤਾ ਅਖ ਪੂਰਨ ਭਈ ਖਵਰੁ ਸੁਨੇ ਦੇ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹ ਜੇ ਰਿਯਾਨ ਸੇ ਤੁਝ ਕਹਾ ਮੇ ਘਟਿ ਉਤਮ ਖਾਹਿ।
ਬੰਸੁ ਜੇ ਮੁਝ ਭਰਤਿ ਤੇ ਕਹੇ ਠ ਤਿਠ ਕੇ ਮਾਹਿ।

ਮੋਰਨਾ

ਖਰਜੇ ਤਪਸੀ ਹੋਇ ਭਰਤਿ ਨਹੀ ਮੁਝ ਰਿਵੈ ਸੇ।
ਤਿਸੇ ਠ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ਥੈਸਾ ਰਿਯਾਨ ਜੇਲ੍ਹ ਕੁਹਜਿ ਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਠਨੇ ਕੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹਿ ਤਾਹਿ ਠ ਖਾਖੇ ਮੀਤ।
ਇਤਨਿਓ ਕੇ ਨਹੀ ਖਾਖਣਾ ਫਿਰਿ ਕਹਿ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।

ਚੋਪਈ

ਏਸਾ ਕੁਹਜਿ ਜੋ ਮੇਰਾ ਬਿਖਾਨ। ਭਰਤਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਕਰੈ ਬਖਾਨ।
 ਤਿਨਹੀ ਪਰਮ ਭਰਤਿ ਮੁਲ ਕੀਨੀ। ਜਿਨ ਬੈਸੀ ਬਾਤ ਰਿਦੈ ਸੇ ਚੀਨੀ।
 ਭਰਤੋ ਕੋ ਜੋ ਬਿਖਾਨ ਸੁਨਾਵੈ। ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਮੁਲ ਕੋ ਅਤਿ ਭਾਵੈ।
 ਤਿਸੁ ਸਮਾਨ ਮੁਲ ਘਰਬ ਨ ਹੋਈ। ਮੁਲ ਕਹੁ ਭਰਤਿ ਪਿਥਾਰਾ ਸੋਈ।
 ਪੀਛੇ ਥਾਏ ਬਥ ਜੋ ਮੀਤ। ਤਿਸ ਸਮਾਨ ਨ ਰਾਖੇ ਚੀਤ।
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਰਤਿ ਮਾਹਿ ਇਹ ਭਾਖੈ। ਸੋ ਅਤਿ ਪਿਥਾਰਾ ਮੁਲ ਕੋ ਠਾਖੈ।
 ਘਰ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਘਰਬ ਨ ਜਾਨੈ। ਪਾਠ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸਦਾ ਬਖਾਨੈ।
 ਗੀਤਾ ਜਗ ਬਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕਰਿ ਮੁਲ ਕਹੁ ਪੂਜੇ ਸੋਇ।
 ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਜਬ ਲਗ ਵਹੁ ਕਰਤਾ। ਤਿਸੁ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਮੈ ਤਰ ਲਗ ਫਿਰਤਾ।
 ਇਸੀ ਭਾਤਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਸੁ ਫਿਰੇ। ਬੁਨਾਇਥਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਠ ਮੈ ਧਰੇ।
 ਜੇਸੇ ਕਿਸੀ ਬੁਲਾਵੈ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
 ਤੇਸੇ ਥਰ ਵਹੁ ਮੁਝੇ ਬੁਲਾਵੈ। ਅਪੁਨੇ ਨਿਕਟਿ ਵਹੁ ਮੁਲ ਕੋ ਪਾਵੈ।
 ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਇਹੁ ਨਿਸਰੈ ਜਾਨ। ਜੋ ਸਰਬਾ ਤੇ ਸੁਨਿ ਕਰਣੀ ਮਾਨ।
 ਬਹੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਮਨਿ ਅਪੁਨੇ ਧਰੈ। ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕੀ ਕਿੰਦ ਨ ਕਰੈ।
 ਜੇ ਕੋ ਵਰਤੈ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਤਿਸੁ ਠਰ ਕੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਬੀਕਾਰ।
 ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨਿ ਸਭ ਕਾਟੈ ਵਹੁ ਜਨ। ਪਾਵੈ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕਾ ਧਨ।
 ਸਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਖਾਵਾਕਵਨਿ ਨ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਗੀਤਾ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਤੁਭ ਕੋ ਭਾਖਿਓ ਮੀਤ।
 ਇਕਾਦਰ ਮਨਿ ਸਿਉ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਹੈ ਤਿਹ ਚੀਤ।

ਸੋਹਣਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਇਹੁ ਬਿਖਾਨ ਜੋ ਤੁਭ ਸੁਨਿਯਾ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ।
 ਭਇਓ ਨਸਟ ਮੋਹੁ ਬਿਖਾਨ ਨਿਸਰੈ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਲ ਕਹਿਓ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਰ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਨਹੇ ਭਰਵਾਨ ਪੈ ਹੈ ਅਕੁਤ ਬਥਿਨਾਸੁ।
 ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੋਹੁ ਭਇਓ ਮੁਲ ਠਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹਰਾ

ਗਿਆਨ ਭੀ ਖਾਇਓ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰਭਾਸੀ ਮੋਹਿ।
ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੈ ਬਚਨ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਰਹਿਓ ਨ ਕੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਲਾਭ ਘਨਾਭ ਤਿਥਾਰ ਕੈ ਜੁਧ ਕਰੋ ਘਬ ਮੀਤ।
ਪਰਮ ਹਰਖ ਸਿਉ ਬਚਨ ਤੁਮਰਾਖਿਓ ਹੈ ਮੈ ਚੀਤ।

ਸੰਜਯੋਦਧਰ ਦੇਹਰਾ

ਸੰਜੋ ਕਹੈ ਧ੍ਰਿਤ੍ਰਾਸ਼ਟਰ ਪੈ ਹੋ ਰਾਜਨ ਸੁਭ ਮੰਤ।
ਘਰਜਨ ਪੁਰਖ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇਉ ਭਾਖਿਓ ਭਗਵੰਤ।

ਚੌਪਈ

ਬਾਸਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਕਰਣਾ ਮੈ ਕੋਬੰਦ ਦਇਆਨ।
ਘਰਜਨ ਨਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋਇ। ਏਠੇ ਸੰਬਾਦ ਭਾਖਿਓ ਹੈ ਸੋਇ।
ਅਦੁਤੁਤ ਗੋਸਟ ਮਹਾਂ ਘਨੁਪ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਸੁਨੈ ਮਨਿਹ ਰਖਿਉ ਭੂਪ।
ਹਰਖ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੁਝ ਪਾਇਓ। ਮਹਾਂ ਘਾਨੰਦ ਮੁਝ ਰਿਦ ਮਹਿ ਘਾਇਓ।
ਬਿਖਾਸ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਮੈ ਸੁਨਿਓ ਹੈ ਏਹ ਸੰਬਾਦੁ।
ਥੈਸੀ ਗੋਸਟ ਸੁਨੀ ਹੈ ਮੋਹਿ। ਕੁਹਜਿ ਤੇ ਕੁਹਜਿ ਕ੍ਰਿਯਾਨ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜੋ ਬਾਸਦੇਵ ਘਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਿਓ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਸੁਨਿ ਸੰਬਤਿ ਸੁਖ ਨਹਿਓ।
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਬੀਚਾਰੋ ਏਹ। ਮੁਝ ਰੋਮ ਰੋਮ ਹਰਖ ਕੋ ਨੈਹੁ।
ਜੋ ਬਿਸਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਦਿਖਾਇਓ। ਘਰਜਨ ਤਿਸ ਕੁ ਦਰਸਨ ਪਾਇਓ।
ਬਿਸਮ ਭਇਓ ਮੈ ਤਿਸ ਕਉ ਦੇਖ। ਏਹੀ ਬਾਤ ਮੈ ਜਾਨੀ ਵਸੇਖ।
ਜਿਸ ਕੀ ਓਛਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ। ਘਰਜਨ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਗ ਪਛਾਨ।
ਭਗਤਿ ਭਗਵੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਵਨ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਠਠਮੀ ਤਿਸੀ ਓਹ ਪਏ।
ਤਿਨ ਧਰਮੀ ਕੀ ਹੋਵੇ ਜੀਤ। ਜਿਨਿ ਕੀ ਹੁੰਨ ਧਰਮ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤ।
ਤੇਰੇ ਸੁਤ ਘਰਮੀ ਜੋਇ। ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਹਾਰੇ ਹੈ ਸੋਇ।
ਦੁਰਜੋਧਨ ਹਾਰੇਤਾ ਰਾਜਨ। ਪਾਭਵ ਬੀਤਹਿਰੇ ਸੁਭ ਕਾਜ।
ਏਹੀ ਨਿਸਚੈ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਘਾਈ। ਜੋ ਤੁਭ ਕੋ ਮੈ ਕਹਿਓ ਸੁਣਾਈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਘਸਟ ਦਸਮੇ ਬੀਧਘਾਇ ਕ੍ਰਿਯਾਨ ਜਿਹ ਚੀਤ। ਭਾਖਿਯਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕੀਤੀ ਮੀਤ।
ਅਦੁਤੁਤ ਬਾਤ ਇਸ ਧਿਯਾਇ ਮੈ ਘਰੇ। ਜੇਕੋ ਮਨਿ ਮੈ ਥੈ ਮੈ ਨਹੈ।

ਸੋ ਠਹ ਪਰਮ ਕਤਿ ਕੇ ਪਾਵੈ । ਪਰਮਕਤਿ ਪਾਇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ।
 ਤਿਸੁ ਉਪਰਾਤਿ ਸੁਖ ਖਵਰੁ ਨ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਠਹ ਪਾਇ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।
 ਭੀਤਾ ਉਪਦੇਸ ਖਾਨੈਸੇ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਖਾਲਸਾ ਇਸ ਮੇ ਵਰਤਾਹਿ।
 ਖਾਲਸਾ ਉਪਦੇਸ ਤਿਥੀ ਸਰਬ ਧਰਮ ਕੇ ਭਾਈ। ਏਕ ਬਕਾਨ ਕੀ ਜਬ ਸਰਨਾਈ।
 ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਏਕ ਬਕਾਨ। ਥੈਸੇ ਜਾਨ ਕੈ ਹੋਇ ਠਿਹਾਲ।
 ਜਿਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਮੈ ਭਾਖਿਓ। ਦੁਹਿਕਿ ਤਿਸੀ ਭਾਖਿਆ ਮੈ ਭਾਖਿਓ।
 ਬਿਨੁ ਕੋਬਿੰਦ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਹਰਿ ਹੀ ਖਾਹੀ।
 ਹਰਿ ਜਾਨਨਿ ਕੀ ਏਨੈ ਬਾਤ। ਕੁਰਕੈ ਬਚਨ ਸੁਨੈ ਕਰਿ ਸਾਤ।
 ਖਾਖਪੁਨੀ ਜੋ ਬਠਿਭਾਇ ਹੋਇ। ਜਾਨੈ ਏਕ ਕੋਬਿੰਦ ਹੀ ਸੋਇ।
 ਇਉ ਕੋਬਿੰਦ ਖਾਪ ਕੇ ਪਾਵੈ। ਖਾਪ ਪਾਇ ਖਾਪ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
 ਪਾਵਨਿ ਖੇਵਨਿ ਸੁਪਨੈ ਮਾਹੀ। ਜਾਗਨਿ ਮਾਹਿ ਏਕ ਹੀ ਖਾਹੀ।
 ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਖਪੁਨਾ ਕਛੁ ਭਇਯਾ। ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਕੁਚ ਸਿਖ ਸਭ ਨਹਿਯਾ।
 ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭੀ ਕਛੁ ਵੇਖੈ। ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਬਾਜੀ ਸਭ ਧੇਖੈ।
 ਖਾਨਸੈ ਕੇ ਸੁਭਨ ਮਾਹਿ ਇਹ ਖਾਖੈ। ਕਰਨ ਸੁਠਨਿ ਸੁਪਨੈ ਮੈ ਨਾਖੈ।
 ਜਾਗਨਿ ਮਾਹਿ ਨਿਰਚਬਦਨੀ ਭਾਈ। ਵਹਦਤ ਕਛਰਤਿ ਤਰਾ ਨ ਕਾਈ।
 ਤਬ ਵਹੁ ਏਕ ਖਾਪ ਕੀ ਚਹੈ। ਏਕ ਕਹਨੁ ਭੀ ਮਨਿ ਨਹੀ ਚਹੈ।
 ਏਕ ਤੈ ਘਨੈਕ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਬਾਜੀ ਸਾਜਿ ਫਿਰਿ ਬੇਠ ਰਚਾਵੈ।
 ਖਬਾਚਦਸਾ ਮੋਨਿ ਹੀ ਭਾਈ। ਸਭ ਕੁਛੁ ਖਾਪ ਖਾਪ ਦਿਸਟਾਈ।

ਦੋਹਰਾ

ਗੀਤਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਭਾਖਿਆ ਖਾਨੈਦ ਭਕ ਮਹਿ ਗੈਨਾ।
 ਖਾਨਸੈ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਕਹੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰਬੀਨਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੈਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤਾਬ ਸਭ ਭਾਖਾ ਵੇਖੀ ਮੋਹਿ।
 ਸਭ ਮਾਹਿ ਏਹ ਕਛੁ ਵੇਖਿਆ ਏਕੋ ਕੋਬਿੰਦ ਸੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਖਾ ਖਰ ਖਰਬੀ। ਏਕ ਕੋਬਿੰਦ ਕੀ ਬੋਲੀ ਸਰਬੀ।
 ਸਤਿ ਬਸਤਿ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਖਾਵੈ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਕੋਬਿੰਦ ਕਾਵੈ।
 ਦਿਸਟ ਖਦਿਸਟਿ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਖਾਹਿ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਕੋਬਿੰਦ ਵਰਤਾਹਿ।

ਪੰਥ ਮਹ ਜਬ ਜਗਤਿ ਮੈ ਜੋਇ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਹੋਇ।
 ਵੇਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਤਨੀ ਹੋ ਭਾਈ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲਗਾਈ।
 ਜੇਤੇ ਨਾਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈ ਠਹੈ। ਸੋ ਸਭਨਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹੈ।
 ਸੀਮਾਹ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਸਰਕੁਨ ਤੇ ਠਿਰਕੁਨ ਪਹਚਾਨੈ।
 ਸਭੀ ਨਾਮੁ ਅਨਾਮ ਕੇ ਮਾਨੈ। ਗੋਬਿੰਦ ਇਨਾ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੈ।
 ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਠਿਰਕੁਨ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਕਨ ਛਪਾਵੈ।
 ਜਬ ਸਰਕੁਨ ਹੋਯਾ ਰੂਪਾ। ਏਹੀ ਸਭ ਜਗ ਹੀ ਤਿਸੀ ਸਰੂਪਾ।
 ਸਰਕੁਨ ਠਿਰਕੁਨ ਕਹੀਏ ਜੋਇ। ਏ ਜਾਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹੋਇ।
 ਪਹਰੇ ਠਿਰਕੁਨ ਕਾ ਜਬ ਜਾਮਾ। ਪਾਵੈ ਆਪ ਮਾਹਿ ਬ੍ਰਿਸ਼ਮਾਮ।
 ਸਰਕੁਨ ਜਾਮਾ ਜਬ ਵਹੁ ਪਹਰੈ। ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਹੋਇ ਠਹਰੈ।
 ਕਿਥਾ ਕਹੈ ਕਛੁ ਕਹਿਯਾ ਨ ਜਾਇ। ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਰਹਿਯਾ ਸਮਾਇ।
 ਏਕ ਰਹਾ ਭੀ ਅਚਿਰੁ ਨ ਭਾਖੇ। ਆਪ ਕੇ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਰਾਖੇ।
 ਫਿਰਿ ਨਿਰਬਾਚ ਦਸਾ ਕੈ ਕਹੈ। ਅਪੁਨੇ ਸੁਖ ਮੈ ਆਪ ਰਹੈ।
 ਅਠਾਰਹ ਹਿਯਾਇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਣੈ। ਸੁਣੈ ਪੜੈ ਸਭ ਪਾਤਕ ਗਣੈ।
 ਜੇ ਕੋ ਪਾਰੈ ਮਨਿ ਕੈ ਮਾਹਿ। ਤਾਤਕਾਲ ਵਹੁ ਸਭ ਛੁਟ ਪਾਹਿ।

ਪੂਰਨ ਹੁਇਯਾ ਅਠਾਰਵਾ ਅਪਿਯਾਇ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਖ ਨਿਖੜੂ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਦਿਖੀ ਜੋਰ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸੰਨਯਾਸ ਜੋਗੇ ਨਾਮ ਅਸਟਦਸ਼ਮੇ ਅਧਿਆਇ ॥ 18 ॥

ਆਰੰਭਿਸ਼ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਯਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇ ਜੀ ਕੋਠੈ। ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਨਭਮੀ ਅਬ ਅਠਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇਕਾ
 ਫਰ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਜਿਸੇ ਨਦੀਓ ਮੇ ਰੰਗਾ ਜੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ। ਜਿਸੇ
 ਖੇਤ੍ਰੁ ਮੈ ਹਰਿਦੁਆਰ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਸਭ ਯੀਰਬ ਮਹਿ ਪੁਰਸਕਰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ।
 ਜਿਸੇ ਸਰਬ ਪਰਬਤੋ ਮੈ ਕੋਲਸ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਸਰਬ ਰਖੀਸਰੋ ਮੈ ਨਾਰਦ
 ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਸਰਬ ਮੁਨੀਸਰੋ ਮੈ ਵਿਆਸ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਸਰਬ ਪਸੂ ਮੈ
 ਤੇਜੋ ਸਰਬ ਹਿਯਾਉ ਮੈ ਅਠਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ।
 ਰਹੂ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਅਠਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਕਹੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ।
 ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੇ ਉਪਰਿ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰੁ ਹੈ। ਤਹਾ ਚਾਨਾ ਇੰ ਦੂ ਕੁਖੇਰ ਵਰਣ ਜਬ
 ਅਰੁ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਟਿਠ ਰਾਜਾ ਹਿੰਦੂ ਰੇਨਾ ਆ। ਖੋਰ ਸਭ ਦੇਵਤਾ

ਬੈਠੇ ਬੇ। ਉਹਦੀ ਹਾਥੀ ਬੀ। ਘੁੰਚ ਦੇਵ ਘੋੜਾ ਨਿਰਤਿ ਕਰਤੀ ਬੀ। ਸੋ ਰਾਜਾ
 ਬਹੇ ਸੁਖ ਬਿਲਾਸ ਬਿਖੇ ਬੈਠਾ ਬਾ। ਖਾਣਿਦ ਸੇ ਮਠਿਨ ਬਾ। ਜੇ ਇਤਨੇ ਸੇ ਚਾਰ
 ਪਾਰਖਦ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਬਿਬਾਠ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਏਕ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ
 ਕੋਨੇ ਖਾਏ। ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਦੇਖ ਤੇ ਬੇ। ਖਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਏਹ ਪਾਰਖਦ ਕਿਸ
 ਕਉ ਲੀਏ ਖਾਵਣੇ ਹੈ। ਤਬ ਪਾਰਖਦੇ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਭੂਮ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਸਿਉ
 ਉਠ ਖੜੋ। ਇਸ ਚਤੁਰਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਏਨਾਵੇ। ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ
 ਤੇ ਜਨ ਸਹਿਸ ਕਾ ਉਠ ਖੜਾ ਹੁਆ। ਉਸ ਚਤੁਰਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਉਪਰਿ
 ਬੈਠਾਇਆ। ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਕਹਿਯਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ ਇਹ ਕਹਵਨ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ
 ਕਹਿਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਕਾ ਪਰਿਵਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ
 ਜਾਣਤੇ ਤੇ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਇਸ ਇਸਠਾਠ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਖਰੁ ਫਾਸੇ ਪੁਰੀ ਕਾਇਸਠਾਠ
 ਨਹੀ ਕੀਆ। ਖਰ ਵਿਸਵੇਸਰ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕੋਈ ਜਾ ਹੋ।
 ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕੋਈ ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀ ਬਣਾਇਆ। ਕੋਈ ਮਹਾਦੇਵ ਕਾ ਮੰਦਿਰ
 ਨਹੀ ਉਸਾਰਿਆ। ਖਰੁ ਧਰਤੀ ਕਾ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕਪਿਲਾ ਦਾਨ ਨਹੀ ਕੀਆ।
 ਖਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਾਧ ਖਤੀਤ ਨਹੀ ਜਿਵਾਏ। ਕੋਈ ਖੂਬ ਤਨਾਵਨਹੀ ਖਟਾਇਆ। ਏਏ
 ਪੁੰਨੇ ਸੇ ਤੇ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਏਹ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਕਾ ਪਰਿਵਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ।
 ਸੋ ਕਿਸੁ ਪੁੰਨ ਤੇ ਭਇਆ ਹੈ ਹੈ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ ਤੁਮ ਹੀ ਕਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ
 ਕਹਿਯਾ। ਇਸਨੇ ਤੇ ਕੋਈ ਖੇਸਾ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਤੀ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤਾ।
 ਤੁਮ ਏਹ ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸਿਉ ਪੁੱਛਾ ਤਬ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਵਦਿਨਿ ਸਹਤਿ
 ਬੈਠਿਠ ਠਾਥ ਪਾਸ ਕਈ। ਜਾਇਕੀਅਸਟਾਥ ਭੰਡਪੁਤ ਕੀਆ। ਖਰ ਪਰਦਛਨਾ। ਖਰ
 ਬੈਠਤੀ ਕਰੀ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਚਾਰ ਪਾਰਖਦ ਤੁਮਾਰੇ ਏਕ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ
 ਨੇ ਖਾਏ ਹੈ। ਖਰ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋ। ਸਿੰਗਾਸਨ ਪਰ ਇਸ ਕੋ ਬੈਠਾਵੇ।
 ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਓਸ ਕਾ ਤੇਜ ਠ ਫਨ ਸਕਾ ਉਠ ਖੜਾ ਹੁਆ। ਖਰ ਮੁਝ ਨਹੀ ਏਹ
 ਬਤਾ ਖਸਚਹਜ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਖੇਸਾ ਭਾਗੇ ਪੁੰਨ ਕਉਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ
 ਕਾ ਪਰਿਵਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਸਮੇਧ ਜਕ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕੋਈ ਬਤਾ ਖੋਰ ਤਬ
 ਭਜਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਇਸ ਨੇ ਬਤਾ
 ਉਤਮ ਗੁਹਜਿ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਨੇਮ ਯਾ। ਜੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਇਸਠਾਠ
 ਕਰਿ ਕੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਬਨਾਰਵਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਬਾ। ਪਰ ਇਸ ਕੋ ਮਨਿ ਮੇ
 ਭੋਭੁ ਕੀ ਕਾਮਠਾ ਰਹ ਕਈ ਬੀ। ਜਬ ਇਸ ਨੇ ਦੇਹ ਛੋਡੀ ਤਬ ਮੇਨੇ ਪਾਰਖਦੇ ਨਹੀ

ਅਭਿਆਸ ਕਰੀ। ਜੇ ਤੁਮ ਇਸ ਕਰਮ ਵਿਚ ਨੌਕ ਭੁਗਾਵੋ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਜਲਦ
ਅਪਨਾ ਰਾਜ ਧਰਿ। ਏਹ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ। ਅਰ ਇਸ ਕਰਮ ਸਭ
ਸਮਗਰੀ ਭੋਗਤੁ ਕੀਏ ਏਕਨੀ ਕਰਿ ਦੇਹ। ਇਹ ਸੁਖ ਬਿਨਾਸ ਹੋਏ। ਜਭ ਇਸ
ਕੀ ਰਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਮੈ ਓਸ ਕਰਮ ਮੁਕਤਿ ਕਰੋਗਾ। ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ
ਸੁਨਿ ਗਰਿ ਇੰਦ੍ਰ ਰਾਜੇ ਭੰਡਉਤ ਕੀਯਾ। ਅਰੁ ਭਾਗਿਆ ਮਾਨ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪੂਰੀ ਮਹਿ
ਭਾਇਯਾ। ਭੋਗਤੁ ਕੀ ਸਮਿਕ੍ਰਿਤਿ ਓਸ ਚਤਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੇ ਏਕਨੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ।
ਅਰੁ ਕਹਾ ਧਰੀ ਏਹ ਸੁਖ ਬਿਨਾਸ ਤੁਮ ਭੋਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਠਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ
ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਘਠਾਰਵੈ ਅਧਿਆਇ ਨਾ ਭਨੁ ਕਹਿਯਾ ਜੇ ਤੁਮ ਨੇ ਮੁਟਿਯਾ।
ਅਰ ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਧ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਤ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅਠਾਰਵੈ ਅਧਿਆਇ
ਨਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਰਲ ਅਬ ਤਿਨ ਮੈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਤੂੰ ਸੁਣਿ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਹ ਸੰਦਾਣੇ ਪੁਤਰ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ
ਰੋਪਿੰਦ ਸਿੰਘ ਲਿਖੇ ਨਾਮ ਅਸਟਹਸਮੇ ਅਧਿਆਇ।। 13॥

ਸ੍ਰੀ ਤਕਵਾਨੇ ਵਾਰ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਠਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਰ ਸਾਧ ਵੈਸ਼ਨਵ
ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੈ ਸੇ ਗੀਤਾ ਨਾ ਅਠਾਰਵੈ ਅਧਿਆਇ ਨਿਤ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ
ਕੇ ਹਜਾਰ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਕੀਏ ਨਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੋਟਿ ਕਪਤਾ ਕਰਮ ਦਾਨ ਕੀਏ
ਨਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਠੈਕ ਤਪਸਿਆ ਨਾ ਭਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਠੈਕ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣ
ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ ਨਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਠੈਕ ਬਣੇ ਪੁੰਨੇ ਨੇ ਭਨੁ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ
ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਅਠੈ ਪ੍ਰਤਿ ਸੰਸ੍ਰੁਤਿ ਸੁਣੇ। ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਨ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਲਉਕਤੁ ਬੇਨ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਏਥੇ
ਤੁਨਸੀ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਕੇ ਪਿਪਲ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਪਾਸ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਜਹਾ
ਜਹਾ ਉਤਮ ਲਉਕ ਹੋਵੇ ਤਹਾ ਤਹਾ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਤੇ ਕਨਕੁਧ ਕੇ ਅਖਰ ਪਾਪ ਤੇ
ਅਪਦਾ ਤੇ ਕਲੇਸ਼ੇ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਜੇ ਚਾਰ ਸਾਧਨਿ ਨਿਤ ਕੀਯਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਕਨਕੁਧ ਕੇ
ਪਾਪ ਵਿਭਾਧੇ ਨਹੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ। ਦੂਸਰਾ ਕਾਇਤ੍ਰੀ ਜਾਪੁ।
ਤੀਸਰਾ ਸਾਧਾ ਗੋ ਸੰਗਤਿ। ਚਉਥਾ ਰੋਪਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਠਾਪੁ। ਏਹ ਸਾਧਨ ਨਿਤ
ਕੀਯਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਇਸ ਕਰਮ ਨਾਕੇ ਨਾਹੀ। ਅਰ ਗੀਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋਲੋ
ਇਨੇ ਪੁਰਖੇ ਵਿਖੇ ਤੇ ਅਵਸ ਹੀ ਪਵੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੇ ਇਕਾਦਸੀ ਮੇ ਪੜੇ। ਦੂਸਰਾ
ਅਮਾਵਸ ਮੇ ਪੜੇ। ਤੀਸਰਾ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਮੇ ਪੜੇ। ਤੇਹਜਾਧ ਕਰਮ ਦਾਨ ਕੀਏ ਨਾ

ਫਲ ਇਸ ਕਰ੍ਹੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਪਿਤਰ ਪਖ ਮੇ ਪਕੈ। ਜੇ ਜਿਤਨੇ ਇਤਰ
 ਅਧੇਰੇ ਫਲੇ ਹੋਏ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਬਣੀਓਨ ਕਰ੍ਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਗੀਤਾ ਜੀ
 ਸਿਪੁਰਨ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤੇ ਅਵਾਗਵਨ ਜਰਤਿ ਮੇ ਨਵਾਚਿਤ ਠ ਪਾਵੈ। ਕੋਈ ਏਕ
 ਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਰ ਕੋਈ ਏਕਸ ਲੋਕ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤੇ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ
 ਦੋਨੇ ਕਰ੍ਹੇ ਪਾਵੈ। ਅਰ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਸਲੋਕੁ ਪੜ੍ਹਕੈ ਸ੍ਰੋਤਾ ਕੇ ਗਾਇ ਕੈ ਸੁਠਾਵੈ।
 ਸੇ ਏਕ ਫਲ੍ਹਿਦਾਨ ਕੰਟੇ ਕਾ ਫਲ੍ਹ ਇਸ ਕਰ੍ਹੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਉਧਾਰਣ
 ਕੇ ਇਹ ਫਲ੍ਹ ਜਤਨ ਹੈ। ਪਰਥੇ ਰੰਗਿਜ ਜੀ ਕਾ ਇਸ਼ਾਨਾ। ਦੁਸਰਾ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ
 ਪਾਠ। ਤੀਸਰਾ ਕਪਾਠਾ ਕਰ੍ਹੇ ਕੇ ਸੇਵਾ। ਚਉਥਾ ਭੁਜਸੀ ਵਿਖੇ ਜਲ ਸਿੰਦਰਾ।
 ਪੰਜਵਾਂ ਭਿਖਾਠੀ ਸਾਧੇ ਕੀ ਮੇਵਾ। ਛਿਹੜਾ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬ੍ਰਤ। ਇਹ ਛਿਹ
 ਉਪਾਇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਉਧਾਰ ਬੇ ਕੇ ਜਤਨ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਕੋਈ ਛਿਨੇ ਸਾਧਨ
 ਕੇ ਕਰੈ ਤੇ ਅਸ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਅਰਜਨ ਕਰ੍ਹੇ ਗੀਤਾ
 ਕਾ ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਸੁਠਾਇਕੇ ਮੈ ਭਿਆਨ ਉਪਦੇਸਾ ਹੈ। ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਕਰਿ
 ਕਿਰਤਾਰਥ ਭਇਅਸ ਹੈ। ਅਰ ਤੁਮ ਕਰ੍ਹੇ ਮੈ ਏਕ ਝਪੀ ਖਾਤ ਪਰਫਟ ਕਰਿ ਕੇ
 ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨਿ ਜੇ ਅਠੈਕ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਹੋਵਨਿਐ। ਓਹੁ ਭੀ ਸੁਨਿ ਕਰਿ
 ਕਿਰਤਾਰਥ ਹੋਵੈਕੈ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਭਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਘੋਸਿਤ ਕਾ
 ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੋ ਚਲਾ ਹੈ। ਇਨ ਜੀਵੇ ਕੇ ਸਿੰਦੈ ਕਰ੍ਹੇ। ਜੇ ਜੀਵ ਸੁਨਿ ਕੇ ਤ੍ਰਿਤਾਰਥ
 ਹੋਵੈ। ਵੀਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪਵੰ ਤੇ ਇਤਨਾ ਪੁੰਨ ਹੁਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਚਾਰ ਵੇਦ ਪਛੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ। ਜਿਸੇ ਮੇਰੀ ਨਾਭ ਨਮਲ ਤੇ ਚਾਰ ਵੇਦ ਉਪਜੇ
 ਹੈ। ਸੇ ਤੇ ਏਹ ਚਾਰ ਵੇਦ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੈ ਜੇ ਸੁੰਘਿਯ ਚਾਹੀਐ ਹੈ। ਤੇ ਇਨ ਚਾਰ
 ਵੇਦੇ ਮਾਹਿ ਸੁਭੰਧ ਕੀ ਰਹਿਰ ਗੀਤਾ ਸੁਭੰਧ ਹੈ।

ਸਲੋਕੁ

ਸਰਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮਈ ਗੀਤਾ ਸਰਬ ਦੇਖ ਮਇ ਓਹ ਚਹ।

ਸਰਵ ਤੀਰਥ ਮਈ ਗੀਤਾ ਮਰਥ ਧਰਮੇ ਦਇਆ ਪਰਹ।

ਤਿਸ ਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਛਮੀ ਏਹ ਗੀਤਾ ਮੈ ਠੇ ਪ੍ਰਭਟਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਵੇ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਏਹ ਹੈ। ਅਰ ਖੜੀ ਵੈਸ ਸੁਦ੍ਰ
 ਬੈਸਠਵ ਹੋਇਕੇ ਕੋਈ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤਾ ਅਵਸ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਉਧਰੇ ਵੀਹੁ
 ਕਰ੍ਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਏਹ ਗੀਤਾ ਸਮਸਤਹੁ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਨਨਿਯਾਨ ਕਣੈ ਕੇ ਵਾਸਤੇ
 ਪ੍ਰਭਟ ਕਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਭੁਮ ਸਿਉ ਕਲਾ। ਜੇ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ
 ਅਥਵਾ ਸੁਣੈ ਤਾ ਅਵਸ ਕਰਿ ਇਨ ਜੀਵੇ ਕਾ ਨਨਿਯਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਕਰਿ ਮੰਨਣਾ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਸਮਾਪਤ ਹ॥

ਦੋਹਰਾ

ਰਿਖਤਿ ਕਈ ਮੁਲਤਾਨ ਮਹਿ ਨੁਹਾਈ ਜੂਝਾ ਬਖਾਨ।
ਜਾਤਿ ਰਹੈਲਾ ਕਥਤ ਹੀ ਖਾਸੁ ਸਿੰਘ ਜਿਹ ਨਾਮੁ।
ਮੰਘਰ ਦਿਨੇ 27 ਸਮਤ 1942 ਵਾਰ ਵਾਰ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ
ਬੁਲ ਚੁਕ ਬਖਸਣੀ। ਲਿਖਵਾਈ ਨਰਮ ਚੰਦ ਜਾਤਿ ਮੁਵਿਜ ਵਸਣਾ
ਕੁਖਤਾ ਵਾਦ ਦਾ ਪੁਰੁ ਖਾਸੁ ਰਾਮ ਦਾ ਮੋਤਾ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਮੁਵਿਜ
ਦਾ ਵਿਜਾ ਯਰਬੇ ਮਿਸ਼ੁ ਕੋਪੀ ਲਾਨ ਜੀ ਦਾ॥

